EMRE GÜL

YALANCILAR VE YABANCILAR

II

REN

8. BASKI

1

Yabancılar

Bir yalancı olarak yaşarsın hayatını.
Ve sonra bir yabancıya dönüşürsün farkında olmadan.

MEZUNİYET GÜNÜ

Genç kız titreyen ellerine hâkim olamadığı için pencerenin kenarına tutundu.

Korkuyla çarpan kalbinin gürültüsüyle sarsılan bedenini ayakta tutmakta epey güçlük çekiyordu. Gördükleri, duydukları karşısında afallamıştı ve şimdi ne yapması gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu. Hızlıca düşünüp bir çıkar yol bulmaya çalışsa da şahit oldukları karşısında donup kalan beyni buna müsaade etmedi.

Yüzüne doğru düşen saçları geriye atarken pencerenin kenarından aldığı güçle doğruldu ve arkasında duran genç adama omzunun üstünden dehşetle baktı.

"Ekin... Sen ne yaptın?"

Kızın kireç gibi olmuş tenini ve yüzündeki ifadesini gördüğünde neşeli gülüşü yavaş yavaş solan Ekin şaşkınlıkla bakakaldı bir süre. Ne yapacağını ya da ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu çünkü. Arkadaşı odaya geldiğinde laf olsun diye "Kız arkadaşımı sen görme diye saklamak için aceleyle pencereden aşağıya attım," demişti. Yaptığı şakaya karşılık olarak kızı görmek istemişti. Pencereden aşağı baktığı andan beri her şey farklı bir yöne doğru ilerliyordu şimdi.

Arkadaşının yüzü, ifadesi, sesi... Hiç ama hiç hoşuna gitmemişti. Sadece bir şakaydı. Aşağıda ne görmüş olabilirdi ki?

Ekin, geçen sürenin ardından yeni yeni kendine gelebilmiş gibi usulca başını iki yana salladıktan sonra ayakta durmakta zorlandığını belli edecek kadar ağır adımlarla genç kızın yanına doğru ilerledi.

Ekin adım attıkça arkadaşının gerginliği artıyor ve bu durum yüzündeki ifadeye yansıyordu. Ekin pencerede gördüğü şeye tam olarak şahit olana kadar güçlü kalmaya çalışıyor ve bir an önce arkadaşının yanına ulaşmak istiyordu.

Son birkaç adımın ardından Ekin pencerenin önüne geldiğinde arkadaşı korkuyla kenara kaçmıştı. Ekin bunun şaşkınlığını üzerinden atamasa da sakince eğildi ve pencereden aşağı baktı.

Tıpkı biraz önce genç kızın yaşadığını yaşamış, donup kalmıştı. Saniyeler koşturup dakikaları toplarken Ekin gördüklerinin dehşetiyle pencerenin kenarına tutundu. Ayakta durmak bile artık onun için zordu çünkü aşağıda bir ceset vardı. Yaptığı şaka gerçek miydi, yoksa bir başkasının günahı başına bela mı olacaktı?

"Asya ben..." Kuruyan dudakları birbirinden ayrıldığında canı yanmış gibi hissetti. "Yemin ederim..."

Asya hışımla titreyen elini havaya kaldırıp Ekin'in susmasını sağladı. Nefes alıp verişleri hızlanmıştı ve kalbi kulaklarını sağır edecek kadar büyük bir gürültüyle çarpıyordu. Sakinleşmeye çalışsa da her geçen saniye durumu daha da kötüye gidiyordu.

"O..." Asya konuşmak istese de sesinin titremesi yüzünden susmak zorunda kaldı. "O... O mu?"

Ekin aşağıdaki kızın kim olduğunu bilmediğini fark edince tekrardan pencerenin kenarından tutunup başını uzattı ve aşağı baktı. Hava kararmaya yüz tutmuş, bahçe ışıkları yanmaya başlamıştı. Işıkların aydınlattığı kadarıyla orada yatan kişiyi öğrenme umuduyla gözlerini kısarak daha çok eğildi.

Gördüklerinin bir kâbus olmasını diliyordu. Son birkaç dakikadır yaşadığı her şeyin iğrenç bir oyun ya da şaka olmasını dilese

de kalbinin üzerinde hissettiği ağırlığın tamamen gerçek olduğuna emindi.

Nefes alamıyordu.

Bir elini hızla inip kalkan göğüs kafesine yerleştirirken "Bade..." diye fısıldadı. Âşık olduğu kızın ismi dudaklarından dökülürken hiç olmadığı kadar çok acımıştı canı. Bade'nin zor bir kız olduğunu ve arasının neredeyse herkesle kötü olduğunu biliyordu fakat bir gün onu bu halde göreceği aklının ucundan bile geçmemişti.

Bir rüya olmalıydı bu. Bir kâbus...

Değildi.

Hâlâ uyanmamıştı. Kalbi eziliyor, ruhu acı çekiyor ve kanı damarlarından çekiliyormuş gibi hissediyordu fakat yine de uyanmıyordu. Gerçekti çünkü. Yaşadığı, hissettiği her şey gerçekti ve içinde bulunduğu durumu nasıl açıklayacağı hakkında bir fikri yoktu.

"Ben yapmadım!" diye bağırarak döndüğünde Asya korkuyla irkildi. "Ben yapmadım!" Beklemediği bir anda atılıp Asya'nın omuzlarından tuttuğunda ellerini göğsüne yerleştirip Ekin'i itmeye çalıştı fakat pek bir işe yaramamıştı. "Bana inanmak zorundasın Asya, ben bir şey yapmadım!"

"Bırak beni!" diye bağırdı Asya. "Sen iyi değilsin, bırak!" Çırpınmaları boşaydı çünkü Ekin öyle büyük bir güç uyguluyordu ki kurtulmasına imkân yokmuş gibi görünüyordu. "Ekin, canımı yakıyorsun, bırak!"

Arkadaşının kendisine de zarar vermesinden korkuyordu Asya.

"Asya ben masumum... Yemin ederim!" Ekin ellerini çekip göğüs hizasında birleştirerek yalvarmaya başladı. Tek istediği arkadaşının ona inanmasıydı. "Söylediklerim sadece bir şakaydı. Boş bir şaka... Eğlenelim diye, yemin ederim."

"Böyle şaka olmaz," diyerek geriye çıktı Asya. "Bunun şakası olmaz. Yalancısın!"

Asya odanın çıkışına doğru yürürken Ekin de peşinden gitti. "Hayır!" diye bağırdı. "Ben yalancı değilim Asya. Gitme, dur!"

"Peşimden gelme Ekin, bırak!" Asya'nın ağır adımları serileşirken omzunun üstünden Ekin'in gelip gelmediğini kontrol etmeyi de ihmal etmiyordu. Bade'ye zarar veren kişi kendisine de bir şey yapabilirdi çünkü. Yıllardır tanıdığı arkadaşının bir katil olduğu gerçeğinin ağırlığıyla bedeni güçsüz düşse de bu odadan bir an önce kurtulmalıydı.

Odanın kapısına ulaştığında Ekin'le aralarında birkaç adımlık mesafe kalmıştı. Ne yapacağını bilemeyerek panikle kapıyı açtıktan sonra hışımla Ekin'e döndü. "Sakın dokunma!" diye ikaz ederken işaret parmağını Ekin'in yüzüne doğru uzattı. "Eğer bana dokunacak olursan avazım çıktığı kadar bağırırım."

"Asya..." Ekin ağlamaklı bir ifadeyle baktı yüzüne. "Neden inanmıyorsun bana? Ben bir şey yapmadım... Yalvarırım inan bana."

"Bunu ispat edebilir misin?" diye sorarken şüpheci bakışlarını kaşlarının gölgesinden kurtarmak ister gibi yukarı kaydırdı. "Buyur, sana fırsat. Bade'yi senin aşağı atmadığını ispatla bana Ekin!"

"Ben..." Ellerini panikle saçlarına daldırdı. Hemen sonra saçlarının arasına karışan parmakları usul usul ensesine doğru kayarken ne yapacağını bilemiyormuş gibi sağına soluna bakındı. "Ben... Ben uyuyordum Asya. Hiçbir şeyden haberim yoktu sen gelene kadar. Başka bir şey bilmiyorum, yemin ederim. Ne Bade'yi ne de bir başkasını gördüm."

Bir anlık sessizliği Ekin'in zihninde bir nebze de olsa umut ışığı yaksa da "Sana inanmıyorum..." dedi Asya. Hayal kırıklığıyla kuşanan gözleri arkadaşının gözlerine dikildiğinde Asya ağlamaklı ifadesini saklamak için gözlerini kaçırdı ve bir adım daha geriye çıkarak kendini koridorda buldu. Burası ona daha güvenli hissettiriyordu. Arkadaşına inanmayı çok istese de ilk kez böyle uçuk bir şaka yapmıştı Ekin ve böyle bir şey tesadüf olamazdı. Kimse yaptığı şakanın sonucunda katil damgası yemezdi. Bu akıl alır gibi bir şey değildi!

Özellikle aşağıda bir başkası yatıyor olsaydı bir ihtimal inanabilirdi Ekin'e fakat o kişi Bade'ydi. Şu hayatta Bade'den daha çok

yaşamayı ve gösterişi seven başka bir insan olmadığını herkes gibi Asya da biliyordu. Bu yüzden bunun bir intihar ya da başka bir olay olduğuna inanmıyordu. Bir cinayete şahit olmuştu ve bu suçun en büyük şüphelisi en yakın arkadaşı olan Ekin'di.

Kafası karışmıştı ve ne yapacağını bilmiyordu. Nasıl olur da Ekin'e inanırdı?

Hangi katil birini öldürdüğünü itiraf ederdi ki?

Ya da hangi suçlu suçunu üstlenirdi?

Kimse.

Ekin suçluydu ve onunla yalnız kalmamalıydı. Korku sirenleri kafasının içinde zihnini uyuşturacak kadar yüksek bir sesle yanıp sönerken koşmaya başladı.

Elbisesi, ayaklarına dolanacak uzunlukta ve de öyle bir kumaşa sahip olmadığı için kendisini şanslı hissediyordu. Rahatlıkla koşabileceği bir elbiseyle katılmıştı mezuniyet balosuna. Tek sorun ayakkabılarıydı.

Bir an yavaşlayıp omzunun üzerinden arkaya baktığında Ekin'in peşinden gelmeye başladığını gördü. Panikle ayağındaki ayakkabıları bir kenara fırlatıp kurtulduktan sonra çıplak ayaklarıyla otelin koridorunda koşmaya başladı.

Koridorlar bitmek bilmiyor, tüm öğrenciler mezuniyet partisinde olduğu için kimseyle karşılaşmıyordu.

Dakikalar sonra durup sırtını duvara yasladı ve sesleri dinlemeye koyuldu. Kalbinin çarpıntısı, hızla alıp verdiği nefeslerin gürültüsü kendini ele verecek diye ödü kopuyordu. Kısa kısa aralıklarla nefesini tutarak Ekin'in hâlâ peşinde olup olmadığını dinledi bir süre.

Ses yoktu.

Etrafta kimsenin olmayışı ve Ekin'in onu takip etmemesinin verdiği rahatlıkla ağır ağır yürümeye devam etti. Levent Güneş'in devasa büyüklükteki oteli ve karışık koridorları sayesinde kurtulmuştu.

Aniden aklına gelen ihtimalle ürperdiğini hissetti Asya. Levent Güneş'in biricik kızı Bade Güneş, kendi otellerinde ve mezuniyet gününde öldürülmüştü. Bu bir kâbus olmalıydı.

Kaçması gereken bir durum olmadığını bildiği için kenardaki merdivenlere doğru parmak ucunda ilerlemeye devam etti. Kısa bir süre sonra kendini basamakların birine attıktan sonra sırtını ve başını duvara yaslayıp gözlerini kapattı.

Kalbi ve aklı arasında bir kumar masasına oturmuştu şimdi. Bir yanı aklına gelen bir ihtimalle son kez harekete geçmesini söylerken diğer yanı daha fazla bu işe bulaşmadan polisi araması ya da partide yetkili olan birilerine Bade'nin durumunu söylemesi gerektiğini düşünüyordu. Aklıyla hareket ederse katil Ekin'di. Duyguları ise arkadaşının suçsuz olduğunu ve bunu bir başkasının yapmış olacağını söylüyordu.

Ne yapacağını bilmediği için kendine zaman tanıması gerektiği düşüncesiyle odasına gitmeye karar verdi. Orada yalnız kalıp doğru kararı verene kadar düşünmeye ihtiyacı vardı.

Koşar adımlarla yangın merdiveninden üst kata doğru çıkmaya başladı.

Ekin'in odasında şahit olduğu olayın sonucu her ne olursa olsun dilediği tek şey başının belaya girmemesiydi.

Çıktığı her basamakta vücudunun daha çok titrediğini ve hatta sarsılmaya başladığını rahatlıkla hissediyordu.

Üst kata ulaştıktan sonra hız kesmeden koridorda ilerlemeye devam etti. Tam olarak odasının nerede olduğunu bile hatırlamayacak kadar kötü durumdaydı.

Çıplak ayakları sayesinde gürültü çıkarmadan koridorda ilerleyebildiğine seviniyordu.

Eğer düşündüğü gibi Bade'ye bunu yapan kişi bir başkasıysa kim olduğunu öğrenmek için ne yapabileceğini düşünerek adımlarını hızlandırdı.

Sonu yokmuş gibi görünen uzun koridorda ilerlerken zaman zaman omzunun üstünden arkasına kısa bakışlar atarak etrafını kontrol etmeyi de ihmal etmiyordu.

Koridorun sonundaki odalara öyle bir odaklanmıştı ki biraz

sonra attığı adımla birlikte ana koridora bağlı sağ taraftaki kısa koridoru fark etmedi bile. Ta ki oradan birinin süratle çıktığını görene kadar...

Korkuyla yutkunurken bir adım geriye kaçtı Asya. Kim olduğunu göremediği genç adamın telaşı yüzünden her ne kadar geriye kaçmış olsa da çarpışmaktan alıkoyamadı kendini.

Yan koridordan bir anda önüne fırlayan genç adamdan aldığı darbeyle geriye sendeleyip sırtını duvara çarpınca acıyla inledi.

Koridorda yankılanan ses bir anlığına genç adamı durdurmaya yetmişti. Asya canının acısıyla yumduğu gözlerini vakit kaybetmeden açtığında korkuyla titredi. Öyle ki bulanıklaşan görüşüyle birlikte gözbebeklerinin bile titrediğini hissetmeye başladı.

Tanıdık yüz, tanıdık gözler ve tehlikeli ifade...

Güneş Koleji'nden kimseyle muhatap olmadığını biliyordu. Tanıyordu onu fakat kafası öyle karışıktı ki doğru görüp görmediğine emin bile değildi.

Genç adam biraz sonra başını dikleştirip gözlerini Asya'nın gözlerine kenetlediğinde çenesinin kasıldığını gördü. Asya için o an zaman durmuştu. Hiçbir şey yapmasına ya da görmesine gerek kalmadan gerçeği öğrenmişti.

Güneş Koleji'nin uzak durduğu, çekindiği kişi... Bade'nin katili oydu!

Daha önce birkaç kez baktığı gözler şimdi tehlike saçıyordu.

Okulda karşılaştığı her defasında donuk olan yüz ifadesi tehlike saçıyordu.

Ve aldığı her nefes yavaş yavaş Asya'nın boğazını sıkıyordu.

"Sen..." diye mırıldandı Asya her şeye rağmen. Katil, kaçamayacağı kadar yakınında duruyordu çünkü. "Sen mi yaptın?"

Genç adamın yüzünde herhangi bir mimik belirmedi. İfadesizliği ölüm kokuyordu ve sessizliği nefes kesiciydi.

Tüm bunların yanında gözlerine sinmiş şaşkınlık ne kadar büyük bir yalancı olduğunu gösteriyordu. İnkâr mı edecekti?

Hiçbir şeyden haberi olmadığını mı iddia edecekti yoksa?

Asya'nın sorusuna cevap vermedi. Yalnızca dudakları bir yay gibi gerilerek çizgi halini aldı yüzünde.

"Sen yaptın..." diye yineledi Asya. Sesindeki hayal kırıklığı netti. Pek fazla tanımıyordu onu. Birkaç kez karşılaşmışlardı ve nasıl biri olduğu hakkında neredeyse hiçbir fikri yoktu. Neden hayal kırıklığı yaşıyordu ki?

Bade'nin acısını kalbinde taşıyordu çünkü. Tüm kötülüğüne rağmen bir insanın hayatı söz konusuydu ve bunun acısıyla kalbi sıkışıyordu.

Ardında bıraktığı kısa süreyle birlikte adama hesap sormaya devam ederken beklemediği bir anda genç adam arkasını döndü ve yeniden koşmaya başladı. Saniyeler içinde gözden kaybolan genç adamın ardından öylece bakakalırken ne yapacağını bilemez haldeydi. Tek bildiği, biraz önce gördüğü yüzün bir katile ait olduğuydu; kendisini gördüğünü bile bile zarar vermeden onu geride bırakmasına bir türlü anlam veremiyordu.

Neden?

Dakikalardır düşündüğü tek şey Güneş Koleji öğrencilerinden birinin katil olduğu ve bu gerçeği bilen tek kişinin kendisi olduğuydu.

Ve bilmediği şey ise... Bundan sonra ne yapacaktı?

2

Kanlı Balo

Yalanlarla inşa ettiğim hayatım başıma yıkıldı
ve ben altında kaldım.

Bir yalancı olarak yaşarsın hayatını. Ve sonra bir yabancıya dönüşürsün farkında olmadan.

Yalanlarla inşa ettiğimiz hayatlarımızdan her gün biraz daha uzaklaştık ve yabancılaştık kendimize. Günler peşi sıra kovaladı birbirini, zorunda bırakıldığımız hayatlarımızın sahibi oldu yalanlar.

Yabancıların çepeçevre sardığı hayatımı sürdürebilmek için bir yalancıya dönüştüğümde başladı her şey. Bir mezuniyet balosunda ellerinden sıkıca tuttuğum yabancıların ihanetiyle birlikte...

Son âna kadar bir yalancı gibi yaşadım.

Sevdim, sevildim.

İnandım, güvendim.

Kabul gördüm, kazandım.

Ve sonra büyük bir kısmını yalanlarla inşa ettiğim hayatım aldığı ilk darbede başıma yıkıldı. Bense altında kaldım.

Yanıldım, zorbalığa uğradım.

Kandırıldım, zarar gördüm.

İhanete uğradım, kaybettim.

Bir yalancının ellerinden tutarken, kendi hayatıma bu denli yabancılaşacağımı nereden bilebilirdim ki?

Yabancılaştım.

Yalan sinsi bir düşman gibi hayatıma sızarken yaptığım tek şey sevmekti. Onun benden haberi olmadan geçirdiğim günler boyunca sessizce yaşattım onu. Varlığımdan haberi bile yokken hislerimi satırlara döktüğüm Peri Tozu'nun Kirli Defteri tek sırdaşım oldu. Onunla yaşadığım her bir günü anbean buraya kaydettim.

Defterime "Ve sonra o ev senin dünyan olur," bir cümlesini eklediği 1305. gün ise kalbimi teslim ettim ona. Her kelimesiyle biraz daha sarhoş olup kendi hayatımdan uzaklaştım adım adım. Yıllardır gözlerimin içine bakmasını dilediğim adamın ellerini tuttuğum günler geçip giderken unuttuğum tek bir şey vardı.

Yekta Yalçın...

En büyük yalancı da oymuş meğer, en büyük yabancı da...

Bilemedim.

Bir söz vermiştim kendime. Yıllarımı cehenneme çeviren Güneş Koleji ve içindeki kötü insanlardan kurtulana kadar sabredecektim. Mezuniyet günü geldiğinde ise okul birincisi olarak bir daha görmemek üzere hepsinden kurtulacak, uğruna savaştığım hayatımı kazanmış bir şekilde ayrılacaktım oradan.

Umutla beklediğim mezuniyet balosu Yekta Yalçın'ın ihanetiyle kanlı bir baloya dönüşürken hayatıma son vermek üzere sunduğu milkshake ile sona gelmiştim. Hayallerimi gerçekleştirerek devam edeceğimi sandığım hayatım usulca kayıp gidiyordu ellerimin arasından ve bundan kimsenin haberi yoktu.

Kalabalığın arasında yükselen çığlık sesleriyle birlikte göz kapaklarım ağırlaşırken sadece bir anlığına benim için endişelendiklerini düşünmüştüm. Yıllardır zorbalıklarına maruz kaldığım kişiler tarafından en azından ölürken umursandığımı hissetmek istemiştim belki de. Birileri tarafından görünür olmak, fark edilmek istemiştim.

Olmadı.

Hayatım boyunca hep görünmez kişiydim. Burun kıvırdıkları, ötekileştirdikleri ve aşağıladıkları o kız olarak yaşadım hep. Ölece-

ğimi biliyordum. Sadece korkuyordum ve ölürken yalnız olmak istemiyordum.

Birisi elimi tutsun, her şeyin geçeceğini ve iyi olacağımı söyleyerek beni teselli etsin istiyordum. Ta ki gözlerimi kapatıp ölüme teslim olana kadar birilerinin başucumda olmasına ihtiyacım vardı sadece.

Susam yüzünden fenalaştığım ilk gün gözlerimin önünden geçerken babamın yokluğuyla bir kez daha sarsıldım. O gün alerjimden haberim olmadan yediğim simit yüzünden susama alerjimin olduğunu öğrenmiştik ve o anlar benim için bir kâbus olarak zihnimin bir köşesine kazınmıştı.

O gün hissettiğim ne varsa biraz önce milkshake'i içip susam yağı bedenimi işgal ettiği an da aynılarını hissetmiştim. Önce boğazımdan aşağı bir alev topu yuvarlanıyormuş gibi gelmişti. Hemen sonra tüm vücuduma yayılan korkunç bir hisle titremeye başlamıştım. Sanki yediğim şey susam değildi. Cam kırıkları yutmuşum da onlar tüm vücuduma batıyormuş gibi bir histi bu. Sonrası ise bilinmezlik...

Tek fark bu alerji ilk yaşandığı zaman babamın yanımda olmasıydı ve hemen müdahale edip beni hastaneye yetiştirerek hayatımı kurtarmıştı. Bugün ise yapayalnız ölüme yürüyordum.

Tam olarak aynı şeyleri yaşadığım kısa sürenin ardından birilerinin benim için endişelenmesinin ne demek olduğunu bilemeden ölecek olmanın ağırlığıyla kalbim ezilirken öylece yerde uzanıp kalmıştım.

Cenin pozisyonunu almış bir şekilde yerde kıvranırken hırıltılı nefeslerimin izin verdiği kadarıyla kalabalığın uğultusuna kulak verip söylenenleri algılamaya çalıştım.

Siren sesleri yankılanıyordu.

Çığlıklar da beraberinde geliyordu.

Tüm bu telaşın benim için olduğunu düşündüğüm kısa bir sürenin ardından kalabalığın uğultusunda net birkaç cümle kulağıma çalındı.

"Bade ölmüş!"

"Yetişin, Bade Güneş ölmüş!"

"Pencereden düşmüş, koşun!"

"Yardım edin!"

Göğsümden yukarıya doğru yükselen zehirli bir tat vardı. İlmek ilmek kazınıyordu vücudumun her bir hücresine. Yere yığıldığımda bilincimin kapanacağını sanmıştım fakat hâlâ tüm sesleri duyuyor ve acıların tamamını hissediyordum.

Bu kez kurtulamayacağımı biliyor ve öleceğimi kabullendiğim için teslim olmam gerekiyordu fakat düşünceler hâlâ peşimi bırakmıyordu. Bade'nin o gece söyledikleri, benden yardım istemesi, biraz önce anlattıkları... Tamamı kafamın içinde tekrar tekrar yaşanırken ne kadar garip bir durumun içinde olduğumuzu düşündüm.

Yıllarca Bade Güneş'in nefret ettiği tek kişi olmuştum. Defalarca kez üzerime gelmiş, her seferinde daha fazla canımı yakmak için uğraşmıştı. Şimdi ise aynı anda, aynı yerde sonumuza kavuşacaktık.

Bade Güneş ölmüştü.

Peri Koçer ölüyordu.

Biz ölüyorduk.

Bade'ye bunu kimin yaptığını bilmesem de beni öldüren kişiyi biliyordum. Yekta Yalçın... Bir gün bir yabancıya sığınacağımı biliyordum. O yabancının sonum olacağını ise hiç düşünememiştim.

Olmuştu.

Susmak bilmiyordu sesler.

"Koşun, bunu görmelisiniz!"

"Yekta Yalçın kaçıyor!"

Kafamın içinde defalarca kez yankılanan cümleyi duymak istemiyordum. Kendi ellerimle verdiğim zayıflığımı bana silah olarak kullanan, en başından beri beni kandıran bir yalancıydı o.

Ne kadar gergin olduğumu, hiçbir şey yiyip içecek halimin olmadığını bildiği için reddedemeyeceğim tek şeyi sunmuştu önüme. Milkshake ile... En sevdiğim içecekle planını yolunda götürmeyi başarmıştı.

Sinsi bir düşman gibi vücudumu ele geçiren susamdan kurtuluşum yoktu. Tek dileğim bu katlanılmaz acıyı daha fazla çekmeden kısa sürede bitmesiydi.

Hayatım bir film şeridi gibi gözlerimin önünde akıp giderken düşündüğüm tek bir şey vardı.

Ben kimdim?

Bir yalancı mı, yoksa bir yabancı mı?

İkisiydim aslında.

Yekta'nın daha önce de dediği gibi... Hepimiz yalancıyız Peri Kızı. Aynı zamanda hepimiz yabancıyız da... Herkes gibi.

Dönüp baktığımda cevabın hayatımın tümünde gizli olduğunu görebiliyordum. Bir yalancı gibi yaşarsın hayatını önce. Ve sonra bir yabancıya dönüşürsün farkında olmadan. Yalanlarla inşa ettiğimiz hayatımız günbegün bize ait olmaktan çıktıkça yabancılaşır ve o hayata ait olduğumuza inanmak için rol yapmaya başlarız.

Tam da bu yüzden yalanların sahip olduğu hayatımdan bir yabancı olarak ayrılmak üzere gözlerimi sıkıca yumdum. Zaman benim için nasıl işliyor bilmiyordum. Belki de durmuştu. Sesler de netliğini kaybetmişti çünkü. Çoktan ölmüştüm belki de. Sahi ölmek nasıl bir şey?

Babamı görebilecek miyim acaba?

Omuzlarımın sarsıldığını hissettim. Ağlıyor muydum?

Hayır hayır insanlar tarafından fark edilmiştim. Bilincim yavaşça kapanıyor olsa da tenimdeki hisleri tamamen yitirmemiştim. Birilerinin yakından sesleri geliyor, telaşlı kalabalık şimdi benim için koşturuyordu.

"Yetişin!"

"Peri'ye bir şeyler olmuş!"

"Nefes almıyor sanırım!"

Duyduğum sesler...

Hissettiğim dokunuşlar...

Tüm bunların gerçek olup olmadığına emin değildim. Emin

olduğum tek şey geç kalınmış olması ve geri dönüşümün olmamasıydı.

Bir anlığına hissettiğim bir dokunuşla canımın daha çok acıdığını hissettim. İnsanlar hayatta olup olmadığımı kontrol etmek için sert davranıyor olmalıydı. Tüm bunlar yaşanırken gözlerimi açıp etrafa bakmak isterken buldum kendimi. Bedenim ise o anda kendini tamamen bırakıp hiçliğin kıyısından aşağı yuvarlandı ve karanlığa teslim oldu.

Tenim ölümün nefesiyle kavrulurken zihnimin koridorlarında ayak sesleri yankılanıyordu.

Tüm hisler terk etmişti. Anılar ise tozlu raflara saklanmış, onları ilmek ilmek kazıdığım sayfalar dört bir yana savrulup beni yapayalnız bırakmışlardı.

Sesler de kesilmişti. İnsanlar gitmiş miydi?

Peki, o zaman kimindi bu ayak sesleri?

Neden dinmiyordu uğultular?

Gözyaşlarımın süzüldüğü yerler sızlarken kulaklarım Yekta'nın sesiyle çınladığında nefesim kesildi.

"Sahneye çıkacak olan ben değilim, sensin. Hepsinden ve herkesten güzel olman gerekiyor Peri Kızı."

Herkesin önüne çıkacağımı söylerken öleceğimi biliyor muydu?

Ben, bana âşık olduğunu ve beni düşündüğü için böyle güzel bir elbise aldığını düşünürken kafasında tüm bu planları yapıp benimle alay ediyordu belki de.

"Peri?"

Kafamın içindeki tüm bu kargaşanın ortasında birden adımı duyunca irkildim fakat bedenimi hareket ettiremediğim için gözlerimi açabilmem hiç de kolay olmadı.

"Peri?"

Göz kapaklarım öyle ağırdı ki karşı koyamayacağımı hissetsem de savaşmaktan vazgeçmedim. Hissettiğim tüm acı ve yorgunluğa rağmen gözlerimi usulca aralayarak başımı sağa çevirdiğimde sesin sahibiyle göz göze geldim.

"Anneciğim?" Annemin korkulu yüzünü görünce ağlamaya başladım.

"Peri?" Telaşlı bir şekilde yerinden kalktı ve hemen başucuma gelip başımı okşayarak benimle birlikte ağlamaya başladı. "İyi misin güzelim?"

"Anne..." diye mırıldandığımda sesim bir yabancıya ait gibi çıkmıştı. "Ben... Nasıl?" Boğazımda hissettiğim kuruluk konuşmama engel olduğu için yüzümü buruşturarak sustum.

"İyisin kızım, geçti." Uzanıp alnıma bir öpücük bıraktığında söylediklerinin gerçek olup olmadığından emin olmak istedim. Hissettiğim acı, susamın ayak izleri hâlâ vücudumdayken iyi olduğuma ihtimal veremiyordum. "İyisin..." derken saçlarımı okşamaya devam etti. "Çok şükür, iyisin."

"Ama ben... Ben öleceğimi sandım," derken sesimin titremesi, akan gözyaşlarım annemi daha çok üzmüştü. "Emindim, hatta hissettim. Vücudumu nasıl ele geçirdiğini, tüm kanımın çekildiğini, beynimin uyuştuğunu... Hepsini hissettim." Ağzımdan çıkan her kelimenin ardından yanımda duran örtüyü biraz daha kavradım. Anlattıkça o anları tekrar tekrar yaşadığım için hıncımı örtüden çıkarmak istemiştim belki de.

"Defalarca kez ikaz ettim ama seni," dedi doğrularak. "Dışarıdayken yediğine içtiğine dikkat et, her yerde her şeyi yeme dedim kaç kez. Neden dinlemiyorsun kızım beni?" derken sesinde yer eden öfkeyle bakışlarımı kaçırdım. "Seni gözümden bile sakınırken şu başına gelene bakar mısın? Ne kadar hassas bir bünyen olduğunu bilmiyor musun?" Neredeyse nefes almadan konuşuyor, öfkesi her saniye biraz daha yükseliyordu. "Ya yetişmeselerdi? Ya daha kötü bir şey olsaydı?"

"Anne, lütfen..." diye mırıldanarak yüzümdeki ifadeyle susmasını istediğimi belli ettim çünkü sesi o kadar yüksek çıkıyordu ki her kelimesi kafamın içinde defalarca yankılanarak kayboluyordu.

"*Anne lütfen*, deme bana Peri!" diye azarlamaya devam etti. "Seni kaybedebilirdim kızım, niye anlamıyorsun? Alerjinin ne kadar kritik olduğunu biliyorsun. Sana bir şey olsa ben nasıl yaşarım?" Bir yandan ağlıyor diğer yandan bana kızmaya devam ediyordu. "Tüm ikazlarıma rağmen nasıl bu kadar vurdumduymaz olabilirsin, nasıl?" Elleri de tıpkı sesi gibi titriyordu. Gözlerinin ardında hâlâ yaşadığı kaybetme korkusu tazeydi. Bu yüzden sesimi çıkaramıyor, karşılık vermemeye çalışıyordum. Haklıydı çünkü. Babamın ölümünden sonra birbirimizden başka kimsemiz kalmamıştı.

"Özür dilerim," dedim elini tutarak. "Seni korkuttum ama ben de bilmiyordum. Sahneye çıkmadan önce sakinleşmek için bir şeyler içme ihtiyacı duymuştum sadece..." O an yaşananları anlatıyor olsam da bazı detayları atlıyordum. Milkshake'i bana getiren kişinin Yekta olduğunu söylememiştim mesela. Bu yüzden annem bunun tamamen bir talihsizlik ve benim dikkatsizliğim olduğunu sanıyordu.

"Özür dileme," diyerek bir öpücük daha bıraktı saçlarımın arasına. "Sadece kendine dikkat etmeni istiyorum, hepsi bu. Bana senin acını yaşatma Peri, senden tek istediğim bu. Sana bir şey olursa yaşayamam." Hâlâ sesi titriyor, güçlükle konuşuyordu.

Olumlu anlamda başımı sallarken "Söz," diyerek gülümsemeye çalıştım. "Bundan sonra daha dikkatli olacağım, söz veriyorum."

Dakikalar boyunca sessizce oturmaya devam etse de hâlâ içinde fırtınaların koptuğuna emindim. Hayatım boyunca yaptığım en ufak şeyi bile annem kızar mı diye düşünerek yapmıştım çünkü hayatımın her alanında söz sahibi olmak isteyen bir kadındı. Yaptığım her şeyi bilmek, kendime ya da aileme zarar verecek her şeyden uzak durmamı istiyordu. Sırf bu yüzden kapalı bir hayatım olmuştu çoğunlukla. Sessizliğim bu yüzdendi belki de. Her şeyden

kaçtığım için diğerlerinden farklı görünüp dışlanıyor, zorbalığa uğruyordum. Canımı yaktıklarında bile sessiz kalmamın sebebi buydu işte. İnsanlardan uzak durursam daha az zarar görürüm gibi bir düşünceyle yabani bir şekilde yetiştirilmiştim.

"Peki kim?" diye sordum biraz sonra aklıma takılan soruyla. "Kim yetişmiş yardımıma? Bilincim kapandığı için kimseyi göremedim. Kim yardım etti bana?"

"Bilmiyorum ki," dedi omuz silkerek. "İsim vermediler. Birisi yardım etmiş sadece, onu biliyorum. Ki zaten bana da sen hastaneye kaldırıldığında haber ettiler." Parmak uçlarını şakağına yaslayarak kısa bir süreliğine sessiz kaldı. "Her kimse revirden iğneyi yetiştirmeseydi sana..." Alt dudağını dişleyerek sustu. "Ay Peri, düşünmek bile istemiyorum kızım ya..." Hâlâ ihtimalleri düşünüp kendini üzmeye devam ediyordu. "Düşündükçe aklım yerinden çıkacak, kalbim duracak gibi oluyor," derken ağır ağır başını iki yana salladı.

Annemin söyledikleri aklımı iyice karıştırmıştı ve bana kimin yardım ettiğini daha çok merak etmeye başladım. Hiç arkadaşım yoktu. Güneş Koleji'nden birinin bana iyilik yaptığını düşünmek bile dehşete düşmeme neden oluyordu. O okuldaki insanların hiçbirinin kalbi olduğuna inanmıyordum çünkü.

Hâlâ kendimi kötü hissettiğim ve halsiz olduğum için pek yüksek sesle konuşamıyordum. Buna rağmen merak ettiğim şeylerin cevabını almadan burada öylece yatmak huzurumu kaçırıyordu.

"Bade..." dedim çekingen bir tavırla. "Bade'ye olanları duydun mu?"

"Ay sorma... Ona da çok üzüldüm. Ne uğursuz bir mezuniyet günü bu?" Elini göğsüne bastırarak kocaman açtığı gözlerini üzerime dikince korkuyla çarptı kalbim.

Dirseklerimle yattığım yerden destek alıp doğrulurken "Ne olmuş?" diye sordum merakla. "Ne duydun? Bana da anlat."

"Bedeni otelin arka bahçesinde bulunmuş," deyiverdi bir anda. "Zavallı, gencecik bir kız... Daha hayatının baharında ne-

den böyle bir şey yapar ki bu çocuklar? Ne derdiniz var? Duyunca içim paramparça oldu," dedikten sonra üzüntüsünü bastırabilmek için dudaklarını dişledi. "Nasıl böyle bir şey olabilir? İntihar etmiş diyorlar, çok üzüldüm." Başını iki yana sallayarak önüne döndü. "Ah be kızım... Geçim derdin yok bir şeyin yok, yediğin önünde yemediğin ardında... Ne derdin vardı da bu yaşında canına kıydın?" Annem kendi kendine mırıldanırken Bade'yle yaşadığımız her şey gözümün önünden geçip gitti. Bana yaptığı tüm kötülüklerden mezuniyete son birkaç gün kala sırılsıklam olmuş bir şekilde kapıma geldiği güne kadar... Hepsini yeniden yaşamış gibi hissettim.

Hiçbir zaman Bade'nin bana karşı nefretinin sebebini sormamıştım. Onu olduğu kişi olarak kabul edip kötü kalbini onun bir hastalığı olarak görmüştüm. Bade'yi savunmasız ve çaresiz gördüğüm o geceden beri hırçınlığının sebebini daha çok merak etmeye başlamış ve ilk kez onu tanımak istemiştim. Bade'nin dışarıya karşı bir maskeyle dolaştığını o gün anlamıştım çünkü. Hayatını merak ediyordum sadece. İnsanlara bu kadar saldırgan olmasının bir nedeni olmalıydı.

Ona karşı, yaptığı her şeye rağmen, yumuşamaya başladığım için yardım isteğini bile kabul etmişken onun bu ani gidişi kalbimi paramparça ediyordu. En büyük düşmanım ve en nefret ettiğim kişi bile olsa Bade'nin ölümü canımı çok yakıyordu.

"Partide ne olduğunu öğrenmek istiyorum," derken sırtımı geriye yasladım. "Ne zaman çıkabileceğim buradan?"

Annem hışımla ayağa kalkarken "Serumun bittikten sonra kontrol için yeniden gelecekler. Ondan sonra çıkabiliriz ama eve gitmek için... Başka hiçbir yere gidemezsin, kesinlikle olmaz!" diyerek isteğime karşı çıktı. "Bakma bana öyle sen hastasın, hiçbir yere gitmene izin vermem."

Yüzümü ekşiterek "Tamam," dedim kısaca.

Alerjim tetiklendikten sonra canımla uğraştığım zaman dili-

minde olan olmuştu. Annem karşı çıktığı için değil, her şey için çok geç olduğunu idrak edince isteğimin mantıksız olduğunu anlayıp vazgeçtim. Nereye gidecektim ki?

Bade ölmüştü.

Yekta'nın ise nerede olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim yanımda olmadığına göre beni zehirleyen kişinin o olduğu ve âşık olduğum adamın artık bir kaçak olduğuydu. *Cinayete teşebbüs etmiş bir kaçak...*

Bugün ölmeye ve her şeyi ardımda bırakmaya hazırdım aslında. Yaşadığım her ne varsa geride bırakıp gitmek; bundan sonra ne yapacağımı düşünerek kafayı yemekten çok daha katlanılabilir geliyordu.

Yekta'nın bana ihanet ettiğini, beni zehirlemeye ve öldürmeye çalıştığını benden başka kimse bilmiyordu mesela. Bunu nasıl, ne şekilde birine söyleyebilirdim ki?

Bade ise hayatı boyunca benden ölesiye nefret etmişti. O gece yanıma geldiğini, bu sabah beni arayıp yardım istediğini ve ölmeden önce de son konuştuğu kişinin ben olduğumu söylesem kim inanırdı bana? Ayrıca saldırıya uğramadan önce son görüşmemizde bir kardeşi olduğundan bahsetmişti. Onu tanıyan herkes tek çocuk ve ailesinin biriciği olduğunu sanıyordu.

Tüm bu gerçekler gölgelerin ardında gizlenirken sessiz kalmaktan başka şansım yoktu. Bana inanacak kimsem yoktu çünkü. Güneş Koleji'nin yıllardır itilip kakılan ve dışlanan kızı Peri, mezuniyetten sonra kafayı yemiş, diye adım çıkardı yalnızca.

Bade ve Yekta bir şekilde hayatımdan çıkıp giderek omuzlarıma taşıması çok zor yükler bırakmıştı. Öğrendiklerimin herhangi birini bile paylaşabileceğim kimsem olmadığı için hayatımın kalanını bu sırlarla yaşamayı öğrenerek geçirmek zorundaydım.

Güneş Koleji'nin ikiye ayrılmış bir cehennem olduğunu söylerdim hep. Haklıydım. Onlar yalancılar ve aynı zamanda yabancılardı.

Yalancılar ve Yabancılar...

Suçlar işlendi, yalanlar söylendi.

Tüm bunlara şahit olanlar sustu, yaşananlara yabancı olduklarını iddia etti.

Hepsi gitti, geriye yalnızca ben kaldım.

Son dört ayda inşa ettiğim hayatım başıma yıkıldığında öleceğimi sanırken hiç tanımadığım biri tarafından kurtarılmış ve hayata dönmüştüm. Bundan sonra yapacağım şey ise koca bir yalan üzerine yeniden inşa edeceğim hayatımın sayfalarını bir yabancı olarak çevirmeye başlamak olacaktı.

3

Yalancılar

Hayatında başrol oynayan yalancılar yüzünden kendi hayatına yabancılaşmaya başladığın zaman o hayattaki tek rolün, günü geldiğinde bir figüran gibi ölmek olur.

Hastaneden ayrıldığım günden bu yana bir haftadan fazla zaman geçmişti. Kısa sürede annemin de yardımıyla kendimi toparlamış ve iyi hissetmeye başlamış olmama rağmen hâlâ kendime hasta muamelesi yapıyor, temel ihtiyaçlarım dışında yataktan çıkmıyordum.

Bütün günümü yatağımda, Peri Tozu'nun Kirli Defteri'nin sayfaları arasında gezinerek harcamaktan çok sıkılmıştım. Bu defter Yekta kokuyordu çünkü. Okuduğum her cümle doğrudan o anları gözümün önüne getiriyor ve ben kendimi ağlarken buluyordum.

Yekta'ya âşık olarak 1300 günden fazla geçirdiğim zamanın neredeyse tamamını anbean işlediğim defterimdeki satırları okuyarak kendime işkence etmekten sıkıldığım için bu sabah gözümü açar açmaz yatağımdan çıkarak güne başladım.

Her ne kadar yaşananları ardımda bıraktığımı, tüm felaketlere rağmen mezun olup Güneş Koleji'nden kurtulduğumu söyleyerek kendimi kandırmaya çalışsam da mezuniyetten beri her sabah uyandığımda ilk işim telefona bakmaktı. Yekta'dan bir haber gelip gelmediğini görmek için telefonu elime alıyor ve bildirim panelinin boş olduğunu görünce de hayal kırıklığıyla günümün kalanını yatağımda, tavanı izleyerek geçiriyordum.

Annem mezuniyette olanları dikkatsizliğim yüzünden yaşadı-

ğım talihsiz bir olay olarak bildiği için sakindi. Hastaneden sonra işe gitmeyerek yanımda kalmıştı. İlaçlarımı kullanıp beslenmeme dikkat ederek kısa sürede sağlığıma kavuştuğum için de son üç gündür iyi olduğumu üsteleyerek işe gitmesini sağlamıştım çünkü annemin sandığının aksine vücudumdan çok zihnimin iyileşmeye ihtiyacı vardı ve bunu annem gün boyu başımda dikilirken değil, yalnız kalarak gerçekleştirebilirdim.

Önceki gece de iyi olup olmadığımı sormak için yanıma geldikten sonra konumuzla alakasız bir şekilde saatlerce öğüt verip yanlış şeyler yapmaktan kaçınmam ve kendime dikkat etmem gerektiğini, artık üniversiteye geçip bambaşka bir hayata başlayacağımı söyledikten sonra birbirimizden başka kimsemizin olmadığını da hatırlatarak konuşmayı sonlandırmış ve yanımdan ayrılmıştı.

Belki de annemin uzun uzun yaptığı o konuşma sayesinde bu sabah kendimi iyi hissederek uyanmıştım. Bir noktada söylediklerinde çok haklıydı çünkü. Beni ölüme terk eden biri yüzünden günlerdir yerimden kalkmıyor, hayatı kendime zindan ediyordum. Neden?

Bir hiç uğruna.

Yekta Yalçın benim için bir hiçti.

Yaz tatilinin bitmesiyle birlikte Güneş Koleji'nin bursu sayesinde yurtdışında, çok güzel bir üniversitede hayal ettiğim bölüme gidip mimarlık okuyacak ve tıpkı eskisi gibi hayatıma hiç kimseyi almadan, kendimi tamamen derslerime vererek ileride annem gibi çok başarılı bir kadın olacaktım.

Birkaç ay önce defterime yazdığım iki cümle aklıma gelince pencerenin önüne doğru yürümeye başladım.

"İnsanlar acımasız..."

"Bu sona ermeli."

Bu cümleleri yazdığım gün yaşananları daha dün yaşamışım gibi çok net hatırlıyordum. Bade, tüm okul konferans salonunda toplanmışken bir şekilde benden çaldıkları özel fotoğrafımı ekrana yan-

sıtarak beni küçük düşürmüştü. Herkes vücudum hakkında ağzına geleni söyleyerek benimle alay ederken not almıştım bu cümleleri.

Haklıydım.

İnsanlar acımasızdı ve buna bir son vermek için onlardan kaçmalı ya da hayatımdan çıkarmalıydım. Güvende olmak istiyorsam hayatımda ailemden başka hiçbir insana yer vermemem gerektiğini Güneş Koleji defalarca kez öğretmişti bana. Son olarak ise Yekta... Bana öyle bir ders vermişti ki hayatımın sonuna kadar kimseyi sevemeyecek, güvenemeyecek ve bağlanamayacaktım.

İnsan bir başkasını sevmeden, bağlanmadan nasıl yaşardı?

Bir yabancının başıma yıktığı dünyamın enkazından kurtulmanın bir mucize olduğunu biliyordum. İkinci bir şans verilmişti adeta. Sadece bunun için bile hiçbir şeyi umursamadan hayatıma devam etmeyi öğrenmek zorundaydım aslında.

Dağınık saçlarımı kulağımın arkasına tararken "Zorlanmayacaksın," dedim kendime. "Nasılsa Yekta'dan önce hayatında kimse yoktu. Kimse yüzüne bakmıyor, seni görmüyor ve umursamıyordu." Dudaklarımı birbirine bastırarak kısa bir anlığına sustum. "Yalnız olmayı en iyi sen biliyorsun Peri. Bundan sonra da tek başına hayatta kalmak zor olmasa gerek, hı?"

Gülümsemeye çalıştım.

Kalbim geçmişimden sürüklediğim yalnızlığımın pençesinde sıkışırken kendimi kandırmak ve güçlü hissedebilmek için gülümsedim. Güçlü olmadığımı biliyordum. Yaşadıklarımı tek başıma kaldıramayacağımı da... Bu yüzden kandırılmaya ihtiyacım vardı işte. Yalanlara... Yalanlarla avutulmaya... Kendime karşı çoğu zaman bir yalancı olmalıydım sanırım.

Yalnızlığın en büyük eğlencesi anılarla oynamaktır. Seni yalnız yakaladığı her an en kötü anılarını, en acı veren düşünceleri zihninin koridorlarında duvardan duvara çarparak canını sıkmayı başarırdı.

Bu sebeple önümüzdeki günlerde yapmam gereken işleri hallederek, yeni uğraşlar bularak ve kafede çalışmaya devam ederek

kendimi oyalamaya karar vermiştim. Yekta'yla anılarımızın dolu olduğu kafede çalışma fikri her ne kadar nefesimi kesiyor olsa da en azından nasıl hissedeceğimi deneyip görmek istiyordum.

Güne başlamadan önce saatin kaç olduğunu öğrenmek için telefonu komodinin üzerinden alarak ekran kilidini açtım. Saat 11.14'ü gösteriyordu.

Bir adım yaklaşarak telefonu yatağın üzerine attıktan sonra günlerdir üzerime yapışan ve huzursuz edici olan hasta hissinden kurtulmak için doğruca banyoya doğru yürümeye başladım.

Bugünkü planım okula gitmekti. Son kez Güneş Koleji'ne gidip kalan bazı eşyalarımı alarak bir daha dönmemek üzere oraya veda edeceğim için garip bir huzursuzluk ve hüzünle doluydu içim. Soyunma odasındaki dolabımda kalan kıyafetlerim, okul dolabımdaki bazı kitaplarım... Orada bana ait hiçbir şey kalsın istemiyordum çünkü ben de Güneş Koleji'ne dair hiçbir anının kalmaması için çabalayacaktım.

Başıma sardığım havlunun düşmeyeceğinden emin olmak için elimle yoklayarak odama doğru yürürken alaycı bir gülüş yer etti dudaklarımın kenarında. Güneş Koleji'nde geçirdiğim yıllar boyunca hayatımın sonuna kadar unutamayacağım travmalarla kirlenmişti zihnim. Çoğu zaman rüyalarımda tekrar tekrar yaşadığım zorbalıklar, hâlâ yalnız olduğum bazı zamanlar kulağıma çalınan hakaretler, Yekta... Hepsi benimle birlikte zihnimin içinde yaşamaya devam ederken bu kararımı uygulamak adeta bir savaşın ortasına hazırlıksız dalmak gibiydi. Tek dileğim bu savaşı kaybetmemekti. *En önemlisi kendimi kaybetmemek...*

Eski hayatıma geri döndüğümü biliyordum. Bu yüzden eskiden yaptığım gibi umursamadan elime ne geçtiyse üzerime giydim. Bir kot ve tişörtle giyinme işini tamamladıktan sonra başıma sardığım havluyu çıkarıp saçlarımı iyice kuruladım. Yeniden banyoya dönüp havlumu asmaya üşendiğim için yatağımın kenarına atarak elimdeki havludan kurtuldum ve aynanın karşısına geçtim.

Sağlığıma kavuşmuş ve önceki günden beri kendimi daha iyi hissediyor olmama rağmen yansımamda bunu görememek canımı sıkmıştı. Yüzüm hâlâ solgun görünüyordu ve gözlerim fazla kızarıktı. Yaşananların stresi ve korkusuyla alt dudağımın kenarında fazlasıyla canımı acıtan bir yara çıktığını biliyordum fakat ona bu kadar yakından bakmak hiç hoşuma gitmemişti. Durumu sandığımdan daha kötüydü çünkü. Günlerdir yatağımdan çıkmamıştım ve çıktığım zamanlarda da aynalardan kaçtığım için bu kadar kötü halde göründüğümü tahmin etmiyordum.

Yüzümü saklamak ya da daha canlı görünmek gibi bir çaba içerisine girmek istemiyordum. Omuz silkerek görüntüm hakkındaki düşüncelerimi zihnimden savuşturdum ve makyaj masamın kenarında duran tokayla saçlarımı atkuyruğu topladım. Eskisi gibi...

Son olarak sırt çantası taşımak istemediğim için bel çantalarımdan birini alarak odamdan ayrıldım.

Evden çıktığım an kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım bile. Hava o kadar güzeldi ki günlerdir eve kapanarak kendime işkence ettiğim için kısa bir anlığına öfkeyle kaşlarımı çattım. Hemen sonra daha merdivenlerden inerken hazırladığım müzik listemi oynatmak hevesiyle daha fazla zaman kaybetmeden kulaklığımı taktım ve ilk şarkıyı başlatarak yürümeye devam ettim.

Acelem yoktu. Artık mezundum ve yetişmem gereken bir ders ya da saatim olmadığı için epey oyalanarak okula vardım.

Okulun sokağına girdiğimden beri kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki kulağımdaki şarkının sesini bastırabilecek kadar güçlüydü. Kafamın içinde mezuniyet günü olanlar kaç kez yaşandı sayamamıştım bile. Yekta çilekli milkshake'i önüme bırakıyor ve sigara içmeye çıkıyor. Sonra Bade yanıma geliyor, ağlayarak bir şeyler anlatmaya çalışıyor... Onu götürüyorlar ve ben tek başıma kalıyorum. Korkuyorum ve kendimi sakinleştirmek için sevdiğim adam tarafından getirilen milkshake'den büyükçe bir yudum alıyorum. Bedenimi ele geçiren zehirle yere yığılıyorum. Sesler duyuyorum. Bade Güneş öldü... Yekta kaçıyor... Peri'ye bir şey olmuş, nefes almıyor...

Anbean yaşadım her birini. Aynı acıları yeniden tattım ve aynı hisler kalbimin üzerinde tepinerek nefesimi kesti.

Durdum.

Biraz soluklanıp sakinleşmeye ihtiyacım olduğunu düşünerek durdum. Kaldırımın kenarına oturmak istedim fakat sonrasında geri kalkacak gücü bulamamaktan korktum. Bu yüzden sırtımı duvara yaslayarak birkaç dakikalık izin verdim kendime. Elimi göğsüme bastırıp kalp atışlarımı dizginlemeye çalıştım.

Her ne kadar zor olsa da kendimi yaklaşık on dakika önce olduğundan daha iyi hissettiğim için daha fazla vakit kaybetmeden yaslandığım yerden doğruldum ve okula doğru yürümeye devam ettim.

Yıllar önce buraya ilk kayıt olmaya geldiğim gün hissettiklerim kalbimin üzerinde ince bir sızı olarak belirdi. Ne kadar heyecanlı olduğumu dün gibi hatırlıyordum. Güneş Koleji... Öyle büyülenmiştim ki ilk günden beri burada harika günler geçireceğime emindim.

Olmadı.

Burası hayatıma acı dolu günlerden ve kederden başka hiçbir şey katmamıştı. Bu okul benim cehennemimdi ve hayatımın sonuna kadar nefretle anacaktım.

Güçlükle yutkunarak kapıdan içeri adımımı attım. Bu okula gelmek, bu kapıdan içeri girmek her gün yaptığım bir eylemken şimdi dünyanın en zor şeyiymiş gibi hissettiriyordu. Mezuniyetteki gibi her an vücudumu korkunç bir ateş saracak ve hemen ardından yere yığılarak nefesimin kesilişine şahit olacakmışım gibi hissediyordum. Bu korkuyla geçirdiğim her saniye kanımı donduruyor, beynimi uyuşturuyordu.

Okul bahçesinde yürümeye devam ederken dikkatimi dağıtması ümidiyle daha eğlenceli bir şarkı açarak sesini yükselttim. Aynı zamanda bildiğim bir şarkı olduğu için sözlerini mırıldanıyordum.

Sahiden çok daha iyi hissediyordum şimdi. Okulun tam ortasında durduğumda bir yandan anılarımın olduğu yerlere göz gezdirirken diğer yandan kafamı meşgul eden soruya cevap vermeye

çalışıyordum. Önce spor salonuna gitmekle okul binasına girmek arasında yaşadığım kararsızlık boyunca gözlerimi binanın merdivenlerine dikip kaldım.

Yekta'nın tüm okula karşı beni savunduğu o gün hissettiğim duygular kalbime hücum ettiğinde ağlama isteğini de beraberinde getirdi. Burnumu çektim ve bakışlarımı yukarıya, gökyüzüne çevirerek gözyaşlarıma engel olmaya çalıştım. Geçmiş günlerin can yakıcı olduğunu bildiğim halde zihnimden bir türlü atamıyor ve kendimi düşünmekten alıkoyamıyordum.

Harekete geçersem düşünmeyi bırakabilirim, düşüncesiyle daha fazla oyalanmadan spor salonunun olduğu binaya doğru yürümeye devam ettim.

Salona uzanan koridoru adımlarken güzel şeylere odaklanmaya çalıştım. Üniversite hayatımı düşledim mesela. Yurtdışında alacağım eğitimin ne denli büyük olacağını ve gelecek hayatım için önemini düşününce heyecanlanmamak elde değildi. Hangi ülkeye ve üniversiteye gitmek istediğime tam olarak karar verememiş olsam da kendime bir liste hazırlamıştım çoktan. Bu listedeki hangi ülkeye gidersem gideyim aynı şekilde çok mutlu olacağımı ve harika bir hayat süreceğimi biliyordum. Yıllardır uğruna savaştığım, birçok şeyi feda ettiğim bu hedefime ulaşacak olmanın verdiği mutlulukla spor salonunun kapısının önüne gelince durdum.

Eğitim dönemi bittiği için okulun diğer yerlerinde olduğu gibi burada da kimsenin olmayacağını bildiğim halde kapıyı açarken temkinli davrandım. Usulca araladıktan sonra önce başımı uzatıp içeriyi kolaçan ettim. Sonrasında kimsenin olmadığını görünce rahatlıkla salona girdim ve doğruca soyunma odalarının yolunu tuttum.

Havuzun yanından geçip giderken Yekta'nın beni ilk kez, tüm okulun önünde öptüğü yerden geçemedim. Bir güç beni tam o noktaya sabitlemiş gibi donup kalmıştım. Nefesimi tuttuğum saniyeler içerisinde kuruyan dudaklarım bir anlığına Yekta'nın sıcaklığıyla kuşandı sanki.

Başımı iki yana sallayarak Yekta'yı zihnimden kovmaya çalıştım. Onu düşünmek kendime yapabileceğim en büyük kötülüktü bundan sonra. En başından beri ona âşık olmamalı, onunla bir araya gelmemeliydim.

Yekta Yalçın'ın rengi siyahtı. Benimki ise pembe... Bu iki renk asla bir araya gelmemeliydi.

En başından beri bunu bildiğim halde hayatımı kendi ellerimle siyaha bulamıştım ve bu yüzden aptallığımın bedelini neredeyse canımla ödeyecektim.

Kızların soyunma odasının önüne geldiğimde içeriye girmeden önce koridorun sonunda fark ettiğim hareketlilik durmama neden oldu. Hemen ilerideki erkekler soyunma odasının kapısı açılıyordu. Olduğum yerde durup kapıdan çıkacak kişiyi görmek istedim.

Saniyeler sonra dışarı çıktıktan sonra arkasından kapıyı kapatıp önünü dönen kişinin Ekin olduğunu görünce gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Görmeyi umduğum son insan bile değilken soyunma odalarının bulunduğu koridorda karşılaşmamız donup kalmama neden olmuştu.

"E-Ekin?" Sesimin titremesini umursamadan soyunma odasının kapı kolunda duran elimi çekmemle birlikte biraz önce araladığım kapı kapandığında yankılanan sesle birlikte irkildim. "Senin burada ne işin var?" diye sordum hayretle.

"Peri?" En az benim kadar şaşkın görünüyordu ve onun da sesi titriyordu. "Selam," dedikten sonra tıpkı benim yaptığım gibi elini kapı kolundan çekerek bana doğru yürümeye başladı. Aynı zamanda da elindeki çantayı omzuna atarak adımlarını hızlandırdı.

Tam karşımda durduğunda "Selam," diye mırıldanırken sesimdeki şüpheci tavır hâlâ kendini belli ediyordu. "Burada ne yapıyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak hızlıca etrafıma bakındıktan sonra bakışlarım yeniden Ekin'le buluştu.

Başını hızlıca iki yana sallarken "Birkaç eşya için gelmiştim sadece," dedi sakince.

Herhangi bir şey söylemeden önce Ekin'in yüzünü incelemekle oyalandım. Saçları dağınık görünüyordu. Ekin genelde saçlarıyla saatlerce uğraşan, özenle tarayarak şekillendiren bir çocuktu ve bunu her gün okula gelmesine rağmen üşenmeden yaptığını görüyordum. Şimdi ise karşımda sakalları uzamaya başlamış, saçları dağılmış umursamaz bir Ekin duruyordu. Mezuniyetten bu yana geçen bir haftalık sürede sakalları fazla uzamamış olsa da ilk kez onu sakallı görüyordum. Ayrıca yüzünde ise yine daha önce hiç denk gelmediğim bir hüzün vardı. Tıpkı benimki gibi solgun ve ruhsuz bir ifadeyle bakıyordu.

"Ne tesadüf bende öyle," dedim omuz silkerek. Üzerimizdeki şaşkınlıktan kurtulup ortamın gerginliğini atmak istesem de Ekin'in yüzündeki donukluk hâkimiyetini sürdürmeye devam ediyordu.

Ekin'in durumu iyiden iyiye kafamı karıştırmaya başlarken merak duygusu içimi kemirmeye başladı. Hiç kimsenin benden daha kötü durumda olmaya hakkı yoktu bana kalırsa. Hangi biri ölümden dönmüştü ki?

Benden daha kötü durumda olan tek kişi Bade'ydi. O da ölmüştü. Bense ölümden dönmüştüm. Tüm bunları göz önüne aldığımızda karşıma geçip kimse derdi olduğunu iddia etmemeli ya da ben normal davranmaya çalışırken benden daha kötü bir tavır sergilememeliydi.

"Bir problem mi var?" diye sordum daha fazla merak etmek istemediğim için. "İyi görünmüyorsun."

Başını iki yana sallarken bunun bir cevap olduğunu düşünsem de hemen ardından başını yere eğip sorumu cevapsız bıraktığında konuşmak istemediğini anladım.

Koşar adımlarla Ekin'in yanına ulaştım ve koluna dokunarak "Ekin?" diye mırıldandım. "Neyin var?"

Bir kez daha ağır ağır başını iki yana sallayınca gerginlikten kalp atışlarım hızlanmaya başladı.

"Bade'ye üzülüyorsun, değil mi?" diye sorarken tereddüt etsem

de kendime engel olamamıştım. "Ölümüne ben de çok üzüldüm fakat... Elden ne gelir ki?" Teselli etmek istesem de söyleyecek pek bir şeyim olmadığı için saçma bir şekilde bitirdiğim cümlemin ardından elimi omzuna koyduktan sonra yüzünü incelemeye başladım.

Dehşete kapılmış ifadesinin yanında hüzünle kuşatılmış gözleri benimkilerle buluştu. "Peri..." dedi titreyen sesiyle. Güçlükle yutkunduktan sonra konuşmaya devam etti. "Bade ölmedi." Bir anda söylediği cümle karşısında afallarken Ekin'in şaşkınlıkla kaşları çatıldı.

Ekin'in Bade hakkında verdiği bilgi beynime bir ok saplanmış gibi hissettirmiş, neye uğradığımı şaşırmıştım.

"Nasıl... Nasıl yani?" diye sordum kekeleyerek. Mezuniyet gününde Bade'nin ölüm haberini haykıran sesler hâlâ kafamın içinde yankılanırken Ekin karşıma geçmiş onun ölmediğini söylüyordu. Bu gerçek olabilir miydi?

"Evet... O ölmedi ve ölmeyecek, ben biliyorum. O güçlüdür, kurtulacak ve aramıza geri dönecek." Kendi söylediklerine inanmak istediğini belli edercesine daha çok çatıldı kaşları.

"Ben..." Kısa sürede tüm vücudumu sarıp sarmalayan şaşkınlık yüzünden kekelemekten öteye gidememiş, kafamın içinde darmadağın olan kelimeleri bir araya getirmeyi bile başaramamıştım. "Ben sanıyordum ki..."

"Hayır, yaşıyor." Ekin konuşmakta zorlandığımı anlamış olmalı ki benden önce davranarak cümlemi tamamladı. Ağır ağır başını sallarken "Çok mucizevi bir durum olsa da yaşıyor. Onun durumunda birinin hayatta kalması çok zormuş," derken zorlukla yutkundu.

"Nasıl olmuş peki?" diye sordum merakla. "Olayın detaylarını biliyor musun?" Sorduğum soruyla birlikte Ekin'in mezuniyette başıma gelenleri bilip bilmediğini merak ettim çünkü tüm felaketler yaşanırken Ekin aramızda değildi.

Bu düşüncenin ardından zihnime bir soru hücum ediverdi birden. O gün salonda olmayan kişilerden biri Ekin'di. Nerede ve ne yapıyordu? Her ne kadar merak etsem de kafamı karıştıran bu soru üzerinde durmama engel olacak kadar yoğun bir baş ağrısı dakikalardır şakaklarımda dolanıyordu.

"İntihar," dedi başını yere eğerek. "İntihar etmiş." Başını yerden kaldırmadan söylediği şeyler yüzünden beynimden vurulmuşa döndüm ve bir anlığına nefesimi kesmek ister gibi bir baskı ciğerlerime saplandı.

Biraz sonra yeniden gözlerimin içine baktığında yüzündeki hüzün apaçık görünüyordu.

Söylemek istediğim çok fazla şey ve kafa karışıklığı eşliğinde sessizce geçirdiğimiz birkaç dakikanın ardından ilk konuşan ben oldum. "Neden?" diye sordum kendime bile yabancı gelecek kadar boğuk bir ses tonuyla. "Nasıl intihar eder? Sebep neymiş?" Cevap beklemekten ziyade sesli düşünüyordum ve tüm bunları düşünürken Bade film şeridi gibi gözlerimin önünden geçiyordu. Onun gibi bir kızın ölmek isteyeceğini sanmıyordum. En azından kendi canına zarar verebileceğine ihtimal vermiyordum. Bade şımarık bir kızdı, ölmek istemezdi.

Sadece kendi hayatında mutsuz olan insanlar, başkalarının da mutsuz olmasını diler ve o insanlara zarar verir.

Kafamın içinde dolaşan bu cümle her şeyin cevabını veriyordu aslında. Bade sahip olduğu zenginliğe rağmen özünde kimse tarafından sevilmiyordu. Okulda herkes etrafında olabilirdi ama bu onu sevdikleri anlamına gelmiyordu. Hepsi Bade'nin parası ve popülaritesi için yanında duruyordu.

Bade'nin intihar ettiği söyleniyordu. Bana ise alerjim yüzünden içeceğin dokunduğunu iddia ediyorlardı. Tam da Güneş Koleji'ne yakışır bir mezuniyet balosuydu. Sinirlerimi bozan bu düşünceyle hem ağlamak hem gülmek istesem de sakince beklemeye devam ettim.

Ekin bir süre daha sorularımı cevapsız bırakarak öylece karşımda dikilmeye devam etti. Çok fazla şeyi merak ediyordum fakat hiç arkadaşım olmadığı için benden sonra yaşananlar hakkında hiçbir bilgim yoktu. Kim bilir başka neler yaşanmıştı o gün?

Sabırla konuşacağı ve sorularıma cevap vereceği ânı beklediğim için aramızda oluşan sessizlik biraz daha varlığını sürdürmeye devam etti.

Sorularımın daha fazla cevapsız kalmasını beklemek istemediğim için "Nasıl?" diyerek sorumu yineledim. "Neler olmuş Ekin, anlatsana?"

"Benim de detaylı bilgim yok," dedi omuz silkerek. "Sadece intihar ettiğini söylediler. Ki ilk müdahale yapıldıktan sonra hemen hastaneye götürmüşler. Ondan sonra yanına kimseyi almadılar zaten," diye açıkladıktan sonra başını yere eğdi tekrardan. "Göremedim."

"Öldüğünü sanıyordum," diye mırıldanırken başımı diğer yana çevirerek duvardaki afişleri inceleyerek kısa bir süreliğine oyalandım. "Demek yaşıyormuş..." Bade'nin durumunun iyi olmasına sevindiğime inanamıyordum.

"Yaşıyor," diye tekrarladı Ekin yeniden yüzüme bakarken.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Korkunç bir gün ve yaşananları idrak etmek oldukça güç..." Ekin'e doğru kaçamak bir bakış attığımda gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Yüzümü bu kadar dikkatli incelediği için gözlerimi kaçırdım ve yeniden etrafı inceleyerek kafamın içindeki sesleri dinlemeye devam ettim.

Buraya gelmeden ve Ekin'le karşılaşmadan önce Bade'nin öldüğünü sanıyordum. Onun için gerçekten üzülüyordum. Şu an intihar ettiğini ve hayatta olduğunu öğrenmiş olmama rağmen hissettiğim üzüntü azalmamıştı fakat bir yanım sürekli olarak Bade için üzülmemi aptalca buluyor ve beni azarlıyordu. Gerçekten kafamın derinliklerinde karanlık, kötü bir sesin olduğunu bilmiyordum. Onunla yeni tanışıyorduk ve bu hiç hoşuma gitmemişti.

Toz pembe hayatımda kirli olan iki şey vardı. Bade Güneş ve Yekta Yalçın... Onlar yüzünden daha önce düşünmediğim şeyler düşünmek ve hissetmediğim şeyler hissetmek, kendimi daha berbat hissetmeme neden oluyordu.

"Gerçekten ne söylenir, ben de bilmiyorum," diyerek Ekin sessizliği bozdu. Düşüncelerin yakama yapışmasının verdiği huzursuzluktan kaçarken Ekin'in konuşmasına odaklandım yeniden. "Ne oldu, ne yaşandı da Bade intihar edecek duruma geldi mesela?" Omuz silkerek tek elini ensesine götürdükten sonra etrafına bakınarak saçlarını karıştırdı. "Kimse yanında yok muydu, engel olamadılar mı?"

"Sen neredeydin?" diye soruverdim birden merakıma yenik düşerek.

"Ben..." Aniden sorduğum bu soru karşısında afallamıştı. "Ben odadaydım. Sahne için hazırlanıyordum." Açıklamasının ardından omuz silkerek konuşmaya devam etti. "Biliyorsun, mezuniyette sahne alacaktım güya..." Ellerini omuz hizasında iki yana açarken "Ne mezuniyet ama," dedi alaycı bir tavırla.

"Tam da Güneş Koleji'ne yakışan bir mezuniyet," diyerek eşlik ettim son söylediğine. "Olaylı bir gün olacağını tahmin edebiliyordum fakat bu kadarı aklımın ucundan bile geçmezdi. En kötü Bade yine bir şeyler planlayıp beni herkesin önünde rezil eder ve biter gider diyordum. Bu kadarı gerçekten fazlaydı."

"Öyleydi."

Aramızda oluşan sessizlikle birlikte zihnimi oyalayan düşünceler canımı sıkmayı başarmıştı. Mezuniyet partisinde Bade'nin ve benim ölüme ne kadar yakın olduğumuzu düşündüğümde kalp atışlarım hızlandı.

Bir insanın hayatı anlardan ibarettir derler hep. Sahiden öyle olduğunu anlamamı sağlamıştı tüm bu yaşananlar. Harika bir gün geçireceğimi sanırken bir yudum içecekte saklı olan ölümü görememiştim mesela. Bir anda her şeyi altüst etmeyi başarmıştı.

Hayat, ipin üzerinde yürümeye çalışan bir cambazınki kadar sallantıdaydı aslında. Attığın hiçbir adımın garantisi yoktu. Yaşamaya devam etmek de düşmek de o tek bir adıma bağlıydı.

"Sevdiğin insanı kaybetmenin ne demek olduğunu çok iyi biliyorum," diyerek konuşmaya başladım. "Yakın zamanda babamı kaybettiğimde acım hiç geçmeyecek sandım." Elimi kalbimin üzerine koyarak son söylediklerimizle alakasız bir şekilde konuşmaya devam ettim. "Şurana bir ateş düşüyor ve sen, son nefesine kadar o ateş orada yanacakmış gibi hissediyorsun. Yanlış da değil aslında. O ateşin korları her zaman orada duruyor ve her fırsatta harlanıp canını yakabiliyor. Yapman gereken tek şey onunla yaşamayı öğrenmek." Ölümü düşünmek, zihnimin içinde babamı kaybetmenin acısını öne sürmüştü. Yükümü hafifletmek için dile getirmiştim bunları. Acımı hafifletebilmek için... Fakat canım daha çok yanmıştı ve ben ağlamamak için dudaklarımı dişlemekten başka bir şey yapamadım.

"İşte tam da bu yüzden daha mutlu olmalısın Peri," derken omuzlarımdan tuttu Ekin. "Kaybettiğimiz tüm insanlar adına daha mutlu yaşamalı, onların kaybettiği hayatın değerini daha çok bilmeliyiz." Gözlerimin içine bakarken sarf ettiği kelimeler gözyaşlarımın yoluna ışık tutmuştu. Islanan yanaklarımdan çeneme doğru süzülen yaşlara kaydı bakışları. "Baban için yaşamaya devam etmelisin. Eminim hayatta olsa istediği tek şey senin mutluluğun olurdu." Gülümsemeye çalıştığında, bulanık görüşüme rağmen gözlerine çöken hüznü rahatlıkla görebilmiştim.

"Haklısın," derken ellerimin tersiyle yanaklarımı sildim ve minnettar bakışlarla gözlerimi gözlerinden ayırmadım uzunca bir süre. "İyi ki karşılaşmışız. Konuşmak iyi geldi," dedikten sonra gülümsemeye çalıştım.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," diyerek bu hüzün ve ölüm kokan konuşmanın sonunu getirmiş oldu.

Dakikalar süren bakışmamızın ardından Ekin bir elini ensesine götürürken diğer elinin başparmağıyla soyunma odasını işaret ederek "Eşyaların," dedi.

Bir anlığına ne demek istediğini anlamadığım için "Eşyalarım?" diye tekrarlasam da hemen ardından elimi alnıma koyarak "Doğru!" dedim aceleyle. "Eşyalarımı almaya gelmiştim, değil mi?"

"Evet," derken dişlerini gösterecek şekilde keyifle güldü. "Ben işimi hallettim," derken omzundaki çantanın kulpuna parmağını geçirdi.

"Ben de halletsem iyi olacak," derken kapıyı açtım ve vakit kaybetmeden soyunma odasına girdim. Kapı aralığında dururken omzumun üstünden arkama baktığımda Ekin'in hâlâ olduğu yerde durduğunu görünce kaşlarımı çatarak "Gelmiyor musun?" diye sordum.

"Soyunma odasına mı?" diye soruyla karşılık verdi.

"İçeride kimsenin olduğunu ya da birilerinin giyinip soyunacağını sanmıyorum," diye alay ettiğimde gülerek peşimden geldi. Kapı Ekin'in ardından kendi kendine kapanırken o da sol tarafta dolapların önündeki yerlerden birine oturdu. Sırtındaki çantayı da ayak ucuna attıktan dakikalar sonra gözleri nihayet benden tarafa döndü.

Evden çıkarken sırt çantamı almamıştım çünkü eşyalarımı dolabımda bıraktığım el çantasına koyarım diye düşünmüştüm. Dolabın kilidini açtıktan sonra alt kısma astığım çantamı aldım ve yavaş yavaş tüm eşyalarımı içine yerleştirmeye başladım.

Biraz sonra "Sen peki?" diyerek konuşmaya başladı Ekin. "Sen nasılsın?" Aniden aklına gelmiş gibi meraklı bir ifade vardı yüzünde. "Mezuniyette senin yaşadığın şey de çok talihsiz bir durum. Resmen lanetli bir gündü. Odada olduğum için her şeyden çok sonra haberim oldu, üzgünüm."

Bir anlığına eşyalarımı toplamayı bırakıp gözlerimi kapattım fakat saniyeler içinde o gün yaşadıklarım gözlerimin önüne geldiği an korkuyla geri açtım ve telaşlı bir şekilde etrafıma bakındım.

Ekin'le göz göze geldiğimde ise derin bir nefes aldıktan sonra anlatmaya başladım. "O gün gerginlikten hiçbir şey yiyip içmediğim için partideyken kendimi kötü hissetmeye başlamıştım. Bu yüzden sahneye çıktığımda açlıktan bayılmak istemediğim için beni birkaç saat idare etsin diye milkshake içeyim dedim. Susama alerjim var ve milkshake'in içinde de susam yağı kullanılmış sanırım," dedikten sonra sahte bir gülümseme eşliğinde "Neredeyse ölüyordum," diyerek cümlemi tamamladım. Yekta detayını vermeden anlatmıştım. Yekta'nın beni öldürmek istediğini ve bu yüzden kimsenin bilmediği sırrımı kullanarak içeceğime susam kattığını asla ispatlayamazdım. Bu yüzden o günün gerçekleri, hayat boyu taşımak zorunda olduğum ağır bir yük olarak peşimde sürüklenip duracaktı.

İnsanlar Yekta ile birlikte olduğumu bildiği için zaman içerisinde bizi yan yana görmeyince sorular sormaya başlayacaklardı. O zaman ne diyeceğimi bilmiyordum sadece. Çok geçmeden bu düşünceme cevap niteliğinde bir düşünce zihnimin ortasına düşüverdi. Güneş Koleji'nden mezun olduğum için Yekta ve benim ilişkimi bilen herkes geride kalmıştı. Bu yüzden soru soracak kimse yoktu.

"İnanmıyorum. Rezalet bir gün resmen," derken şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. "Bana hastaneye kaldırıldığın söylendi fakat sana asla ulaşamadım. Hangi hastaneye kaldırıldığını öğrendiğimde çoktan taburcu olduğun söylendi. Ev adresini de bilmiyordum. Anlayacağın bir türlü ziyaretine gelemedim yani," dedi ve omuz silkerek kendi haline güldü.

"Evet, hastanede çok kalmadım. Evde annem sayesinde kısa sürede toparladım kendimi, iyiyim." İnandırıcı olabilmek için sahici bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Büyük bir bela atlattım ve bunu tanımadığım birine borçluyum."

"Nasıl yani?" diye sordu anlamayarak.

"Partide fenalaşıp yere yığıldığımda kimse durumumu fark et-

medi. Öleceğimi sandım hatta, biliyor musun?" dediğimde gülüşüm kaybolmuştu ve her zaman olduğu gibi yine gözlerime hüzün çökmüştü. "Kalabalığın ortasında ölüyorsun ve bundan kimsenin haberi olmuyor. En çok bu acıtmıştı canımı..." Birkaç saniyeliğine susup sessizliğe dalsam da kendimi toparlamam uzun sürmedi. "Neyse. Ben bayıldıktan sonra biri nasıl olmuşsa alerji iğnesi yetiştirerek hayatımı kurtarmış."

"Kimmiş peki?" Meraklı bir şekilde kaşları yukarı kalktı.

Omuz silkerek "Bilmiyorum," dedim hemen. "Kim olduğunu öğrenip teşekkür etmeyi çok isterdim."

"Hayatını kurtarmış gerçekten," dedi başını sallayarak. "Kahramanın olmak isterdim."

"Bunların hiç yaşanmamış olmasını isterdim," dediğimde birbirimize bakmamızla söylediğim trajikomik durum karşısında kahkahalara boğulmamız bir oldu.

"O kadar haklısın ki!" dedi gülmeye devam ederken. "Keşke hiç yaşanmasaydı da kimse kimsenin kahramanı olmasaydı."

"Kesinlikle."

Son olarak spor ayakkabılarımı da çantama yerleştirdikten sonra dolabın kapağını kapattım. Anahtarımı da üzerinden aldıktan sonra dolapların yanından geçerek Ekin'in oturduğu yere ulaştım.

Ekin'in yaptığı gibi oturduktan sonra çantamı ayaklarımın önüne koyarak Ekin'in yüzüne baktım. O an aklıma gelen soruyu daha tam anlamıyla idrak edemeden dile getirmiş ve düşünmeden konuştuğumu, her şey için çok geç olduktan sonra fark etmiştim. "Gerçekten intihar mı etti sence?" Merakıma yenik düşmüş olmalıydım ya da sürekli bunu düşündüğüm için bu soru zihnimden taşıp dilime vurmuştu. "Bade gibi bir kız neden intihar etmiş olabilir ki?"

"Bilmiyorum," derken omuz silkmeyi ihmal etmedi. "Benim de aklım almıyor bir türlü..."

"Yani... Lafını kesiyorum, özür dilerim ama dünyada kalan son canlı bile olsa Bade yine de yaşamaktan keyif alacak bir kızdı. Hangi sebep onu ölmek istemeye iter?" Söylediğim her kelime Ekin'in de kafasını karıştırmayı başarıyordu sanki.

"İyi de Bade'nin düşmanı da yok ki," dediğinde kendime engel olamayarak güldüm.

"Bade'nin düşmanı yok derken?" dedikten sonra gülmeye devam ettim. "Bade Güneş'in düşmanı yok mu sahiden?" Alaycı tavırla kaşlarımı kaldırdığımda Ekin de gülmeye başladı. "Bade'nin kötü davranmadığı, zorbalık yapmadığı tek bir insan sayabilir misin?"

Ekin düşünmek için elini çenesine götürüp bakışlarını yere çevirdiğinde sinirlerim iyice bozuldu ve gülüşüm daha da şiddetlendi.

"Bak, gördün mü?" dedim ellerimi boşluğa doğru uzatarak. "Aynanın karşısına geçtiğinde gördüğü yansıması bile kendinden nefret ediyordur," diye mırıldanırken başımı iki yana salladım ağır ağır. "Bade intihar etmediyse bile onu öldürmek isteyen yüzlerce insan olduğuna yemin edebilirim."

"Bunlardan biri de sen misin?" Ekin'in bir anda ciddileşerek söylediği cümleyle birlikte kanım dondu. Gülüşüm ışık hızında bedenimi terk ederken ne diyeceğimi bilemediğim için sessiz kalmak zorunda kaldım. Bade'nin mezuniyete üç gün kala yanıma geldiğini anlatamazdım. Aynı şekilde mezuniyet sabahı beni arayıp yardım istemesini de anlatamazdım.

"Benden nefret eden Bade'ydi," dedim biraz sonra tüm ciddiyetimle. "Ben sadece ondan uzak durmaya çalıştım. Hiçbir zaman Bade'ye zarar verecek bir şey yapmadım ya da ondan hıncımı çıkaracak bir girişimde de bulunmadım." Kendimi savunma ihtiyacı duymuştum ve söylediklerim tamamen gerçekti. Bade'den nefret ettiğim doğruydu fakat hiçbir zaman ona fiziksel ya da ruhsal anlamda zarar verecek bir şey yapmayı düşünmemiştim bile.

"Biliyorum, biliyorum," dedi elini omzuma koyarak. "Bade'yi de seni de çok iyi tanıyorum, kendini açıklamak zorunda hissetme

lütfen." Samimi gülümsemesi söylediklerine eşlik ettiği için aniden yükselen öfkem hızlıca kaybolmaya başladı.

"Yani Bade'nin ve benim başıma gelenler asla normal değil fakat bunun bilinçli yapıldığını düşünmek de çok zor. Kim neden yapsın? İkimiz çok yakın arkadaş olsak bir şekilde ortak düşmanımız vardır diyeceğim ama yok yani," diyerek bir kez daha sesli düşündüm. Genel olarak fazla takıntılı ve olayları hep olumsuz tarafından düşünerek çalışan bir aklım olduğu için bu olaylarda da bir suçlu aramadan edemiyordum. Benim olayımda suçlu Yekta'ydı fakat Bade'nin intihar olayı hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Güneş Koleji gerçekten lanetli bir okul..." diyerek çaresizce omuzlarımı düşürdüm.

"Güneş Koleji'nin laneti..." diye tekrar ederek aynı şekilde omuz silkti ve hemen ardından benim gibi omuzlarını düşürdü. "Birisi intihar ediyor. O kişinin ölesiye nefret ettiği kişi de aynı anda alerjisi yüzünden ölmenin eşiğine geliyor..." Ekin'in söylediklerileyle birlikte derin bir nefes çektim içime.

"Hayatımın en karanlık gününü birkaç cümleyle özetlediğine inanamıyorum," dedim şaşkınlık dolu bir ifadeyle başımı iki yana sallarken.

"Gerçekten şaka gibi," dedi Ekin başını kaldırmadan. "Ama kimse gülmüyor."

"Hem de hiç kimse..." dedikten sonra daha fazla mezuniyet günü hakkında konuşmak istemediğimi fark ederek ayağa kalktım. "Gitsem iyi olacak," dedim Ekin'e dönerek.

"Arayı açmayalım ama, olur mu?" diyerek Ekin de ayağa kalktı. "Daha sonra tekrar görüşelim," dedikten sonra aniden aklına bir şey gelmiş gibi elini bana doğru uzatarak konuşmaya devam etti. "Tabii senin için de bir sakıncası yoksa..."

"Tabii," dedim gülümseyerek. "Haberleşiriz."

"Görüşürüz," derken aynı şekilde gülümsemeye çalıştı.

Çantamı da alarak soyunma odasından çıktım. Havuza doğru uzanan koridoru yürürken bel çantamın ön gözüne attığım kulak-

lığımı çıkarıp yeniden taktım ve yarım kalan müzik listem eşliğinde evimin yolunu tuttum.

Annemin bu saatte evde olmayacağını bildiğim için kendi anahtarımla kapıyı açarak eve girdim. Doğrudan odama yöneldim ve daha içeriye attığım ilk adımla birlikte elimdeki çantayı kenara attım.

Üzerimi değiştirmekle vakit kaybetmeden yatağımla kavuşuverdim. Günlerce uyumak isteyecek kadar fazla yorgun hissediyordum kendimi ve bunun tek sebebi okula gitmiş olmamdı. O okul yüzünden dayak yemiş gibi her yerim ağrıyordu ve yorgun hissediyordum. Uyursam ve bilincim kapalı olursa tüm bu dertlerden kurtulmuş olurdum.

Öylece tavanı izlediğim dakikalardan sonra komodinin üzerinde duran defterimi elime aldım. Doğrularak sırtımı yatak başlığına yasladım ve defteri dizlerimin üzerine koydum. Mezuniyet partisine gitmek için Yekta'yla evden çıkmadan önce not aldığım cümleyi buruk bir tebessüm eşliğinde okudum.

"Ve yanılmışım. Sahiden her masal mutlu sonla bitermiş. Bu, Peri Tozu'nun masalı olsa bile..."

Başıma geleceklerden habersizken not aldığım her bir kelimeyi tekrar tekrar okuduktan sonra mor simli kalemimi elime alarak yazmaya başladım.

"Yanılmışım. Her masal iyiler için mutlu, yalancılar için mutsuz sonla biter."

Diğer sayfalara bakınmaya başladım yine. Günlerdir yaptığım şeyi tekrardan yaptım ve defteri baştan sona okumaya başladım. Tek fark bu kez elimde kalem olmasıydı. Bazı cümlelerin üzerini karalıyor, yeni şeyler eklerken boş bulduğum yerlere yeni cümleler ilave ediyordum. Hem de ilk sayfadan başlayarak...

"Bir gün bir yabancı senin evin olabilir. Ve sonra o ev senin dünyan olur."

Son cümlenin üzerini karaladım ve o cümlenin hemen alt satırına yeni bir cümle ekledim.

"O ev başıma yıkıldı."

"Bir gün bir yabancı senin evin olabilir."

"~~Ve sonra o ev senin dünyan olur.~~"

"O ev başıma yıkıldı."

"O burada."

"~~Yanımda.~~"

"Keşke hiç olmasaydı."

"Yekta bana ihanet etti."

"Ona âşık olarak geçirdiğim 1379 günden ve onunla yaşadığım her andan nefret ediyorum."

"~~O bir yalancı.~~"

"Yekta Yalçın bir yalancı."

"O saçlarıma güzel demişti. Saçlarımı kesmek istiyorum."

"Peri Tozu'nun Kirli Defteri tamamen onunla dolu. Bu defteri nasıl taşıyacağım artık yanımda?"

"Aklımdan çıkmıyor mezuniyet partisi."

"Yekta Yalçın nerede?"

"Nasıl yapacağım? Nasıl unutacağım onu?"

"Yalancıların başrol olduğu hayatımda kısa sürede ölüp giden bir figüran olmanın pişmanlığıyla başımı eğmek istemiyorum. Bu yüzden hayatıma devam etmeliyim. Onun yüzünden yabancılaştığım hayatım her şeyden önemli."

Sadece birkaç cümle ekleyip çıkarmış olsam da tüm bunları yaparken o anları yeniden yaşamış gibi hissettim. Defteri kapatıp kalemle birlikte komodinin üzerine tekrardan koyana kadar saatler geçtiğini anlayamamıştım.

Hava kararmaya yüz tutmuştu. Cümleler beni öyle bir sarıp sarmalamıştı ki gerçekten dünyayla bağlarımızın tamamen koptuğuna inanamıyordum.

Uyumuşum.

Ne zaman daldığımı bilmediğim uykumdan fırlayarak uyandığım için kalbim kulaklarımda atıyordu. Aniden üzerime çöken yoğun bir hissin ağırlığıyla bölünmüştü uykum ve bu hissi tarif edemeyecek kadar yabancıydım.

Nefes nefese kalmış bir şekilde şaşkınlık dolu bakışlarım odanın içine çöken karanlığın üzerinde gezinirken saatin kaç olduğunu merak ettim. Yatağa ilk oturduğum an yanıma bıraktığım ve daha sonra üzerime çektiğim örtünün altında kalan telefonumu aldım elime.

Saatin 19.43'ü gösterdiğini öğrendikten sonra karanlığın içinde telefonun ışığıyla daha fazla gözlerimi acıtmamak için tuş kilidini kapatıp komodinin üzerine bıraktım. Tam olarak göremediğim için telefonumu, varlığından haberimin bile olmadığı, bir kâğıt parçasının üzerine koyduğumu kâğıdın hışırdamasıyla birlikte fark ettim.

Hem annemin eve gelip gelmediğini merak ettiğim hem de karnımın acıktığını hissettiğim için oyalanmadan yataktan çıkıp odanın çıkışına doğru yavaşça adımladım. Tüm gün boyunca hiçbir şey yemediğim için midem kazınıyordu adeta.

Odanın kapısını açtığımda tıpkı odam gibi evin diğer odaları da hâlâ karanlıktı. Bu, annemin henüz gelmediğini gösteriyordu.

Sol taraftaki tuşlarla koridorun ışıklarını açtıktan sonra doğrudan mutfağa yöneldim.

Başımda inanılmaz bir ağrı vardı. Gün ortasında, özellikle akşama doğru uyuduğum zamanlar hep baş ağrısıyla uyanıyordum ve bu yüzden gün içinde uyumak istemiyordum. Buna rağmen son zamanlarda bunu o kadar sık yapıyordum ki baş ağrısı çekmeye ve bununla birlikte günü tamamlamaya alışmıştım resmen.

Bir şeyler hazırlayacak gücü ve tahammülü kendimde göremediğim için pratik bir şeyler aradım. Beni sinirlendirmek ister gibi evde tek lokma yiyecek bir şey bulamayınca öfkeyle kaşlarım çatıldı. Daha doyurucu bir şeyler istememe rağmen hiçbir şey bulamadığım için mısır gevreği ve sütle açlığımı bastırmaya karar verdim.

Neredeyse paketin yarısını koca bir kâseye döküp aynı şekilde fazlasıyla süt ilave ettikten sonra acelem varmış gibi hızlı hızlı yedikten sonra geriye yaslandım. Öyle hızlı yemiştim ki dakikalar içinde kasedeki mısır gevreğinin tamamını bitirmek mideme ağır gelmişti.

Birkaç dakika midemin rahatlaması için kendime izin verdikten sonra mutfakta başka işim kalmadığını düşünerek oturduğum yerden kalktım. Büyükçe bir bardak suyla birlikte mutfaktan çıkıp yeniden odama döndüm.

Koridorun ışığıyla odama ulaştıktan sonra kapıyı arkamdan kapattım. Başım ağrıdığı için fazla ışığa maruz kalmak istemiyordum. Bu yüzden odamın köşesindeki lambaderi açarak odamı, görüşümü idare edecek kadar aydınlatmayı başardım.

Yatağımın yanına ulaştıktan sonra ucuna oturup elimdeki suyun yarısını içtim ve komodine bıraktım. Bardağı bıraktığım yerin yanında duran telefonu elime alırken yere bir şeyin düştüğünü gördüm. Önce hayal gördüğümü sansam da yere düşen kâğıt ayaklarımın dibine ulaşınca yanılmadığımı anladım.

Merakla kaşlarım çatılırken vakit kaybetmeden eğildim ve yerde duran kâğıdı elime aldım.

Birkaç kez katlanmış olan kâğıdı açarken üzerindeki parmak izleri ve ne kadar kirli olduğu dikkatimden kaçmadı. İlk başta kâğıdın bana ait olduğunu düşündüğüm için pek umursamamıştım fakat böylesine kirli bir kâğıdın bana ait olmasına imkân yoktu. Bu sebeple nereden geldiğini ve kime ait olduğunu öğrenmek istiyordum.

Özensizce yırtılmış kâğıdı titreyen parmaklarımla tutarken oda yeterince aydınlık olmadığı için başucumdaki komodinin üzerinde duran gece lambasını açtım hemen.

Gözlerimi kısarak kâğıdı biraz daha yüzüme yaklaştırdım ve okumaya başladım.

"Hiçbir şey bildiğin gibi değil. Benimle tanıştığın yerde seni bekliyor olacağım Peri Kızı, beni bul."

4

Beni Bul

Bir yalancının ellerinden tutarken,
kendi hayatıma bu denli yabancılaşacağımı nereden bilebilirdim ki?

Nabzımın gürültüsüyle tıkanan kulaklarımdaki uğultu başımı ağrıtmaya başladığı zaman koşmayı bıraktım. Yolun kenarına doğru ağır adımlarla ulaştıktan sonra kendimi kaldırımın kenarına bıraktım.

Düzensiz alıp verdiğim nefesim yüzünden boğazım yanıyordu. Boşta olan elimi göğsüme bastırarak başımı geriye atarken gözlerimi sıkıca yumdum. Diğer elimde ise avcumun içinde tuttuğum kâğıdın varlığını hissedebilmek için yumruğumu daha çok sıktım.

Yekta'nın odama bıraktığı kâğıtta yazanları okur okumaz aklıma gelen ilk şeyi yapıp kendimi dışarı attım. Önce odamın penceresinin baktığı tarafa gittim. Yekta'yı orada, bir ağacın altında oturup sigara içerken bulacağıma emindim.

Orada değildi.

Sonrasında ise evin yakınlarında, sokak sokak koştum. Ona karşı olan tüm öfkeme rağmen yine de onu görebilme umuduyla koştum fakat rastladığım hiçbir insan Yekta değildi. Hepsi yabancıydı ve ben bir yalancıyla karşılaşmayı umarak koşturuyordum.

Hayal kırıklığının ellerinden tutarak dakikalar önce kendimi bıraktığım kaldırımın kenarında oturup kalmak istesem de havanın

kararması ve insan yoğunluğu nedeniyle evime döndüm. Çünkü sokaklar boş ve ıssızken güzeldir, insanlar varken değil.

Odama girdiğim andan beri kaç dakikayı geride bıraktığımı bilmiyordum. Tek bildiğim odanın bir köşesinden diğerine volta atmaktan yorulduğumdu. Hava tamamen kararmıştı artık. Bense hâlâ elimde sıkıca tuttuğum kâğıtta yazanları okuyor ve her okuyuşumda kalp çarpıntılarımın artışına şahit olarak daha çok geriliyordum. Kafamın içinde ise aynı sorular dönüp duruyordu.

Bu kâğıt ne zaman ve ne şekilde odama ulaşmıştı?

Cevabı çok basitti aslında. Her zaman olduğu gibi yine odamın penceresinden keyfinin istediği şekilde girip kâğıdı komodinin üzerine bırakmış ve gitmişti. Peki kalıp benimle yüzleşmek varken neden bir kâğıt parçasıyla işi yokuşa sürüyordu ki?

Ona karşı ne kadar öfkeli olduğumu... Hatta ondan nefret edebileceğimi düşünemiyor olamazdı. Tüm yaşananlara rağmen benimle oyun oynamaya cüret ediyordu resmen!

Yekta'nın yüzünü gözlerimin önüne getirdiğim anda kafamın içinde odama gizlice girdiği anılarımız hücum etti. Sırasıyla canlanan tüm anılar gözyaşlarımın zincirlerini koparırken gözlerim yanmaya başlamıştı.

Ağlamak istemiyordum.

Yekta için bir damla gözyaşı bile dökmek istemiyordum. Çünkü o bunu hak etmiyordu.

O, beni hak etmiyordu.

O, kalbimin onun için çarpmasını hak etmiyordu.

Kendimi oyalamak ve gözyaşlarıma engel olabilmek adına koşar adımlarla masamın köşesinde duran defterimi ve mor simli kalemimi elime aldım. Bir yere oturma gereği duymadan, ayaküstü, en son aklımdan geçen cümleleri not almaya başladım.

"O, beni hak etmiyor."

Yazdığım cümlenin üzerine bir damla gözyaşı düştüğünde umursamadan yazmaya devam ettim.

"O, kalbimin onun için çarpmasını hak etmiyor."

Gözyaşlarımla bulanan mürekkebin satırlara yayılmasını izlerken Yekta'nın yüzü gözlerimin önünden gitmiyordu bir türlü. Tam o an içimi kaplayan öfkeyle birlikte önümde açık duran sayfayı yırtıp atmak istedim.

Peri Tozu'nun Kirli Defteri'ne zarar verirsem kendimi daha kötü hissedeceğimi bildiğimden aceleyle defterin kapağını kapatıp kalemi de üzerine koyarak masanın yanından uzaklaştım.

Odanın içinde yürümeye devam ederken kendimi birden aynanın karşısında buldum. Bir anlığına kendimi görmek istedim belki de. Aynayla aramdaki birkaç adımlık mesafeyi kapattıktan sonra yansımama doğru eğilerek kendimle göz göze geldim.

Gözlerimin kızardığını görebiliyordum. Dudaklarımın gözyaşlarımla ıslanmış olduğunu...

Koşarken dağılan saçlarımı düzeltmek için elimi saçıma doğru götürdüğüm an yüzümde dikkatimi çeken noktaya odaklandım. Gördüğüm şeyin gerçekliğinden emin olamadığım için gözyaşlarımla bulanan görüşümün netleşmesi için ellerimin tersiyle gözlerimi sildim ve aynaya bir adım daha yaklaştım.

Şakağımın biraz alt kısmına çalınmış bir leke kulağımın arkasına sıkıştırılmış saçlarıma doğru uzanıyordu. Aynı şekilde dikkatle baktığımda dudağımın hemen üzerinde çok küçük bir noktada aynı siyah lekeyi gördüğümde nefesimi tuttum.

Telaşlı bir şekilde ellerimi yüzümün hizasında kaldırıp avuçlarımı ve parmak uçlarımı kontrol ettim. Sokaklarda koştururken, kaldırım kenarında otururken elime bulaşan herhangi bir leke olup olmadığını kontrol ederken ellerimin temiz olduğunu gördüm. Yüzüme dokunan kirli eller bana ait değildi. Saçlarımı kulağımın arkasına tarayan ben değildim. Dudağımın kenarına dokunan da...

Hışımla arkamı dönerek yatağımdan tarafa baktım. Yekta'nın odama ne zaman geldiğini ve kâğıdı hangi ara odama bıraktığını merak ediyorken nihayet bu soruların cevabını bulmuştum.

Defterimle vakit geçirdikten sonra uykuya daldığım süre içerisinde gelmiş olmalıydı. Hem kâğıdı bırakmış hem de uyurken yanımda durup saçlarımı okşamıştı. Yekta'nın bana dokunduğu gerçeği öyle yabancı gelmişti ki ürperdiğimi hissettim.

Parmak uçlarım titreyerek şakağıma dokunduktan sonra usulca kulağımın arkasına doğru ilerledi ve Yekta'nın parmak izlerini takip ederek yol aldı. Onun teninin sıcaklığı parmak uçlarımdan tüm vücuduma yayılıyordu sanki.

Aceleyle elimi şakağımdan çektikten sonra bir adım geriye çıktığımda kaşlarımın öfkeyle çatıldığını gördüm. Yekta'ya karşı olan hislerim bir sevgiden fazlasıydı. Yekta Yalçın'ın en büyük zaafım olması ve ona karşı yıllardır beslediğim aşkın bana yaşattıklarının önüne geçmesine engel olmalıydım.

Asıl odaklanmam gereken konunun farklı olduğunu kendime hatırlatarak duruşumu dikleştirdim ve masanın üzerine bıraktığım kâğıdı almak için harekete geçtim.

Birkaç adımla masaya ulaştıktan sonra kâğıdı elime alır almaz tekrardan okudum.

"Hiçbir şey bildiğin gibi değil. Benimle tanıştığın yerde seni bekliyor olacağım Peri Kızı, beni bul."

İlk kez okumuşum gibi yine zihnim bulanmıştı çünkü neden böyle bir şey yaptığına dair herhangi bir mantıklı açıklama bulamıyordum. O kadar ucu açık bir nottu ki ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hiçbir şeyin bildiğim gibi olmadığını söylerken suçsuz olduğunu iddia ediyor olmalıydı. Onunla tanıştığım yerde beklediğini söylerken de asıl şifreyi bu cümleye gizlemişti. Onunla tanıştığım yerden kastı okul muydu?

Onu bulacağım yere dair verdiği ipucu hiçbir işime yaramadığı için sıkıntılı bir şekilde kollarımı iki yanıma bırakıp yanaklarımı şişirerek başımı geriye attım.

Yekta'nın suçsuz olduğunu, bana ihanet etmediğini ve yakında kavuştuğumuzda bana her şeyi anlatacağını söylemesini isterdim.

Her şeyi kafandan uydurmuşsun yok öyle bir şey, dese mesela. Kaşlarını çatarak yüzüme baksa, böylesine aptalca düşüncelerle zihnimi bulandırdığım için çok sinirlendiğini söylese... Keşke.

Başka bir konu olsa kendimi çok iyi tanıdığım için abarttığımı ya da kendi kafamda kurduğumu söyleyerek Yekta'yı dinlemek isteyebilirdim fakat mezuniyette yaşananların hiçbir mantıklı açıklaması olamazdı. Bir milkshake hazırlanırken içinde susamın olmayacağını hiçbir mutfak tecrübesi olmayan ben bile biliyordum. O gün benim içeceğime biri tarafından bilinçli olarak dökülmüştü susam yağı. Ben o gün öldürülmek istenmiştim ve bunu yapan kişi erkek arkadaşımdı. *Yekta Yalçın*...

Hiçbir şey yapmadan odanın içinde boş boş durmaktan rahatsız olmaya başladığım için durdum. Yatağımın üzerinde duran telefonumu alıp ekran kilidini açtığımda zihnim Yekta'yı arama fikriyle meşgul oldu.

Son arama kayıtlarında Yekta'nın adını bulduktan sonra başparmağım adının üzerine tıkladı fakat parmağımı kıpırdatmadığım için arama henüz başlatılmamıştı. Kalbim hızla çarpmaya başlarken kafamın içinde bu yaptığımın doğru olup olmadığına dair büyük bir tartışma çıkmıştı çoktan.

Bir dakikaya yakın bir süre parmağım Yekta'nın isminin üzerinde takılı kaldıktan sonra nihayet cesaretimi topladım ve parmağımı kaldırmamla aramanın başlaması bir oldu.

Bok Aranıyor...

İsmini hâlâ değiştirmemiştim. Çok mutlu olduğumuz bir günde onu nasıl kaydettiğimi Yekta'ya göstermeyi planlıyordum. Birlikte buna çok eğleneceğimizi, Yekta'nın bu kadar klişe olduğum için benimle alay edeceğini ve tatlı bir atışmayla birbirimize laf attıktan sonra gülüp geçeceğimiz bir sahne hayal ediyordum hep.

Olmadı.

Yekta bu küçücük mutluluğu bile bana çok görüp bunun yaşanma ihtimalini ellerimden alıp götürdü.

Aramanın başlamasından hemen sonra kulaklarıma ilişen telesekreterin sesiyle dişlerimi sıkarak aramayı sonlandırdım.

Aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor, lütfen daha sonra tekrar deneyiniz.

Öfkeyle yan taraftaki tuş kilidiyle telefonu kapattıktan sonra avcumun içinde sıkarak odanın içinde turlamaya devam ettim.

"Neredesin Yekta?" diye homurdandım. "Neyin peşindesin sen?" dedikten sonra alt dudağımı dişleyerek yürümeye devam ettim.

Birkaç turun ardından yatağıma dönüp kendimi sırt üstü attım.

"Yekta..." diye mırıldandım dişlerimi sıkarak. "Madem hiçbir şey bildiğim gibi değil, neden saklanıyorsun?" Sesim titremeye başlamıştı yine. "Neden yaşatıyorsun bana bunları? Bu kadar çok mu nefret ediyorsun benden?" Bir damla gözyaşı yanağımdan süzülürken defterimi elime aldım.

"O beni öldürmek istiyor."

"Hem de ben onu hâlâ severken."

Aşk böyle bir şey miydi?

Seni öldürmek istese bile ondan vazgeçememek aşk mıydı yoksa aptallık mı?

Sanırım ben aptal bir âşıktım. Yoksa sadece üç yıldan fazla zamandır Yekta'nın haberi yokken ona platonik âşık olmazdım. Bu üç yıllık süre boyunca kalbimin ve zihnimin en güzel yerlerinde sakladım onu. Öyle çok sevdim ki bir süre sonra onun kalbimdeki yerini incitmemek için sevmekten bile sakınır hale geldim. Peki ben onu böylesine severken o beni neden öldürmek istedi?

Ağlamaya devam ederken gözyaşlarım zihnimin karanlık köşelerinden anılar ve parçalar taşıyarak beni aydınlatmaya çalışıyordu sanki. Gözümün önünde kesik kesik canlanan olaylar adeta tüm vücudumu uyuşturmaya başladı.

Tüm bunlar Bade'nin bir oyunu olabilir miydi?

Yekta ve Bade'nin defalarca kez yakaladığım şüpheli durumları olmuştu. Yekta'nın birkaç kere aniden gelen arama ya da mesajlarla

yanımdan ayrıldığını hatırlıyordum. Yekta'ya araba çarptığı gece hastaneye gitmek istemeyip yanımdan ayrıldıktan sonra Bade'nin evine gitmesi de kafa karıştıran bir durumdu mesela.

Tüm bunların yanı sıra daha önce gördüğüm ve hâlâ aklıma geldikçe içimi ürperten o korkunç rüya geldi aklıma.

Karanlık bir odada Yekta nefret eder gibi yüzüme bakıyor ve susuyordu. Âşık olduğum çocukla alakası olmayan ve insanı dehşete düşürecek kadar öfkeli olan ifadesi aklıma geldiğinde yeniden ürperdiğimi hissettim. Daha sonra Bade'yi gördüğümü hatırlıyordum. Aynı ukala tavırlar, alaycı bakışlar, kendini beğenmiş ve mide bulandırıcı mimiklerle karşımda dikiliyordu. Bade Yekta'ya sarılmış bir şekilde duruyordu. En çok bu detayı unutamıyordum. Sonra Bade Yekta'ya dönüp tüm odada yankılanacak kadar yüksek bir sesle bağırmıştı. *"Bitir işini!"* demişti. *"Yap şunu, yoksa her şeyi mahvedecek!"* Bu söylediğinin ardından Yekta kolumu öyle bir sıkmıştı ki bir rüyanın içinde değil de gerçek hayattaymışız gibi canımın yandığını hatırlıyordum. Yekta'nın âşık olduğum gözlerine yalvarırcasına bakıyordum fakat o beni duymuyor, görmüyordu. Bade'nin emriyle beni karanlığa sürükleyip itmişti. Birkaç adım geriye sendeledikten sonra ayağımın boşluğa düşmesiyle birlikte karanlığa doğru yuvarlandığımı hatırlayınca o anı gerçekten yaşamışım gibi iç çekerek kendime geldim.

Birkaç ay önce gördüğüm rüyanın etkisiyle vücudumun titrediğini hissedince sakinleşmek için yattığım yerden doğruldum ve yatağın ortasında birkaç dakika öylece oturarak kendime zaman tanıdım.

Bu rüyayı ilk gördüğümde Bade'nin bitmek bilmeyen zorbalıklarının bilinçaltıma işlediğini düşünmüştüm. Şimdi aklıma gelince bir işaret olabileceği konusundaki düşünceleri bir yanım mantıklı bulurken diğer yanım zırvalık olduğunu söylüyordu. Peki neden Yekta'nın beni aşağı ittiği bir rüya görmüştüm?

Ve neden bundan birkaç ay sonra gördüğüm rüya Bade'nin başına gelmişti?

Ellerimle yüzümü kapatırken hızlıca başımı iki yana salladım. "Hayır... Hayır..." diye söylendim. "Deliriyorsun sen, hayır..." Korkudan alt dudağımı dişlemeye başlasam da hiçbir işe yaramıyor ve kalbim hâlâ deli gibi çarpıyordu. Yeniden geriye, yatak başlığına sırtımı yaslarken "Kafayı yiyorum galiba," dedim sakince. "Rüyaların bana bir şeyler anlatmaya çalıştığını düşünecek kadar aklımı yitirdiğime inanamıyorum."

Yatağın ucunda durduğu için aşağı düşme riski olan defteri komodinin üzerine bıraktıktan sonra bacaklarımı uzatarak başımı geriye yasladım ve tavanı izleyerek sakinleşmeyi umdum.

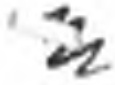
Bu şekilde yatarak dakikaları ardımda bıraktım. *Saatleri...*

Ne yapacağımı bilemeyerek geçirdiğim tüm zamanlar beni sabaha kavuştururken kafamın içindeki tüm sesler Yekta'ya olan aşkımın gürültüsü karşısında sustular.

5

Nerede?

Sana zarar vermesine rağmen adına aşk diyerek kendimizi kandırdığımız şey çaresi olmayan bir hastalıktı belki de.

En son pencereden baktığımda gün aydınlanmak üzereydi ve gözümü bir an olsun kapatmamıştım. Yekta geri döner, yeniden pencereden odama girer diye beklemiştim belki de. Sırf bunun hayaliyle son birkaç saatimi sağıma dönmüş şekilde, elimi yanağımın altına koyarak uzanmaya devam ettim. Gözlerimi pencereden ayırmıyordum bile. Buna rağmen ne gelen vardı ne giden...

Bir kez daha gelmedi.

Saçlarımı okşamak için gelmedi.

Dudaklarıma dokunmak için gelmedi.

Yekta Yalçın gelmedi.

Öfkeyle çatıldı kaşlarım. Tüm yaşananları unutup nasıl olur da hâlâ Yekta'nın yanıma gelmesini isteyebiliyordum? Nasıl olur da beni öldürmek isteyen birine karşı hâlâ böylesine bağlı olabilirdim?

Aşk bu muydu?

Yoksa bu, adına aşk diyerek kendimizi kandırdığımız, çaresi olmayan bir hastalık mıydı?

Aşk, insanı mutlu etmesi gereken bir hisken ben neden berbat hissediyordum? Kim bilir, belki de kendimi kandırmaktan başka bir şey yapmıyordum. Aptal gibi davranıyor, mezuniyet partisinde bana yaşattıklarına rağmen hâlâ onunla birlikte olmayı umuyordum. Böyle bir şeyi ancak aptallar dileyebilirdi.

Yani ben.

Sabahın ilk ışıklarıyla odamın içi aydınlanırken gözlerim acıyordu. Uykusuzlukla geçen bütün gece boyunca ne yapacağımı düşündüm. Kâğıtta yazanlara uyup Yekta'nın peşine mi düşeceğim yoksa onunla geçirdiğim tüm zamanları hiç yaşanmamış sayıp hayatıma devam mı edeceğim?

Alerjimin ne kadar tehlikeli ve ölümcül olduğunu mezuniyet partisinde bir kez daha görmüş ve yaşamıştım. Hâlâ yaşıyor olmam benim için bir şansken bunu bir yalancının peşine takılarak tehlikeye atmaya değer miydi?

Ne diyecekti ki?

"Ben suçsuzum."

"Sana bunu yapan ben değilim."

Kim peki?

Hışımla yataktan doğrulurken aklımı kurcalayan tek bir soru vardı. Beni öldürmek isteyen kimdi?

Her şey gün gibi ortada olmasına rağmen aklım bu soruyu tekrar tekrar kurcalamaktan geri kalmıyordu. Yekta'nın suçlu olduğuna emindim çünkü alerjimi ondan ve ailemden başka bilen kimse yoktu. Bunun dışında milkshake sevdiğimi de Yekta'dan başka bilen yoktu. Annem bile hâlâ milkshake sevmediğimi sanıyordu. Tüm bu gerçekler aklımın bir köşesinde varlığını korurken nasıl Yekta dışında bir başkasından şüphe edebilirdim ki?

Ayaklarımı yataktan sarkıtmış olsam da dakikalarca oturduğum yerden kalkmadan durdum. Ellerimle iki yandan destek alarak bir süre odanın içinde boş boş bakındım. Uykusuzluktan hem başım hem de gözlerim acıyordu fakat bunları umursamamalıydım çünkü benim için oldukça uzun bir gün olacağa benziyordu.

Önceki akşam Yekta'nın odama bıraktığı notta benden istediği şeyi yerine getirecek ve onu bulacaktım. Her ne olursa olsun, beni öldürmeye çalışmış olsa bile onunla son bir kez yüzleşmek istiyordum. Onunla yüzleşmez ve bunu neden yaptığını öğrenmeden ha-

yatıma devam etmeye çalışırsam başarısız olacağıma emindim. Her şeyi ardımda bırakmadan devam etmeme imkân yoktu.

Yatakta otururak ne kadar zamanı geride bıraktığımı bilmesem de havanın tamamen aydınlanacağı kadar çok süre geçtiğini görebiliyordum. Her ne kadar üzerimdeki sersemlikten kurtulmak için duşa girmek istesem de bunu yapacak gücü kendimde göremediğim için doğrudan gardıroptan tarafa yöneldim.

Yekta'yla buluşma ihtimalim yüzünden giyeceğim kıyafetlerin özensiz olmamasına dikkat ederek hareket ettim.

Tüm istek ve çabalarıma rağmen aynadan bana bakan yansıma yine fazlasıyla günlük bir görüntüye sahipti. Mavi bir *mom jean* üzerine giydiğim beyaz tişört ve beyaz spor ayakkabılarımla hazırlığımı tamamlamıştım. Bunun üzerine ise yine alışık olduğumuz ve Peri Koçer'e yakışan saç stilini tercih ederek at kuyruğu yapmıştım.

Solgun görünen yüzümü ise biraz allık ve rujla hafifçe renklendirdiğimde evden çıkmaya hazır olduğumu düşünerek aynadaki yansımamı son kez inceledim.

Küçük bir sırt çantasına cüzdanımı, defterimi ve kulaklığımı atarak odamdan ayrıldım. Telaşla evden çıkmak için koştururken omzumu kapının kenarına çarptığım için acı dolu bir çığlık koptu dudaklarımdan. Yekta'yla karşılaşma ihtimalim daha şimdiden elimi ayağımı titretmeye başlamıştı bile.

Günün sonunda Yekta'yla karşılaşıp tüm sorularımın cevabını alarak eve dönmek istediğim için sakin kalmaya ihtiyacım vardı. Bunu da mevcut şartlarda ancak müziklerle sağlayabileceğime inanıyordum. Vakit kaybetmeden dakikalar önce çantamın küçük kısmına sıkıştırdığım kulaklığımı çıkardım ve karışık olarak çalmaya başladığım müzik listemle birlikte kulaklıklarımı takarak evden ayrıldım.

Güneşin tenimi okşayan sıcak dokunuşları selamladı önce. Hemen ardından sabahın erken saatleri yüzünden, üşütmese bile, serin esen rüzgâr kendime gelmemi sağladı. Havanın güzelliğine

hayran olmamak elde değilken ben bir suçlunun peşinde koşturmak için evden ayrıldığım için keyfimin pek yerinde olduğu söylenemezdi.

İstediğim şey Yekta'yla yüzleşmek olsa da onu nerede bulacağım hakkında zerre kadar fikrim olmadığı için kafam epey karışıktı. Nereye gittiğimi bilmiyordum mesela. Yekta'yı nerede bulacağım hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

Neyse ki garip ve huysuz bir çocuk olduğu için ilişkimiz boyunca çok az yere gitmiştik ve bu sebeple bakabileceğim çok az yer vardı. Bu yerlerin başında ise okul geliyordu. Onunla ilk tanıştığım yerde olacağını söylemişti çünkü. Yekta'yı ilk kez okulda gördüğüm için bahsettiği yer okuldan başkası olamazdı.

Bu kez yürüyerek vakit kaybetmek istemediğim için caddenin sonunda denk geldiğim ilk taksiye durması için işaret ederek süreci hızlandırdım. Bir an önce aklıma gelen ve bakabileceğim her yere hızlıca gidip Yekta'yı bulsam iyi olurdu çünkü.

Her seferinde bu son gelişim dediğim Güneş Koleji'ne tekrardan gitmek zorunda kalmanın gerginliğiyle her an kalbim biraz daha kuşanırken taksinin camından yolu izleyerek kendimi oyalamaya çalıştım.

Yolun kenarında dizilmiş irili ufaklı ağaçları sayarken biraz da olsa dikkatimi dağıtmayı başardım. Birkaç dakika sonra ağaçlar bittiğinde ise pusuda bekleyen tüm düşünceler yeniden zihnime hücum etti ve ben yine Yekta'yla buluşmanın gerginliğiyle buz kestim.

Ne yapacağımı bilemediğim için yan koltuğuma bıraktığım çantamı yanıma çektim ve içinden defterimi çıkarıp bacaklarımın üzerine koydum. Hemen sonrasında kalemimi de aldıktan sonra çantayı biraz önceki yerine bırakıp defterime yöneldim.

"Zoruma gidiyor..."

"Onu düşündüğüm zaman kalbimin gerginlikle çarpması zoruma gidiyor."

"O yabancı değil ki..."

Çaresizlik dolu bir ifadeyle başımı iki yana sallayarak defterin kapağını kapattım. Hemen sonra telefonumu cebimden çıkarıp defterimin üzerine koydum ve oldukça hareketli olan şarkıya tahammül edemediğim için sonraki şarkıya geçtim.

Nakaratına kadar şarkının sözleri her an biraz daha içime doldu sanki. Ve sonra şarkıyla birlikte kalbimden taşan duygularım, şarkıya sesli bir şekilde eşlik etmeme sebep oldu.

Kimse yeni yara açamaz artık
Çok canım yandı acımaz artık
Bugün düşerse yarın kalkar
*Bu kız kendine acımaz artık**

Şarkının hüznüne kendimi kaptırdığımı, taksi şoförünün dikiz aynasından bana baktığını görene kadar fark etmemiştim.

Taksi şoförüyle göz göze geldiğim an paniklemiştim. Hızlıca şarkıyı duraklatma tuşuna basarak kulaklığımın tekini çıkardım. "Pardon," diyerek gülümsemeye çalıştım. "Özür dilerim, rahatsız ettiysem."

Yüzündeki kırışıklıklarda yıllarını taşıyan oldukça yaşlı taksi şoförü sert bir tavır sergileyip kendimi kötü hissetmeme neden olsa da hemen sonra son derece sevimli bir gülümsemeyle özrüme karşılık verdi. Verdiği tepki sayesinde epey rahatlamıştım ve onunla birlikte gülerek karşılık verdim.

"Kusura bakmayın tekrardan," dediğimde sesim titremişti fakat ağlayacak değildim.

Başını usulca sallayarak özrümü kabul ettiğini belirttiğinde son bir silik tebessümün ardından başımı çevirdim. Yeniden camdan dışarıyı izlemeye koyulurken çıkardığım kulaklığı yeniden takıp şarkıyı başa sardım ve yol bitene kadar aynı şarkıyı tekrar tekrar dinleyip durdum.

* Model – *Antidepresan Gülümsemesi*.

Yaklaşık dört kez daha dinleyebilmiştim aynı şarkıyı. Yeniden başa sarmak üzere telefonumla ilgilenmeyi bırakıp başımı çevirdiğimde Güneş Koleji'nin giriş kapısını gördüm ve gerginlik bir anda üzerime hücum etti.

Taksiyi daha fazla oyalamak istemediğim için hızlıca çantamdan cüzdanımı çıkarıp yol ücretini ödedim.

"İyi günler," diyerek taksiden ayrıldıktan sonra giriş kapısının önünde buldum kendimi.

Bu okula geldiğim her gün kalbimin üzerinde bir ağırlık, bir korku oluyordu hep. Zarar göreceğimi, kötülüğe maruz kalacağımı düşünmeden geçirdiğim tek bir gün bile geçmemişti burada. Her sabah istemeye istemeye bu kapıdan içeri adım atmıştım. Ve şimdi yine burada, bu kapının önünde duruyordum. Kalbim aynı hislere ev sahipliği yapıyor, zihnim aynı ihtimalleri düşünerek korkuyordu.

Gözlerimi sıkıca yumarak derin bir nefes alırken soluduğum hava ciğerlerime titreyerek ulaştı.

"Ne olacaksa olsun artık," diyerek açtım gözlerimi biraz sonra. "Korkmuyorum..." diye mırıldanarak kendimi cesaretlendirirken kapıdan geçebilmiştim.

Ağır adımlarla okulun bahçesinde ilerlerken aynı şeyi tekrar tekrar kendime hatırlatmaya devam ettim.

"Korkmuyorum, korkmuyorum, korkmuyorum..."

Adımlarım yavaş olsa da etrafımda dönerek her yere bakmaya çalışıyordum. Görünürde Yekta'ya rastlamamıştım henüz. O beni görüyor muydu acaba?

"Mezuniyette yaşadıklarım yetmiyormuş gibi şimdi de gelmiş burada oyun oynuyoruz!" Söylenirken adımlarım daha da hızlandı çünkü içinde bulunduğum bu durum saçmalıktan başka bir şey değildi.

Etrafıma bakarak yürümekten başım dönmüştü fakat yine de Yekta'yı hâlâ bulamamıştım. Güneş Koleji'nin büyük bir yer olduğunu biliyordum fakat ne kadar büyük olduğunu her köşesini

gezmek zorunda kalınca anlayabilmiştim ancak. Kütüphane, spor salonu, havuz, konferans salonu, iç ve dış kafe olmak üzere akla gelebilecek her yere bakmıştım. Tek tek sınıfları bile dolaşacak kadar uzun süredir okulda olmama rağmen bir sonuca varamadığım için daha da sinirlenmiştim.

Binanın merdivenlerini ağır ağır inerken daha yolun başında içimi kaplayan umutsuzluk yüzünden omuzlarım düşmüştü. Kulağımda şarkı çalmaya devam ediyordu fakat yaklaşık yarım saat önce sesini kıstığım için hangi şarkının çaldığını bilmiyordum. Sadece kafamı oyalayıp düşüncelerin pençesine düşmemi engellesin diye çalma listem karışık olarak çalıyordu.

Saatin kaç olduğunu merak edince bir sonraki basamakta durup telefonu cebimden çıkardım. Okulda çok fazla oyalandığım için zamanın epey geçtiğini düşünürken saatin henüz 11.56 olduğunu görünce şaşkınlıkla ekrana bakakaldım bir süre. Sabaha kadar hiç uyumayıp çok erken bir saatte de evden ayrıldığımı henüz idrak edebiliyordum.

Yekta'nın bıraktığı notta onunla tanıştığım yere gitmemi istediği için Yekta'yla ilk kez baş başa kalıp sohbet edebildiğim yere, okulun arka bahçesine gitmiştim en son. Bade yüzünden fotoğrafımın tüm okula ifşa edildiği günün ertesinde zorba bir kız grubunun oyunuyla arka bahçeye çağırılmıştım. Kızlarla tartışmamızın ardından Yekta'nın da orada olduğunu görüp yanına gitmiştim ve o gün yan yana oturmuştuk. Saçlarımın güzel olduğunu söylediği harika bir gündü hatta.

Bu yüzden şimdi de Yekta'yı orada bulabilme ihtimalime güçlü bir şekilde tutunmuş olmama rağmen hayal kırıklığı eşliğinde çıkış kapısına doğru yürümekten başka okulda yapabileceğim bir şey kalmamıştı.

Sıkıntılı bir şekilde yanaklarımı şişirerek ilerlemeye devam ederken biri tarafından adımın çağırıldığını duyar gibi olunca durdum. Şaşkınlıkla kaşlarım çatılırken doğru duyup duymadığımdan emin olabilmek için hızlıca kulaklığımın tekini çıkardım.

"Peri!"

İkinci kez aynı kişi tarafından adımın seslenildiğini duyunca yanılmadığımı anlayıp arkama döndüm. Gördüğüm tanıdık yüzle birlikte daha çok şaşırdım ve kaşlarım istemsizce daha çok çatıldı.

Hızlı birkaç adımın ardından tam karşımdaki yerini alırken "N'aber?" diye sordu. "Nasılsın?"

Görmeyi beklediğim en son kişi bile olmadığı için cevap vermem birkaç saniyemi alsa da fazla gecikmeden konuşmaya başladım. "İyilik... İyiyim Asya. Sen nasılsın?" Kaşlarımı çatmam kaba bir davranış olarak algılanmasın diye aceleyle yüz ifademi düzeltim ve gülümsemeye çalıştım.

Bir insanla karşılaşmadığım sürece sırf selam vermek için arkasından koşmazdım ve bunu kolay kolay hiçbir insanın da yaptığını sanmıyordum.

Asya'yla da Ekin sayesinde birkaç kez karşılaşmış olmamız dışında hiçbir samimiyetimiz yoktu. Ki Ekin'leyken en fazla birbirimize selam verip geçiyorduk çünkü ne Asya ne de ben insanlarla samimiyet kuracak kadar sosyal insanlar değildik.

Yekta'ya sinirlendiğim için olumsuz düşüncelerin sesine kulak verip gereksiz yere insanlardan nefret ettiğimi fark edince hepsini başımdan atıp pozitif düşünmeye çalıştım.

Sadece selam vermek istemiş olabileceği düşüncesiyle gülümseyerek bakışlarımı Asya'nın yüzüne çevirdim yeniden.

"İyiyim ben de, teşekkür ederim," derken ellerini önünde birleştirerek kısa süreliğine gözlerini kaçırdı ve yere bakarak "Şey..." dedi. O kelimenin peşinden gelecek her neyse pek iyi olmadığını ses tonundan ve bakışlarını kaçırmasından anlamıştım.

Aramızda oluşan kısa sessizliği fırsat bilerek "Bir sorun mu var?" diye sordum.

Başını iki yana sallarken "Yo... Hayır. Sadece..." dedi ve yeniden gözleri gözlerimle buluştu. "Başına gelenleri duydum," dedi sakince. "Geçmiş olsun, çok üzüldüm."

"Teşekkür ederim. Talihsiz bir olay yaşadım ne yazık ki..." Dudaklarımı birbirine bastırarak gözlerimi kaçırdım. Biraz önce Asya hakkında olumsuz düşüncelere kapıldığım için utanmıştım. Samimiyetimiz olmamasına rağmen geçmiş olsun demek için peşimden gelmesi çok hoş bir hareketti çünkü.

"Gerçekten çok talihsiz bir olaymış, yaşananları duyunca kanım dondu. Birinciliğini kutlaman gereken bir günde böyle bir şey yaşamış olman ne acı..." Söylediklerinde samimi olup olmadığını merak ettiğim için Asya konuşurken belli etmeden yüzünü inceledim. Zaten insanlara her zaman şüpheci yaklaşan, güvenmek konusunda büyük sorunlar yaşayan biriyken Yekta yüzünden bunlar katbekat artmıştı ve artık insanlara hepten güvenemeyecek halde olduğumu ancak fark ediyordum.

"Öyle..." dedim usulca başımı sallayarak. "Neyse ki ciddi bir sonuçla karşılaşmadan kurtulmayı başardım." Biraz öncekinin aksine coşkulu bir şekilde konuşarak ellerimi iki yana açtım ve aynı anda omuz silkerek ortamdaki gereksiz mezuniyet hüznünü dağıtmaya çalıştım.

"Kurtulmana çok sevindim. Daha ciddi bir sorunla karşılaşmaman güzel," derken sesindeki donukluğa anlam veremesem de Asya'yı kişilik olarak tanımadığım için bu tavrının üzerinde durmadım.

"Evet," dedim söyleyecek başka bir şey bulamayınca. Söylemek istediği başka bir şey varsa konuşması için fırsat vermek için birkaç saniyeliğine sessiz kalsam da aynı şekilde sessizliğini korumaya devam ettiği için "Ben gitsem iyi olacak," dedim daha fazla vakit kaybetmeden. "Halletmem gereken bazı işlerim var da..."

"Peki, öyleyse tutmayayım seni," dedi sevecen bir gülümseme eşliğinde. "Tekrardan geçmiş olsun."

"Teşekkür ederim. Kendine iyi bak," derken bir adım geriye çıktım. O an gözleri telaşlı bir şekilde gözlerimle buluştuğunda yüzündeki gülümseme ışık hızında kayboldu.

Gözümden kaçmayan bu tavrı karşısında kaşlarım çatılsa da vakit kaybetmek istemediğim için herhangi bir şey sormadan arkamı döndüm ve yürümeye başladım.

"Peri!"

Henüz birkaç adım uzaklaşmış olmama rağmen arkamdan seslendiği an olduğum yerde durup hışımla arkama döndüm ve konuşmaya devam etmesi için gözlerinin içine bakarak bekledim.

Kısa süren sessizliğin ardından "Kendine iyi bak," derken yüzündeki ifadesi hiç hoşuma gitmemişti. Söylemek istediği bir şey varmış gibi davranıyordu. Ne yapacağını bilemiyormuş gibiydi.

Daha fazla kendimi tutamadığım için "Asya... Sen iyi misin?" diye sordum.

"Evet," dedi aceleyle. "İyiyim, bir sorun yok." Omuz silkerken gözlerini kaçırması bile alenen yalan söylediğini belli ediyordu. Hiçbir yakınlığımız olmadığı için üsteleyemeyeceğimi biliyordum.

Yapacak başka bir şeyim olmadığı için "Pekâlâ," diyerek arkamı döndüm ve büyük bir kafa karışıklığıyla çıkış kapısının yolunu tuttum.

Her şey benim başıma gelmişken benim dışımdaki herkesin garip davranması çok saçmaydı. Önce Ekin şimdi ise Asya... Kim bilir denk gelsem diğerleri de en az Ekin ve Asya kadar garip davranışlarla kafamı karıştırır diye düşünüyordum.

Okuldan çıktıktan sonra boş gelen ilk taksiye atlayarak Yekta'yı bulabileceğim bir sonraki lokasyon olan Gün Işığı Kafe'ye gitmek üzere yola çıktım. Yol boyunca Asya'nın kıvranmasına sebep olan şeyi düşünsem de hayatı hakkında hiçbir bilgiye sahip olmadığım bir insanın neye takıldığını tahmin etmenin epey güç olduğu düşüncesi merakımı ortadan kaldırmıştı. Yolun kalanını ise camdan dışarıyı izleyerek geçirdiğim için çabucak bitmişti.

Başımı kaldırdığımda gördüğüm Gün Işığı tabelası kalp atışlarımın hızlanmasına sebep oldu. Yekta'yla en çok yakınlaşmamıza sebep olan yer bu kafeydi. Mülakat için Hülya Hanım'ın bizi çağır-

dığında mutfaktaki atışmalarımız, yakınlaşmalarımız... Hepsi bir bir gözümün önünde canlandıktan sonra Yekta'nın bana "çilekli kekim" dediği ânı düşünmemle dudaklarımın silik bir tebessümle hareketlenmesi bir oldu.

Mezuniyet gününün en mutlu günüm olacağını düşünmüştüm hep. Hayallerime ulaşabilmem için o gün geldiğinde yalnızca son birkaç saat daha idare etmem gerekecekti. Sonra her şeyin düşlediğim gibi olacağını, Güneş Koleji'nden bir daha dönmemek üzere uzaklaşıp yeni hayatımın ilk adımlarını atacaktım. *Güya*...

Olmadı.

Hayatım başıma yıkılmıştı ve ben sabahtan beri buna sebep olan kişinin peşinden koşturuyor, onu bulmak için yer yer geziyordum. Tüm bunları neden yaptığımı ve Yekta'yı bulduktan sonra elime ne geçeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece onu görmek istiyordum belki de. Gözlerinin içine bakmak... Beni gerçekten öldürmek istediğini onun ağzından duymak ve bunu söylerken gözlerimin içine bakmasını istemek... Gerçekten istediğim tek şey buydu. Yoksa hayatım boyunca Yekta'ya duyduğum aşkın esiri olacak ve onunla olan tüm anıları pranga gibi peşimde sürüklemek zorunda kalacaktım. Bu yüzden Yekta'yla yüzleşmeye mecburdum.

Gerginlikten ellerim buz kesmişti. Vücudumun verdiği tepkileri umursamadan kafeden içeriye adım attığımda tedirginlik dolu bakışlarım içeride gezinmeye başladı çoktan. Baktığım her insanda Yekta'yı arıyor, her köşeye onu bulmak umuduyla bakıyordum.

Buraya her geldiğimde oturduğum masanın boş olduğunu görünce hayal kırıklığına uğramış bir şekilde kasanın olduğu tarafa baktım. Hülya Hanım'ın burada olup olmadığını merak etmiştim çünkü içinde bulunduğum karmaşa yüzünden bir insana daha iyi olduğuma inandırmak için rol yapacak gücüm kalmamıştı.

Görünürde Hülya Hanım'ın olmamasının verdiği rahatlıkla diğer çalışanlara selam vererek kasanın yanından geçip mutfağın yolunu tuttum. Kafede bakabileceğim pek fazla yer yoktu ve geriye

yalnızca mutfak kalmıştı. Eğer Yekta'yı orada bulamazsam burada oyalanmamın da hiçbir anlamı yoktu.

Attığım her adım kalbimin üzerinde Yekta'yı bulacağıma dair yeni umut tohumları ekerken sadece bir dakika sonra mutfağa girdiğimde hayal kırıklığı bir kez daha yüzüme sağlam bir tokat indirmiş oldu. Tıpkı baktığım diğer yerler gibi burada da Yekta yoktu.

Herkes vardı ama bir tek Yekta Yalçın yoktu.

İçeride çalışanlara başımı usulca sallayarak mecburi bir selam verir vermez mutfaktan ayrıldıktan sonra birkaç dakika boyunca koridorda durdum. Okul ve kafe dışında gidebileceğim bir yer yoktu çünkü. Yekta'yla bu iki yer dışında birlikte bulunduğumuz tek yer benim odamdı ve Yekta'nın evimde bir yerlerde olmadığına da emindim.

Ağır adımlarla masaların olduğu tarafa ulaştıktan sonra her zaman oturduğum masaya kendimi attım. En azından ne yapacağıma karar verene kadar burada oturup dinlenmek iyi gelecekti.

Kafamı dağıtıp daha sağlıklı düşünebilirim umuduyla telefonumu cebimden çıkardım ve kulağımdaki şarkının sesini yükselttim. Dış dünyadan ne kadar uzaklaşırsam kendi dünyamın sesini o kadar iyi duyabiliyordum çünkü.

Taksideyken dinlediğim şarkıyı bir kez daha açarak tamamen beni anlatan sözleri eşliğinde düşünmeye başladım.

Dakikalar kum saati misali hızla akıp giderken elle tutulur tek bir fikir bile bulamamıştım. Bu kadar aptal oluşuma sinirlenerek masada duran telefonumu elime aldım ve rehbere girdim. "Bana bunu yapmaya hakkın yok," diye söylenerek son aramalarda gezinmeye başladım.

Üstlerde Yekta'nın adını bulduktan sonra hiç düşünmeden arama tuşuna tıkladım.

Bok Aranıyor...

Arama ekranını gördükten sonra telefonu kulağıma götürürken "Gerekirse her saniye arayacağım," diye söylenmeye devam

ettim. "Bu telefonu açacaksın ve bana nerede olduğunu söyleyeceksin Yekta Yalçın!"

Aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor, lütfen daha sonra tekrar deneyiniz.

Hışımla telefonu kulağımdan çekerken "Kahretsin!" diye bağırdım ekrana doğru. Etraftaki insanları rahatsız ederek bana bakmalarına neden olmayı umursamadan telefonla ilgilenmeye devam ettim.

Bir şey değişmeyeceğini bile bile tekrardan yeşil tuşa tıklayarak yeni bir aramayla birlikte telefonu bir kez daha kulağıma götürüp bekledim.

Bok Aranıyor...

Aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor, lütfen daha sonra tekrar deneyiniz.

"Aç şu telefonu, aç!" Dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıyordu ve ben çaresizlikten kafayı yemek üzereydim.

Ne yapacağımı bilemeyerek ekrana bakakaldım. Ne kadar süre bunu yaptığımı bilmesem de Yekta'nın numarasının üzerinden bir an bile ayırmadım bakışlarımı.

Zaman geçtikçe kulağımda çalan şarkılar değişti.

Şarkıların sesi yükseldikçe dış dünya daha çok sessizliğe gömüldü, insanlar sustu.

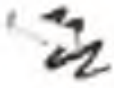
Gözlerim Yekta'nın numarasına çaresizlikle tutunarak dakikaları feda ederken zihnim tek bir ışıkla uyandı ve tüm düşünceler o an ayağa kalktı. Nihayet aradığım cevabı bulmuştum ve bu cevap, Yekta'nın rehberimdeki adında, tek bir kelimede gizliydi.

Bok...

6

Cevapsız Sorular

O bir yalancıydı ve hayat,
bir yalancının elinden tutarak inşa edilemezdi.

Nefes almak hiç bu kadar zor olmamıştı.

Zordu.

Kalbim göğüs kafesimden firar etmek istiyor, nabzım damarımı patlatmak ister gibi tenimi yumrukluyordu. Tüm bunlara rağmen aklım ve kalbim beni oraya sürüklemekten bir an bile kuşku duymuyordu.

Bacaklarım yorulmuştu. Vücudum titriyordu ve yollar bitmek bilmiyordu. Yekta'yla buluşmak için attığım her adımda yol biraz daha uzuyor, sanki sonsuzluğa uzanıyor gibiydi.

Onu bu kez bulacağıma emindim. Onu bulmam için tüm ipuçlarını tek bir kelimede bulduğuma öylesine seviniyordum ki vakit kaybetmeyecek olsam mutluluktan ağlayabilirdim neredeyse.

Bir yanım Yekta'yla buluştuktan sonra ne yapacağıma dair farklı senaryolar kurarken diğer yanım gittiğim yerde de onu bulamayacağımı ve bir kez daha hayal kırıklığıyla sonuçlanacağını net bir şekilde yüzüme vuruyordu.

İkinci sesi susturdum ve Yekta'yla karşılaştığımda ona neler söyleyeceğimi tasarlamaya başladım. Söylemem, sormam ve anlatmam gereken çok fazla şey vardı. Bu son görüşmemiz olabilirdi ve bu yüzden söylemek istediğim hiçbir şeyi unutmamalıydım.

Her adımımda gerginliğim daha çok arttı. Kulağımdaki şarkının temposu nabzımın yükselişine eşlik ediyordu adeta. Bir yanım vazgeçip eve dönmek isterken diğer yanım geri dönmemin imkânı olmadığını haykırıyordu.

Eskiden olsa çoğu zaman odamdan çıkmak bile korkutucu gelirken şimdi bir suçluyla yüzleşmeye gidecek kadar cesur olmak hoşuma gidiyordu. Hayatım boyunca ailem etrafımdan bir an olsun ayrılmadan yetiştirdikleri için dışarıda nasıl bir hayat olduğunu liseye geçene kadar tanıma şansım olmamıştı.

Kozamdan çıktığımda kendi kanatlarımla uçabilmeyi dilerdim hep.

Olmadı.

Her fırsatta kanatlarıma saldırıp onları parçalamak istediler. Uçmaya çalıştığım her seferde ayağımdan tutup yere düşürdüler, yaktılar, yıktılar. İnsanlar karşısında bir insan olduğunu unutarak bana her saldırdığında susup kaçtığımı sandılar. Sustum ama kaçmadım. Yekta dahil diğer tüm insanlar bana zorbalık yaptıkça ruhumda yaralar açıldı ve ben bu yaralar sayesinde her gün biraz daha güçlendim. Şimdi Yekta'yla yüzleşmeye gidiyorsam bile sebebi buydu işte.

Güçlü ve cesur olmam gerektiğini kendime defalarca söyleyerek sahile ulaştım. Yekta'yı bulacağım yer burasıydı, emindim.

Kalbim göğüs kafesimi yumrukluyor olmasına rağmen hiç olmadığım kadar sakin hissediyordum. Kalp atışlarım yüzünden kulaklarım uğuldamaya başlasa da duyabildiğim ve net olan tek ses kendi sesimdi.

"Korkmuyorum, korkmuyorum..."

İki yanımda duran ve yumruk yaptığım ellerimi her an daha çok sıkıyordum. Yumruklarımı sıktıkça da korku bedenimden uzaklaşıyor, yerini cesarete bırakıyordu.

Yalnızca birkaç dakika sonra Yekta'yı bulabileceğimi düşündüğüm yere varacaktım. Daha önce beni anonim olarak işletip bu-

luşmak istediği yere gidiyordum. Neden olduğunu bilmediğim bir şekilde orada olduğuna emindim. Adım adım yaklaşıyordum sanki Yekta'ya. Her adımda onu biraz daha hissediyor, varlığını duyabiliyordum. *Belki de tedavi edilmeye ihtiyacım vardı.*

Garip bir heyecanla kuşandı kalbim. Dakikalar... Belki saniyeler sonra görecektim onu.

Birkaç dakika sonra aylar önce onunla buluştuğum yerin hemen karşısına gelmiştim. Birlikte oturduğumuz kayalıklar birkaç adım ötede duruyordu. Uzun uzun baktığım o noktada Yekta ve Peri'yi görebiliyordum sanki.

O gün Yekta'nın gözlerine bakarken baktığım yüz bir yalancıya ait değildi. Gözleri, bir yabancının gözleri değildi. Sesi, kalbimin ve ruhumun ihtiyacı olan tek şeydi. O gün Yekta Yalçın kalbimdi.

Yekta Yalçın bir yalancı... Kafamın içindeki sesi duymak istemiyordum. Gerçekleri haykırmasına dayanamıyordum çünkü. Yekta'nın bir yalancı olduğunu kabul edersem eğer cenazesi kalbimden kalkardı ve ben onu kalbimden uğurlamak istemiyordum.

"Aptal..." diye mırıldandım kendi kendime. "Gerçekten bir suçluya âşık olacak kadar aptalsın Peri. Hem de seni öldürmek isteyen bir suçluya..." Bunu söylediğim an da Yekta'ya suçlu dediğim için kendimi kötü hissettim ve bu his yüzünden kafama allak bullak oldu. Düşündüğüm, hissettiğim ne varsa yanlış geliyordu.

Olduğum yerde durmayı bırakıp düşüncelerin pençesinden kaçar gibi yürümeye başladım.

Birkaç adım sonra Yekta'yla buluştuğum kayalıkların yanına ulaştım ve buruk bir tebessümle önce oturduğumuz yere sonra ise etrafıma bakındım.

Gün dönmeye güneş etkisini yitirmeye başlamıştı ya da ben gergin olduğum için üşüyordum. Kollarımı göğsümün altında kavuştururken kendi etrafımda dönerek Yekta'yı aradım.

Çevrede benden başka kimse yoktu ve ben bir kez daha hüsrana uğramıştım. Elimi kalbimin üzerine koyup bir adım daha yak-

laştım kayalıklara doğru. Aklıma gelen son yerdi burası ve burada da bulamadıysam başka nereye bakacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Belki de o kâğıtta yazanlar da yalandı?

Beni oyalamak ya da benimle alay etmek için yazılmış alelade bir nottu, kim bilir?

Gerginlikle kasılan kalbimi kuşatan öfkenin ağırlığıyla elimi biraz daha göğsüme bastırarak gözlerimi kapattım.

"Neden yapıyorsun bunu?" derken sesimin titremesine engel olamadım. "Neden canımı yakmak istiyorsun?" Bir fısıltı olarak dudaklarımdan kopan sesler kıyamet gibi sarsıyordu içimi.

Ağlamamak için yutkunmaya çalıştığım zaman hissedebilmiştim boğazımın ne denli kuruduğunu. Bakışlarımı gökyüzüne çevirerek gözyaşlarımı engellemeye çalıştım.

Sıkı sıkı tutunduğum tek umudum da saniyeler önce avuçlarımın arasından kayıp gitmişti. Yekta'yı bulma umudumu tamamen yitirmekle kalmayıp beni oyaladığı ve tüm günümü oradan oraya koşturarak ziyan ettiği için ona karşı daha büyük bir öfke duyuyordum şimdi.

"Bitti," dedikten sonra alt dudağımı dişleyerek kısa bir süre daha sessizliğe gömüldüm. "Bulamadım," derken omuz silktim. "Başaramadım."

Kayalıkları inceleyerek oyalandığım süre boyunca kafamın içi de en az sahil kadar sessizdi. Yekta'nın yaptıkları karşısında geveze zihnimin bile üreteceği bir düşünce kalmamıştı artık.

Hayal kırıklığı tarafından bir kez daha gafil avlanmış olmanın ağırlığıyla kendime gelirken daha fazla burada durmamın anlamsız olacağı düşüncesinin zihnime düşmesi bir oldu. Her ne kadar Yekta'yla buluştuğumuz ilk günün anıları sinmiş bu kayalıklardan ayrılmak zor gelse de yapacak başka hiçbir şeyimin kalmadığının gayet farkındaydım.

Derin bir nefes aldım.

Kafamın içinde peydahlanan düşünceye kulak vermekten başka şansım kalmamıştı. Yekta Yalçın'ın suçlu olduğunu kabul edip ona olan hislerimi kalbimden bir an önce kazıyacak ve kalan hayatıma devam edecektim. Hayatımı Yekta Yalçın'ın karasıyla daha fazla kirletmeye niyetim yoktu çünkü.

Tıpkı güzel bir anıyı bıraktığım gibi Yekta Yalçın'ı da bu tenha sahil köşesine bırakıp yeni hayatım için ilk adımı atmış olacaktım. Arkamı döndüğümde ise geçmişime dair hiçbir yük olmayacaktı omuzlarımda. Hepsinden kurtulmuş şekilde evime dönecektim.

Gözlerimi kapattım. Kehribar gözleri canlandı hemen. Hayran olduğum yüzü parça parça dizildi zihnimde. Beyaz teni, dudakları, üşüdüğünde kızaran yanakları... Dağınık saçları ve her güldüğünde belli belirsiz görünen gamzesi... Hepsini son bir kez hatırladım sanki veda eder gibi.

Yekta Yalçın peri tozundan yaratılmış gibiydi ve bu sihir artık sona ermeliydi.

Yekta benim için ulaşılması imkânsız bir yerdeydi. Onunla ilişkimiz başladığından beri her an kalbimde bir korkuyla yaşamayı öğrenmiştim. İmkânsız olduğuna o kadar emindim ki onun elini tutmak, yanında olmak ve sevgimin karşılığını almak korkutucuydu.

O bir rüyaydı ve ben uyanmaktan çok korkuyordum. Rüya bitmiş, Yekta gitmiş ve ben öylece kalakalmıştım. Artık uyanmalı ve gerçek dünyaya geri dönmeliydim.

"Peri."

Kafamın içinde yankılanıyordu sesi. İsmim onun sesiyle zihnimin duvarlarına çarpıyordu.

"Peri."

Akıl sağlığımı kaybediyordum sanırım. Ellerimi kulaklarıma bastırıp tüm düşüncelerin sesini kesmek istiyordum. Psikolojim altüst olmuştu ve Yekta'ya veda etmeye çalıştığım için zihnim bana oyunlar oynuyor, onun sesiyle bana işkence ediyordu.

"Peri Kızı." Bir kez daha adımı duyduğumda korkuyla iç çekerek arkamı döndüm. Ses o kadar yakından gelmişti ki adeta yanımdaymış gibi...

Öyleydi.

Her ne kadar gördüklerime inanmakta güçlük çeksem de o gerçekti ve karşımdaydı. Hâlâ gerçekliğini sorguluyorken şaşkınlık dolu bakışlarım yüzüne kenetlenmişti. Ya gerçek değilse? Zihnim bu kadar ileriye gidecek kadar zalim miydi?

Gözlerim bir çift suçlu göze tutunuyordu. En ufak bir ifade, suçsuz olduğunu belirten bir bakış... Çaresizce Yekta'nın yüzünde dolaşan bakışlarım ufacık bir umut ışığı arıyordu sadece.

Yoktu.

Öylece yüzüme bakıyor ve muhtemelen benden bir adım bekliyordu. Bir şey yapmamı... Ne yapacaktım ki?

Ne söyleyebilirdim?

Yekta Yalçın tam şu anda karşımda duruyordu ve sandığımın aksine benim ona söyleyecek tek bir kelimem bile yoktu. Titriyordum ve bayılmamak için tırnaklarımı avuçlarıma geçirmiş ayakta durmaya çalışıyordum. Buraya gelirken eskisi gibi olmadığımı düşünürken şimdi yanıldığımı anlayabiliyordum. Sandığım kadar güçlü değilmişim meğer...

"Sen..." Söyleyecek bir şey bulamayınca bir adım geriye çıkmaya yeltendim fakat hemen arkamdaki kayaların birine ayağımı çarpınca durmak zorunda kaldım.

"Geldin," diye mırıldandığında belli belirsiz bir gülümsemeyle ışıldadı yüzü. "Geleceğini biliyordum."

"Aptal olduğumu biliyordun," diyerek düzeltirken acı ve buruk bir gülüş eşlik etti sözlerime.

"Peri." Bana doğru bir adım attığında panikleyip ellerimi, göğüs hizamda, havaya kaldırdım ve durmasını söylercesine Yekta'ya doğru uzattım. Yüzünde beliren ifade öyle canımı yakmıştı ki... Hayal kırıklığını gözlerinde görebiliyordum.

"Sakın yaklaşma bana," derken bir damla yaş süzüldü. "Sakın yaklaşma." Dudaklarımdan kopan her kelime canımı yakıp geçti.

Yekta bir adım geriye çıkarken başını yere eğdi. Tıpkı bir suçlu gibi... Gözlerini gözlerimden kaçırdı ve ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi başını yere eğip öylece sessizliğe gömüldü.

"Sen yaptın," diyerek konuşmaya devam eden ben oldum. "Beni kandırdın. Beni zehirledin. Beni öldürmek istedin!" Her kelimenin ardından sesim biraz daha yükselirken vücudum daha fazla titremeye başladı.

Sakin kalmak zorundaydım. Duygularımın sesini bastırıp aklımla hareket etmeli ve Yekta'yla tam anlamıyla yüzleşmeliydim.

"Hayır!" dedi bir an bile beklemeden. "Hayır Peri, hayır!" Telaşlı bir şekilde ellerini sallarken gözlerimin içine bakarak net bir tavırla başını iki yana salladı. Bana doğru küçük bir adımla yaklaşırken "Sana bunu yaptığımı nasıl düşünürsün?" diyerek konuşmaya devam etti. "Asla... Sana bunu ben yapmadım."

İnanmak istiyordum. Başka hiçbir şey sormadan Yekta'nın suçsuz olduğuna inanıp sadece ona sarılmak ve her şeyden uzakta onun kollarında huzur bulmak istiyordum.

"Sana inanmamam için çok fazla sebebim var," dedikten sonra büyükçe yutkundum. "Peki inanmam için tek bir sebep var mı Yekta?" En çok bu soru karşısındaki çaresizliği incitmişti beni. "Beni suçsuz olduğuna inandırabilir misin?"

Afallamış olmalıydı ki bir anlığına durdu ve öylece yüzüme baktı.

"Her şeyi anlatacağım. Sonra sen neye inanmak istersen ona inanırsın," dedi fakat ifadesiz kalmaya çalışırken bile ne kadar çaresiz olduğu anlaşılabiliyordu. Birilerinin ona inanmasına ihtiyacı vardı sadece. "Olur mu? Dinleyecek misin beni?"

"Zaten buraya bunun için gelmedim mi?" dememle birlikte gerginliğinin biraz olsun azaldığını görebilmiştim. Onu dinleyeceğimi söylemek bile gözlerindeki korkuyu silmişti.

Yekta Yalçın'ı ilk kez korkarken görüyordum ve bu hiç hoşuma gitmemişti.

"İyi misin?" diye sorduğunda beklemediğim bu soru karşısında afallamıştım. Yalan ya da gerçeklerle süsleyip mezuniyet gününü anlatmaya başlar diye beklerken o sadece iyi olup olmadığımı merak etmişti.

Şaşkınlık yüzümdeki her bir noktayı ele geçirirken gözlerimi saniyeler içinde kuşatarak bakışlarıma varlığını yansıtmayı başarmıştı. "Ben..." diye kekelediğimde kuruluğundan rahatsız olarak alt dudağımı yaladım ve sonrasında konuşmaya devam ederek sorusuna cevap verdim. "Evet, iyiyim."

"İyi olmana sevindim." Daha düne kadar sevgili olduğum insanla şimdi aramızda hiç kapanmayacak mesafeler, hatta uçurumlar vardı. Sesi öyle yabancı geliyordu ki söylediği her kelimeyle birlikte daha çok inciniyordum.

"Neden burada buluşmak istedin?" diye sordum birden merakıma yenik düştüğüm için. "Seninle tanıştığım yerde beni beklediğini söylemiştin. Biz burada mı tanıştık?" Öncelikli olarak sormam gereken onlarca soru varken bunu merak etmem saçmalıktı fakat kendime hâkim olamamıştım.

"Hayır, okulda tanıştık." Yekta'nın cevabıyla şaşırsam da karşılık vermeden konuşmaya devam etmesini bekledim çünkü yaşadığım kafa karışıklığını onun gidermesini istiyordum. "İlk olarak birbirimizi okulda görmüş olabiliriz ama orada tanıdığın kişi ben değilim."

"Beni gizli numaradan işleterek burada buluşmak istemiştin diye hatırlıyorum. Buraya gelirken kim olduğunu bile bilmiyordum." Geçmişte yaşadığımız en garip anlarımızdan birini hatırlattığımda Yekta da o günü hatırlamış olmalıydı ki gözleri geçmişe dalmıştı.

Anıların dudaklarına bıraktığı gülüşü solarken "Çünkü ben boktan biriyim," dedi. "Tıpkı rehberinde kayıtlı olduğum gibi... Ve sen beni ilk burada tanımaya başladın."

"Sen..." Duyduklarım karşısındaki şaşkınlığımı gizlemeye çalışsam da zerre kadar başarılı olamadığıma emindim. Onu telefonuma ilk gün öfkeyle Bok olarak kaydetmiş ve daha sonra değiştirmemiştim. Bunu bildiğini itiraf etmesi şok ediciydi.

"Sen... Biliyorsun?" Kekeleyerek konuşmaktan nefret ediyordum fakat çok fazla gerildiğimde buna engel olamıyordum.

"Biliyorum," dedi usulca başını sallarken. "Ama problem değil. Zaten daha büyük sorunlarımız varken buna takılacak değilim."

Son söylediğine herhangi bir karşılık verme gereği duymadım ve sadece başımı sallayarak gözlerimi kaçırdım. Aynı şekilde Yekta da sessizliğime katılıp sustu. O bana bakmaya devam ederken ben Yekta'ya bakmak istemiyordum. Bu yüzden ayak ucumdaki taşları sayarak kendimi oyalamaya çalıştım.

Sadece birkaç dakika geçmişti. Yekta hiç beklemediğim bir şekilde sessizliğini sürdürürken olduğum tarafa doğru yürümeye başladı.

Daha ne olduğunu anlayamadan aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi kapattı ve kolumdan tutarak beni kendine doğru çekip sarıldı. Öyle bir sarıldı ki tam o an dünyanın tüm ışıkları söndü. Ve yine tam o an tüm ışıklar aynı anda yanarak gözlerimi acıttı.

Gözlerimi sıkıca yumdum.

Yekta'nın sarılmasına ne karşılık verdim ne de engel oldum. Öylece durdum ve sıkıca sarılmasıyla yüzüm omzuna gömüldüğü için kokusuyla ciğerlerimi doldurdum.

Yekta Yalçın sokak kokuyordu.

Sigara kokuyordu.

Siyah kokuyordu.

Yalan kokuyordu.

Tekinsizlik kokuyordu ve en kötüsü de çaresizlik kokuyordu.

Yekta'nın üzerine en çok çaresizliğin ağırlığı ve kokusu sinmişti. Üzerine çökmüş yalanların gölgesini nasıl sileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu fakat o an ilgilendiğim en son şey bile olamazdı.

Yekta şu an bana sarılıyordu ve ben belki de onunla son kez sarılırken tüm düşüncelerden uzakta, ona veda etmekle meşgul olmak istiyordum. Zihnime ve ruhuma onun kokusunu kazırken ona nasıl veda edeceğimi bilmesem de sadece anda kalmaya ihtiyacım vardı.

Tüm sorularımın cevabını aldığımda ne halde olacağımı kestiremiyordum fakat Yekta'yla bir geleceğimizin olduğuna inancım kalmamıştı. O bir yalancıydı ve hayat, bir yalancının elinden tutarak inşa edilemezdi.

"Anlatmaya başlasan iyi edersin," diyerek kendimi geri çektiğimde yüzünde bir kez daha hayal kırıklığı belli etti kendini. Ona sarılmamı bekledi belki de. Ağlayıp zırlayarak onsuz kaldığım zamanlarda sefalet içinde yaşadığımı haykırmamı bekledi. Sayıp sövmemi bekliyordu ya da... Mezuniyette bana yaptıkları yüzünden yüzüne tükürüp hakaretler etmemi beklerken benim bu tepkisizliğimin şaşkınlığı vardı üzerinde.

Bir adım geriye çıktığımda kendimi bile şaşırtacak kadar dik bir duruşla karşısında dikiliyor ve gözlerinin içine bakıyordum. Tek dileğim deli gibi titreyen vücudumun beni ele vermemesiydi.

"Her şeyi anlatacağım," derken yanımdan geçip kayalıklara ulaştı ve burada ilk buluştuğumuzda beni beklediği kayaya yaslanarak yönünü benden tarafa döndü.

"Yalan yok?" dedim kaşlarımı kaldırarak. Bir şey söylemeden yüzüme bakakaldığı için kaşlarımı çatarak "Yekta!" dedim ikaz eder gibi.

"Yalan yok," diye tekrar ederken teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, anlaştık," derken kendisine güvenmemi ister gibi başını salladığında bunu ne kadar çok istediğimi fakat tüm yaşananlardan sonra imkânsız olduğunu düşündüm.

Anlatacağını söylediği halde birkaç dakikadır aramızdaki sessizlik varlığını korumaya devam ettikçe huzursuzluğum artmaya devam ediyordu.

"Evet?" diyerek sessizliği bozmaya çalıştım. "Seni dinliyorum."

Kollarımı göğsümün altında birleştirerek dinlemeye hazır olduğumu göstermeye çalıştım.

"Zehirlendiğini söylediler," diyerek konuşmaya başladı.

"Olayların dışında biriymiş gibi konuşuyorsun?" diye iğnelediğimde yüzü düşse de umursamadım. "Bana ne olduğunu bilmediğine adım kadar eminim."

"Zehirlendin," diye düzeltirken belli belirsiz başını sallamayı ihmal etmedi. "Susam alerjin yüzünden..."

"Gördüğün gibi... Yanılmamışım." Haklı olmaktan hiç bu kadar nefret etmemiştim. Başıma gelenleri Yekta'nın ağzından duymak daha çok canımı yakmıştı.

"Sana bunu ben yapmadım," dedi gözlerini gözlerime dikerek. "Bunu nasıl düşünürsün? Beni hiç mi tanımadın Peri?" Dişlerini sıkarak sorduğu son soruya ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Bu ihtimale inanmış olmamın Yekta üzerindeki yıkıcı etkisini gözlerinde görebiliyordum ve bu canımı sıkıyordu.

"Belki de tanıyamamışım," dedikten sonra yutkunmaya çalışsam da başarılı olamadım. Kelimeler boğazımda düğümlenmişti çünkü. "Her şeyi sonra söylerim diyerek erteleyen, bir günü bir gününü tutmayan dengesiz bir insansın sen." Söylediklerimin ne kadar ağır olduğunu bilsem de onunla yüzleşirken içimden geçenleri söylemekten başka şansım yoktu. Nasılsa bizim için başka bir yol kalmamıştı, geri dönüşü imkânsız olan bir yoldaydık artık.

Son anda aklıma gelmiş gibi iç çekerek konuşmaya devam ettim. "Aynı zamanda susam alerjimi senden başka bilen yokken başka neye inanmamı bekliyorsun?"

"Kimse bilmiyor mu?" diye soruyla karşılık verdiğinde sinirlerim iyice bozulmuştu ve gülmeden edemedim.

"Benimle alay mı ediyorsun?" dedim gülmeye devam ederken. "Güneş Koleji'nde herhangi bir insanla sırrımı paylaşır mıyım sence?" Öfkemi kontrol altında tutmam gerekiyordu. "Ailem ve senden başka kimse bilmiyor tabi ki."

"Benimle paylaştın çünkü..." dediğinde lafını kestim.

"Bir hataydı," demekten geri kalmadım. Öyleydi çünkü. Yekta'ya olan duygularım yüzünden ilk günden beri ona tüm şeffaflığımla yaklaşmıştım ve bunun bedelini çok ağır ödemiştim.

"Hataydı," diye söylediğimi mırıldanarak başını yere eğdi. Bir süre ayağının ucuyla yerdeki çakıl taşlarıyla oynayarak gürültü çıkarırken onu izlemekten başka bir şey yapmadım.

"Herkesin gözünde tekinsiz serserinin teki oldum her zaman. Senin için bile öyleydim hep." Hışımla ayağa kalktı. "Sevgiliyken bile gözlerinin ardında hep bir korku vardı bana karşı. Hep bir güvensizlik... Benden korkuyordun. Kendini bana teslim etmek istiyordun ama burası..." Parmak uçlarını şakağıma bastırdı. "Burası her zaman bana karşı temkinli olmanı emretti sana ve sen çoğu zaman o sese kulak verdin."

"Ne şimdi bu?" diyerek lafını kestim çünkü bunları söylemesine anlam veremiyordum.

"Konuşmamı bitirmeme izin ver," dedi öfkeyle. Kontrolsüzce sesini yükselttiğini fark etmiş gibi bir anlığına gözlerini kaçırıp başını yere eğse de çok geçmeden konuşmaya devam etti.

Bir adım geriye çıkarak gözlerimin içine baktı yeniden.

"Tüm oklar beni gösteriyor, evet. Seni zehirleyenin ben olduğumu düşünmek için çok fazla sebebin de var. Karşına geçip seni zehirleyen değil de kurtaran kişi olduğumu söylesem zerre kadar inanmayacaksın, bunu da biliyorum." Bir anlığına durup derin bir nefes çekti içine. "Benden duymak istediğin ne Peri?" Bir adımla bana yaklaştı. "Sana ne söylersem bu güzel gözlerine sinmiş hüzün dağılır, söyle bana?"

Yüzümü ellerinin arasına aldığında nefesim kesilmişti sanki. Teninin sıcaklığıyla tüm vücudumun uyuştuğunu hissedebiliyordum.

"Susma Peri, konuş."

Panikle ne yapacağımı bilemediğimden zaman kazanmak için yutkundum. "Ben..." dedim kekeleyerek. "Ben... Sadece beni suç-

suz olduğuna inandırmanı istiyorum. İhtiyacım olan tek şey bu!" Yekta'nın karşısında güçlü duruyormuş gibi rol yapmaktan yorulmuştum. Sadece gerçekleri bilmeye ihtiyacım vardı ve bu yüzden de sorusuna içimden geldiği gibi cevap vermiştim.

"Bunu yapabilir misin?" diye sordum. "Suçsuz olduğuna beni inandırabilir mis-"

Cümlemi tamamlamamı bekleyemeden dudakları benimkilerle buluştuğunda tuttuğum nefesim duyduğum özlemi haykırırcasına boğazımdan yükselip Yekta'nın dudaklarını okşadı.

Dudaklarının tadı acıydı. Nefesini dudaklarıma dokundukça yakıyordu fakat bunların bir önemi yoktu. Ben bir aptaldım ve âşık olduğum dudaklara kavuşmanın mutluluğuyla kelebekler kalbimin üzerinde kanat çırpıyordu.

Biraz sonra kalbimin o kelebeklere mezar olacağını bile bile Yekta Yalçın'ı öpmeye devam ettim.

Soluk soluğa kaldığımızı dudaklarımız ayrılana kadar fark etmemiştim. Yekta alnını alnıma yaslayarak dudaklarını çektiğinde hızla alıp verdiği nefesi hâlâ dudaklarıma dokunuyordu.

"Ben suçsuzum..." diye fısıldadı düzensiz nefesleri arasından. "İnan bana Peri Kızı... Ben sana zarar vermedim, vermem."

Gözlerimi kapattım sadece.

"Aç gözlerini," dedi vakit kaybetmeden. "Bana bak. Gözlerime bak. Gözlerime bak ve sana yalan söylemediğimi kendi gözlerinle gör." Nefesi titriyordu.

"Hiçbir şey anlatmıyorsun," diyerek karşı çıktım. "Bu şekilde hiçbir yere varamayız."

Bu kez Yekta gözlerini kapattı. Derin derin soluyarak nefesini kontrol altına almaya çalışıyordu. Sessizce konuşmak isteyeceği anı bekledim ve o süre boyunca aynı şekilde nefesimi düzene sokmaya çalıştım.

"Sor," diyerek alnını alnımdan çekti ve elleri yüzümü serbest bıraktı. "Madem öyle öğrenmek istediğin ne varsa sor." Bir adım geriye çıktı.

Aniden kafamdaki tüm sesler kesildi ve düşünceler karanlığa teslim oldu. Zihnim kelimeleri bir araya getirmekten aciz bir şekilde birkaç dakika sessizliğe gömülse de çok geçmeden kendimi toparladım ve mezuniyet günüyle ilgili aklıma gelen ilk soruyu sordum.

"Neden kaçtın?" diye soruverdim. "Gözlerimle görmedim fakat ben getirdiğin milkshake yüzünden yere yığılırken insanlar senin adını haykırıyor, kaçtığını söylüyordu. O sesler hâlâ kulağımda, biliyor musun? O gün ben ölüme yürürken sen neden kaçıyordun Yekta?"

"Koşun, bunu görmelisiniz. Yekta Yalçın kaçıyor!"

Kalabalığın sesi bir kez daha zihnimde yankılandığında ellerimle kulaklarımı kapatmak istedim. Yüzümü buruştururken seslerin gürültüsünden kurtulmak ister gibi başımı iki yana salladım.

"Neden kaçıyordun? Beni zehirleyen sen değilsen..." Kelimeler güçlükle dökülüyordu ağzımdan. "Ben canımla uğraşırken neden yanımda değildin Yekta? Sen neredeydin?"

"Ben..." Konuşmaya devam etmek yerine sustu ve sıkıntılı bir şekilde ofladı. "Sigara içtikten sonra Bade'nin odasına gitmiştim ve... Kahretsin, yanında olmak varken ben, sana bunu yapanın peşinden gittim. Zehirlendiğini öğrendiğimde yanında olmayı çok istedim fakat yetişemedim. O an bir karar vermem gerekiyordu ve ben suçlunun peşinden gitmeye karar verdim."

Beni zehirlemediğine ikna etmeye çalışırken söylediği şeyler iyice içinden çıkılmaz bir hale dönüşüyordu.

"O gün mezuniyette tek olay benim zehirlenmem değildi, biliyorsun değil mi?" İfadesizliğimi koruyarak sorduğum soru karşısında aynı şekilde herhangi bir tepki vermeden durdu öylece.

"Biliyorum," dedi biraz sonra. "Bade intihar etmiş."

"İntihar mı etti gerçekten?" diye sorduğumda afalladı. "Hem de Bade Güneş. Kendine âşık bir insanın intihar etmesini mantıklı buluyor musun sahiden?"

"Kahretsin," derken ellerini beline yerleştirerek arkasına döndü

ve ne yapacağını bilemez bir halde kayalıklara doğru yürüdü. "Bu kez de ona zarar verdiğimi düşünüyorsun, değil mi?"

Kafa karışıklığının yaşattığı ağırlık karşısında daha fazla dayanamadım ve "Bunun aksine inanmam için çaba sarf etmiyorsun Yekta!" diye çıkıştım. "Anlat mesela, sigara içtikten sonra hangi sebeple Bade'nin odasına gittin? Senin Bade'yle ne işin olabilir? Hele ki birbirinizden nefret ederken... Ortada benim bilmediğim bir şeyler dönmüyorsa tabii..."

Telaşlı bir şekilde benden tarafa yürüyerek biraz önceki gibi karşıma geçti ve konuşmaya başladı. Yüzündeki tedirginlik gün gibi ortadaydı.

"Çünkü dönüş yolundayken koridorda Bade'yle karşılaştık. Yanında bir adamla giderlerken durduk yere yolumu kesip abuk sabuk laflar etti. Ağlıyordu aynı zamanda da... Çok geçmeden yanımdan ayrıldıklarında Bade'nin neden yolumu kestiğini merak ettim. Tam peşinden gitmeye karar verdiğimde sigara içerken sohbet ettiğim çocuk seslendi, çakmağımı onda unutmuşum. Onu vermek için arkamdan gelmiş. Gelmişken de ayaküstü sohbet ettik biraz. Sonrasında ise derdinin ne olduğunu öğrenmek için Bade'nin peşinden odasına gittim ama göremedim onu. Bade'yle karşılaşmadık bile. Yani ben ona dokunmadım, hiçbir şey yapmadım." Bir yandan mezuniyet gününü anlatırken diğer yandan gözleri korku dolu bakışlarla sürekli omzumun arkasından bir yere bakıyordu. "Kahretsin!" dediğinde korkuyla arkama döndüm. "Sahil güvenlik..."

"Ne oluyor?" diye sordum merakla.

Telaşlı bir şekilde ceketinin kapüşonunu başına geçirdikten sonra ellerini cebine koyup bana doğru bir adım yaklaştı.

"Peri, aslında günlerdir senden uzakta olma ve seninle burada buluşmak isteme sebebim buydu. Gözden uzak olmam gerekiyor çünkü beni arıyorlar," derken omzumun üstünden hâlâ güvenliklerin bize doğru gelip gelmediğini kontrol ediyordu. "Birkaç gün önce evime de geldiler. Kaç gündür bir kaçak gibi sokaklarda ya-

şıyorum. Senden sadece bana inanmanı ve yanımda olmanı istiyorum. Ben ne sana ne de Bade'ye bir şey yaptım, yemin ederim."

Titreyen sesi kulaklarıma ulaştıkça midemin kasıldığını ve başımın döndüğünü hissediyordum. Soğuk soğuk terliyordum çünkü saniyeler içinde acil bir karar vermek gerekecekti. Ya Yekta'yı tamamen hayatımdan çıkarıp belki de onu ihbar edecektim ya da ona güvenip yardım edecektim.

"Ben..."

"Peri... Gözlerimin içine bak," diyerek lafımı yarıda kesti. "Seni çok seviyorum, her şeyden çok. Sana asla zarar vermem, veremem. Zamanla bunu sen de göreceksin. Sadece şimdilik söylediklerime inanman gerekiyor," dediğinde gözlerimi kaçırdım. "Bana bak Peri... Gözlerime bak," dediğinde ürkek bakışlarım korkuyla kararmış gözlerine döndü. "Bana inanıyor musun?" diye sorarken omuzlarımdan tuttu.

Saniyeler sanki yıllar geçmiş gibi benden çok fazla şeyi alıp götürmüştü. İçimden bir parça sökülmüştü adeta. Ne sağlıklı düşünebiliyor ne de nefes alabiliyordum. Sadece Yekta'nın yüzüne bakarak ne cevap vereceğimi düşünüyordum.

O an kafamdaki tüm sesleri susturdum ve kalbimin sesini dinledim. Kalbimin bana doğru yolu göstereceğine emindim. Yanlışa sürüklenirsem bile umurumda değildi artık. Kendi hayatımı sırtlanacak, aldığım kararlar yanlış bile olsa bu yanlışların üstesinden gelip gururla taşımayı öğrenecektim.

"İnanıyorum," dedim daha fazla düşünmeden. "İnanıyorum Yekta, sana inanıyorum!" Yekta'nın yüzünde parlayan umut dolu gülüşü benim de yüzüme yansımıştı. Onunla birlikte sırıtırken "Beni seviyorsun, öldürmek istemiş olamazsın," diye itiraf ettim.

"Seni seviyorum," der demez alnıma hızlıca bir öpücük kondurup geriye çekildi. "Şimdi gitmem gerekiyor. Sana ulaşacağım."

Bir şey söylemeden hızlıca başımı sallayarak onayladım.

Tam gitmek üzere bir adım attıktan sonra durdu ve yeniden

benden tarafa döndü. "Bilmen gereken son bir şey daha var Peri," dedikten sonra yönünü tamamen bana çevirerek konuşmaya devam etti. "Sonra sana tamamını anlatacağım detaylıca fakat şunu bil ki... Bu işin içinde Bade'nin parmağı var. Bunu ispat edeceğim, göreceksin. Her şey onun oyunu!"

Şaşkınlıkla uyuşan beynim ve ne söyleyeceğini bilemeyerek açık kalan ağzımla donup kaldım. Öğrendiğim gerçekler yüzünden yere yığılmamak için ayakta durmaya çalışmaktan başka bir şey yapmaya gücüm yoktu.

Yekta son kez kendisine güvenmemi ister gibi bir bakış attıktan sonra arkasını döndü. Kimseye görünmemek için başını yere eğerek hızlı adımlarla yanımdan uzaklaştı.

Bense Bade'nin bana ihanet ettiği gerçeğini idrak etmeye çalışırken sahilin ortasında kalakaldım.

7

İhanet

Günün sonunda yabancılar kapının ardında kalır.
Sevdiğin insanların bıraktığı kalp kırıklıkları ise her daim seninle yaşar.

Zaman düşman kesilmişti. Süratle koşuyor, kum saatinden düşen her bir kum tanesi gibi dakikaları zaman mezarlığına bir bir yuvarlıyordu. Kaç saat sürüklenmişti peşimden, saymayı bırakmıştım çoktan. Kafamın içinde tek bir düşüncesinin sesi yankılanıyor ve kulaklarım onun gürültüsüyle çınlıyordu.

Beni öldürmek isteyen Yekta mıydı, yoksa Bade mi?

Yekta yanımdan ayrılırken beni bu soruya tutsak etmişti ve cevabı da bende değildi.

Bir yanım Yekta'yla yüzleşmenin ve bir kaçak gibi yanımdan gitmesinin gerçek olup olmadığını idrak etmeye çalışırken diğer yanım; içine zorla çekildiğim bu korkunç oyunun kurucusunun kim olduğunu düşünüyordu?

Yekta'ya inandığımı ve onun yanında olacağımı söylemiştim ve bunu söylerken amacım onu geçiştirmek ya da kandırmak değildi. En başından beri istediğim şey Yekta'nın suçsuz olmasıydı çünkü. Her ne kadar o gün yaşananları kendi gözünden kısa sürede anlatmaya çalışmış olsa da bana anlattığı kadar anlatmadığı şeylerin olduğuna emindim.

Kayalıklardan ayrılmamıştım hâlâ. Yekta'nın koşarak gittiği yöne kenetlenen gözlerim saatlerdir boşluğu izlemeye devam ediyordu. *Belki yeniden dönüp gelir diye...*

Gelmedi.

Gökyüzü kararmaya yüz tuttu, hava hafiften esen rüzgâr eşliğinde soğumaya başladı ve zaman acımasızca akıp geçti ama Yekta Yalçın beni bıraktığı bu noktaya geri gelmedi.

Aşık olduğum adamın bir kaçak gibi saklanarak yaşamasını hazmedemiyordum bir türlü. Evinden uzakta, sokaklarda kaldığını söylediği andan beri ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Yekta'nın her koşulda kendini idare edebileceğine inancım tam olsa da sokaklar tekinsiz yerlerdi ve Yekta o sokaklarda yaşamak zorundaydı.

Bunu kabullenmek istemiyordum. Hiç kimseyi ve hiçbir şeyi umursamadan Yekta'nın elinden tutup eve götürmeyi öyle isterdim ki... Bunu yapamadığım için kendime kızıyordum şimdi. Hiçbir suçumun olmadığını bile bile kendime öfkelenmekten kendimi alıkoyamıyordum.

Yekta'nın çaresizlikle kuşanmış gözleri, titreyen sesi ve her şeye rağmen güçlü olması gerektiğini kendine tembihler gibi dik duruşu gözlerimin önünden gitmiyordu. Gözümü her kapattığımda onun yalvarır gibi bakan gözlerini zihnimde canlandırmadan edemiyordum.

Evimin yolunu tutmak üzere sahil yolunda ağır ağır ilerlerken etrafta kimse olmadığı için gözlerimi sıkıca yumarak ilerledim. Yaşlar gözlerimden süzüldükçe Yekta'nın zihnimdeki görüntüsü daha çok netlik kazanıyordu.

Yekta'yla hayaller kurardım, bunlardan onun bile haberi yokken. Bir ömür ellerimizin hiç ayrılmadığı hayaller kurardım mesela. Birlikte küçük, tatlı bir evde yaşadığımızı hayal ederdim. O hayalin içinde bile kavga ederdik hep ama her düşündüğümde de kalbim deli gibi çarpardı. Evimiz ferah ve tatlı olsun diye pastel renkli eşyalar seçiyordum hayallerimde. Yekta ise "Böyle ev mi olur?" diyerek huysuzluk ederdi. Hep dediğim gibi Yekta Yalçın siyahtı, bense pembe. Bu iki renk asla bir araya gelmemeliydi.

Siyah ve pembeyi bilmem ama Yekta Yalçın ve ben yan yana çok daha güzeliz.

Zihnimde yankılanan bu düşünce ağlama isteğimi iyiden iyiye körüklediğinde gözlerimi açtım. Tüm düşünce ve hayallerimi zihnimin bir köşesine kovarak derin bir nefes çektim içime. Bunları düşünüp dert etme sırası değildi çünkü dert edinmem gereken çok daha önemli şeyler vardı önümde. *Yekta'nın anlattıkları mesela...*

Yekta'nın sesi tekrar tekrar kafamın içinde yankılanarak aynı şeyleri anlatıp duruyordu ya da ben herhangi bir detayı unutmaktan korktuğum için ezberleyene kadar içimden tekrar ediyordum, emin değilim.

Bir yanım Yekta'yla yüzleştiği için mutluyken diğer yanım hâlâ geçmişimin ayak izlerini takip ettiğim için öfkeliydi. Defalarca kez geçmişe bir çizgi çekip yeni hayatıma devam edeceğime dair karar almama rağmen yine kendimi Yekta'nın peşinde bulmuştum. Bu da yetmezmiş gibi tüm ihtimaller onu işaret ederken tek bir sözüne inanarak ona güvenmeyi seçmiştim.

Bu yaptığım yeni bir yanlış olabilir mi, sorusu aklımın bir köşesinde yanıp sönüyordu. Ya bu bir oyunsa ve bu kez çok daha büyük bir bedel ödersem?

Muhtemelen böyle olacağını bildiğim halde bu karanlık yolda yürümekten geri kalmadığıma inanamıyordum.

Cevabı basitti aslında.

Yekta'ya deli gibi âşıktım ve olmaktan korktuğum bu karanlığın içinde Yekta da vardı. Onun karanlığına bulanmaktan korkmuyordum. Hayatım boyunca birçok şeyden korkarak yaşasam da Yekta bana korkmamayı öğretmişti. Onun sayesinde daha cesur olduğumu biliyordum. Belki de onun haberi bile yokken ben onun sayesinde çok fazla şey olmuştum. Bu yüzden de en büyük korkum onu kaybetmekti ve bu ihtimalle burun buruna olmak bile aklımı kaybedecek gibi hissetmeme neden oluyordu.

Evimin olduğu sokağa girdiğimde aklım aynı düşüncelerin istilasından kurtulamamıştı. Tüm gün oradan oraya koşturmuş olsam

bile sadece zihnimin yorgunluğunu hissediyordum. O kadar fazla düşünce ve sorun vardı ki her birine yetişip cevap bulmaya çalışmaktan yorulmuştum.

Tek istediğim bir an önce eve ulaşmak ve yatağımın içine girip ağlamaktı. Evet, yorganımı başıma kadar çekip sadece ağlamak istiyordum. Milyonlarca insan arasından tüm bunlar benim başıma geldiği için, ömrümde bir kez âşık olup onda da yanlış kişiye çattığım için ve o kişinin bulaştığı şeyler yüzünden hayatımın bir uçurum kenarındaymış gibi tehlikede olduğu için ağlamak istiyordum.

Basamakları ağır ağır çıkarken ayaklarımı bile kaldıracak gücüm kalmadığı için her adımda ayakkabımın altı yere sürtüyordu. Bu sese her ne kadar tahammül edemiyor olsam da kendimi daha fazla yormak yerine kalan son birkaç basamakta da bu sese katlanmayı seçtim ve öylece merdivenleri çıkmaya devam ettim.

Henüz yoldayken çantamın ön gözünden çıkardığım anahtarlarımla kapıyı açtığımda sessiz ve kimsesiz evim karşıladı beni. Henüz annemin çalışma saatleri içerisinde olduğumuz için evde olmayacağını biliyordum ve bu yüzden mutluydum. Gün boyu yaşadıklarımın üstüne annemle karşılaşıp onu her şeyin yolunda olduğuna inandırmak için rol yapmaya gücüm yoktu çünkü.

Sert bir şekilde arkamdan kapıyı kapattıktan sonra doğrudan kendi odamın yolunu tuttum. Banyoya gidip günün şaşkınlığını atmak için duş almayı ne kadar istesem de yatağımla kavuşmayı daha çok istediğime emindim.

Odama girdikten sonra birkaç adımla birlikte tek omzumda duran çantam kayarak yere düştü ve onu ardımda bırakarak üzerimi bile değiştirmeden yatağa girdim.

Her zaman ki depresyon yatışımı yapmıştım hemen. Sırtımı yatak başlığına yaslayarak kendimi yatağa attım önce. Hemen ardından ayaklarımı uzatarak tavanı izlemeye hazır hale geldikten sonra ellerimi karnımın üzerinde birleştirmiş bir şekilde klasik pozisyo-

numu aldım. Bunun yanında ise kafamın içinde özgürce koşturan düşüncelerin ayak seslerine, birbirine kenetlenmiş parmaklarımla ritim tutmaya başladım.

Kulaklarımda hâlâ Yekta'nın sesi vardı. Suçsuz olduğunu söyleyip duruyordu bu ses ve ben kendi kafamda tasarladığım bu ses ve onun söylediklerine inanmaya hazırdım.

Kritik durumlarda düşünme yetimi tamamen kaybediyordum. Sorunu çözmekte berbat bir insana dönüşüyor ve her şeyi elime yüzüme bulaştırıyordum. Tıpkı bugün olduğu gibi... Bir şekilde Yekta'yla yüzleşmeyi başarmış ve tamamı olmasa da mezuniyet gününe dair birçok şeyi onun gözünden dinleyebilmiştim. Bu noktada yapmam gereken şey parçaları birleştirip yapbozu tamamlamakken ben yatağımda öylece oturmuş tavanı izlemeyi seçmiştim.

Öfkeyle çatıldı kaşlarım. İstediğimde akıllıca davranabiliyorken çoğu zaman aptalca davranma huyumdan nefret ediyordum. Bu düşünceyle birlikte sanki ilahi bir güç omuzlarımdan tutup silkeleyerek beni kendime getirmiş gibi hışımla yatağımdan doğruldum.

Aceleyle yataktan kalkıp çalışma masamın olduğu tarafa doğru yürüdüm.

Aklımdaki şey için harekete geçmeden önce saçımdaki lastik tokayı çekip çıkardım. Hemen ardından tokayı bileğime geçirdikten sonra dağılan saçlarımı yeniden atkuyruğu yapmak için sıkıca toplamaya başladım.

Saçlarımı sıkı bir şekilde atkuyruğu yaptıktan sonra hemen önümde duran Peri Tozu'nun Kirli Defteri'nin üzerine elimi koydum. Parmaklarım defterin kapağını okşarken sanki biri omzuma dokunup beni cesaretlendiriyormuş gibi hissettim.

Birkaç dakikalık oyalanmanın ardından defteri kenara ittikten sonra sağ tarafta duran defterlerimden bir tanesinden boş bir sayfa yırtıp önüme koydum. Hemen sonra kalem kutumdan rastgele bir kalem de aldıktan sonra düşünmeye başladım.

Elimi çenemin altına koyup düşünmeye dalalı kaç dakika olmuştu emin değildim fakat boş kâğıda ilk cümleyi eklemek üzere yazmaya yeltendim.

Yekta onu rehberimde nasıl kaydettiğimi biliyor.

Okulda tanıdığım Yekta'nın gerçek olmadığını söylerken ne demek istedi?

Beni zehirleyen kişi Yekta değilmiş.

Beni zehirleyen değil, kurtaran kişi Yekta'ymış.

Bu şekilde Yekta'nın mezuniyet günüyle ilgili anlattığı her şeyi not almaya başladım. Hem böyle yaparak daha sağlıklı düşünebileceğime inanıyordum hem de anlattığı hiçbir şeyi unutmadan hareket etmem daha da kolaylaşacaktı.

Sigara dönüşü Bade, Yekta'nın yolunu kesip ona saldırmış.

Yekta bu yüzden Bade'nin odasına gitmek istemiş ama sigara içtiği çocukla sohbet ettiği için biraz geç gitmek zorunda kalmış.

Bir şekilde zehirlendiğimi öğrendikten sonra benim yanıma gelmek yerine suçlunun peşinden gitmeye karar vermiş.

Beni zehirleyen Yekta değilse, kim?

Son cümleyi yazdıktan sonra kalemi kâğıdın üzerine bıraktım ve yeniden elimi çenemin altına yerleştirerek düşünmeye başladım. Yekta benim zehirlendiğimi nereden öğrendiğine dair herhangi bir şey anlatmamıştı ve benim de bunu sormak aklıma gelmediği için cevapsız sorulardan biriydi. Tam olarak nereden öğrendiyse suçlunun peşinden gittiğini söylediğine göre beni kimin zehirlediğini de biliyor olması gerekiyordu.

Bana bunu yapan kimdi? Dakikalar boyunca üzerine düşündüğüm bu soruya hiçbir cevap veremediğim için oflayarak kalemi elime aldım ve kafam daha fazla dağılmadan diğer notları almaya koyuldum.

Mezuniyette Bade'nin pencereden düştüğünü biliyormuş fakat bununla da bir alakası olmadığını söyledi.

Bade'yi görmeye gitmiş ama onunla karşılaşamamış. Neden?

Hiçbir şeyle alakası yoksa neden polisler Yekta'nın evine gitti ve Yekta neden kaçıyor?

Yekta günlerdir sokaklarda yaşıyormuş.

Bade'ye bunu yapan kimdi?

Yeni sorularla birlikte kalemi bir kez daha masaya bırakıp başımı geriye atarak zihnimi dinlendirmek için kısa bir süre tanıdım kendime. Yazdığım ve yaşadığım ne varsa idrak etmeye ihtiyacım vardı sadece. Bunu yapamadıkça sağlıklı düşünemiyor, her şeyi aynı anda düşünmeye çalışınca da boğulduğumu hissediyordum.

Yine bir duygusal çöküntü eşliğinde saatlerimi tavanı izleyerek harcamak istemediğim için hızla gözlerimi açtım ve doğrulup kalemi elime alarak yazmaya devam ettim.

Yekta'ya inandığımı söyledim. Çünkü suçsuz olduğuna inanıyorum. Doğru düzgün anlatmasa da kalbim Yekta'nın yalancı olmadığını söylüyor.

Yekta her şeyin bir oyun olduğunu ve bu oyunun altında da Bade'nin eli olduğunu söyledi.

Suçlu Bade Güneş'miş.

Yekta bunu nereden biliyor?

Son yazdığım cümleyle birlikte Yekta'nın tüm anlattıklarını not almış oldum. Kalemi parmaklarımın arasında dolaştırarak oyalanırken diğer yandan da kâğıda yazdıklarımı tekrar tekrar okuyor ve parçaları birleştirmeye çalışıyordum.

Elimdeki en güçlü ihtimal Yekta ve Bade'nin birlikte hareket ettiği yönündeydi. En başından beri Bade'nin canımı yakmak için Yekta'yı kullandığını, bu sebeple Yekta'nın bana yaklaştığını ve ilk fırsatta da oyunu bitirip duygularımla oynayarak beni mahvetmenin keyfini süreceklerini düşünüyordum. Mezuniyette yaşananlardan sonra ise eğer Bade pencereden düşmüş olmasaydı bana karşı nefretinin düşündüğümden de fazla olduğunu, bu nedenle de beni

öldürmek isteyeceğini düşünebilirdim ama bunu düşünemezdim. Bir insan ölümcül bir oyun oynuyorsa o oyunun içinde kendine zarar vermek istemezdi, değil mi?

"Kafayı yiyeceğim," diyerek ellerimi alnımdan saçlarıma doğru kaydırarak ofladım. "Annem şu halimi görse kalbine iner kadının," dedikten sonra bakışlarım yeniden kâğıtta yazanlara yöneldi. Hayatı boyunca kanatları altında büyütüp beslediği biricik kızının şu an bir suçlunun peşinde iz sürdüğünü öğrense aklını yitirebilirdi.

Annemin her zaman için benden istediği tek şey kötü insanlardan ve kötü ortamlardan uzak durmamdı. Bense burada parçaları birleştirerek suçlunun kim olduğunu ortaya çıkarmak için kafa patlatıyordum. Bunu yapmaya mecbur değildim halbuki. Bir şekilde hayatta kalmayı başarıp o günü atlatmışken hayatımın kalanını normal olarak devam ettirebilirdim. Neden çok daha basit ve güzel olan bu yolu seçmek varken karanlığa doğru koştuğumu kestiremiyordum.

"Seviyorum," diye mırıldandım bu düşünceye karşı cevap verir gibi. "Kahretsin ki deli gibi seviyorum işte." Alt dudağımı hafifçe büzerken dişlerimi sıktım.

Bu kadar çaresiz ve boğulmuş hissetmekten yorulmuştum fakat başka yolum da yokmuş gibi hissediyordum. Yekta'yı kalbimden söküp atmam imkânsız olduğu için onun var olduğu hayatımı düzeltip o hayatın içinde Yekta'yla yaşamaktan başka şansım yokmuş gibiydi.

Aniden kapı çaldığında korkuyla iç çekerek omzumun üstünden arkaya doğru baktım.

Çok geçmeden bir kere daha zile basıldığında hemen önüme dönüp kenarda duran masa saatime bakarak saatin kaç olduğunu öğrendim. Eve gelebilecek tek bir kişi varsa o da annemdi fakat annem eve geldiğinde zile basmaz, kendi anahtarıyla girerdi.

Annem dışında eskiden Yekta gelirdi fakat o da penceremden habersizce girmeyi tercih ettiği için evimizin zili pek kullanılmazdı. Sadece babam kullanırdı. Kapıyı benim açmamdan ayrıca mem-

nun olduğunu bildiğim için çoğu zaman babama kapıyı açmak için ben koşardım. O ise ölmüştü.

Zilin çalması ve babam hakkındaki düşünceler yüzünden kalbim geçmiş güzel günlerin anısıyla sarsıldı. Babamı hâlâ çok özlüyordum ve çoğu zaman hâlâ bir akşam çıkıp gelecekmiş gibi hissettiğim için ansızın kapının çalması canımı yakmıştı.

Odamın kapısından tarafa bakıyor olsam da gözlerimin önünde babamla geçirdiğimiz güzel günlerin görüntüsü olduğu için dalıp gitmiştim. Ta ki bir kez daha zil çalana kadar...

Beklediğim herhangi birinin olmadığını bildiğimden gelen kişinin kim olduğuna dair herhangi bir fikrim yoktu. Bu nedenle daha fazla vakit kaybetmeden oturduğum yerden kalkıp aceleyle odamdan çıktım ve dış kapıya doğru seri adımlarla ilerledim.

"Kim o?" diye bağırsam da dışarıdaki kişiden cevap gelmedi. Birkaç adım sonra kapıya ulaştıktan sonra elim kapının kolundayken aynı soruyu bir kez daha yineledim. "Kim o?"

Cevap gelmedi.

Öfkeyle göz devirirken kapıyı açarak bir adım geriye çıktım ve gelen kişiyi görebilmek için başımı çevirdim. Karşımda duran kişiyi görmek aklımın ucundan bile geçmezken şimdi karşımda duruyordu. Hem de evimin önünde...

Yüzüme dik dik bakıyor oluşunu umursamadan ilk konuşan ben oldum.

"Hülya Hanım..." diye mırıldandım şaşkınlığıma yenik düşerek. "Siz?" Daha başka bir şey söylememe kalmadan Hülya Hanım'ın konuşmak üzere dudakları aralandı.

"Oğlum nerede?" diye sorduğunda başımdan aşağı kaynar sular dökülmüştü sanki. Kimden bahsediyordu ki?

"Oğlunuz mu?" diye sorduğumda öfkeyle kaşları çatıldı. "Ben... Anlamadım. Oğlunuz kim Hülya Hanım?"

"Kimden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun Peri," derken sesinin tokluğu içimi ürpertmişti. "Yekta nerede?"

8

O Bir Yalancı

Yabancılar bir ayna gibidir.
Hayatına dahil oldukça sana ayna tutar ve
kendi benliğine yabancılaşana kadar karşında dururlar.

Yalanlar ve gerçekler arasındaki çizgi yavaşça kayboluyordu. Duyduğum her söz yalan, çevremdeki her insan ise yalancıymış gibiydi.

Sadece birkaç saat önce beni öldürmeye çalışma ihtimali gün gibi ortadayken Yekta'nın suçsuz olduğuna inanmayı seçmiş ve bana yalan söylemeyeceğini, masum olduğunu söylüyorsa gerçek olacağını düşündüğüm için yanında olduğumu söyleyerek eve dönmüştüm. Şimdi ise Yekta Yalçın'ın bir yalancı olduğu yeniden yüzüme vuruluyordu.

Yekta kendisi ve ailesi hakkında her zaman pek az konuşurdu. Bu sebeple ailesiyle ilgili geçmişinin pek iyi olmadığını düşündüğüm için bu zamana kadar fazla soru sormamıştım hiç. Şimdi ise Gün Işığı kafenin sahibi Hülya Hanım'ın Yekta'nın annesi olduğunu öğreniyordum... Aynı kafede birlikte çalışmamıza rağmen bu gerçeği benden gizlemişti ve bunu yapması için hiçbir sebep yoktu. *Ya da ben öyle sanıyordum...*

"Siz..." Kekelemekten başka bir şey yapamıyordum. "Yani... Bir dakika..." Elimi alnıma koyarken diğer elimle tuttuğum kapı kolunu daha sıkı kavradım ve kendime engel olamayıp gülmeye başladım. "Nasıl ya?" diye sordum dehşete kapılmış bir ifadeyle. "Siz şimdi Yekta'nın annesi mi oluyorsunuz?"

Hülya Hanım olumlu anlamda başını sallamaktan başka bir şey yapmadı. Şaşkınlığımı hayretle izliyor ve ne söyleyeceğini bilemiyor gibi görünüyordu.

Birkaç dakika sürse de yıllar geçmişçesine ağır gelen sürenin ardından ne yapacağımı bilemediğim için konuşarak sessizliği bozan taraf oldum.

"Peki neden?" diye aklıma ilk gelen soruyu yönlendirdim. "Neden sakladınız?"

"Bunu Yekta'ya sorarsın," dedi net bir tavırla. "Bana şimdi Yekta'nın yerini söylemen gerekiyor tatlım. Lütfen, daha fazla vakit kaybetmeden onu bulmama yardım et."

"Ben..." Ne diyeceğimi bilemediğim için susmak zorunda kaldım. Hülya Hanım Yekta'nın yerini bilmiyorsa yine mesele Yekta'nın keyfinin kahyasına kalmış gibi görünüyordu. Annesinin bilmesini istemediği şeyi ifşa edersem bana kızacağına emindim.

Önümdeki iki seçenekten hangisini seçersem seçeyim başımın ağrıyacağını bildiğim için bana en yakın olanı tercih ederek Yekta'nın tarafını seçtim ve o şekilde Hülya Hanım'a cevap verdim.

"Nerede olduğunu bilmiyorum," diyerek yalan söyledim. "En son mezuniyette zehirlendim zaten biliyorsunuz. O günden beri de mecbur kalmadıkça dışarı bile çıkmıyorum."

Verdiğim cevap karşısında ikna olmamış gibi görünüyordu. "Seninle iletişime geçmedi mi hiç?" diye yeni bir soruyla üzerime gelmeye devam etse de bir şey belli etmemek için ifadesizliğimi korumaya devam ettim.

"Hayır," dedim hızla başımı iki yana sallarken. "Hiç aramadı. Hatta sizinle açık konuşabilir miyim Hülya Hanım?"

"Lütfen," dedi vakit kaybetmeden.

"Mezuniyette alerjim yüzünden belki de ölebilirdim. Buna rağmen oğlunuz bir kez olsun merak edip aramadı bile. Bu yüzden benim için Yekta bitti ve yerini bilmek istemezdim açıkçası. Merak da etmiyorum, üzgünüm."

Elimden gelen en iyi oyunculuğu sergileyerek kendisini merak etmeyen erkek arkadaşına öfkelenen ve tavır yapan kız arkadaş rolüne büründüm. Hemen sonra konuşmam bittiğinde ise merak ve heyecanla söylediklerime inanıp inanmadığını görebilmek için Hülya Hanım'ın yüzünü inceledim.

"Bu çok yanlış elbette ama..." Kadın oğlunun kabahatine bir kılıf uydurmak ve açıklama yapmak için konuşmaya başlamış olsa da Yekta'nın ne kadar dengesiz biri olduğunun pekâlâ farkında olduğu için susmaktan başka çaresi kalmamıştı. "Nerede olduğunu bilmeye ihtiyacım var," diyerek konuyu değiştirdi. "Çok korkuyorum ona bir şey olmasından..." Ağlamaklı ifadesi ve titreyen sesiyle kalbim güçlü bir yumruk tarafından sıkılmıştı sanki.

Sadece birkaç dakika önce Yekta'nın yalancı olduğunu bir kez daha öğrenmiş olmama rağmen hâlâ neden onun tarafında olduğumu bilmiyordum.

"İnanın ben de bilmiyorum nerede olduğunu." Bu söylediğimle birlikte aslında yalan söylemediğimi idrak etmiştim. Gerçekten de Yekta'nın nerede olduğunu bilmiyordum. Hülya Hanım'a sahilde beklediğimi ve Yekta'nın beni gelip bulduğunu söyleyecek halim yoktu.

Bu düşünceyle birlikte Hülya Hanım'ı kandırıyormuş hissiyle yaşadığım suçluluk kaybolup gitmişti çünkü ona yalan söylememiştim.

"Peki..." derken umutsuzlukla omuzlarını düşürdü ve gözlerini benden kaçırarak başını yere eğdi. "Eğer bir şekilde sana ulaşırsa bana da haber eder misin Peri?" diyerek konuşmaya devam etti çok geçmeden. "Nerede, ne durumda olduğunu bilmem gerek."

"Tabii ki," dedim hızlıca başımı sallayarak. "Hiç merak etmeyin. Bir gelişme olduğu an da size ulaşacağım."

Yekta'nın yalanının şaşkınlığı hâlâ üzerimdeyken durumu idare etmek oldukça güçtü. Bir pot kırmaktan ya da Hülya Hanım'ın şüphesini üzerime çekmekten korkuyordum. Daha birkaç saat önce

Yekta'yla birlikte olduğumu, yüzleştiğimizi ve peşinde polislerin olduğunu söylesem muhtemelen bir anne olarak yüreğine inerdi.

Sahi... Yekta'yı polislerin aradığını biliyor muydu?

Yekta'nın kiminle yaşadığını bile bilmiyordum. Sadece bir pazar sabahı, hiç beklemediğim bir şekilde anne ve babamın karşısına dikilip kahvaltıya dahil olduktan sonra annemin bir sorusu üzerine ailesi hakkında anlattıklarından başka bir şey bilmiyordum.

Babasının Yekta çok küçükken öldüğünü söylemişti. Annesinin de babasıyla birlikte açtıkları şirketi yönettiğini söylemişti. Şimdi ise Yekta'nın annesinin Hülya Hanım olduğunu öğreniyordum ve bildiğim kadarıyla Hülya Hanım'ın bir şirketi yoktu.

"Anladım," dedi umutsuzca çıkan sesiyle. "Kusura bakma seni de rahatsız ettim." Gülümsemeye çalışsa da gözlerinin ardındaki hüzün buna engel olmuştu.

Hülya Hanım'ın mutsuz ve çaresiz duruşu karşısında "Ne demek," dedim aceleyle. "Buyurun lütfen. Bir şeyler ikram edeyim, buraya kadar gelmişsiniz..."

"Hayır... Hayır, çok teşekkür ederim," diyerek reddetse de üstelemeye devam ettim.

"Lütfen ama... Yorulmuşsunuzdur," derken kapıyı sonuna kadar açıp geriye çekildim.

"Çok teşekkür ederim Periciğim," dedikten sonra uzanıp koluma dokundu. "Daha sonra misafirin olarak yeniden gelirim, olur mu? Şimdi gitmeliyim."

Dudaklarımı birbirine bastırarak üzüldüğümü belli ettikten sonra "Pekâlâ," dedim kısık sesle. "Siz nasıl isterseniz."

"Kusura bakma rahatsız ettim," diyerek geri çekildiğinde bir yandan şaşkınlığım devam ediyor diğer yandan da Hülya Hanım'ın haline üzülüyordum.

Birkaç saniye boyunca yaşadığım duygu karmaşasının ardından "Ne rahatsızlığı," dedim gülümseyerek. "Olur mu hiç öyle şey..."

"Eğer Yekta'dan bir haber alırsan..."

Hülya Hanım'ın sözünü keserek cümlesinin geri kalanında söyleyeceğini tamamladım. "İlk size haber edeceğim, söz."

Etmeyeceğim.

Hülya Hanım'ı geçiştirmek zorunda kaldığım için fazlasıyla huzursuz hissediyordum fakat bundan başka şansımın olmadığını da biliyordum. Yekta sadece annesini değil beni de bu konunun oldukça dışında bıraktığı için Hülya Hanım'a verebileceğim herhangi bir bilgi yoktu elimde.

"Teşekkür ederim," dediğinde bu kez buruk da olsa bir tebessümle karşılık verebildiğine sevinmiştim.

"Ne demek," dedim aynı şekilde gülümseyerek. "Rica ederim."

Başka bir şey söylemeden bir adım daha geriye çıktıktan sonra asansörü kullanmak yerine merdivenlere yöneldiğinde uyarmak istesem de ne kadar dalgın olduğunu görebildiğim için karışmak istemedim.

Hülya Hanım'ın birkaç basamak inmesini bekledikten sonra daha fazla arkasından bakmadan kapıyı kapattım. Tepkisiz kalıp bir şeyler bildiğimi gizlemeye çalışmak için gösterdiğim çaba yüzünden o kadar yorulmuştum ki sırtımı kapıya yasladım ve başımı geriye atarak derin bir nefes verdim.

Asıl yorgunluk sebebim başkaydı.

Yekta Yalçın'ın yalanları her gün biraz daha artıyor ve arttıkça da omuzlarımdaki yük biraz daha ağırlaşıyordu.

Odama girdikten sonra evde yalnız olduğum için kapıyı kapatma ihtiyacı duymadan defterimle birlikte yatağıma yöneldim.

Yatak başlığına sırtımı yaslayarak uzandıktan sonra defterimi dizlerimin üzerine koydum. Mor simli kalemimi defterin arasından aldıktan sonra yazmaya başladım.

Neden Yekta Yalçın'ın yaptığı tek şey yalan söylemek?

Ya beni sevdiğini söylerken de yalan söylüyorsa?

Ya beni sevmiyorsa?

Kalbimin çarpıntısı her yazdığım kelimeyle biraz daha arttı.

Kafamın içindeki sesler susmak bilmiyor. Her an sesleri daha çok yükseliyor ve ben Yekta'ya duyduğum aşkın gürültüsüyle kafamın içindeki kötü sesler arasında sıkışıp kaldım.

Son kelimeyi yazdığımda kalbim kafamın içinde çarpıyormuş gibi başıma korkunç bir ağrı saplanmıştı. Kendime bunu neden yaptığımı bilmiyordum.

Aşk dediğimiz şey, mutluluk vermeliydi, öyle değil mi?

Âşık olduğun insana dair duyduğun her şey seni heyecanlandırmalı, onu gördüğün her an kalbinin üzerinde kelebekler uçmalıydı.

Peki Yekta'yla ilişkim nasıldı?

Her seferinde bir yalanıyla karşılaşıyor, hasret gidermek yerine suçlu olup olmadığını öğrenmek için bir araya geliyor, bir kaçak gibi yaşamak zorunda kaldığı için de gizli saklı buluşmak zorunda kalıyorduk.

Kalbimin onun ismini duyduğunda en son ne zaman mutlulukla çarptığını hatırlamıyordum neredeyse. Kalbimin üzerine yalanların gölgesi düşmüştü ve bu yalanların hepsi Yekta'ya aitti.

Yaşıtlarımın tek derdi bir sonraki buluşmalarında nereye gideceklerini düşünmek, sevgilisini birilerinden ya da bir şeylerden kıskandığı için trip atıp tartışmaktı. Benim dertlerim ise bir ömür yetecek kadar ağırdı.

Şanssız biri olmaktan nefret ediyorum.

Neden ben?

Defterimin alt kısmına damlayan gözyaşımla birlikte defteri kapatıp yanıma koydum. Birkaç gündür bastırmaya çalıştığım tüm duygular kalbimden taşmaya başladığı için kendime engel olamayıp hüngür hüngür ağlamaya başladım.

Dizlerimi karnıma doğru çekip kollarımı dizlerime yasladım ve ellerimle yüzümü kapatarak ağlamaya devam ettim.

Böyle bir aşkın pençesine düştüğüm için ağlıyordum.

Sevdiğim adama güvenemediğim için ağlıyordum.

Dünyanın en güzel duygusuna sahip olmama rağmen mutlu olamadığım için ağlıyordum.

Ağlıyordum çünkü Yekta Yalçın'ın karanlığında boğuluyordum.

"Ben bu kadar güçlü değilim," diye mırıldandım gözyaşlarımın arasında. "Ben güçlü değilim." Öyle şiddetli ağlıyordum ki iç çekişlerim nefesimi kesiyordu. "Güçlü olmak istemiyorum."

"Peri?"

Yekta'nın sesiyle irkilip korkuyla başımı kaldırdım ve sesin geldiği yöne doğru baktım.

Gelmişti.

Kafamın içindeki kötü seslerin sahibi, kalbimin yüzünü karanlığa çeviren yalanların sahibi... Bir bakışı, gülüşü ve kelimesiyle beni darmadağın edecek güce sahip tek kişi... Yekta Yalçın gelmişti ve işte şimdi tam karşımda duruyordu.

Bense ondan nefret ediyordum.

Onu sevdiğim için kendimden de nefret ediyordum.

9

Ortaya Çıkan Gerçekler

İnsanlar hep konuşur. İyi ya da kötü...
Sen onların sesini bastıramazsan onlar senin hayatına gölge düşürür.

İnsanlar hep seni suçlar.

Zorbalığa uğrarsın, zorbaya kimse laf etmez. Zorbalığa karşı cevap vermediğin için seni suçlarlar.

Bir insanı çok seversin, âşık olduğun insan hatalar yapmasına rağmen onu sevmeye devam ettiğin için seni aciz bulurlar.

Yalnız kalmak istersin, bunu tercih ettiğin için kibirli bir insan olduğunu düşünüp seni ötekileştirirler.

Çünkü insanlar hep isterler.

Suçlamak isterler.

Acımak isterler.

Ötekileştirmek isterler.

Yargılamak isterler.

Sadece zarar vermek isterler.

Bense sadece yaşamak... Mutlu yaşamak ve sakince yaşadığım hayatım sona ermeden bazı hayallerimi yerine getirmek istiyordum.

Uçsuz bucaksız bu dünyanın içinde sıradan bir hayattan başka bir şey istemezken neden zorbalık gören, sevdiği için aciz bulunan, ötekileştirilen kişi bendim?

Yıllardır yaşamadığım zorbalık kalmamasına rağmen insanlar bir kez olsun beni dinlemedi, suçlamayı seçti. Sırf Bade ve diğerlerine cevap vermediğim için zavallı olduğumu söylediler. Aptal bir

korkaktım çoğu kişinin gözünde. Hiçbiri neden susuyorsun, diye sormadı.

Tek istediğim benden uzak durmalarıydı halbuki. Hiçbir zaman güçlü biri olmadım çünkü. Bunun sebebi ailemin fazlasıyla korumacı yaklaşımlarıydı belki de. O insanlarla savaşacak kadar güçlü olmadığımı bildiğim için onlara cevabımı susarak vermeye çalışıyordum. Kötü bir kalbe hiçbir söz fayda edemezdi çünkü.

Ve aşk...

Bir yalancıya âşıktım. Saplantılı derecede... Her şeyin ve herkesin yerine koyabilecek kadar çok seviyordum onu. Yaptığı onca şeye rağmen onu hayatımdan çıkarma fikri ödümü koparıyordu. Bu durumu annem dahil kime anlatırsam anlatayım hastalıklı bir duygu olduğunu, bunun aşk olmadığını söyleyip Yekta'dan uzak durmamı söylerlerdi.

Yapamayacağımı biliyordum.

Yekta Yalçın'ı öyle çok seviyordum ki... Bana yalan söylediğini bir kez daha görmüş olmama rağmen tam şu an karşımda duruyordu ve ben sadece ona sarılmak istiyordum. Bir yanım kıyameti koparmak, bağırıp çağırmak isterken diğer yanım sadece susmak istiyordu.

"Neden ağlıyorsun?" diye sorduğunda biraz daha doğruldum.

Ellerimi yüzüme o kadar çok bastırmıştım ki gözlerim acıyordu. Görüşümü netleştirmek ister gibi elimin tersiyle gözlerimi sildikten sonra yeniden Yekta'dan tarafa çevirdim bakışlarımı.

"Neden mi ağlıyorum?" diye sorduktan sonra bacaklarımı yataktan sarkıtıp yere bastım. "Neden ağlıyorum, öyle mi?"

Dişlerimi öyle bir sıkmıştım ki Yekta'nın üzerine doğru yürürken çenemin acıdığını hissettim fakat umursamadım.

Birkaç adımla Yekta'nın karşısındaki yerimi aldığımda hiç durmadan göğsüne yerleştirdiğim ellerimle onu ittim.

"Sen yalancısın!" diye bağırdığımda aynı şekilde bir kez daha ittim. "Bana yalan söyledin!" Var gücümle ittim yeniden. "Yalancı!"

"Peri!" Şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemese de öfkemi yatıştırmak için telaşlı bir şekilde bileklerimden tutup beni engellemeye çalıştı. "Peri, dur!" Hâlâ ellerimi ellerinden kurtarıp ona saldırmaya çalıştığımda bir kez daha bağırdı. "Peri, yeter!"

Tam o an kendime gelmiş gibi durup gözlerinin içine baktım fakat ağlamaya devam ediyordum.

Vücudumun titremesini umursamadan "Neden yaptın bunu?" diye sordum. "Neden çıktın karşıma? Neden benimle olmak istedin?" Sinir krizi geçiriyordum ve her ne kadar Yekta'nın göğsünü yumruklamaya çalışıyor olsam bile aslında onun sayesinde ayakta duruyordum. Bileklerimi bıraktığı an yere yığılacağımı biliyordum.

"Neden seni sevmeme izin verdin?" diye sorduğumda dizlerimin üzerine çökerek ağlamaya devam ettim. "Neden yalanlarınla hayatıma girdin?" Hıçkırıklarım konuşmama engel oluyordu ama ben sadece konuşmak ve kalbimin yakarışlarını Yekta'ya ulaştırmak istiyordum. "Neden..." Ellerimi yere koydum ve ağladığımı görmesini istemediğim için başımı yere eğdim. "Bana bunu neden yaptın?" Kafamın içinde dönüp duran tek bir soru vardı. Neden? Bunu dile getirmekten başka bir şey yapamıyordum.

Yekta'dan nefret ettiğimi söylerken bile aslında kendimden nefret ediyordum. Bir duyguya yenik düştüğüm ve onun karşısında bu kadar zayıf kaldığım için kendimden nefret ediyordum.

Benimle birlikte dizlerinin üzerine çökmüştü.

Tam karşımda dururken bileklerimi sıkıca kavrayan ellerini çekmesiyle birlikte ellerim kucağımın üzerine düştüler. Vücudumu kontrol edemeyecek kadar güçsüz kalmıştım çünkü.

Bileklerimi bırakan elleri yüzüme ulaştığında "Dokunma bana," diyerek kendimi geriye çekmeye çalıştım.

Ağladığım şey, Yekta'nın ailesi hakkında yalan söylemesi değildi aslında. Ben, birikmiş olan tüm yalanlara ağlıyordum şimdi. Bu yüzden titriyor, ağlıyor ve saldırıyordum. Yekta'nın maruz bırak-

tığı yalanlar yüzünden boğuluyordum ve bu yalanların artık sona ermesi gerekiyordu.

Benim aksime tüm sakinliğiyle "Anlat bana," dedi. "Seni bu kadar üzen şey ne güzelim, anlat." Gözlerimin içine bakarak konuştu.

"Sen," dedim burnumu çekerek. "Sensin Yekta, sen..." Ağzımdan çıkan her kelime kalbime saplanıyor ve canımı yakıyordu fakat daha fazla kaldıramıyordum. Ona olan tüm hislerime rağmen artık o olmamalıydı.

Tıpkı eskisi gibi gerekirse aşkımı onsuz yaşardım fakat onunla yaşayamayacağımı anlamıştım. *Hiçbir şeyi...*

Gözlerinin içine baktım. Ben hayal ettiğim ve düşlediğim her şeye Yekta'yı dahil ediyorken, onu her şeye rağmen hayatımın merkezinde yaşatıyorken Yekta'nın bu kadar acımasız davranmasını aklım almıyordu.

Beni sevdiğinden bile emin olmadığım birinin zaafım olması en büyük aptallığımdı belki de.

"Neden?" diye sordu hayretle. "Hâlâ suçlu olduğumu mu düşünüyorsun yoksa? Bu yüzden mi ağlıyorsun Peri?"

"Sen suçlu değilsin," dedim dişlerimi sıkarak. "Sen yalancısın."

"Bana ne olduğunu anlatmak zorundasın," derken öfkeyle çatıldı kaşları. Geriye çekilip duruşunu dikleştirdikten sonra "Evet," dedi tok bir sesle. "Seni dinliyorum. Ne oldu?"

Karşısında kendimi parçalarken o sakince açıklama yapmamı bekliyordu sahiden. Bu sakinliği ve umursamazlığı bile sinirden aklımı kaybetmeme sebep olacaktı resmen.

"Ailesi hakkında bile yalan söyleyen biriyle birlikte olmam için tek bir neden söyle bana?" dedim gözlerimi bir an bile gözlerinden ayırmadan. Tam da görmeyi umduğum ifade gözlerine yayılırken öfkeyle çatılan kaşları şaşkınlıkla açıldı.

"Sen..."

"Evet," dedim söyleyeceği şeyi tamamlamasını beklemeden. "Öğrendim."

"Nasıl?"

"Ne önemi var?" diye bağırdım. "Nasıl öğrendiğimin ne önemi var?" Kendimi kontrol edemediğim için gerginliğim her an daha çok artıyordu çünkü tüm bu konuşmaların sonunda bizi bekleyen sonu tahmin edebiliyordum.

"Nereden öğrendin?" Sorusunu üstelediği için daha fazla sinirlenmeye başladım.

"Benimle alay mı ediyorsun sen?" diye sorarak ayağa kalktım. "Özür dilemen, açıklama yapman gerekirken hâlâ benden bir şeyleri açıklamamı mı bekliyorsun?"

"Buraya sana her şeyi anlatmaya geldim," diyerek konuyu değiştirdiğinde gülmeye başladım.

"Ne güzel ya..." dedim kollarımı göğsümün altında birleştirirken. "Keyfin ve kâhyası değil mi? O ne yapmak isterse onu yapar, hangi konuyu konuşmak isterse onu konuşuruz nasılsa."

"Peri..." Hâlâ dizlerinin üzerinde oturduğu için yukarıdan bakmak zorunda kalıyordum.

"Çok öfkeliyim Yekta," dedim titreyen sesimle. "Bana yaşattıkların için sana çok öfkeliyim." Başımı iki yana salladım hızlıca. "Ve en çok da karşında bu kadar aciz düştüğüm için kendime öfkeliyim."

Yeniden ağlamaya başladım.

Aceleyle ayağa kalktıktan sonra koşar adımlarla yanıma geldi ve kollarımı tutarken "Lütfen," dedi. "Kendini üzme." Çenemden tutarak yüzlerimizi aynı hizaya getirdi. "Ben buna değmem."

Yekta Yalçın'ı kendisinden bile çok seviyordum.

"Değmezsin," diyerek son söylediğini desteklemekten çekinmedim. "Yalanların her şeyi mahvediyor..."

"Boktan hayatımı tüm netliğiyle sana açsam ne olacaktı?" Çenesinin kasıldığını gördüm. "Yine sevebilecek miydin beni?"

"Ben daha seni tanımadan önce her şeyden çok sevdim aptal!" diye bağırdım hemen. "Ne sevmesinden bahsediyorsun sen?"

"Ben buyum," dedi bir adım geriye çıkarken. "Sana en başından beri söyledim." Öfkeyle karışık gülüşü yüzündeki yerini aldığında gerginliğim artmaya başladı. "Ben boktan biriyim ve sen ne yazık ki böyle birine âşık oldun. Üzgünüm." Kehribar gözlerinin ardında gölgelerin tekinsiz hareketliliğini gördükçe ürperiyordum. Her an daha çok artan öfkesi beyaz teninin kızarmasına neden oluyordu. Boynundaki damarı her saniye biraz daha belirginleşiyor ve Yekta'nın daha ürkütücü bir görüntüye bürünmesini sağlıyordu.

"Bana neden yalan söyledin?" dedim sessizliğin yarattığı huzursuzluk yüzünden.

"Çünkü bilmeni istemedim," dedi hiç düşünmeden. "Hayatım boyunca hiç ailem hakkında konuşmadım ben. Konuşmam da..."

"Neden?"

"Hâlâ neyi üsteliyorsun Peri?" diye bağırdığında gözlerimi yumdum. Birinin bana bağırması en çok korktuğum ve kontrolümü kaybedip ağlamaya başladığım tek şey olabilirdi çünkü.

"Ben..."

"Eğer dinleyeceksen mezuniyette yaşananları anlatacağım," diyerek konuyu değiştirdi vakit kaybetmeden. "Ama derdin başka konuları deşmekse ben yokum."

Hem suçlu hem güçlü olan taraf Yekta'ydı. Ondan küçücük bir özür beklerken onun bu tavrı hâlâ ne kadar yanlış bir hayat için çabaladığımı yüzüme vuruyordu.

"Dinliyorum," dedim sakin kalmaya çalışarak.

Derin bir nefes alarak odanın içinde volta atmaya başladı. Birkaç dakika boyunca tek kelime etmeden odanın bir ucundan diğerine hiç durmadan yürüyerek zaman geçirdi. Bense hiçbir şey söylemeden onu izledim.

"O günü hatırlıyorsun değil mi?" diyerek konuşmaya başladığında heyecanla ondan tarafa döndüm. "Sen hiçbir şey yemediğini söyleyince birkaç saatliğine idare etmesi için sana çilekli milkshake yaptırıp getirmiştim."

Başımı onaylarcasına sallarken cevapladım. "Evet, hatırlıyorum."

"O milkshake benim tarafımdan hazırlanmadı. Bu yüzden seni zehirleme gibi bir lüksüm olamaz. Kaldı ki bunu neden yapayım? İnsan kız arkadaşını öldürmek ister mi Peri? Hele ki çok seviyorsa..."

"Belki de sevmiyordur," dedim acımasızca olduğunu bile bile.

"Neye inanmak istersen ona inan," dedi omuz silkerek. Bu söylediğimle kalbini kırdığımı hissedebiliyordum fakat onun bana yaptıklarının yanında bu söylediğimin bir önemi yoktu. "Burada söyleyeceğim her şey gerçek." Kollarını göğsünde birleştirerek konuşmaya devam etti. "İçeceği sana getirdikten sonra sigara içmeye çıktım, hatırlıyorsan."

"Hatırlıyorum."

"Dışarıdayken milkshake'i hazırlayan çocuk da oradaydı. Bir kişi daha vardı sanırım, o da barda çalışıyordu. Kısacası üç kişi ayaküstü sohbet ederek sigara içtikten sonra ben geri dönmek için otele girdim. Koridorda yürürken Bade'yle karşılaştık, ağlıyordu."

"Evet, benim yanıma da gelmişti," diyerek lafını kestim ve kendi bildiklerimi ilave ettim hızlıca.

"Orada beni görünce delirmiş gibi üzerime yürüdü. Hatta senin biraz önce yaptığın gibi beni iterken *'Her şeyi biliyorum. Seni mahvedeceğim. Ölmekten beter olacaksın!'* diyerek beni tehdit ettikten sonra daha ne olduğunu sormaya kalkmadan yanındaki adam olaya müdahale etti ve Bade'yi uzaklaştırdı."

"Neyi biliyormuş?" diyerek sesli düşündüğümde Yekta bu soruma karşılık bilmediğini söylercesine başını iki yana salladıktan sonra anlatmaya devam etti.

"Neyse... Daha sonra etraftaki insanların garip bakışları geçene kadar olduğum yerde durup oyalandım. Hemen peşinden gidersem bir olay çıkacak diye heyecanlanırlardı yoksa, bilirsin klasik Güneş Koleji öğrencileri..." Elini ensesine doğru atarak saçlarını karıştırdı. "Tam herkes eğlenmeye devam ederken aklım hâlâ Bade'nin söylediklerinde olduğu için yanına gidip derdini öğrenmek

istedim ama o an dışarıda sigara içerken sohbet ettiğimiz çocuklardan biri geldi yanıma. Garson olmayan... Çakmağımı onda unuttuğum için getirmek istemiş. Sonra alakasız bir şeyler sorunca koridorda sohbet ettik birkaç dakika." Dinlediğimden emin olmak ister gibi gözlerini gözlerimden bir an bile ayırmıyordu. "Sonra bu çocuk gittikten sonra hiç vakit kaybetmeden asansörlerin olduğu tarafa gittim çünkü aklım Bade'de kaldığı için gidip derdini öğrenmeden içim rahat etmeyecekti."

"Ve gittin..." dedim iğneleyici bir tavırla.

"Gittim," dedi başını sallayarak. "Ama oda numarasını bilmediğim için epey vakit kaybettim. Neyse işte en sonunda odasını bulduğumda içeriden sesler gelince kapıyı çalmadan önce ne konuşulduğunu dinlemek istedim."

"Ne konuşması?" diye sordum merakıma yenik düşerek.

"Asıl olay da bu zaten," dedikten sonra aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi kapatarak karşımda dikildi. "Bade'nin öyle bir konuşmasına şahit oldum ki... *Peri'yi mi zehirledin*, gibisinden bir şeyler söyledi odadaki diğer kişi her kimse ona." Kalbim gerginlikten hızla çarpmaya başladı.

"Zehir..." diye mırıldandım. "Alerjim üzerinden zarar vermek istediler bana ama... Bunu da bilen tek kişi sensin. Bunu nasıl açıklayacaksın?"

"Bunu açıklayacak herhangi bir bilgim yok. Sadece ben olmadığımı söyleyebilirim."

"Neyse... Madem benim zehirlendiğimi duydun, o zaman neden gelmedin?" diye yeni bir soru yönelttiğimde kısa bir anlığına durup düşündü.

"Gelmedim çünkü zehir kelimesini duyduğum an beynimden vurulmuşa döndüm. Alerjin yüzünden o hale geldiğini de sonradan anladım ve bu işin içinde garsonun olduğunu düşünerek doğrudan onun peşine düştüm.

Yekta'nın kısa bir anlığına susmasını fırsat bilerek "Sonra?" dedim merakla.

"Garson onu aradığımı anlamış olacak ki beni uzaktan gördüğü an koşup kaçmaya başladı." Öfkeyle çattı kaşlarını. "Otelin dışına kadar o kaçtı ben kovaladım. Derken baya hırsız polis oynadık diyebilirim. Köpek gibi koştuğu için epey peşinden koşmak zorunda kaldım ve en sonunda kontrolsüzce bir sokağa fırladığımda arabanın teki çarptı."

"Ona mı?"

"Bana," dedi hemen.

Anlattıkları bir film sahnesi gibi geldiğinden hayretle izliyordum. İnanması güç ama söylediğine göre de hepsi yaşanmış şeylerdi.

"Sonra?"

"Gözümü açtığımda çarpan kişi beni hastaneye götürmüştü. Eğer düştüğümde başımı çarpmamış olsaydım asla gitmezdim biliyorsun."

"Bilmez olur muyum?" diye iğneledim. Bade'nin ona çarptığı gece hastaneye gitmemek için neler yaptığını hâlâ hatırlıyordum.

"Geri dönmek istesem de adam ölürsem başına kalacağımı, benim yüzümden hapse girmek istemediğini öne sürerek hastanede kontroller sağlanana kadar zorla tutmaya çalıştı. Bu yüzden de geri dönemedim kısacası." Bir adım daha yaklaştı. "Hâlâ inanmıyor gibi bakıyorsun."

"Neden inanmam gerektiğini sorguluyorum çünkü," dedim hemen.

Hiçbir şey söylemeden üzerindeki kapüşonlu siyah ceketi çıkardıktan sonra kollarını havaya kaldırdı. İki kolunda da farklı yerlerde büyüklü küçüklü yaralar varken sol elinin bileği sargılı haldeydi. Sonra arkasını dönüp başındaki yara izini de gösterince midemin burkulduğunu hissettim.

"Sen iyi misin?" diye sordum birden kendime engel olamadığım için.

"Ufak tefek sıyrıklar," diyerek kollarını indirse de yaralarını görünce benim canım acımıştı.

Ona karşı öfkem dinmemiş olsa da "Geçmiş olsun," demeyi ihmal etmedim.

"Sağ ol," dedi usulca başını sallayarak.

"Peki sonra?"

"Sonra hastanede pansumanlar yapıldıktan sonra apar topar kalkıp hastaneden ayrıldım. Aklımda sen varken nasıl orada durabilirdim ki? Sıcağı sıcağına hissetmiyor olabilirim, kırığım olabilir deyip röntgen falan istediler fakat kimseyi dinlemedim."

"Ya ciddi bir şey varsa?"

"Olsaydı şimdiye kadar çıkardı kokusu. Demek ki iyiyim," dedikten sonra sol elini havaya kaldırdı. "Sadece bileğimde sıkıntı oldu biraz. İncindi."

"İncinen sadece o değil," diye mırıldandım kendimin dahi zor duyacağı bir şekilde.

"Efendim?" dedi anlamayarak.

"Yok bir şey," diyerek geçiştirdim. "Sonra peki?"

"Hastaneye, senin yanına geldim direkt."

"Ben neden görmedim? Yanıma gelmedin mi?" diye sorarken kırgınlığım net bir şekilde sesime yansımıştı.

"Annen böyle istedi. Hakkımdaki söylentiler kulağına gitmiş olmalı ki senin yanına girmeme izin vermedi. Yorgun olduğunu ve dinlendiğini söyleyip kibarca gitmemi istediği için elimden bir şey gelmedi."

"Söylentiler?" Cevabını bildiğim bir soruydu bu.

"Bade'yi iten benmişim güya. Bunu duymamış mıydın?"

"Duydum," dedim vakit kaybetmeden. "Biliyorum. O bağırışları bizzat canımla uğraşırken duydum çünkü. Zihnime, kulaklarıma kazındı o sesler. *Yekta Yalçın kaçıyor*... O an yaşadıklarımı anlatacak hiçbir kelime yok, biliyor musun?" Ağlamamak için gözlerimi normalden daha çok kırpıyordum. "Ben orada ölürken sen

dahil kimsenin bundan haberi yoktu. Fenalaşırken, yere yığılırken ve sonrasında... Kimse görmedi beni. Yapayalnız ölüp gidecektim belki de... Kendimi buna hazırlamıştım hatta."

"Pişmanlık duyduğum tek şey... Bu yüzden ben garsonun peşine düşmeden önce Mert'e senin yanına gitmesini söyledim zaten."

"Nasıl? Mert'in orada ne işi var?" Kafam iyice karışmaya başlıyordu.

"Mezuniyet partisinde çalışacak eleman arıyorlardı. Mert ve Işıl'ı dahil etmek istedim bu yüzden. Sonuçta ikisi de bizim kafede çalışan kişiler... Onlar kazansın istedim."

Yekta sorduğum her soruya anında cevap veriyordu. Kendine düşünme payı bile bırakmadan anlattığı için söylediği her şey gerçek gibi geliyordu fakat kafamın içinde bir ses ise sürekli anlattıklarına şüpheyle yaklaşmamı tembihliyordu.

"Bade'nin odasındaki kişi kimdi, onu öğrenebildin mi?"

Yekta başını iki yana sallarken "Bilmiyorum," diye karşılık verdi. "Sadece Bade'nin sesini duyabildim. Sonrasını zaten biliyorsun."

"Kim olabilir?"

Omuz silkerek bir fikrinin olmadığını belli ederken "Partideyken göz gezdirdin mi hiç? Orada kimler yoksa onlardan şüphelenebiliriz belki?" Dile getirdiği bu düşüncesinin hemen ardından bir şey söylememi beklemeden konuşmaya devam etti. "Bade'yi aşağı atmak isteyecek o kadar çok insan vardır ki... Samanlıkta iğne aramaya benzer bu."

"Ben bile çoğu zaman bunu istiyordum," diye alay ederken ciddi duruşumu hiç bozmadım. Herhangi bir tepki verme gereği duymadığı için aramızda kısa bir sessizlik oluştu. Bu süre boyunca Yekta'nın son söylediği gibi Güneş Koleji'nde tanıdığım kişileri partide görüp görmediğimi düşünüyordum.

"Şaka bir yana..." diyerek konuşmayı başlattım. "Sen ne zaman geleceksin diye panik olup etrafıma bakınırken insanları da gözlemleme şansım oldu."

"Ve?" dedi Yekta sabırsızlanarak.

"Yani tanıdığım ve bildiğim kadarıyla konuşacağım. Herkesten haberdar olmam mümkün değil zaten. Tüm bu felaketlerin yaşandığı süreçte orada olmayan kişilerden biri sendin." Son söylediğimle birlikte Yekta'nın canı sıkılmış gibi yüzü düşse de buna takılmadan konuşmaya devam ettim. "Bir diğeri Ekin... Sahne için hazırlandığını söylemişti Asya fakat olay yaşanırken Asya da ortalarda görünmüyordu."

"Başka?"

"Bir ara okuldayken Bade bir kıza daha zorbalık yapmıştı. Sırf köpeğine köpek dediği için kızı tüm sınıfın önünde rezil etmişti. O mu intikam almak istedi ve yanına gitti diye düşündüm birden ama o hemen çaprazımdaki arkadaş grubunda eğleniyordu. Sürekli göz göze geldiğimiz için hatırlıyorum."

Yekta anlattıklarıma başını sallayarak karşılık veriyordu çoğunlukla.

Daha net bilgiler verebilmek için düşünmeye odaklandığım sırada Yekta'nın sesiyle irkildim.

"Şeyi atlıyoruz. Erkek arkadaşı vardı ya bunun, yüzücü... Adı neydi?" Hatırlamaya çalışıyordu fakat insanlar umurunda olmadığı için birinin ismini hafızasında tutması oldukça zordu.

"Yiğit," dedim vakit kaybetmeden.

"Aynen, o!" dedi bir anda heyecanlanarak. "O neredeydi?"

Yekta'yı ilk kez bir şeyle bu kadar yakından ve detaylıca ilgilenirken görüyordum ve şaşırmadan da edemiyordum. Bunun tek sebebi kendini kurtarmaya çalışmasıydı belki de. Bir başkasının suçunun üzerine kalmasını kim isterdi ki?

"Ondan da bir şey çıkmaz," dedim umutsuz bir şekilde. "Olduğum yerden uzakta bir yerlerdeydi. Göz göze geldiğimizde başıyla selam verip gülümsedi çok net hatırlıyorum."

"Başka sorunlu olduğu birileri var mıydı bildiğin?" Yekta hem geriliyor hem de net bir sonuca ulaşamadığı için sinirleniyor gibiydi.

"Bilmiyorum. Tanıdıklarım ve dikkat ettiklerim bunlar," dedim ve omuz silktim.

Oluşan sessizliği aniden aklıma gelen fikirle dağıttım ve konuşmaya başladım. "Garip bir şey daha oldu aslında biliyor musun?"

"Ne oldu?"

"Hatırlıyor musun bir ara Bade ortalardan kaybolmuştu. Hatta o suç bile senin üzerine kalmıştı ilk başta." Hatırlayıp hatırlamadığını anlamak için sustum ve yüzüne baktım.

"Evet, hatırlıyorum," dedi başını sallayarak.

"O zamandan sonra her ne olduysa mezuniyete iki ya da üç gün kala Bade bize geldi, eve..."

"Buraya mı?" Hayretle kaşları yukarı doğru hareketlendi.

"Evet, buraya."

"Ne için gelmiş?"

"Yine korkunç görünüyordu. Ağlamıştı hatta, belli. O zamanlar babam yeni öldüğü için ben de pek iyi sayılmazdım. Bir süre boyunca hiç konuşmadı. Hep bir şeyler düşünüyor gibi dalgın bir halde oturup durdu." Bir yandan anlatıyor diğer yandan o gecenin detaylarını ve konuşmalarımızı net olarak hatırlamaya çalışıyordum. "Sonra iyi olup olmadığını, bir derdi varsa bana anlatabileceğini söyledim."

"Sonra?"

"Sonra hiçbir şey anlatmadı ama sohbet etmeye başladık ve konu babama gelince dayanamayıp ağlamıştım. Seninle ilişkimizi falan sordu. Babam öldüğünden beri sayende ayakta kaldığımı, sen olmasan çok daha kötü olacağıma emin olduğumu söyledim."

"Bade ne dedi?" Kısa sorularla zaman zaman lafımı kesiyordu.

"Hiç... Hatta derdime ortak olmak ister gibi benimle birlikte ağladı biliyor musun?"

"O kıza hiç güvenmiyorum. Seni bir oyuna çekmeye çalıştı bence." Şüpheci bakışları yüzümü dikkatle inceliyordu.

"Sonra benden yardım istedi..."

Bir kez daha lafımı keserek "Ne yardımı?" diye sordu.

"Bilmiyorum. O gece ve mezuniyet sabahı sadece ona yardım etmemi, sonrasında her şeyi detaylıca anlatacağını söyleyip durdu. Aklı başında değil gibiydi."

"Bak söyledim ben sana," dedi öfkeyle. "Senden yardım isteyip sana hiçbir şey anlatmaması mantıklı mı sence?"

"Değil ama..." Yekta'nın söyledikleriyle kafam iyice karıştığı için söyleyecek bir şey bulamadım. "Bilmiyorum neyin peşindeydi ama böyle bir detay olduğunu bilmeni istedim. Buraya gelmesi, benden yardım istemesi... Her şey çok garip. Oyun mu oynadı, ne yapmak istiyordu hiç bilmiyorum." Ellerimi omuz hizasında kaldırarak başımı iki yana salladım. "Hepsi bir yana... Bunlar hep ihtimaller Yekta. Ama sen ise alenen suçlu ilan edildin."

"Geri dönebilseydim böyle olmayacaktı," dedi tüm gerginliğiyle.

"Sonrasında neden kaçıp saklandın ki?" Şüpheli bakışlarım yüzünü inceliyordu. "Alt tarafı birçoğu gibi ifade verip geçerdin."

"Hastaneden çıkana kadar bahçede seni bekledim. İyi olduğunu görmeden ayrılamazdım yanından." Ağır ağır başını salladı. "Sonrasında ise eve gittiğimde kapıda polisleri görünce kaçmak zorunda kaldım. O günden beri de saklanıyorum."

"Nerede kalıyorsun? Ne yapıyorsun dışarıda? Sokaklarda yaşayamazsın!" Her kelimemde sesim biraz daha yükselmişti.

"Bilmesen daha iyi..." dedi ve kollarımdan tuttu yeniden. "Sana zarar vermek aklımın ucundan bile geçmez Peri. Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

"Bilmek yetmiyor Yekta... Beni sevdiğini söylüyorsun ama her gün bir başka yalanınla karşılaşıyorum. Bunun ne kadar yorucu olduğunun farkında mısın?" Ona yenilmemek için gözlerine bakmak istemiyordum fakat bakmadan da edemiyordum.

"Sana sadece ailemle ilgili yalan söyledim," dedi hemen. "Diğer her şey gerçek." Kollarımı tutan elleri usulca yüzüme ulaştığında nefesimi tuttum. "Sana olan sevgim gerçek," dedi biraz daha yakla-

şarak. "Seni öptüğüm an..." Yüzü yavaşça yüzüme yaklaşırken gözlerim gözlerine kenetlendi. "Sana dokunduğum her bir an gerçek Peri." Dudakları dudaklarıma örtüldüğünde kollarına tutundum ve gözlerimi yumdum.

Bir yalancı olduğu gerçeğini aklımın en karanlık taraflarına sürgün ettim ve sadece öptüm. O an onu öpmek istiyordum ve öptüm. Tıpkı Yekta'nın dediği gibi... Keyfimin kâhyası sadece öpmek istiyordu ve bu an sonsuza dek sürebilirdi.

Dudaklarının sıcaklığı dudaklarımdan uzaklaşırken kalbimi bir hüzün kapladı ve telaşlı bir şekilde gözlerimi açarak yüzüne baktım. Nefesim düzensiz bir şekilde ciğerlerime ulaştığı için boğazım yanıyordu.

"Merak ettiğim bir şey daha var," dedim sesimin çatallanmasını önemsemeden.

"Nedir?" Yekta'nın meraklı bakışları gözlerimi yoklayınca bakışlarımı bir anlığına başka yöne çevirdim.

"O gün ben susam yağı yüzünden o hale geldim. Bunu sen ve ailem dışında kimse bilmiyorken nasıl olur da bana bununla saldırabilirler?" Tüm olaylar içinde en çok merak ettiğim şey tam olarak bu sorunun cevabıydı. Kim, neden yapmıştı?

"İnan bunu ben de bilmiyorum Peri," dedi hiç düşünmeden.

"Hiç düşündün mü?" Bunu dile getirirken aslında Yekta'ya sormak değildi amacım. Sadece sesli düşünmüştüm.

"Neyi?" dedi konuşmaya devam etmeme fırsat vermeden.

"Ya bu milkshake olayı bir tesadüfse? Kimse bana zarar vermek istemediyse, hazırlayan kişinin saçma sapan tarifiyse sadece?" Bir yanım buna inanmak istemese de diğer yanım şanssızlığım yüzünden bu kötü tesadüfün başıma gelmesinin çok muhtemel olduğuna inanıyordu.

"Sanmam," dedi yine hiç beklemeden.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun ki?"

"Birincisi milkshake'e susam ya da susam yağı ilave etmek çok

saçma, kimse yapmaz bunu. İkincisi de Bade'nin odasında duyduklarımı unutma... Peri'yi zehirledikleri konuşuluyordu o odada."

"Ah... Doğru!" dedim elimi alnıma götürerek. "Ben onu tamamen unuttum bir anlığına."

Ağır ağır başını sallasa da herhangi bir şey söylemeden dakikalarca sessizliğini korudu.

Biraz sonra omuzlarımı tutmak üzere uzandığında "Şimdi ne olacak?" diye sordum ve yeniden kollarına tutundum. "Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum," dedi hiç düşünmeden. "Muhtemelen suç üzerime kalacak. Bade ya da diğerleri olaylarla ilgili ne anlattı bilmiyorum fakat benim umudum yok. Her zaman bir günah keçisine ihtiyaç duyulur Peri ve bu kez o kurban benim." Gözlerinde gördüğüm çaresizlik kalbimi acıtıyordu. "Benim sahip olduğum tek şey sensin Peri Kızı," derken başparmağı dudağımın kenarını okşadı. "Ve görüyorum ki sahip olduğum tek şeyi de kaybetmişim. Gözlerin... Bana gerçeği haykırıyor."

"Gerçek..." Konuşmak istesem de parmağını dudağıma bastırarak konuşmama engel oldu.

"Gerçek şu ki... Ben bir yalancıyım ve bu senin için hep böyle olacak." Sesinin titremesiyle birlikte gözyaşlarım akmaya başladı yeniden. "Seni kaybettim Peri, seni kaybettim..."

Her ne kadar gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırsa da gözlerinin dolduğunu görebiliyordum.

"Yekta..."

"Sen yoksan ben de yokum," dedi başını iki yana sallayarak. "Sen hayatıma dokunduğundan beri uyanmak için bir sebebim vardı ama ben beceremedim. Seni sevmeyi bile beceremedim."

Titriyordu elleri.

Sesi titriyordu.

Gözleri buğuluydu.

Zihnindeki kasvet genzimi yakıyordu.

"İşlemediğin bir suç için ceza çekemezsin," dedim ürkek bir tavırla yüzüne dokunurken. "Bunu kabul etmemelisin."

"Önemi yok," derken başını iki yana sallayarak reddetti söylediğimi.

"Hayır, var!" diye karşı çıktım. "Sen bu değilsin Yekta. Sen kimseye yenik düşmezsin."

"Ben sadece senin karşında yenik düştüğümü hissediyorum." Gözlerine çöken sis perdesinin ardında bir anlığına gördüğüm ışık kalbime bir ok gibi saplandı.

"Yekta..."

"Gidip teslim olacağım," dedi ve bir adım geri çıktı. "Ne olacaksa olsun. Ben suçsuzum ve bu elbet bir gün ortaya çıkacak." Başını sallayarak son söylediğini onayladı. "Bu şekilde kaçarak suçu daha çok kabul etmiş oluyorum."

Bir adımla yaklaştıktan sonra Yekta'ya doğru uzanan parmaklarım elmacık kemiklerine dokunduğunda gözlerimi kapattım. "Hiçbir şeye mecbur değilsin," dedim titreyen sesimle. "İşlemediğin bir suçu kabul etmek zorunda değilsin." Korkuyla titreyen sesimin ona ulaşıp ulaşmadığını görmek için gözlerinin içine bakındım. "Yalan söylemek sandığın kadar zor değil, biliyorsun değil mi?" Son söylediğim bir iğneleme değil aksine bir tavsiyeydi.

Gözlerime dalıp gittiği kısa bir sürenin ardından söylediğimi başıyla onayladı.

"Biliyorum," dedi alt dudağını dişleyerek.

"Yapman gereken tek şey..." cümlemi bitirmemi beklemeden konuşmaya başladı.

"Hayatta kalmak için yalan söylemek."

Ağır ağır sallarken başımı "Hayatta kalmak için yalan söylemek," diyerek söylediğini tekrarladım.

Dudaklarının kenarlarına dokunan tebessümüyle gülümsedim. İlk kez beni sevdiğini tam şu an hissediyordum. Varlığımla ona güç verdiğimi, benimle olmak istediğini bu kadar net görmemiştim hiç.

Tam da kafamın içindeki tüm sesleri susturup bir karar aldığını

an yaşanmıştı bu. Kalbim acıyla sızlarken ben yalnızca Yekta'nın güven dolu bakışını ve buruk tebessümünü izliyordum.

"Artık gitsem iyi olacak," dedi biraz sonra. "Ne yapacağımı biliyorum artık."

Olumlu anlamda başımı sallarken "Peki," dediğimde pencereye doğru yöneldi.

Endişe dolu bakışlarımla arkasından bakarken onu bir daha göremeyeceğim gerçeğiyle ruhum alev alıyordu. Bu onu son görüşümdü çünkü.

Tam pencerenin önünde dururken kendime engel olamayarak arkasından seslendim. Aldığım kararı onun da bilmeye hakkı vardı. Ben bir yalancı değildim ve onu bu şekilde kandırmaya hakkım yoktu.

"Yekta," dedim sesim hâlâ titrerken. "Bekle."

Omzunun üzerinden bana doğru baktığında koşar adımlarla yanına ulaştım.

"Bana söz vermeni istiyorum," dediğimde yaşlar firar etti gözlerimden. "Ne olursa olsun hayatına devam et. Ben öyle yapacağım çünkü. Seninle birlikte kurduğum her bir hayali gerçekleştirmek için yaşayacağım fakat..."

"Fakat?" Yekta'nın korku dolu bakışları karşısında uyuştuğumu hissediyordum. Parmak uçlarım hissizleşecek kadar üşüyordu fakat son kez onun yüzüne dokunduğumda teninin sıcaklığı tüm vücudumu ele geçirmişti.

Gülümsedim.

Veda edercesine gülümsedim.

"Fakat o hayatın içinde sen olmayacaksın."

Başımı iki yana sallarken bir adım geriye çekildim. Gözyaşlarımla bulanan yüzü, anı defterlerimden Yekta'nın varlığını söküp atmaya çalışıyordu sanki.

"Bundan sonra ben yokum Yekta," diye yinelerken Yekta'ya yaşattığım hayal kırıklığıyla nefesim kesildi. "Hayatına bensiz devam etmeye mecbursun."

10

Veda

Sevdiğin insan canını yaktığında kalbin binlerce parçaya ayrılır ve bu kırıklıklar hislerinin boynuna bir ip geçirir.

Saatler geçti fakat gözyaşlarım hiç dinmedi.

Kendimi hiç bu kadar cesur ve aynı zamanda bu kadar korkak hissettiğimi hatırlamıyordum. Yekta'yı hayatımdan çıkarma kararı almak yaptığım en cesurca şeydi. Onu hayatımdan çıkardığım için hissettiğim korkunun tarifi ise imkânsızdı.

Yüzü gözlerimin önünden gitmiyordu bir türlü. Öyle bir bakışı vardı ki... Hayal kırıklığının parçaları zihninin dört bir yanına saçılmış ve bu kırıklar ruhuna saplanmış, yaralanmış gibiydi.

Kalbimde asıl yarayı Yekta açmış olmasına rağmen hâlâ ona kıyamıyordum ve canını yaktığım için ondan daha çok acı çekiyordum.

Sahip olduğu tek şeyin ben olduğumu söylemesine rağmen hayatında olmamayı seçmiştim.

Canım yanıyordu.

Nefes alamıyordum ve ruhum acı çekiyordu.

Gözlerim öylesine yanıyordu ki... Buna rağmen gözyaşlarım hınç alır gibi durmak bilmeden akmaya devam ediyordu.

Yine onsuz hayatıma döneceğim.

Yanımda olmayacak belki ama kalbim hep ona ait olacak.

Defterimin gözyaşlarımla ıslanmasını umursamadan yazmaya devam ettim.

Onsuz nasıl yaşayacağım?

Bir yanım hep eksik kalacak.

Gözümün önünü göremeyecek kadar çok gözyaşı döktüğüm için yazmakta zorlanmaya başladım. Kalemi defterin üzerine bırakıp ellerimin tersiyle gözlerimi kuruladım. Her ne kadar hemen ardından yaşlar akmaya devam etmiş olsa da...

Şimdi nerede?

Tek başına ne yapıyor?

Çenemin titremesini yatıştırmak için dişlerimi sıktım var gücümle.

Onsuz yapamam.

Onu yalnızlığa terk ettim.

Ben kötü biriyim.

Kalemi elimden atıp defteri kenara ittim. Kollarımı masanın üzerinde kavuşturduktan sonra yüzümü kollarımın arasına saklayıp hıçkıra hıçkıra ağladım.

Canım yanıyordu. Kalbimin acısı nefesimi kesecek kadar fazlaydı ve Yekta'ya ihanet etmişim hissi damarlarımda dolaşarak anbean ruhumu kemiriyordu.

Kaç dakika sürdüğünü bilmediğim zaman dilimi boyunca acılar içinde kıvrandığım için dayak yemiş gibi hissediyordum ve her yerim ağrıyordu.

Telefonumun titreşim sesiyle birlikte başımı kollarımın üzerinden kaldırdım. Yine fazla bastırdığım için kısa bir süreliğine gözlerimin acısının geçmesini ve görüşümün netleşmesini bekledim.

Telefon ısrarla çalmaya devam ettiği için daha fazla oyalanmak istemedim ve aceleyle oturduğum yerden kalkıp yatağımın üzerinde duran telefonuma doğru koşar adımlarla ilerledim.

Düşmekten son anda kurtularak nihayet telefonuma ulaşır ulaşmaz kimin aradığına baktım ve Yekta'nın adını görmemle aramayı yanıtlamam bir oldu.

"A-Alo?" diye kekeledim. Birkaç saat önce ondan ayrılmışken şimdi neden telefonunu açtığımı bilmiyordum fakat kendime engel olamıyordum. Sadece sesini duymak istemiştim ve açmıştım.

Yaptığım her eylem sonrasında kafamın içindeki iyi taraf ve kötü tarafın karşısına geçip onların mahkemesinde yargılanmaktan çok sıkılmıştım. Bir şeyi sadece içimden geldiği için yapmış olmak yeterli değil miydi?

İlla o an şart koşulduğu şekilde davranmak zorunda mıydık?

Ayrıldın, bir daha görüşemezsin.

Evet, ayrıldım fakat onu hâlâ seviyorum. Bunu nasıl göz ardı edebilirim?

O zaman ayrılmasaydın.

Bu yüzden insanlardan nefret ediyor ve kaçıyordum işte. Yaptığın hiçbir eylemi onaylamayacak ve arkasında durmana izin vermeyeceklerdi. Her zaman söyleyecek bir şeyleri oluyordu ve onların sesi, kafamızın içindeki seslerle aynıydı.

Başımı iki yana sallayarak bir şeyleri sorgulamayı sonraya erteledim ve Yekta'nın konuşmasına odaklandım.

"Peri..." Ağlamaklıydı sesi, titriyordu.

Bir şey söylemeden önce ağlamak istemediğim için kocaman yutkundum.

"Efendim?" diye mırıldandım.

"Hani demiştin ya, *bir gün bir yabancı senin evin olabilir*, diye... Ben de, *sonra o ev senin dünyan olur*, demiştim. O cümleyi eklediğimde bir yalancıya güvenmeyeceğini bile bile hayalini kurmuştum biliyor musun?" Aklımı karıştıran sözleri beni ağlatmak istiyordu sanki. "Senin dünyan olmayı ne çok isterdim," dediğinde gözlerimi kapattım. "O gün her ne olursa olsun senin yanına gelmeliydim. Seni yalnız bıraktım. Seni hayal kırıklığına uğrattım. O gün seni orada bırakarak sana ihanet ettim."

Neden yaptığını bilmediğim bu konuşma karşısında yaşadığım korkuyla "Yekta, neredesin?" diye sordum hemen.

"Sen hiç tanımadan sevdin beni. Bir yabancıyı sığdırdın kalbinin en güzel yerine. O yabancı senin evin, dünyan olmayı çok istese de yapamadı. Aşkımıza sahip çıkamadığım için kendimi asla affetmeyeceğim."

Ömrüm boyunca Yekta'dan duymayı beklemediğim sözler şimdi ruhumu dağlıyordu. Nefesimi kesen sözleri karşısında çaresiz bir şekilde susmaktan başka bir şey gelmiyordu elimden.

"Biliyorum, ben kötü biriyim fakat sen de şunu bilmelisin ki kötü çocukların da kurtarılmaya ihtiyacı vardır." Telefonun diğer ucundan kulağıma ulaşan nefesi sayesinde güldüğünü anladım. "Sen beni kurtardın. Beni iyileştirdin."

"Yekta, beni korkutuyorsun," dediğimde kalbimin gürültüsü öyle yüksekti ki sesim kısık çıkmış da Yekta'ya ulaşmamış gibi hissettim.

"Korkma. Korkmanı gerektirecek bir şey yok çünkü." Derin bir nefes aldı. "Her şeyi hallettim."

"Nasıl?" diye sordum merakla. "Ne yaptın Yekta? Neredesin söyler misin, lütfen? Yanına gelmek istiyorum."

"Hayır Peri Kızı..." dedi hemen. "Gelme."

"Ne demek gelme?" Öfkeyle çatıldı kaşlarım. Hiçbir şey anlamıyordum ve her söylediği şeyden sonra kafam biraz daha karışıyordu.

"Sana söylediğim gibi, daha fazla saklanmama gerek yok. İfade vermeye geldim, birazdan götürecekler beni."

"Nereye?" diye sorarken paniklediğim için sesimi kontrol edemeyip bağırmıştım. Teslim olmaya gittiğine inanamıyordum.

"Bade benim adımı vermiş. Onu iten kişinin ben olduğumu söylemiş ifadesinde. Hakkımda kasten adam öldürme suçundan tutuklama kararı çıkmış çoktan." Her ne kadar sakin ve güçlü olmaya çalışsa da sesi titriyor, korkuyordu. O da benim gibi, diğerleri gibi genç bir çocuktu. Bunların hiçbirini hak etmiyordu.

"Suçsuz olduğunu söylemedin mi? Nasıl böyle bir şey olabilir?" Odanın içinde volta atarak sakin kalmaya çalışsam da her geçen sa-

niye daha çok öfkeleniyordum ve Yekta'nın yanında olamadığım için kafayı yemek üzereydim.

"Bırak bunları, düşünme sen." Bir an telefonun diğer ucunda sesi kesilir gibi olduğunda telefon kapandı sanıp telaşa kapıldım. "Veda etmek için aradım. Seni sevdiğimi söylemek için..."

"Yanına gelmek istiyorum." Yeniden yaşlar süzülmeye başladı.

"Vakit kalmadı güzelim," dedi sakince. "Kendine çok iyi bak olur mu? Seni çok sevdiğimi unutma sakın."

"Yekta..."

"Ağlama Peri Kızı... Keyfim ve kâhyası seni mutlu görmek istiyor. Her şeye rağmen..."

Gözyaşlarımın arasından gülerek "Keyfin ve kâhyası," diye tekrarladım.

"Aynen öyle," derken onun da tebessüm ettiğini hissedebiliyordum. "Şimdi kapatmam gerekiyor. Bir gün yeniden karşılaşacağız ve o gün geldiğinde dünyan olabilmek için her şeyi yapacağım Peri Kızı."

"Yekta..." Boğazımdan yükselen hıçkırığın sarsıntısıyla susmak zorunda kaldım. "Sen zaten benim dünyamsın."

"Hoşça kal Peri," dedi sesindeki çaresizliğe rağmen gülümseyerek. "Hoşça kal dünyam."

II

Teslim

Yalanlarla inşa ettiğimiz hayatlarımızdan her gün biraz daha uzaklaştık ve yabancılaştık kendimize. Günler peşi sıra kovaladı birbirini, zorunda bırakıldığımız hayatlarımızın sahibi oldu yalanlar.

Yine ağlamaktan ve baş ağrısından neredeyse hiç uyumadan geçirdiğim gecenin sabahına ulaşmanın mutluluğuyla yatağımdan doğruldum.

Sadece bir ara yorgunluktan, üzüntüden ve acıdan bayıldığım bir ara olmalıydı ki o sayede birkaç saat uyuyabilmiştim. Her ne kadar zihnim o zaman diliminde bile düşünmeye devam etmiş olsa da...

Yataktan çıkmadan önce yastığımın yanına bıraktığım telefonumu elime aldım ve geceden beri çalmaya devam eden çalma listemi durdurdum. Şarjım epey azalmış olsa da umurumda değildi çünkü çoğu mutsuz anımda dinlediğim bu şarkılar olmasaydı sakin kalamazdım.

Son arama listesine girdim biraz sonra. En son Yekta'yla konuşmuştuk. Sonrasında birkaç kez aradığımda ulaşamadığım için daha çok ağlamıştım. Her şeyini elinden almış olduklarını düşünüyordum. Aksi halde konuştuktan hemen birkaç dakika sonra aradığınız kişiye ulaşılamıyor demezdi.

Dün gece konuştuktan sonraki ilk aramamda Yekta'ya ulaşamamak kalbimi çok yaralamıştı. O anlık acı ve üzüntüyle doğrudan Yekta'nın rehberdeki kişi bilgilerine girip ismini değiştirmiştim.

İlk günden beri *Bok* olarak kayıtlı olan numarasını nihayet değiştirmiş ve *Dünyam* olarak kaydetmiştim. Kim ne derse desin, eğer bunun adı hastalıksa da evet, ben hastaydım. Yekta'yı sevdiğim için ötekileştirilmem ya da aptal sıfatıyla yaftalanmam gerekiyorsa da umurumda değildi.

Ondan ayrıldığım için pişmanım. *Kaybedince anladım.*

Her ne kadar çalmayacağını bilsem de bir kez daha arama tuşuna tıklayıp umutsuzca telefonu kulağıma götürdüm.

Aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor, lütfen daha sonra tekrar deneyiniz.

Bu sesten nefret ediyordum artık. Telesekreterin sesini duyduğum an beynim uyuşuyordu ve kaskatı kesiliyordum adeta.

Aramayı sonlandırma tuşuna tıkladıktan sonra hışımla ayağa kalkıp telefonu yatağın üzerine attım.

Bugün yine benim için fazlasıyla yoğun bir gün olacak gibi duruyordu. Bütün gece kafamın içinde binlerce düşünceyle boğuşup durduktan sonra içlerinden birine kulak verdiğimde mantıklı şeyler söylediğini duydum.

Bu yüzden vakit kaybetmeden doğrudan banyonun yolunu tuttum. Güzel bir duş ile kendime geldikten sonra hiç oyalanmadan hazırlanmaya başladım. Okullar kapalı ve tatilde olduğumuz için annem sabahları bana karışmadan işine gidiyordu. Akşamları uyumadığım ya da uyuyor taklidi yapmadığım zamanlarda da yanıma geliyor ve birkaç dakika sohbet ettikten sonra ayrılıyorduk.

Evde yine annemin olmayışının rahatlığıyla dolabımdan seçtiğim siyah kot ve koyu yeşil tişörtü üzerime geçirdim. Yekta'yı kaybettiğim için üzerimde herhangi bir canlı rengi taşımak istemiyordum.

Giyindikten sonra kuruttuğum saçlarımı her zamanki sıkı atkuyruğuyla toplayıp hazırlığımı tamamladım. Hava güneşli olduğu için saçlarım yüzünden ıslanan tişörtümü değiştirme gereği duymadım.

Son olarak aceleyle hazırladığım çantam ve telefonumla birlikte evden çıktım.

Yekta'nın hesabını sormak için yapmam gereken tek bir şey vardı. Bade'den hesap sormak... Bu sebeple evimin olduğu caddede önüme çıkan ilk taksiye atlayıp Bade'nin yattığı hastaneye doğru yola çıktım.

Yol boyunca ne konuşacağımı ve nasıl sakin kalacağımı düşünmekten kulağımda çalan hiçbir şarkıya odaklanamamıştım. Şarkıların sakinleştirmesine fırsatım olmadığı için de hastanenin önünde dikildiğim süre boyunca derin derin nefes alıyor ve sakin kalmaya çabalıyordum.

Her saniye Bade'yi ve beni öldürmek isteyenin o olduğu gerçeğini düşündükçe tırnaklarımı avuçlarıma bastırıyordum. Yekta'nın beni öldürmek istemediğine artık emindim. Bade'ye saldırma konusu hâlâ aydınlık bir olay olmasa da beni öldürmek isteyenin o olmadığı kesin gibiydi.

Gözlerimi sıkıca yumdum ve sert bir şekilde başımı iki yana sallayarak zihnimi meşgul eden kötü sesleri susturmaya çalıştım. Bir an önce hastaneye girip Bade'nin karşısına çıksam iyi olacaktı çünkü Yekta'nın dediği gibi bu bir yalansa ve Bade, Yekta'yı kurban seçtiyse bu durumu düzeltmeliydim. Hiçbir suçu yokken onun içeride tıkılıp kalmasına gönlüm razı değildi.

Bu düşünceyle birlikte cesaretimi topladığım gibi hastanenin basamaklarını birer ikişer çıkmaya başladım.

Dakikalarca önünde dikilip korkuyla incelediğim hastane binasına girdiğimde her insana farklı gelen kötü hastane kokusu karşıladı beni. Koku aynıydı fakat her insan için anlamı farklıydı. Kimisi için ölüm kokusuydu bu koku. Kimisi içinse neşenin kokusu... Sevdiği birinin hayatını kaybettiği haberini bu hastanenin

koridorlarında alanlar için bu koku sonsuza dek lanetle anılacaktı. Bir aile olup hayata kendinden bir parça getiren anne ve babalar içinse mutlulukla soludukları bir koku olacaktı...

Benim için bu, ihanetin ve alçaklığın kokusuydu. Sevdiğim çocuğun özgürlüğünü elinden almak için bir oyunun içine çeken kötü insanları iyileştirmeye çalışan bir yerdi burası.

Girişte Bade'nin yattığı odanın bilgilerini öğrenir öğrenmez asansörlerin olduğu tarafa doğru yürüdüm. Kafasına göre hasta bilgisi verilmemesi gerekirken hiç umudum olmamasına rağmen kadın uğraştırmadan Bade'nin kaldığı odayı söylemişti.

Herhangi bir yakınlığım olmamasına rağmen hiç uğraşmadan istediğim bilgileri almanın mutluluğuyla asansöre bindim ve Bade'nin odasının bulunduğu katın tuşuna tıklayarak kenara geçtim.

Asansörde benden başka kimse olmadığından rahatlıkla arkama dönüp aynadan kendime baktım. Kenarlardan çıkan saçları hızlıca kulağımın arkasına doğru taradıktan sonra atkuyruğu yaptığım saçlarımın üst kısmından ayırıp sıkılaştırarak düzeltmeye çalıştım.

Son olarak bir adım geriye çıkıp yansımama kısa bir bakış attıktan sonra asansör durdu ve vakit kaybetmeden inip koridora doğru yürümeye başladım.

Koridorun sonundaki otomatların yanında gördüğüm tanıdık yüzle birlikte gerginliğim artmaya başladı. Sadece birkaç dakika önce Bade'yle konuşacağım her şeyi kafamın içinde hazırlamışken şimdi kendimde tek kelime konuşacak gücü dahi göremiyordum.

Koridorda pek fazla kişi yoktu. Özel bir hastane olduğu içinse her yer lüks bir şekilde dizayn edilmişti, koridorlardaki koltuklar bile oldukça büyük ve rahat görünüyordu.

Bir yandan sıralı olarak dizilmiş odaların üzerindeki numaraları kontrol ederek ilerlerken diğer yandan otomatların tekine omzunu yaslamış kahvesini yudumlayan Yiğit'e bakıyordum.

Nihayet Bade'nin odasına ulaştığımda kendimi Yiğit'le karşı karşıya buldum ve hiç gücüm olmamasına rağmen bir sorun olmadığını göstermek için gülümsemeye çalıştım.

Yiğit beni fark eder etmez "Peri," dedi ve aceleyle doğrulup bir adım daha yaklaştı.

"Yiğit," dedim gülümsemeye devam ederken. "Nasılsın?"

"İyiyim ya... Sen?" Şaşkınlığı yüzünden kekeleyerek konuştu.

"İyiyim ben de," dedim vakit kaybetmeden. "Beni görmeyi beklemiyordun tabii..."

"Öyle," dedi başını olumlu anlamda sallayarak. "Yani şey... Yanlış anlama sadece..."

"Sorun yok," diyerek lafını kestim çünkü herhangi bir açıklama yapmasına gerek yoktu. Bade'yle aramdaki durumu bilmeyen yokken onu ziyarete gelmemi kimse beklemezdi. "Şaşırman normal," dedim.

"Evet," dedikten sonra söyleyecek bir şey bulamadığı için sakince gülmeye başladı.

Gülüşüne karşılık daha büyük bir tebessümle karşılık verdiğim kısa sürenin ardından ciddileştim ve konuşmaya devam ettim.

"Bade'yi görmek için gelmiştim aslında," diyerek lafı çevirmeden konuya girdim.

"Neden?" diye sorarken kaşları şaşkınlıkla yukarı doğru hareketlendi.

"Onunla konuşmak istiyorum sadece," dedim. "Bade'yi görmem gerek." Herhangi bir şekilde detay verecek değildim bu yüzden üstü kapalı bir şekilde dile getirdiğim ricamı kabul etmesini bekliyordum.

Yekta'nın Bade'yi ittiği yalanını duymuş olmalıydı ki Yiğit'in yüzünde bariz bir ifade değişikliği olmuştu. Yekta'nın kız arkadaşı olduğum için bu isteğimden rahatsız olduğu belliydi.

"Bade yeni yeni toparlanıyor Peri. Herhangi bir konu açarak onu rahatsız etmeye geldiysen..." Yiğit'in uyarılarına ihtiyacım yoktu fakat istediğimi elde edebilmek için onu tersleyecek de değildim. Bu yüzden lafını keserek sakince karşılık verdim.

"Sadece konuşmak istiyorum," dedim net bir tavır sergileyerek.

"Bak Peri," dedikten sonra bir adım daha yaklaşarak aramızdaki mesafeyi oldukça azalttı. "O olaydan beri Bade'nin yanından bir an bile ayrılmadım. Tüm bu süreçte günlerdir ne yaşadığını bir ben bilirim. Daha yeni yeni kendine gelmeye başlıyorken ona zarar verecek herhangi bir konuşma içerisine sokmanı istemiyorum."

Şaşkınlıkla Yiğit'e bakıyor ve bu söylediklerinin ona ait olup olmadığını merak ediyordum.

"Bir şey merak ediyorum," dedim daha fazla kendimi tutamayarak. "Bade'yi sevmediğini ima ederek konuştuğun günler pek uzak sayılmaz. Ne oldu da şimdi bu kadar Bade'yi düşünür oldun?" Şüpheli bakışlarım yüzünü inceleyerek herhangi bir açık verip vermeyeceğini yakalamaya çalışsa da Yiğit tüm ifadesizliğiyle karşımda dikilmekten başka bir şey yapmadı.

"İyi ya da kötü, o bir insan Peri ve benim kız arkadaşım. İlişkimizin detayları yalnızca benimle Bade'yi ilgilendirir ama o bu haldeyken ona karşı ne hissettiğimin bir önemi yok. Bade o gün öldürülmek istendi ve saldırıya uğradı. Düşmanım bile olsa onun için üzülür, yardımcı olmak isterim ben." Yiğit'le seyrek olsa da samimi olan bir ilişkimiz vardı. Zaman zaman birbirimizi okulda görür ayaküstü sohbet edip geçerdik fakat şimdi bir yabancının ifadesi ve sesiyle konuşuyordu sanki.

Belki de haklıydı.

Bade'nin nasıl biri olduğu önemli değildi ya da Yiğit'le aralarındaki ilişkiye laf söylemek benim haddime düşen bir şey değildi. Sadece dediği gibi Bade nasıl olduysa pencereden düşmüştü ve nasıl olduysa bir şekilde ölümden dönüp hayatta kalmayı başarmıştı.

"Haklısın," dedim usulca başımı sallarken. "Emin ol olay çıkarmak ya da Bade'nin canını sıkmak gibi bir derdim yok. Ölümden dönen o değil sadece..." İstemsizce gülümseyerek konuşmaya devam ettim. "Bu yüzden bana ölümden dönen birine nasıl davranmam gerektiğini anlatmana gerek yok. Çok iyi biliyorum zaten."

"Üzgünüm," dedi dudaklarını birbirine bastırarak. Bir anlığı-

na Bade'nin yanına girmeme izin vermediğini söylüyor sansam da konuşmaya devam edince anlamıştım ne demek istediğini. "Başına gelenleri duyduğumda çok üzüldüm."

"Teşekkür ederim," dedim buruk bir tebessümle. "Hatırlamak istemediğim, kötü bir gündü."

"Hepimiz için," dedi hemen ardından.

"Hepimiz için," diye yineledim. "Şimdi izin verirsen Bade'nin yanına girmek istiyorum." Normalde bu kadar izin almakla uğraşmaz, direkt odaya dalardım fakat gördüğüm kadarıyla refakatçi Yiğit'ti ve onun istemediği bir şey yaparak hastanede olay çıkarmak istemiyordum.

Kısa bir anlığına isteğimi gözden geçirdiğini belli eden bir düşünme sürecinin ardından "Pekâlâ," derken olumlu anlamda başını salladı. "Fazla durmak yok ama?" diye sordu gülümseyerek.

"Tamam," dedim aynı şekilde gülümserken. "Anlaştık."

Karşılıklı birbirimizin söylediklerini anladığımızı belirtmek için başımızı salladıktan sonra Yiğit "Gel bakalım," diyerek yanımdan geçti ve arkamızda duran odaya doğru yürümeye başladı.

Bir şey söylemeden Yiğit'in peşinden giderken konuyu nasıl açacağımı ve Bade'yi sinirlendirmeden konu hakkında nasıl konuşmayı ilerleteceğimi düşünmeye başladım. Her adımda gerginliğim biraz daha yukarı tırmanıyor ve şakaklarıma dayanılmaz bir acı olarak yansıyordu.

Yiğit usulca kapıyı açıp parmak ucunda içeri girdiğinde ister istemez aynı hassasiyeti göstererek Yiğit'in ardından odaya girdim ve kapıyı aynı titizlikle kapattıktan sonra sessiz bir şekilde yürümeye devam ettim.

"Bade," diye fısıldadı Yiğit.

Odaya açılan kısa koridoru birkaç adımla geçtikten sonra Bade'yi görebilmiştim nihayet. Bir kez olsun makyajsız bile görmediğim Bade'yi perişan bir halde görmenin şaşkınlığıyla donup kaldım.

Başını pencereden tarafa çevirmiş öylece bakıyorken bizim odaya girmemizle birlikte başını çevirdi. Boynuna taktıkları boyunluk yüzünden güçlükle bizden tarafa döndüğünde gözlerimiz buluştu. Tam o an yüzüne ağlamaklı bir ifade yerleştiğinde onun acısını kalbimin üzerinde hissettim.

"Peri!"

Bade'nin beni görür görmez ağlamaya başlamasıyla birlikte şaşkınlığım iyice artarken ne yapacağımı bilemeyerek bakakaldım. Yıllardır benden nefret eden, her fırsatta canımı yakmaya çalışan biriyken şimdi karşımda beni gördüğü için ağlıyor olması akıl almazdı.

"Bade," dedim bir adım yaklaşarak. "Nasılsın?" Tüm hayatım boyunca attığım her adımı planlı olarak yaşadığım için böyle durumlarda krizi yönetmeyi beceremiyor ve afallıyordum. Bade'nin ağlaması beklediğim bir şey olmadığı için nasıl bir karşılık vereceğimi ya da ne yapacağımı bilemiyordum.

"İyiyim," dedi ağlamaya devam ederken. "İyiyim..."

Bakışları bir anlığına Yiğit'e döndüğünde çaresizliği yüzünden ona karşı tüm öfkem yok oldu ve sarılmak istedim. Sadece sarılıp zamanla her şeyin düzeleceğini söylemek... Belki de benim de ihtiyacım olan tek şey buydu fakat etrafımda bunu yapacak kimsem yoktu.

Olanı da dün gece kaybetmiştim.

Duygu değişiminin üstesinden gelip sakinleşsin diye beklediğimiz birkaç dakika Bade'yi daha kötü etkilemişti. Ağlaması gittikçe şiddetleniyor ve gözyaşlarına iç çekişleri eşlik etmeye başlıyordu.

Endişe dolu bakışlarım Yiğit'e döndüğünde bana bakmadan Bade'nin yanına koştu. Elini tutarken "Bade..." dedi ve saçlarını okşamaya başladı. "Sakinleş lütfen, bak hiçbir şey yok. İyi olacaksın, neden ağlıyorsun?"

Yiğit'in koridorda söylediklerini daha iyi idrak ediyordum şimdi. Bade ve yaptıklarının bir önemi yoktu. Bir şekilde genç bir kız

ölümden dönmüştü ve yaşadığı travma yüzünden yanında olunmalıydı. Kimse yalnızlığa terk edilmeyi hak etmezdi.

"Sana demiştim," dedi Yiğit omzunun üstünden bakarken. "Bazen oluyor böyle. Ağlama krizleri tutuyor." Son söylediğiyle birlikte kendimi iyiden iyiye kötü hissetmeye başladığım için mahcup bir şekilde başımı eğdim çünkü benim yüzümden krize girmişti. Her ne kadar bir şey yapmamış olsam da burada bulunmam onu olumsuz etkilemişti.

"Eğer istersen..." Sol elimi omuz hizamda kaldırarak başparmağımla kapıyı işaret ettiğimde Bade lafımı kesti.

"Kalsın," dedi hıçkırıkları arasında. "Gerek yok."

Yiğit önce Bade'ye hemen ardından bana bakarak Bade'nin söylediğini onaylarcasına başını salladığında aynı şekilde usulca başımı sallayıp kenardaki tekli koltuğa doğru yürüdüm.

Sakince omzumda duran çantayı koltuğun üzerine bıraktıktan sonra oturmadan Bade'nin yanına ulaştım.

Hemen yatağının yanında durup kenarına ellerimi koydum ve sessizce Bade'nin yüzünü inceledim. Sol kaşının üzerindeki içimi ürperten yara yüzünden yüzü şişmiş ve gözü hafifçe kapanmıştı. Dudağının alt kısmındaki morluk aynı şekilde insanın içini huzursuz ediyordu. Kızıl saçlarını dağınık bir şekilde toplamışlardı.

Karnının üzerinde duran bileği ise sarılıydı. İlk başta alçıda gibi görsem de sargılı olduğunu görünce bir nebze de olsa sevindim. Bacaklarının bir şeyi olup olmadığını üzerindeki örtü yüzünden seçemesem de gördüğüm kadarıyla bile Bade'ye ne kadar üzüldüğümü ifade edemezdim.

"Geçmiş olsun," derken kendimin bile ummayacağı bir şey yapıp elimi elinin üzerine koydum. "Çok geçmiş olsun," diye yineledim.

Bade ve Yiğit'in bakışları elinin üzerinde duran elime döndüğünde bir an yanlış bir şey yapıyormuş gibi hissettim. Buna rağmen yanında olduğumu anlaması için elimi çekmeden gülümseyerek Bade'ye baktım.

Benimle birlikte Bade'nin de bakışları benimkilerle buluştuğunda gülümsemeye çalıştı.

"Teşekkür ederim," dediğinde sesindeki iyilik ona ait değildi sanki. İlk kez minnettar bir ifade görüyordum kibirli yüzünde.

"Gayet iyi görünüyorsun," dedim vakit kaybetmeden. "Hayatta olmana sevindim."

"Fırsat geçti eline, alay edersin tabii!" Bade'nin alaycı tavırla verdiği bu karşılık ikimizi de güldürmüştü.

"Gerçekten iyi görünüyorsun," dedim gülüşlerimizin arasından. "En azından hâlâ Yiğit elini tutuyor, baksana!" Bu kez ortamın iyice yumuşaması için bilinçli olarak iğnelemiştim.

"Bu halimle bile senden daha güzel göründüğüm bir gerçek," dediğinde tanıdığım Bade'nin yüzünü görebilmiştim.

"Nihayet Bade Güneş aramıza döndü!" dedim sırıtarak. "Midem bulandı, hiç özlememişim."

"Pirecik, senin dilin fazla uzadı hemen!" dedi ikaz edercesine.

"Bademcik!" diye devam ettim. Asıl konuşmak istediğim konular için Bade'nin iyi ve sakin olması gerekiyordu. Bu yüzden suyuna gitmeye çabalıyordum.

"Pencereden düştüğümde bile senin yüzünü görünce yaşadığım sarsıntıyı yaşamadığımı fark ettim şu an, teşekkür ederim." Göz devirerek başını çevirdi.

"Ben de sayende pencereden düşmenin nasıl hissettireceğini seni görünce anladım," diyerek karşılık verdim. "Ölüm simülasyonu gibisin."

"Ne dedin sen?" derken hışımla benden tarafa döndü. "Senin dilin gerçekten fazla uzamış."

"Aptal mısın Bade?" En nefret ettiği şeylerden biri tartışırken ona aptal dememdi. Bu yüzden hemen bunu kullanarak onu sinirlendirmeye ve doğal haline getirmeye çalıştım.

"Peri!" dedi ikaz edercesine.

"Ne var Bade?" Tıpkı eski günlerdeki gibi tartışmaktan keyif

alacağım aklımın ucundan bile geçmezdi. Tüm yaşananlardan sonra psikolojimin tamamen çökmesiyle sağlıklı düşünen bir birey olmaktan çıkmıştım muhtemelen.

"Sen neden geldin?" diye sordu uysal bir ses tonuyla.

Bu soruyla birlikte mezuniyet günü ve Yekta hakkında konuşmaya başlamamız gerektiğini hissederek aynı şekilde ciddileştim ve duruşumu dikleştirdim.

"Seninle konuşmak istediğim bazı şeyler var." Önce Bade sonra Yiğit'e kısa bir bakış attıktan sonra vereceği cevabı beklediğimi anlaması için yeniden Bade'ye döndüm.

"Ne konuşacaksın?" diye sordu merakla. "Yiğit... Yatağı kaldırır mısın biraz?" Yiğit, Bade'nin söylediğini başıyla onayladıktan sonra kenardaki tuşlarla yatağı kaldırdı ve Bade'yi neredeyse oturur pozisyona getirdi.

"Evet," dedi Bade bir süre sessizce bekledikten sonra. "Seni dinliyorum."

Birkaç dakikayı daha sessizlikle harcadıktan sonra Yiğit'e baktım. Bakışlarımı takip ederek Bade'nin bakışları da Yiğit'e döndüğünde ikisi de ne olduğunu sorgularcasına yüzüme baktı yeniden.

"Yalnız konuşabilir miyiz?" dedim biraz sonra. "Kız kıza."

Bade yeniden Yiğit'e baktığında sessizlikle süren kısa bakışmalarının ardından Yiğit başını sallayarak doğruldu.

"Fazla yormak yok," diye uyardı bir adım geriye çıktığında. "Heyecanlanmak, sinirlenmek de yasak." Bade'den onay bekler gibi kaşlarını kaldırdı. Çok geçmeden Bade başıyla onaylayınca "Doktor böyle tembihledi," diyerek omuz silkti ve odadan ayrıldı.

Kapı kapanana kadar koridordan tarafa baktım.

Nihayet odada Bade'yle ikimiz kalınca da birbirimize döndük. Bade kucağında birleştirdiği ellerine bakarken yeniden modu düşmüştü. Bense gözümü ayırmadan onun yüzüne bakıyordum.

"Nasıl oldu?" diye sordum daha fazla lafı uzatmak istemediğim için. "Sana bunu kim yaptı? Nasıl kurtuldun?"

Bir süre cevapsız bıraktı sorularımı. Uzunca bir süre...

Sabırla kendini hazır hissedip konuşacağı ânı beklemekten başka elimden bir şey gelmedi.

"Otel odasındaydım. Hazırlanıp aşağı inecektim fakat olanlar oldu ve ben aşağı düştüm. O kadar yüksekten düşüp kurtulmam bir mucize," dedikten sonra sustu ve canı acımış gibi yüzünü buruşturdu. "Bana verilen oda restoran kısmına bakıyormuş meğer. Düştüğümde restoranın bahçe tarafındaki şemsiyelerin üzerine düştüğüm için ölümden döndüğümü söylediler. Eğer orada şemsiyeler olmasaydı o yükseklikten sağ kurtulmamın imkânı yoktu." Bade tüm ciddiyetiyle düşme anını anlattıkça bir yandan hayal ediyordum ve hayal ettikçe de içim çekiliyormuş gibi hissediyordum. "Şemsiyeler sayesinde düşüşüm yavaşladı ve çimlere doğru sektim. Hayatta olmam tamamen mucize..."

"Kim yaptı?" diye sorduğum an kalbimin gürültüsü kulaklarımı sağır etti. Yalan olduğuna inanmak istesem de ölümden dönmüş birinin ağzından Yekta'nın adını duymak kalbimi yaralıyordu.

Bir şeyden çekiniyormuş gibi dakikalarca sessizliğe gömülmesine sinirlenip konuşmaya başladım.

"Seni aşağı kim itti Bade?" diye sorumu yineledim cevap vermediği için.

İrkilerek bana baktıktan sonra gözlerindeki endişenin sahici olduğunu görebiliyordum ve bu içimin derin bir hüzünle kaplanmasına neden oluyordu. Bade yalancı olabilirdi fakat gözler yalan söyleyemezdi. Bade'nin gözlerinde korku vardı. Ona birinin zarar verdiği gerçekti ve Bade o kişiden deli gibi korkuyordu şimdi.

"Bade..." Elini tuttum hemen. "Lütfen... Korkmana gerek yok, ben yanında olacağım." Söylediklerime güvenmesi için gözlerimi bir an bile gözlerinden ayırmadan konuşmuştum.

"Ben..." Yeniden sustuğunda avuçlarımın arasında duran elini daha çok sıkarak desteğimi belli etmeye çalıştım. "Beni o itti. Yekta..."

Beklediğim cevabı duyduğum halde beynimden vurulmuşçasına donup kalmıştım ve ne söyleyeceğimi bilemez halde Bade'nin suratına bakakaldım. Yekta'nın suçlu olduğunu ilk kez duyuyormuş gibi bir şaşkınlık hücum etmişti kalbime.

Canım ilk günkü gibi acıyordu. Sevdiğim çocuğun birini öldürmek isteyip istemediğine dair elimde net bir bilginin olmayışı yüzünden aklımı kaybedecek gibiydim.

Yekta'ya güvenmeyi her şeyden çok istiyordum fakat kötü bir insan olsa da korku dolu ifadesiyle Yekta'nın adını söyleyen Bade'yi de görmezden gelemiyordum.

"Tüm olaylar yaşanmadan önce yanıma geldiğinde neden ağlıyordun peki?" Tekrar tekrar o gün yaşananları detaylıca aklımdan geçiriyordum çünkü herhangi bir detay atlamadan tüm sorularıma Bade'nin gözünden cevap almaya ihtiyacım vardı.

Güneş Koleji yalancıların okuluydu. Bu okulda her öğrenci gizemli bir kutuydu ve içleri açıldığında yalanlar dört bir yanı sarıyordu. Önce Yekta şimdi Bade... İkisi de yalancı ve suçluydu. Yapmam gereken tek şey hangisinin daha az yalan söylediğini bulmaktı.

"Ailem..." Yeniden sesi titrediğinde bu konuyu açtığım için suçluluk hissetsem de Yekta için tüm detayları öğrenmem gerekiyordu. "Ailemin beni yurtdışına göndereceklerini öğrendim."

Dehşete kapılmış bir ifadeyle kaşlarımı çatarak yüzüne baktım.

"Nasıl yani?" dedim şaşkınlıkla. "Tüm o gözyaşlarının sebebi bu muydu gerçekten?"

"Evet," dedi net bir şekilde.

"Bade, benimle alay mı ediyorsun tam olarak?" diye tersledim. "Yurtdışına gönderilmenin neresi kötü?"

"Üniversite için gönderecekler," diye açıkladığında bu kez ağzım açık kaldı ve saniyeler içinde gülmeye başladım. "Neye gülüyorsun acaba?" diye sordu ölümcül bakışlarıyla birlikte. "Komik bir şey mi var?"

"Sana gülüyorum," dedim gülmeye devam ederken.

"Nedenmiş?"

"Çünkü sinirlerimi bozuyorsun." Kendimi bir türlü durduramıyordum. "Sen aptal mısın?" diye güçlükle sorduktan sonra birkaç saniyeliğine nefesimi tutup sakinleştikten sonra konuşmaya devam ettim. "Ailen yurtdışında okumanı istiyor. Bunun için havalara uçman gerekiyor."

"Sen öyle san," dedi tüm ciddiyetiyle. "Ailen tarafından istenmemenin ne demek olduğunu sen nereden bilebilirsin ki?"

Tam o an nefesimi tuttum.

Daha önce bizde kaldığı gece, sabaha kadar bir şeyler sayıklamıştı babasıyla ilgili. Gerçekten ailesi tarafından istenmediğini onun ağzından duyunca kulağa korkunç gelmişti.

"Ben..." Tüm neşem gitmişti. "Özür dilerim. Canını yakmak istememiştim," dedim.

"Alıştım," diye mırıldandı. "Yıllardır bir ailemin olmamasına alıştım. Aynı evde yaşayan üç yabancıyız sadece." Son söylediğiyle birlikte bana döndüğünde gözlerinin dolduğunu gördüm. "Bu yüzden aldıkları yurtdışı kararı kızlarını düşündükleri için alınmadı. İstedikleri tek şey beni başlarından defetmek." Başını öne eğdi ve yanağından süzülen yaşla birlikte sessizliğe teslim oldu.

"Kendi aileni seçebilirsin," dedim biraz sonra. "Bir ailen olması için kan bağına ihtiyacın yok. Etrafında seni seven insanlar varken bir ailen her zaman vardır. Sen buna izin vermiyorsun Bade." Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. "İnsanların seni sevmesine izin vermiyorsun."

"Saçmalıyorsun!" diye bağırarak elinin üzerinde duran elimi itti ve kendini geri çekti. "Senin için hava hoş tabii. Orada oturduğun yerden akıl vermek ne de kolay?" Bağırarak konuşuyordu. "Senden nefret eden bir anne ve babanın olmasının nasıl bir şey olduğunu nereden bileceksin?"

"Bilemem," dedim dürüstçe. "Sevginin ne denli güçlü olduğunu da sen benden iyi bilemezsin. Senin bu hayatta tatmadığın tek

şey bu, sevgi. Bırak, ailenin vermediğini başka birileri yaşatsın sana. Ailene olan hırçınlığını başkalarından çıkarma diyorum sadece."

Bade yıllardır bu yüzden bile bana zorbalık yapıyor olabilirdi. Hiçbir zaman karşısına geçip asıl sebebini sormamıştım fakat canı yanan insan can yakmak isterdi. Bade, hayatının en büyük darbesini ailesi tarafından almıştı ve bu yüzden en büyük öfkesi sevgiye karşıydı. Takındığı karakter, sevginin gücüne karşı kullandığı bir kalkandı sadece.

"Benden nefret ediyorlar," diye mırıldanırken canının acısını net bir şekilde hissetmiştim. Öyle ki kalp kırıklığı soluduğum havaya karışmış gibi kalbimin üzerinde bir yük hissettim.

"Seni sevmelerine izin ver," dedim gülümseyerek. Her ne kadar biraz önce itmiş olsa da usulca elini tuttum. "Herkes sevilmeye değerdir."

"Ben de mi?" diye sordu birkaç saniye sonra. "Sence ben sevilmeye değer biri miyim?"

"Sen de," dedim başımı sallarken. "Sen de sevilmeye değersin."

İnsanlar, başka bir insanın ne olursa olsun değişmeyeceğini söyler hep. Kötü her zaman kötüdür. İyi ise her zaman iyi... İnsanların değişebileceğine inanan tek kişi olabilirdim. Aptallık ediyordum belki de ama yine de insanlar her zaman bir şansı daha hak eder ve değişebilirler. Hayatım boyunca yaşadığım tüm olumsuzluklara rağmen günün sonunda buna inanmaktan vazgeçmemiştim. Her zaman kötü kalpleri iyileştirecek tek şeyin iyilik olduğuna inanmaya devam edecektim.

Yekta'nın da dediği gibi kötü çocukların da kurtarılmaya ihtiyacı vardı.

"Bir şey sorabilir miyim?" diyerek sessizliği bozdum.

Herhangi bir şey söylemek yerine usulca başını sallayarak onaylamayı seçti.

"Benden ne için yardım istemiştin?" diye sordum merakla. "Mezuniyet günü sana yardım etmemi, konunun beni de ilgilendirdiğini söylemiştin çünkü."

"Öyle," dedi sakince. "Ama halimi görüyorsun."

"Bana anlatır mısın?" diye sordum. Sorularıma net cevap alamadıkça öfkeleniyor olsam da sakin kalmam gerektiğini bildiğim için sorun çıkarmıyordum.

"Henüz değil," dedi başını iki yana sallarken. "Şimdi olmaz."

"Sonra?"

"Bana hâlâ yardım edecek misin?" diye sordu birden.

"Sana neden yardım etmem gerektiğini bile bilmiyorken benden bunu istemen çok saçma," dedim net bir tavırla. "Eğer beni ilgilendiren bir konu varsa bunu bilmeliyim."

"Yanımda olacağına söz verirsen..."

Bade'nin söyleyeceğini tamamlamasını beklemeden konuştum.

"Söz," dedim. "Yanında olup elimden ne geliyorsa yardım edeceğim."

"Teşekkür ederim," dedi gülümsemeye çalışarak. "Ama şimdi yorgunum. Daha sonra bunu tekrardan konuşalım olur mu?"

Bade'nin söylediklerıyle hayal kırıklığına uğramış olsam da en azından daha sonra anlatacağını söylediği için bir nebze dahi olsa içim rahatlamıştı.

Dakikalar süren sessizlik yeniden odayı sardığında düşünceler zihnimi ele geçirmişti. Yekta'nın hapiste ne durumda olduğunu düşünüp kendime işkence ediyordum sürekli.

"Sana bir şey sormam gerek," dedi birden Bade.

İrkilerek oturduğum koltukta duruşumu dikleştirip Bade'ye çevirdim bakışlarımı.

"Tabii," dedim hemen. "Seni dinliyorum."

"Daha doğrusu bir şey itiraf etmem gerek," diye düzelttiğinde anlamayarak kaşlarımı çattım.

"Evet?" diye sordum iyiden iyiye merakım artarken.

"Mezuniyet günü yanına geldiğimde sana bir şey söylemiştim, hatırlıyor musun?" diye sorduğunda olumlu anlamda başımı salladım hiç beklemeden. "Kardeşimin kim olduğunu öğrenmek ister

misin?" dediğinde yüzünün aldığı ifadeyle kalp atışlarım hızlanmaya başladı.

"Kim?" diye sorarken kekeledim.

"Söyleyeceğim fakat bunu senden başka kimse bilmeyecek!" Kaşlarını kaldırarak ikaz ettiğinde şaşkınlığım iyice arttı.

"Tamam Bade, kimseye söylemeyeceğim!" dedim çok beklemeden.

"Kardeşim de dahil?" derken bana güvenmediği açıkça belli oluyordu.

"Bade!" diyerek sinirlendiğimi belli ettim. "Tamam dedim, değil mi?"

"İyi tamam, söylüyorum," derken huzuru kaçmış gibi görünüyordu.

Yaklaşık bir dakika kadar sessiz kalmayı tercih ettikten sonra bakışları yeniden benimle buluştu.

"Yekta," dedi hayal kırıklığıyla. "Yekta benim kardeşimmiş."

12

Kan Bağı

Yabancıların en güçlü silahı yalanlarıdır.
Seni uçurumun kenarına sürükler bu yalanlar
ve sen düşene kadar anlamazsın.

Gün, geceye dönmek üzereydi.

Hastaneden ayrıldığımdan bu yana bir haftadan fazla zaman geçmişti ve hâlâ o hastane odasında öğrendiğim gerçeğin etkisindeydim. O günden beri odama kapanmış böyle bir şeyin nasıl mümkün olabileceğini düşünmekle meşguldüm.

Bade, Yekta'yla kardeş olduğunu anne ve babası konuşurlarken gizlice dinlediği için duyabildiğini söylemişti. Mezuniyet günü öğrenmişti bu gerçeği. Yanıma geldiğinde ağlamasının sebebi hem bir kardeşi olduğunu öğrenmesi hem de yurtdışına gönderilmek istenmesiydi.

Bu doğrultuda Yekta'nın anlattıkları da mantıklı geliyordu. Bade'nin durduk yere üzerime saldırdı dediği şey bu gerçekmiş meğer... Bade gibi birinin kardeş sahibi olmak ve bir şeyleri paylaşmak, kabul edeceği en son şey bile olamazdı.

Yekta bu gerçeği biliyor muydu?

Bade'nin hastanede beni uyarmasına bakılırsa Yekta'nın haberi yoktu. Ona söylemeden nasıl durabilirdim ki?

Bade Güneş'in kardeşi Yekta Yalçın...

Sahiden bu doğru olabilir miydi?

Bir türlü idrak edemediğim... Doğrusu kabul etmek istemediğim bu gerçek aklımın bir köşesinde yanıp sönen kırmızı bir ışık

gibi gürültülü bir şekilde tekrarlanıyordu. Aklım sürekli Bade ve Yekta'nın kardeş olduğu gerçeğini yüzüme haykırıyordu.

Böyle bir şeyin nasıl mümkün olduğunu düşünmekten günlerdir kafayı yemiş olabilirdim. Öyle ki kafam allak bullak olmuştu ve son günlerde yaşadığım tek şey bu olduğu için zihnim çok yorgun hissediyordu.

Her ne olursa olsun o gün Bade'yle konuşmam işe yaramıştı. Sırf ona karşı ılımlı tavrım yüzünden birkaç saat sonra Yekta serbest kalacaktı belki de.

Bade, onu itenin Yekta olduğu konusunda kesin kararlı olsa da yardım etmek konusunda yanında olacağıma ve kardeşinin Yekta olduğu sırrını onunla birlikte saklayacağıma söz verdiğim için bana bir iyilik yapacağını ve taburcu olduktan sonra Yekta hakkındaki ifadesini geri çekeceğini söylemişti.

Hasta ve yalnızlık psikolojisine büründüğü için onun yanında olduğumu hissettirmek akıllıca bir hamleydi. Bu yüzden ilk kez bir krizi fırsata çevirebildiğim için kendimle gurur duyuyordum. Her ne kadar Yekta hakkındaki soru ve şüpheler beynimi kemirmeye devam ediyor olsa da...

Yekta'yı karşılamak için karakola gidecektim. O gece birçok şeyin cevabını kendi içimde bulmuştum çünkü. Ne olursa olsun Yekta'yı hayatımdan çıkarmak istemiyordum. Onsuz bir hayata devam edecek kadar güçlü hissetmiyordum kendimi.

Hazırlığımı tamamladıktan sonra akşam dışarı çıkacağım için üzerime ince bir ceket alarak odamdan ayrıldım.

Annem odamın kapı sesini duyar duymaz salondan, "Peri?" diye seslendi.

"Efendim?" Koridorun ortasında durmuş annemin neden seslendiğini öğrenmek için kulak kabarttım fakat herhangi bir şekilde karşılık gelmeyince yeniden bağırdım. "Anne efendim?" Birkaç saniye daha bekledim fakat aynı şekilde sessizliğini korumaya devam etti. "Anne efendim dedim?" Sabrım tükeniyormuş gibi salona

doğru bağırsam da sanki evde tekmişim gibi hiçbir karşılık gelmeyince sinirlendim.

Öfkeli bir şekilde "Anne, duymuyor musun beni ya?" diye söylenerek salona girdim.

"Ne oluyor Peri?" diye terslediğinde oflayarak başımı geriye attım.

"O kadar efendim efendim diyorum, neden ses vermiyorsun?" Annemin başka bir odadan seslendikten sonra yanına gidene kadar hiçbir şey söylememesinden nefret ediyordum. Bu yüzden onunla kaç kez kavga ettiğimizi bile hatırlamıyorken annem bu huyundan vazgeçmemek konusunda ısrar ediyordu.

"Duymadım kızım, ne var?" diye sinirlendiğinde göz devirerek konuyu geçiştirdim çünkü tartışacak ne sabrım ne de vaktim yoktu.

"Ben dışarı çıkıyorum," derken annem çoktan hazırlanmış şekilde gördüğü için üstümü incelemeye başlamıştı bile.

"Nereye bu saatte?" diye sordu merakla.

"Hiç... Odamda sıkıldım, biraz yürümek istiyorum." *Yalan söyledim.* Her zaman olduğu gibi anneme bir kez daha yalan söyledim. Eğer peşinde olduğum ve yaşadığım bu hayattan haberi olsa muhtemelen beni odama kitler ve hayatımın sonuna kadar da oradan dışarı adım atmama izin vermezdi.

"İyi güzelim. Çık, biraz açılırsın," dedi sevecen bir gülümsemeyle. "Kaç gündür odana tıkılıp kaldın zaten, iyi düşünmüşsün."

İnandırıcı olabilmek için "Evet, sıkıldım," derken yüzümü buruşturarak konuştum. "Hadi, kaçtım ben."

Son söylediğimle birlikte çoktan salondan çıkmış olsam da "Dikkat et!" diyerek arkamdan bağırdı.

"Tamam!" Aynı şekilde karşılık verdikten sonra spor ayakkabılarımla birlikte evden ayrıldım.

Apartmandan çıktığım an hafiften esen bir rüzgâr selamladı tenimi. Daha merdivenlerdeyken kulaklığımı takıp müzik listemi ayarladığım için direkt ellerimi ceketimin cebine yerleştirdim ve yürümeye başladım.

"*Ah o güzel gözlerin döndürüyor başımı...*"* Yekta'nın yüzünü gözlerimin önüne getiren şarkıyı mırıldanarak yürümeye devam ettim. "*Lütfen seni izlerken hor gör şu telaşımı...*"

Şarkının özellikle bu kısmı Yekta'nın yüzünü incelerken nasıl heyecanlandığımı hatırlatıyor ve kalbimdeki kelebekleri hareketlendiriyordu. Karşımda olmasına gerek bile kalmadan hayal etmek yetiyordu heyecanlanmam için.

Hastaneye birkaç dakika kala sırası gelen şarkı ise sanki moralimi bozmak ve kafamı karıştırmak için çalmaya başlamıştı.

Yalanlar, yalanlar söyledin...

Beni hiç hak etmedin...

Sensizlik beni böyle yensin mi?"**

Şarkının her kelimesi kalbimi kırmak üzere bestelenmiş gibiydi. Yekta'ya kavuşmama çok az bir vakit kalmışken daha fazla dinleyip kafamı karıştırmak ve kendimi kötü hissetmek istemediğim için cebimdeki telefonu çıkardım ve bir sonraki şarkıya geçtim.

Sokağın sonundan sağa dönmemle birlikte karşımda duran karakol korkuyla titrememe neden oldu. Hayatımda iki kez karakola gelmiştim ve ikisi Yekta içindi. Bu yüzden yabancı ve korkutucu gelen karakolun sokağında olmak bile elimin ayağımın birbirine dolaşmasına yetiyordu.

Derin bir nefes alarak cesaretimi toplamaya çalıştıktan sonra oyalanmamın yersiz olacağı düşüncesiyle yürümeye devam ettim.

Karakolun giriş kapısına doğru uzanan bahçe yolunda ilerlerken içimden kendimi sakinleştirmeye çalışsam da fayda etmiyordu. Her adımda nabzım biraz daha yükseliyor ve vücudumun titrediğini daha net hissetmeye başlıyordum.

Şaşkınlık ve biraz da merakla etrafıma bakınarak yürürken sol taraftaki banklardan tarafa gözüm kaydı. Bir anlığına bankların tekinde oturan kişinin Yekta olduğunu sansam da hemen başımı çevirdim.

---

* Batuhan Kordel – *Sıcak Şarap*.

** Seksendört – *Hayır Olamaz*.

Kollarını dizlerine yaslamış şekilde oturmuş ve başını eğmiş yere bakan kişinin Yekta olduğunu, emin olamadığım için ikinci kez aynı tarafa bakınca anladım.

Olduğum yerde durdum hemen. Yüzünü göremesem de Yekta'nın etrafını çevreleyen bir hüzün bulutu vardı sanki. Öyle ki ona baktığım an keder içinde olduğunu rahatlıkla anlayabilmiştim.

Kalbim, sevdiğim çocuğu üzgün görmenin üzüntüsüyle kuşanırken adım adım yaklaşmaya başladım banka doğru. Etrafta pek fazla ses olmadığı için nedenini bilmediğim bir şekilde adımlarımı daha yavaş ve sessiz atmaya çabalıyordum.

"Yekta?"

Orada olmamı beklemediği için seslendiğimi duymasıyla birlikte irkilerek başını yerden kaldırdı ve yüzüme baktı.

"Kurtuldun," derken sahici bir gülümsemeyle ona doğru yaklaşmaya devam ettim. "Serbestsin."

Söylediğimi onaylar gibi başını sallayarak gözlerini benden kaçırdı.

Başka bir şey söylemeden birkaç adım sonra yanına ulaştım ve banka, yanındaki boş yere, oturarak sessizliğine ortak oldum bir süre.

"Dışarıda olmana sevindim." Elini tutmak üzere uzandığımda hiç beklemediğim bir şekilde elini çekmesiyle birlikte donup kaldım. "Yekta?" dedim dehşete düşmüş bir ifadeyle bakarken.

Hiç acele etmeden bir süre daha yeri inceledikten sonra başını benden tarafa çevirip omzunun üstünden gözlerimin içine baktı. En soğuk ifadesiyle karşımda duruyordu şimdi.

"Neden geldin?" diye sorduğunda sesi bir yabancıya aitti sanki.

"Senin için," dedim, tavrına rağmen yüzümdeki gülüşü bozmadan.

Gülerek önüne döndüğünde gülüşüm yavaş yavaş solmaya başladı ve kaşlarım çatıldı.

"Benim için," diyerek söylediğimi tekrarlarken başını salladı

usul usul. "Senden kim istedi bunu?" diye terslediğinde ağlamamak için kendimi zor tuttum.

"Yekta, ne diyorsun sen?" diye sordum güçlükle. "Benim ne suçum var? Bana neden bu şekilde davranıyorsun?"

"Hayatından çıkardığın birini neden görmeye geliyorsun?" Kollarını dizlerinden çekerek doğruldu ve hışımla benden tarafa döndü. "Başka işin gücün yok mu senin? Hayatın yok mu? Benim hayatım seni ne ilgilendiriyor?"

"Yekta..."

Birden ayağa kalktığında gözlerimi kapattım ve sakinliğimi korumaya çalıştım.

"Sen haklıydın," dedi benden tarafa dönerek. "En başından beri hayatında ben olmamalıydım. Toz pembe hayatını kirletiyorum."

"Yekta, ben..." Elini havaya kaldırarak susmamı sağladı.

"Kendine macera arıyorsun sen," diye bağırarak benden tarafa döndü. "Sen, dinlediği peri masallarındaki gibi bir aşkın hevesiyle büyüyen küçük bir kızsın. Bu yüzden de yıllardır peşimde koşup durdun." Öfkeyle güldü. "Benim hayatım senin gibiler için fazla tekinsiz kalır Peri Kızı, masal bitti. Evine dön."

Kelimeleri kalbimi yarıp geçiyordu. Ruhum söylediklerinin ağırlığı altında can çekişirken zihnim olanları idrak etmeye çalışıyordu.

Ağlamaya başladım.

Gözyaşlarım yanaklarıma doğru süzülürken yaşların ağırlığıyla kapandı gözlerim.

Biraz sonra gözlerimi açtığımda ise Yekta yoktu, gitmişti.

Yekta Yalçın beni terk etmişti. Hem de ben onu deliler gibi severken...

Son söylediklerinin canımı ne kadar yaktığını umursamadan çekip gittiğine inanamıyordum. Bense buraya onsuz bir hayatı istemediğimi ve yanında olduğumu söylemeye gelmiştim.

Kalbimde bir daha kapanmayacak yaralar açtığının farkında ol-

madan terk ettiği hayatımı bir kez daha başıma yıkmayı başarmıştı. Hem de bunu yapması için elinde hiçbir sebep yokken... Her zorluğu birlikte göğüslemek varken Yekta, ona uzattığım elimi tutmak yerine çekip gitmeyi seçmişti.

Yapayalnız kaldığım banktan dakikalar sonra kalktım.

Olduğum yerde dururken gözyaşlarımı silmekle başladım onsuz hayatıma. Buraya gelme sebebim, her şeye rağmen son kez Yekta'ya bir şans verip yanında olmak istememdi fakat o, bu şansını çöpe atmayı seçmişti.

Kim bilir, belki de bir şeylerin peşindeydi?

Umurumda değildi. Bundan sonra başı belaya da girse, zarar da görse beni ilgilendiren bir durum yoktu. Yekta Yalçın benim için yoktu çünkü.

Her zaman söylediği gibi keyfinin kâhyası bilirdi. Bundan sonra tıpkı onun istediği ve söylediği gibi hayatında olmayacaktım. Kendime de Yekta'ya da hayatın onsuz da yaşanabileceğini ispatlamak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

"Bu geceyi asla unutmayacağım," dedim titreyen sesimle. "Onu bu yaptığına pişman edeceğim."

13

Terk Ettiği O Gece

Kalp kırıklığı her şeyi yaptırır insana.
Öyle canın yanar ki kötülükle iyileşebileceğini umarsın.

Ardımda tanımadığım kaç sokağı bıraktığımı bilmiyordum. Dakikalar, saatler geçti ve ben boşluğun içinde yuvarlanır gibi dolaşıp durdum.

Yürüdüm, yürüdüm ve yürüdüm...

Evime giden yolu uzattıkça uzattım.

Nefes almak zordu. Ayakta durmak, zihnimi kontrol etmek... Ağlamamak için kendimi sıkmak yorucuydu fakat bir söz vermiştim kendime. Beni öylece ardında bırakan bir insan için tek bir damla gözyaşı bile dökmeyecektim.

Yolu ne kadar uzatırsam uzatayım nihayetinde dönmem gereken yere dönmüştüm. Evimin olduğu sokağın girişine geldiğimde olduğum yerde durdum. Sanki bir güç tarafından alıkoyulmuş gibi kalmıştım.

Korkak, güçsüz ve çaresiz olan Peri büyük ya da küçük fark etmeden yaşadığı her olayda küçük bir kız çocuğu gibi koşarak evine gider ve yorganının altına saklanırdı. Bu kez yapmak istediğim şey bu değildi. Günler, haftalar belki de aylarca kendimi odama hapsedip acı çekmek istemiyordum.

Bu zamana kadar Yekta için çok fazla şeyden vazgeçmiş ve fedakârlık göstermiştim. Bunların hiçbirinin kıymetini bilmeyen bir

insan için değil günlerimi, bir dakika bile zaman harcamak istemiyordum artık.

Güçlü olmalıydım.

Kimsenin canımı yakamayacağı kadar güçlü... Birileri olmadan da hayatıma devam edebileceğimi herkese ispatlayacak kadar dik durmayı öğrenmeliydim.

Eski Peri'nin sesi gürleşmeden ve tüm fikirlerimden vazgeçip eve dönme isteğiyle kalbim kuşanmadan harekete geçmem gerekiyordu. Bu yüzden daha fazla beklemeden cebimden telefonu çıkardım ve doğrudan rehbere girdim.

Numarası neden telefonumda olduğuna dair hiçbir fikrim olmasa da Bade'nin adını bulduktan sonra arama tuşuna dokunup telefonu kulağıma götürdüm.

Uzun uzun çalan telefona yanıt gelmedikçe geriliyor olsam da sonuna kadar beklemekte kararlıydım.

"Alo?" Bade'nin sesiyle bekleyişim sona erince gülümsedim.

"Bade?" Beklediğimden daha net bir sesle konuşmuş olsam da hayal kırıklığımın gün gibi ortada olması keyfimi kaçırdı.

"Ne var Peri, neden aradın?" diye terslediği için nasıl olduğunu sormadan cevabımı almış oldum. Benimle zıtlaştığına göre gayet iyi olmalıydı.

"Neredesin?" diye sorarak doğrudan konuya girdim.

"Sana ne?" diye cevapladı. "Bir kez iyilik yapıp o zavallı sevgilini kurtardım diye çamur gibi üzerime bulaşmayacaksın umarım?"

"Bade!" diye çıkıştım öfkeyle. "Salaklaşma!"

"Bana bak!" diye bağırdı. "Peri misin pire misin, her neysen benimle düzgün konuş. Yoksa..."

"Hiçbir şey yapamazsın Bade," diyerek lafını kestim. "Boş konuşmayı bırak da beni dinle."

"Konuş ucube."

"Evde misin?" diye sordum sakince.

"Neden?" diye soruyla karşılık verdiğinde göz devirmeden edemedim.

"Evde misin, değil misin Bade?" derken sinirlenmiş olsam da sakin kalmaya çabaladım. "Basit bir soru sordum."

"Evdeyim," dedi garip bir sakinlikle.

"Gelebilir miyim?" diye sorarken bir anlığına göremeyeceğini unutup sevimli bir yüz ifadesi takındım. "Görüşmemiz gerekiyor."

"Hiç de gerekmiyor," diyerek reddetti. "Gecemi seninle bozamam."

"Geliyorum," dedim inatçı bir tavır takınarak.

"Tabii ki de gelmiyorsun!" diye karşı koyduğunda gülmeden edemedim.

"En geç yarım saate oradayım, görüşürüz!" der demez telefonu yüzüne kapattım ve bir taksi bulabilmek için etrafa bakınmaya başladım.

Daha önce parti için ve Yekta'yı gizlice takip ederken geldiğim Bade'nin evine bu kez yeniden gelirken adresi bulmakta hiç zorlanmamıştım.

Bahçe kapısından gürültü çıkarmadan girdikten sonra kapıyı aralık bırakarak yürümeye başladım. Arnavut kaldırımı yolda ağır ağır ilerlerken bahçenin aydınlatmaları sayesinde ilk kez görüyormuş gibi çevreyi inceleyerek eve doğru yürümeye devam ettim.

Henüz evin basamaklarını çıkarken kapı açıldığında boşluğuma geldiği için korkuyla iç çekerek olduğum yerde durdum ve kapıyı açan kişinin kim olduğunu görmek için başımı kaldırdım.

"Peri?" Bade'nin kısık sesle bana seslendiğini görünce rahatlamıştım çünkü ailesinden herhangi biriyle karşılaşmak istemezdim. Özellikle her gördüğümde içimi ürperten Levent Güneş'le...

"Selam," dedim birden karşımda kim olduğunu unutarak.

Hastanede gördüğüm haline göre oldukça toparlamış görünüyordu. Yaraları iyileşmeye başlamış ve eski günlerdeki gibi diledi-

ğince süslenip püslenebilmişti. Onu bu şekilde gördüğüme ister istemez mutlu olmuştum.

"Neden geldin?" diye sorduğunda selam vermekte hata ettiğimi anlayarak göz devirdim.

"Sen gerçekten iflah olmazsın," diye söylenirken kolumdan tuttuğu gibi içeri çekti.

"Olurum olmam, seni ne ilgilendirir?" diye tersledi ve sert bir şekilde arkamızdan kapıyı kapattı. "Sana gelme demedim mi ben?"

"Sen benim evime gelirken izin alıyorsun da sanki!" İğnelememe göz devirse de herhangi bir şey söylemedi. Kolumdan çekiştirerek holün ilerisindeki merdivenlere doğru seri adımlarla ilerledi.

"Ben Bade Güneş'im, istediğimi yaparım." Kibirli bir tavırla saçlarını geriye attığında birkaç tutamı yüzüme çarptı ve öfkeyle kaşlarımı çatarken homurdandım. "Peki, sen kimsin?" derken omzunun üstünden küçümseyici bakışlarla bakmaya ihmal etmedi.

"Bir gün ecelin olacağım, o zaman anlayacaksın kim olduğumu," diye söylenmeye devam ettim. "Aptal!"

Söylediklerimi duymazdan gelmeyi tercih ettiği için Bade'nin odasına kadar başka bir şey konuşmadık. O sırada da Bade'nin çekiştirmelerinden fırsat bulduğum kadarıyla evi incelemeye çalıştım.

Ev öyle büyük ve her köşesi öyle pahalı görünüyordu ki huzurum kaçmıştı. Böyle bir evde yaşıyor olsam hiçbir yerinde rahat edemeyeceğime yemin edebilirdim. Duvarlarından süs eşyalarına, parkelerinden oda kapılarına kadar her şey lüks içindeydi ve bu durum insanın içini ürpertiyordu.

Bade'nin gerçekten abarttığını düşündüğüm fakat abartısız bir şekilde kendi odamın dört ya da beş katı büyüklüğündeki odasına girdiğimizde ağzım açık kalmıştı. Kırmızı ağırlıklı dizayn edilmiş odası öyle güzel ve şık görünüyordu ki... Bir süre olduğum yerde durup odasını incelemekle zamanımı harcamıştım istemsizce.

"Dibin düştü değil mi?" Bade'nin sorusuyla birlikte aceleyle kendimi toparladım ve sanki umurumda değilmiş gibi omuz silkerek önüme döndüm. "Neden geldin, söyle bakalım?"

"Bade..." Devamında bir şey söylemeden önce sustum ve buraya gelmenin pişmanlığını yaşamaya başladım. O anlık sinirle aldığım kararı şimdi düşündüğüm de yapmasam çok daha iyi olacağını hissediyordum fakat bu pişmanlık için de artık çok geçti.

"Ne var pirecik, konuşmayı mı unuttun?"

"Bade..." Derin bir nefes aldıktan sonra tek seferde istediğim şeyi söyleyiverdim. "Bana nasıl kalpsiz olunacağını öğretmeni istiyorum."

"Ben nereden bileyim, nasıl kalpsiz olunacağını?" Kendisi bile bunu sorarken inanmamış gibi gözünün ucuyla bakıp başını çevirmişti. Alaycı bir tavırla kaşlarım yukarı doğru hareketlendiğinde "Bir şey mi ima ediyorsun sen?" diye tersledi.

Gülmeye başlayınca yüzündeki öfke dolu ifadesi keyfimi daha da yerine getirmişti.

"Sence?" dedim gülmeye devam ederken. "Ustasından ders almaya geldim işte. Ne dersin?" Yekta'ya karşı öfkem öyle büyüktü ki Bade gibi birinden yardım isteyecek kadar gözümü döndürmeyi başarmıştı.

"Amacın ne?" diye sorarken şüphe dolu bakışları yüzümü inceledi.

"Artık iyi biri olmak istemiyorum. Birileri benim canımı yakamasın. Gerekirse can yakacak kişi ben olayım, arkamdan kötü desinler umurumda değil." Konuşurken bile Yekta'nın sesi zihnimde yankılandığı için sustum ve öfkeyle dişlerimi sıktım. "Daha fazla üzülmek istemiyorum işte, anlıyor musun?"

"Delirmişsin," dedi hayretle. "O iğrenç ötesi fakir sevgilin mi bir şey yaptı?" Kollarını göğsünün altında birleştirerek konuşmaya devam etti. "Detay ver."

"Anlatılacak bir şey yok," diyerek geçiştirdim. "Sadece hiçbir şeyi umursamayan, dilediği vakit insanları hayatından çıkarıp ardında bırakabilen bir insana dönüşmek istiyorum. Gördüğüm kadarıyla sen bunu yapabiliyorsun..."

"Tabii ki de yapabiliyorum. Herhangi bir insanın beni üzebileceğini mi sanıyorsun?" Kibirli bir şekilde çenesini kaldırıp omuzlarını dikleştirdi.

"Bu yüzden yanına geldim zaten," diye itiraf ettiğimde keyfi yerine gelmiş gibi sırıttı.

"Tamamen doğru yerdesin tatlım," dedikten sonra kollarını göğsünün altından çekip arkasını döndü ve ayağındaki topuklulara rağmen seri adımlarla odanın ilerisindeki dolaplara doğru yürümeye başladı.

Bade'nin nereye gittiğini anlamadığım için olduğum yerde durup etrafa bakınmaya devam ederken odaya Bade'nin köpeği girince korku dolu bir çığlık attım.

"Korkuttun beni," dedim eğilip köpeği severken. "Ufaklık!" Yumuşacık beyaz tüylerini severken iyice şımarıp kucağıma doğru zıplamaya başladığı için gerilmiştim. Hayvanlarla aram fena sayılmazdı fakat köpeklerin sevildikten sonra şımarıp çok hareketli canlılara dönüşmeleri korkutucu geliyordu.

"Sakin ol," dedim sevmeye devam ederken. "Sakin..."

Köpeği söylediklerimin aksine üzerime atlayıp yüzümü yalamaya çalıştığı için hışımla ayağa kalktım fakat köpek oyun oynamak için üzerime atlamaktan vazgeçmedi.

"Bade!" diye seslendim bu durumdan kurtulmak için.

"Ne oldu?" Önce topuklularının sesi gelse de hemen sonra yanımıza ulaştığında durumu anlamıştı.

"Köpeğin..." dedim kendimi geriye çekerken. "Oyun istiyor sanırım, üzerime atlayıp duruyor."

Bade öfkeli bir şekilde ellerini beline yerleştirdikten sonra "Candy'ye köpek mi dedin sen?" diye azarladı.

"Köpek çünkü Bade!" diye ters cevap verdim. "Ne dememi bekliyorsun?"

"Onun bir adı var!" diye bağırdığında göz devirdim.

"Neyse ne Bade, konumuza dönebilir miyiz lütfen?" Sabrım

tükeniyormuş gibi bir ifade eşliğinde dik dik Bade'nin yüzüne bakarken aynı şekilde bakarak karşılık verdiği için bir süre inatlaşmamız devam etti.

"Candy meleğimden özür dile!" dediğinde kaşlarımı çattım.

"Asla!" dedim net bir tavırla. "Bir köpekten özür dileyecek değilim."

"Dileyeceksin!" diyerek inatlaşmaya devam etti.

"Bade, saçmalama." Sıkıntılı bir şekilde yanaklarımı şişirerek bir adım geriye çıktım. Bu kadar aptal olduğuma ve Bade'den yardım istemek için buraya gelip boşa vakit kaybettiğime inanamıyordum.

Söylediğime karşılık vermek yerine beni duymazdan gelerek eğildi ve Candy'yi kucağına aldı.

"Anneciğim," diyerek uzun, tüylü kulaklarına ufak bir öpücük kondurdu. "Bu ucube sana ne dedi öyle?" Arkasını dönüp odanın kapısına doğru yürümeye başladı. "Benim küçük prensesim, meleğim..." Her kelimenin ardından köpeğini öpüyor ve sevgisini belli etmeye çalışıyordu.

Kapıya ulaştığındaysa odanın dışına köpeği bırakırken "Hadi koş, git biraz oyna aşko!" dedi kıkırdayarak. "Koş!" Coşkulu bir şekilde söylediği için köpeği de heyecanla koridora doğru koşup gözden kayboldu.

"Dünyalar güzeli prensesim," diyerek bir adım geriye çıktı Bade. Arkasından kapıyı kapattıktan sonra yanıma gelirken yüzünü buruşturarak baktı benden tarafa. "Bunun bedelini daha sonra ödeyeceksin pirecik."

"Elinden geleni ardında koyma bademcik!" diye karşılık verdim hiç çekinmeden.

"Şimdi... Tam olarak benden ne istiyorsun, söyle bakalım aşko?"

Yüzümü buruşturarak, "Aşko demeye başladığına göre iyileştin herhalde?" dedim önce.

"İyileşeceğim tabii ki başka ne bekliyordun?" Omzunun üzerindeki saçını geriye savururken kendini beğenmiş bir tavırla sırıttığında yüzümü daha çok buruşturdum.

"Baş belası Bade geri geliyor desene."

"Aynen öyle aşko," dedi ve göz kırparak bir adım yaklaştı. "Şimdi sen kötü kalpli derken sürtük olmaktan mı bahsediyorsun?"

"Senin gibi," dedim hiç düşünmeden.

"Sen bana sürtük mü diyorsun?" diye sinirlendi birden.

"Hayır," dedim çünkü laf sokmak için söylememiştim. "Senin gibi umursamaz, her şeye rağmen sadece kendimi düşünecek kadar bencil, insanlara değer verip bağlanmayacak kadar egoist olmak istiyorum. Önceliğim yalnızca kendim olmalı anlayacağın..."

Tek kaşını kaldırarak "Yani sürtük olmak istiyorsun?" diye sorduğu soru karşısında istemsizce güldüm.

"Evet Bade, senin gibi bir sürtüğe dönüşmek istiyorum." Olumlu anlamda başımı sallarken bu söylediğimle mutlu olmuş gibi gururlu bir tavır sergiledi.

"Çok kolay!" dedi omuz silkerek ve vakit kaybetmeden bileğimden tutup çekiştirmeye başladı.

Köşede, neredeyse gardırobum büyüklüğündeki makyaj masasının önünde durduğumuzda şaşkınlık ve merak içerisinde makyaj ürünlerini incelemeye başladım. Çok geçmeden omuzlarımdan bastırıp beyaz pufun üzerine oturmamı sağladı.

Aynadaki yansımamla göz göze geldiğimde bu istediğim şeyin benim için ne kadar korkutucu olduğunu düşünmek kalbimin hızla çarpmasını sağlıyordu. Bade gibi birine dönüşmek istediğim için kendimi kirlenmiş hissediyordum.

Yekta'ya olan öfkem yüzünden burada olduğumu ve bunun sağlıklı bir karar olmadığını biliyordum. Sadece istediğim tek şey; bu zamana kadar kendim olarak davrandığım için canımı yakmaktan öteye gitmeyen insanlara Peri'nin başka yüzüyle cevap verip onların benim hayatımda pek de önemi olmadığını göstermekti.

"Ne yapacağız?" diye sordum çekingen bir tavırla aynadan Bade'nin yüzüne bakarak.

"Seni süsleyip püsleyeceğiz," derken ellerini omuzlarıma yerleş-

tirip aynada kendini daha iyi görebilmek için eğildi. "Her ne kadar senden umudum olmasa da..." Omzumun üstünden elini uzatıp masadaki ürünleri işaret ederek konuşmaya devam etti. "Burada gördüğün tek bir ürün, bir faninin bir yıllık maaşına bedel." Kıkırdayarak doğrulduktan sonra "Yani aşko bu malzemelerle duvarı süslesen, o bile bir şeye benzer."

"İğrenç birisin Bade, bunu söyleyen olmuş muydu hiç?" Bade'yle konuşurken çoğunlukla yaptığım şeyin yüzümü buruşturmak olduğunu henüz idrak edebiliyordum.

"Bazen söylerler," dedi ve umurunda olmadığını belirtircesine omuz silkti. "Parlayan ışık söndürülmek istenir aşko ama güçleri yetmez. Bana yaklaştıkça ancak ışığım onları kör eder."

"Ne alaka?" Alaycı bir tavırla kaşlarımı kaldırdım.

"Ben bir güneşim pirecik," dedi duruşunu dikleştirerek. "Işığın kaynağı benim."

Sıkıntılı bir şekilde iç çekerek, "Gerçekten kusacağım artık. Daha fazla kendini beğenmeni dinlemek istemiyorum," dedim. "Her ne yapacaksan başlar mısın artık?"

"Ders bir ucube," derken işaret parmağını havaya kaldırdı. "Her zaman kendine, ne kadar değerli olduğunu hatırlat. En değerli sensin."

"Bu şekilde mi?" diye sordum.

"Kendini nasıl görmek istiyorsan o şekilde... Sen kendini ucube gibi gördüğün için duruşun bile zavallı!" Bade'nin söylediğiyle birlikte aynaya baktığımda gerçekten özgüvensiz duruşumun ne kadar rahatsız edici olduğunu gördüm ve duruşumu dikleştirdim.

"Aynen bu şekilde," dedi başını sallarken.

Beklemekten o kadar sıkılmıştım ki "Hadi başlayalım artık," dediğimde sıkıntım ses tonuma yansımıştı.

"Ders iki," dedi ve bu kez iki parmağını havaya kaldırdı. "Süslenmek ve hazırlanmak kendine ayırdığın en keyifli vakittir. Bundan sıkılamazsın."

"Ama sıkıcı?"

"Tam da bu yüzden ucubesin işte," derken gerçekten bir zavallıymışım gibi hissettirerek baktı yüzüme.

"Tamam, sıkılmak yok," dedim başımla onaylarken. "En çok da kendimi seviyorum. Güneş, ay, yıldız, bulut... Yukarıda her ne varsa en çok benim."

"Aferin," dedikten sonra vakit kaybetmeden sol tarafıma geçti.

Bir süre hiç konuşmadan yüzüme farklı şeyler sürüp spreyler sıktı. Yelpazeyle havalandırdı, hiç sıkılmadan dakikalarca masaj yaptı. Makyaj yaparken tüm bunların yapıldığını ilk kez görüyordum.

Evde makyaj yaptığımda doğruca fondöten sürüp göz kapaklarımı, elmacık kemiklerimi ve dudağımı renklendirmekten başka bir şey yapmazdım ve bunların tamamı en fazla yarım saatimi alıyordu.

Bade ise sadece kırk beş dakikadır yüzümü nemlendirmekle, masaj yapmakla ve asla ne olduklarını bilmediğim şeyleri yüzüme sürmekle meşguldü.

"Ders üç," dediğinde gözlerimi açtım. Makyaj masasının kenarına yaslanıp kollarını göğsünün altında birleştirdikten sonra konuşmaya devam etti. "Hayatına giren yeni bir çanta ya da stiletto değilse... Kimsenin hiçbir değeri yoktur. Onlar sadece belli bir süre sana hizmet etmek ve gönlünü gün etmek için gönderilmiş kölelerdir."

"Sen gerçekten kalpsizsin," dedim dehşete düşmüş bir ifadeyle. "Nasıl insanlara bu gözle bakabilirsin?"

"Ne yapmamı beklerdin? Onlara bir değerleri olduklarını hissettirip kalbimi kırmalarına meydan verecek kadar aptal mıyım ben?" Tüm ciddiyetiyle konuşuyordu. "İnsanlar benim kalbimi kıracağına ben onlara bir zavallı gibi hissettiririm. En azından günün sonunda yatağında gözyaşı döken taraf ben olmayacağım."

"Haklısın aslında biliyor musun?" diye mırıldandım.

"O iğrenç çocuk yüzünden her gece ağlıyorsun değil mi?" diye sorduğunda şaşkınlıktan gözlerim kocaman açıldı. "Bir benim göz altlarıma bak, bir de senin..." Yaslandığı yerden doğrulup ya-

nıma geldi ve aynaya döndüğünde sırasıyla bir Bade'nin yüzüne bir kendi yüzüme baktım.

Haklıydı.

"Gerçekten..." dedim hayretle. "Ben..." Söyleyecek hiçbir şey bulamadığım için susmaktan başka bir şey yapmadım.

"Seni zerre kadar sevmediğimi bilirsin pirecik ama şu yüzünün haline bak... Gözünün feri sönmüş, göz altların halka halka olmuş, dudakların çatlak patlak... Biraz da fakir olduğun için beslenememenin verdiği bir zayıflık var tabii. Yüzün çökmüş, korkunç görünüyorsun. Üstelik..."

"Bade yeter!" diye bağırarak lafını kestim. "Tamam en güzel sensin, üstüme gelme artık."

"Kafanın içinin de boş olduğunu biliyordum," dedi göz devirerek ve doğruldu.

"Ne?"

"Ders biri hatırla hemen," dedi kollarını göğsünde kavuşturarak. "Ne demiştim ben sana?"

Sıralamayı karıştırdığım için hangisinden bahsettiğini hatırlayamadım ve boş boş yüzüne bakmaktan başka bir şey yapmadım.

"Gerçekten aptal bir kızsın," derken bana acıdığını belli eder gibi başını ağır ağır iki yana salladı. "Tekrar ediyorum. Ders bir..." Yeniden işaret parmağını omuz hizasında kaldırıp "Her zaman kendine, ne kadar değerli olduğunu hatırlat. En değerli sensin," dedi. "Tekrar et."

"En değerli benim. Her zaman bunu kendine hatırlat."

"Aferin," dedi başını sallayarak. "Cildini yeterince hazırladığımıza göre artık başlayabiliriz."

Bade'nin makyaj malzemelerine yönelmesiyle birlikte garip bir şekilde heyecanlanmaya başladım.

Tek kelime bile konuşmadan tüm ciddiyetiyle makyajım üzerine çalıştığı süre boyunca hiç kıpırdamadan durdum. Yalnızca Bade'nin çenemden tutup yaptığı ufak yönlendirmelere uymuştum.

Son halini görmemi istemediği için makyajın ilk zamanları yönümü çevirdiği için yüzümün ne halde olduğunu bilmiyordum.

"Bitti," diyerek geriye çekildiğinde gururla yüzüme bakıyor ve keyifle sırıtıyordu. "Ay..." Hayranlıkla gözleri ışıldıyordu. "İnanmıyorum. Senin gibi çirkinden böyle bir şey nasıl çıkabilir?"

"Nasıl oldu?" diye sordum heyecanla. "Bakayım mı artık?"

"Bak," dedi omzuma dokunarak.

Hemen oturduğum yerde yönümü aynaya döndüm. Yansımamda gördüğüme inanamadığım için eğilerek yüzümü incelemeye devam ettim. Bir ara çok fazla uğraştığı için benimle alay ettiğini ya da bir şeyler yaptığını düşünmeye başlasam da şu an karşımda gördüğüm Peri çok güzeldi.

"İnanmıyorum," dedim şaşkınlıkla. "Peri Kızı gibi..." diye mırıldandım.

"Ay, gerçekten inanamıyorum. Bu kadarını ben bile beklemiyordum." Bade ellerini beline koyup aynadaki yansımamı benimle birlikte incelemeye devam etti.

Abartılı bir makyaj yapmamış olsa da mezuniyetten beri yüzüme çöken hüznü alıp götürmüştü. Gözlerimin buğulu ve üzgün bakışları dışında her şeyi silip atmıştı sanki. Kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar iyi hissediyordum.

"Çok beğendim," dedim Bade'ye dönerek. "Gerçekten çok güzel olmuş."

"Sen bir de senin için ayarladığım elbiseyi giyince gör." Çenesinin ucuyla karşı taraftaki giyinme odasını işaret edince omzumun üstünden arkaya baktım. "Makyaj sadece güzelliğini ortaya çıkarır. Doğru elbiseyle bunu desteklersin ve onların içindeyken gösterdiğin tavırla kalpsiz bir sürtük olursun."

"Elbise mi?" O kadar şey söylemişken ben sadece elbise kısmına takıldığım için bunu sormuştum.

"Kalk hadi," dediği an kalkıp giyinme odasına doğru yürümeye başladım. Bade de peşimden geliyordu.

Hıncahınç kıyafet ve ayakkabı dolu olan odaya girdiğimde ağzım açık kalmıştı. Etrafıma bakınırken karşıdaki askıda duran kırmızı elbiseye gözüm takıldı. Diğerlerinden farklı şekilde yönü bize dönük olarak asıldığı için Bade'nin bahsettiği elbisenin o olduğunu düşündüm.

"Bunu mu giyeceğim?" diye sorduğumda Bade yanımdan geçip askıların olduğu tarafa ulaştı ve tam olarak bahsettiğim elbiseyi eline aldı.

"Kırmızı her ne kadar benim kutsal rengim olsa da bu gece kullanmana izin vereceğim," dedi ve elbiseyi daha iyi görebilmem için havaya kaldırdı. "Alev alev olacaksın."

Elbiseyi incelemekten ve kendimi onun içinde hayal etmekten herhangi bir şey söyleyemedim.

"Giy hadi," diyerek elbiseyi bana uzattı.

Yine hiçbir karşılık vermeden söylediğini yaptım ve elbiseyi askısıyla elinden alarak bir adım kenara çekildim. Olumlu anlamda usulca başını salladıktan sonra odadan çıkıp arkasından kapıyı kapatana kadar hareket etmeden bekledim.

Odada yalnız olmanın verdiği rahatlıkla kendi etrafımda dönerek çeşit çeşit kıyafetleri hızlıca inceledim. Gerçekten Bade'nin övündüğü ve şımardığı kadar eşyasının olduğunu gözlerimle görmek garip hissettirmişti.

Daha fazla vakit kaybetmeden üzerimdekilerden kurtularak Bade'nin verdiği elbiseyi dikkatle giymeye başladım. Ne kadar olduğunu bilmesem de dünya kadar para sayarak aldığına emin olduğum lüks elbiseyi titizlikle üzerime geçirmiştim.

Gördüğüm an çok beğendiğim elbisenin üzerimde duruşuna âşık olmuştum. Saten bir elbiseydi. Askılı, düşük v yakalı elbisenin yakası dökümlü bir şekilde hafifçe dekolte verirken aşağı doğru vücudumu sarmalıyordu.

Benim için öyle cüretkâr bir elbiseydi ki ne yapacağımı bilemeyerek panik olmuştum resmen.

Bade'nin elbisenin altına giymem için kenara hazırladığı *stiletolarla* birlikte hazırlığımı tamamladıktan sonra aynanın karşısına geçtim.

Aynadaki yansımamı dakikalardır hem çekinerek hem de hayranlıkla incelemekten zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Epey vakit geçmiş olmalı ki Bade homurdanarak kapıyı açtığında irkilerek arkamı döndüm.

Bade'nin yüzünde gurur dolu bir gülüş yer ederken bana rağmen gözlerindeki ışığı görmek fazlasıyla mutlu etti.

Kollarını iki yana açarken "İşte şimdi hayatıma hoş geldin," dedi keyifli bir şekilde omuz silkerek. "Gerçek bir sürtük olursan benimle arkadaş olabilirsin pirecik."

14

Arkadaş

Yalanlar günbegün öldürür benliğini
ve zamanla bir yabancının suretine bürünürsün.

Yaklaşık yarım saat önce nereye gittiğimizi bilmediğim bir yolculuğa çıkmıştık.

Bade'yle birlikte taksiden indiğimizde anlayabilmiştim nereye geldiğimizi. Yol boyunca söylememekte inat ettiği için meraktan çatlamıştım. Şimdi önünde durduğumuz mekânı görünce ve dışarı kadar gelen müzik sesini duyunca anlamış oldum.

Bade sanki gerçekten arkadaşmışız gibi taksinin etrafından dolanarak yanıma ulaştıktan sonra koluma girdiğinde şaşkınlıkla yüzüne baktım. Üzerindeki siyah ve yine oldukça dekolteli elbiseyle en az benimki kadar cüretkâr görünmesine seviniyordum. Aksi halde kendimi çok rahatsız hissedeceğime emindim.

Bade'yle birlikte son derece lüks görünen mekânın önüne geldiğimizde insanların bize baktığını gördüm. Bade bu bakışlar karşısında gülücükler saçarken onun aksine insanların hedefinde olduğum için son derece huzursuz hissediyordum.

"Gül biraz," dedi kulağıma eğilerek. "O suratla domuza benziyorsun."

Bade'nin hakaretine kaşlarımı çatarak tepki göstersem de çok geçmeden söylediğini yapıp zorla da olsa gülümsemeye çalıştım.

Mekâna girdiğimizde en az dışı kadar içerisi de lüks görünse de aynı zamanda da salaş bir ortamı olduğundan fazla kasıntı görün-

müyordu. Yine de ilk kez böyle bir yere gelmenin verdiği huzursuzluk kalp atışlarımı ve nefes alıp verişimi hızlandırmıştı.

İçeride insanlar oldukça şık görünse de çılgınlar gibi eğlenen bir kalabalık vardı. Müziğin gürültüsüyle muhtemelen kimse kimseyi duymuyordu. Sesini duyurmayı bahane edenler de kuytu köşelerde öpüşüp koklaşıyor, çoğunluğu partnerinin boynuna gömülmüş, her ne kadar ulu orta yaşıyor olsalar da insanların özeli olduğu için bakmaktan çekindiğim şeyler yapıyorlardı.

Bade'nin kolundan ayrılmadan onunla birlikte oturacağımız yere ulaştım. Burada olduğum için kendimi hiçbir şekilde iyi hissetmiyordum ve hatta pişmanlık duymaya başlamıştım.

Bar taburelerine otururken olabildiğince dikkatli davransam bile yine de oturduktan sonra üzerimi kontrol etmeyi ihmal etmedim.

"Bir şey soracağım," dedim Bade'nin kulağına eğilerek. Başını sallayarak sormamı söylediğinde daha çok eğildim ve o şekilde konuşmaya devam ettim. "Neden buraya geldik? Ben kalpsiz, umursamaz biri olmayı istedim senden. Parti ne alaka?"

Bu sorunun cevabını ciddi anlamda merak ediyordum. Süslenip güzel elbiseler giymekle ve partiye gelmekle umursamaz biri olabileceğimi sanmıyordum çünkü.

"Bir şeyleri ya da birilerini umursamak istemiyorsan kendi hayatına odaklanmalısın. Hayatının merkezine birini koyarsan seni de hayatını da o kişi yönetir. Ben sana hayatını yaşayarak kendi merkezine yine kendini koymanı öğretiyorum."

"Parti şart mıydı?"

"Kütüphaneye götürecek halim yoktu ya?" diye tersledi ve geri çekilerek yüzüme baktı. "Bu gece eğleneceğiz işte."

"Ama ben..." Her ne kadar çekinsem de özümü kaybetmek istemediğim için cümlenin devamını getirdim. "Alkol içmem."

"Nedenmiş?" diye sordu küçümseyici bakışlarla. Herhangi bir şey söylemediğim için saniyeler sonra "Hiç içmedin mi?" diye sordu hayrete düşerek.

Başımı iki yana sallayarak "Hiç içmedim," dedim dürüstçe.

"Hiç mi?" Hâlâ şaşkınlığı devam ediyordu.

"Hiç dedik ya Bade!" diye tersleyerek önüme dönsem de güldüğünü duyunca öfkeyle geri döndüm ve dik dik yüzüne bakmaya başladım. "Ne gülüyorsun? İlla herkes içmek zorunda mı?"

"Pirecik sen gerçek bir zavallısın..." Başını ağır ağır iki yana sallayarak beni kınaması iyice sinirlerimi bozmuştu. Tam o an kalkıp gitmek istesem de tek başıma bir yere gitmekten korktuğum için kalmak zorunda kalmıştım.

"Bade!" İkaz edercesine çıkıştığımda neyse ki alay etmeyi bırakmıştı.

"Tamam, tamam..." dedi yüzünü buruşturarak. "Senden de başka ne beklenirdi ki zaten?"

"Asla alkol almam, ona göre?" Uyarımı dikkate alıp almadığını anlamak için kaşlarımı kaldırarak cevap vermesini bekledim.

Bir süre boş boş yüzüme baksa da daha fazla oyalanmadan başını salladı.

"Tamam, alkol yok." Pes eder gibi ellerini omuz hizasında havaya kaldırdı. "Alkolsüz de eğlenebiliriz."

"Lütfen," diye mırıldanarak önüme döndüm.

Bade'de aynı şekilde taburede dönerek yönünü barmene çevirdi.

Barmene siparişlerimizi vermeden önce yeniden bana baktığında gözlerim onunkilerle buluştu.

"Kokteyl alırız ama değil mi?" diye sorduğunda tereddüt yaşamıştım çünkü kokteyllerin alkollü olup olmadığını bilmiyordum. Bunu sormak istedim fakat öncesinde barmenin bize bakıp bakmadığını göz ucuyla kontrol ettim.

Barmenin bardak kurulamakla uğraştığını görünce Bade'ye doğru eğilerek konuştum.

"Kokteyller alkollü mü oluyor?" Hiç bilmediğim konular olduğu için çekinerek sormuştum.

"O senin isteğine bağlı aşko," dedi geriye çekilerek. "Sen karışma, ben sana alkolsüz bir şeyler ayarlatacağım."

"Kendine?" diye sordum merakla.

"Alkollü tabii ki," dedi hiç beklemeden.

"Ya sarhoş olursan?" Öyle bir durumda ne yapacağımı bilmediğim için aklıma ilk bu soru gelmişti.

"Olmam aşko, merak etme," dedi ve barmene pek anlamadığım isimlerdeki içeceklerden sipariş etti.

Siparişlerimiz gelene kadar hiç konuşmadık. Bade her zaman olduğu gibi burada da mekânın sahibiymiş gibi kasılırken; ben ürkek göründüğüne emin olduğum bakışlarımla çevreyi incelemeye devam ettim.

Biraz sonra barmen içecekleri önümüze bıraktığında hangisinin benim olduğunu bilmediğim için öylece bakmakla yetindim.

"Bu senin," diyerek mavi renkli içeceği önüme sürdü. "Bu da benim," dedikten sonra oldukça garip görünen içeceğinden ufak bir yudum aldı.

"Alkol yok değil mi?" diye sordum önümdeki içeceği şüpheli bakışlarımla incelerken.

"Yok," dedi Bade.

Büyükçe yutkunarak kokteyl kadehini ağzıma götürürken kokusu çoktan burnuma ilişmişti. Şekerli ve hoş bir kokusu olduğunu anlayınca alkol olmadığına daha çok inandım çünkü bildiğim kadarıyla alkoller kötü kokuyordu.

Alkolsüz olduğunu düşünerek ağız dolusu bir yudum alsam da kokusuna göre acı bir tadı olduğu için yüzümü buruşturarak Bade'ye döndüm.

"Acı bu!" diyerek kolunu tuttuğumda güldü.

"Soda ve içine kattıkları meyvelerin asidi birleştiğinden öyle olması normal. İç sen." Yaptığı açıklamayla birlikte kendi içeceğinden büyükçe bir yudum içti ve keyifle etrafa bakınmaya devam etti.

Birkaç yudum sonra kokteylimin acılığını hissetmemeye başladığım için mutluydum. Bade'yle eşzamanlı olarak bitirdiğim için ikinci ve üçüncü siparişlerimizi de birlikte söylemişti.

Dördüncü kokteylinin son yudumunu kafasına diktikten sonra "Bak şimdi," dedi ve kadehi arkasındaki tezgâha bırakıp ayağa kalktı.

Kızıl saçlarını savurarak mekânda dans edilen alana doğru tüm ihtişamıyla yürüdü ve hiç yabancılık çekmeden kalabalığa karıştı. Benimse gürültüden başım ağrımaya ve ortamdaki duman yoğunluğundan midem bulanmaya başlamıştı.

Bade sadece birkaç dakika sonra kalabalığın arasından uzun boylu bir adamla el ele çıktığında dehşete kapılmıştım. Kalabalığın dışında bir alana geçip oldukça samimi bir şekilde dans etmeye başladılar. Öyle samimi görünüyorlardı ki sanki çift olarak gelmişler gibi... Ağzım açık bir şekilde danslarını izlemeye devam ettim.

Bade'nin boyu kısa sayılmazdı. Ona ve topuklularına rağmen çocuk uzun görünüyordu. Yapılı vücuduyla Bade'yi sarmalamıştı. Yine buradaki insanlar için muhtemelen normal olan fakat kendi penceremden baktığımda asla yapmayacağım bir sahneye şahit oluyordum. Bir yabancıyla konuşmak bile zor gelirken böylesine samimi bir şekilde dans etmem... İmkânsızdı.

Bade'nin sarhoş olup olmadığını anlayamıyordum fakat eğer sarhoşsa, dans ettiği genç adamın bu durumu fırsat bilmesine göz yumamazdım.

Birkaç dakika daha bu yakınlaşmayı izledikten sonra ikisinin de hal ve tavırları hoşuma gitmediği için vakit kaybetmek istemedim. Oturduğum yerden kalkıp alışık olmadığım topuklularım yüzünden düşmemeye özen göstererek yürümeye başladım.

Başım öyle bir dönmüştü ki olduğum yerde durup elimi alnıma koydum ve baş dönmemin geçmesini bekledim. Neden başımın döndüğünü anlayamamıştım. Muhtemelen gerildiğim ve aniden ayağa kalktığım için böyle olmuştu.

Zorla da olsa çok geçmeden Bade'nin yanına ulaşabildim.

"Peri!" dedi bileğinden tuttuğumu görünce. "Bize katıl!" O da aynı şekilde beni bileğimden yakalayıp kendine doğru çekmeye çalışsa da karşı koymayı başardım.

"Saçmalama!" diye azarlayarak kolundan tuttuğum gibi çekiştirmeye başladım.

"Hey!" diyerek bana engel olmaya çalıştı dans ettiği adam. "Ne yapıyorsun, bıraksana dans ediyoruz burada!"

"Bitti," dedim ters bir şekilde. "Dans falan etmiyorsunuz artık."

"Sana mı soracağız?" Kolumdan sert bir şekilde yakaladığında canım yandığı için acıyla bağırdım.

"Bırak kolumu!" diye bağırarak kendimi geriye çektikten sonra konuşmaya devam ettim. "Eğer bir kez daha bana dokunursan avazım çıktığı kadar bağırırım!" Buraya ilk geldiğim an ki korkak kızdan eser kalmamıştı şimdi. Tanımadığım bir adama kafa tutmanın şaşkınlığını yaşasam da vakit kaybetmeden Bade'yi kolundan tutup yanıma çektim. "Rahat bırak bizi."

"Manyak mıdır, nedir ya?" diye söylenerek yanımızdan ayrıldığında daha fazla diğerlerinin gözüne batmadan Bade'yle birlikte biraz önce oturduğumuz yere doğru güçlükle yürüdük.

"Neden karıştın bize?" diye azarladı Bade.

"Sarhoş oldun çünkü!" dedim öfkeyle.

"Salak mısın pire, ben sarhoş olmam." Taburelerin önünde durup gözlerinin içine ve konuşma tarzına baktığımda gerçekten normal görünüyordu.

"Neden o adamla öyle dans ettin o zaman?" diye sordum.

"Biriyle tanışmak ya da dans etmek için sarhoş olmam gerekmiyor çünkü!" Bade'nin yaptığı açıklama öyle saçma gelmişti ki kaşlarımı çatmadan edemedim.

"Senin sevgilin var, farkında mısın?" diye azarladığımda güldü.

"Ama burada değil," diye karşılık vererek omuz silktiğinde şok olmuştum.

Bir insanın sevdiğine ya da sevgili olduğu insana sadık olması için yan yana olması mı gerekiyordu yani?

O insan uzakta olduğunda istediği kişiyle takılıp dilediği şeyleri yapma özgürlüğüne mi kavuşuyorlardı?

Belki de bu yüzden kaybediyordum ben. Aşka ve sevdiğim insana öyle bağlanıyor ve öyle saygı gösteriyordum ki diğer herkes yabancılaşıyordu benim için. Gerçekten diğer insanlar gibi rahat olsam çok daha eğlenceli ve katlanılabilir bir hayatım olabilirmiş.

Bade'nin beni buraya getirme sebebini şimdi daha iyi anlıyordum.

"Kendine gel Bade," diyerek kolundan tutup silktim. "Sevgilin var senin."

Omzumun üzerinden bir yere kitlenip kaldığı için muhtemelen beni duymamıştı bile.

"Ne bakıyorsun ucube?" diye bağırdığında ilk önce bana söylediğini düşünsem de arkama bakınca muhatabının ben olmadığımı anlamıştım. "Senin de mi erkek arkadaşını elinden alayım illa?"

İnsanlara durduk yere sataşmasından duyduğum utançla Bade'nin kolundan tutup kenara çektim. "Bade!" diye bağırdım kendine gelmesi için. "İnsanları rahat bırak."

"İyiyim ben, bırak." Tabureye oturup yeni istediği kokteyli içmeye başladı.

Dakikalar içinde Bade yüzünden öyle bir yorulmuştum ki benim önüme de koyulmuş olan kokteyli neredeyse tek yudumda içtim.

On beş yirmi dakika kadar ikimizde konuşmamıştık.

"Bade..." dedim biraz sonra. "Kendinde misin?"

"Aşko kokteylle sarhoş olacak halim yok benim ya, sakin ol," derken omzunun üzerindeki saçlarını geriye attı. "Sende durumlar nasıl?"

"Midem bulandı," dedikten sonra kokteylden bir yudum daha aldım. "Dumandan sanırım. Bir de burası çok havasız."

"Başın dönüyor mu?"

Bunu sormasıyla birlikte panikleyerek elimdeki kadehi tezgâhın üzerine bıraktım ve "Nasıl yani?" diye sordum.

"Onun kafası biraz geç geliyor da ondan sordum," derken çenesinin ucuyla tezgâha bıraktığım kadehi işaret edince ağzım açık kaldı.

"Bade, ne diyorsun sen?" diye çıkıştım hemen. "Hani bana alkolsüz kokteyl hazırlatmıştın?"

"Ay abartma pirecik!" diye tersledi. "Eğlenmeye geldik buraya, başka ne yapacaktım? Oldu olacak şu seksi çocuktan senin için ballı süt ısıtmasını rica etseydim." Keyifle kahkaha attı. "Tabii ki de alkol alacaktın."

Karşısında sinir krizleri geçirirken Bade göz ucuyla hâlâ barmene kaş göz yapma peşindeydi. "Şuna bakar mısın?" dedi şeytani bir sırıtış eşliğinde. "Barmen o kadar yakışıklı ki bana istediğini yapabilir."

"Bade..." Her şey için çok geçti ve söyleyecek bir şeyim olmadığı için donup kalmıştım. "Bunu nasıl yapabilirsin?" Sinirden ellerim titriyordu. "Kokteylin acılığı hakkında yaptığın açıklama neydi o zaman?"

"Yalandı aşko," dedi tek omzunu silkerek.

Her geçen saniye biraz daha başım dönmeye başladığı için sonumun ne olacağını kestiremiyordum. Eğer birazdan sarhoş olup Bade gibi iğrençleşmeye başlayacaksam burayı hemen terk etmeliydim.

"Ben gidiyorum," diyerek ayağa kalktım.

"Ne?" diye bağırdı arkamdan. "Nereye gidiyorsun, bekle!"

Bade'yi duymazdan gelerek güçlükle de olsa mekânın çıkışına doğru yürümeye devam ettim. Başım döndüğü için tek elimi şakağıma bastırıyor ve dengemi sağlamaya çalışıyordum.

Bade gibi birine güvendiğim için bir kez daha pişman olmuştum. Her zaman unuttuğum bir şey vardı. Bade Güneş gerçekten kötü bir kalbe sahipti.

15

Yalan İfade

Kötülüğün gölgesi kalbine düşen insanlar
zarar verdikçe mutluluğa ulaşmaya başlar.

Ağlıyordum.

Unut beni sevgilim, ben unutmuyorum...[*]

Takside çalan şarkı özellikle beni daha çok ağlatmak için özenle seçilmiş gibiydi. Şarkı çaldıkça gözyaşlarım akmaya devam etti.

Başımı taksinin camına yaslamış, Yekta'yla geçen güzel günlerimizi düşünüp ağlıyordum.

Başım dönüyor, midem bulanıyordu fakat hiçbiri umurumda değildi. Sanki birisi gelip tüm duygu ve acılarımı içine hapsettiğim kocaman bir sandığın kapağını açmış ve gitmişti.

İnce bir kürdanla koca bir dağı ayakta tutmaya çalışıyordum. Kürdan kırılmıştı ve tüm yük üzerime yığılmıştı. Bense enkazın altında boğuluyordum.

"Ay ne ağlak çıktın sen ya?" Bade yanımdaki koltukta ağladığım için bana söylenip duruyordu. "Bilseydim içirir miydim sana? Keyfin yerine gelir, eğleniriz diyordum."

"Benim eğlencem bu," dedim başımı kaldırarak. "Gözyaşlarımda boğulmak." Sahte bir sırıtışla Bade'ye baktım birkaç saniye.

"Gülünce de daha çirkin oluyorsun gerçekten," dediğinde kahkaha atarak gülmeye başladım.

Benimle birlikte Bade de gülmeye başladı.

[*] Gece Yolcuları – *Unut Beni.*

"Sarhoş muyum ben şimdi?" diye sordum gülmeye devam ederken. "Durduramıyorum gülmemi, sinirlerim bozuldu." Ellerimle ağzımı kapatsam da fayda etmedi.

"Evet aşko, sana söylemiştim. Kafası sonradan gelir diye." Gururla duruşunu dikleştirince ellerimi saçlarına dolayıp yolmak istedim.

"İğrenç bir insansın," dedim gülerek.

"Senin de benden kalır yanın yok," diye karşılık verdiğinde yaklaşık bir dakika boyunca gözümüzü bile kırpmadan birbirimize baktık. Hemen sonra Bade taksinin imkânları kadarıyla kollarını iki yana açıp "İğrenç, kalpsiz, sürtük kız kardeşliğimize!" dediğinde daha şiddetli ağlamaya başlayarak Bade'ye sarıldım.

"Senden nefret ediyorum," dedim yüzümü omzuna saklarken.

"Senden nefret ediyorum," diye karşılık verdiğinde daha sıkı sarıldı.

Yekta Yalçın'dan nefret ediyorum.

Bade Güneş'ten nefret ediyorum.

Bu iki kardeş hayatımı her anlamda mahvederken aynı zamanda da çok fazla şey öğretmişti. Bu yüzden Yekta'ya sinirlendiğimde Bade'ye sığınmıştım belki de. Toz pembe hayatımla kıyaslandığında onların hayatı her ne kadar kirli görünse de gerçekti.

Onlar bir peri masalının içinde yaşamadığımı yüzüme vuran en gerçek kişilerdi.

Ne kadar süre birbirimize sarıldığımızı hatırlamıyordum fakat nihayet ayrıldığımızda Bade'nin de gözleri dolmuş olmalıydı ki başını camdan tarafa çevirip göz altlarını sildi usulca.

Duygusal bir insan olmaktan nefret ediyordum bu yüzden. Hayatımdaki en kötü anıların çoğunda Bade başrol oynuyorken hâlâ ona sarılıyor, zor zamanımda yanımda olduğu için içten içe ona minnet duyuyordum.

İşte tam da bu sebepten yaralanıyordum hep. Onlar için canımı yakabilmek çok kolaydı.

"Bu halde eve gidemem," dedim camdan dışarıyı izlemeye devam ederken. "Annem alkol aldığımı öğrenirse kalbine iner."

"O zaman geriye tek bir seçenek kalıyor!" Bade'nin verdiği tepkiyle gerilmiştim çünkü ondan mantıklı fikirler çıkmasını beklemiyordum. "Bize gidiyoruz ama bir şartla!"

"Neymiş?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"*After party* yapacağız!" diye coşkuyla bağırdı.

"Nasıl olacak o?" diye sordum şaşkınlıkla. Partileme konusundaki bilgisizliğim yüzünden hiçbir şeyi anlamıyordum. Sırf bu yüzden Bade'nin oyununa gelip sarhoş olduğuma da inanamıyordum hâlâ.

"Benim odamda kız kıza eğleneceğiz işte," diye açıkladı. "Ama içmeye devam edeceğiz!"

"Nah!" dedim aniden gelen bir tepkiyle. "Ben çok kötüyüm, içmem hiçbir şey."

"Aşko şu an en saçma noktadasın. Biraz daha içip iyice salman ve gevşemen gerekiyor." Bade omzumdan tutup ikna etmeye çalışırcasına sarsmaya başladı fakat direnmeye devam ettim.

Başımı iki yana sallarken "Asla olmaz," dedim.

Tüm inatçılığımı ortaya koymama rağmen Bade parti fikrini üstelemeyi bırakmamakta kararlı görünüyordu.

Eve gidip annemin gazabına uğramaktansa Bade'nin teklifini kabul etmenin daha mantıklı olduğunu düşündüğüm için daha fazla direnmeden başımla onaylayarak kabul ettim.

"İyi, tamam," dedim memnuniyetsiz bir ifadeyle. "Abartmak yok ama?"

"Tamam," dedi sırıtarak fakat bunu söylerken kendisi bile inanmamıştı.

Gürültü yapmadan merdivenleri çıkmaya çalışırken Bade'nin yardımına rağmen iki kez düşme tehlikesi yaşamıştım.

O da yetmezmiş gibi Bade'nin odasına ulaşana kadar biriyle karşılaşma korkusu kalbimi esir aldığı için titriyordum.

"Bekle aşko, kadehleri alıp geliyorum hemen!" dedi ve parmak ucunda koşturarak odadan ayrıldı.

Bu kez herhangi bir tepki vermeden odanın köşesindeki pufa oturarak beklemeyi seçmiştim. Her ne kadar kendimi kötü hissediyor olsam da partide içtiklerim yüzünden uyuşmaya başlayan düşüncelerin sesi tamamen kesildiğinde ne olacağını merak ediyordum.

Bu yüzden Bade'nin teklifine ılımlı yaklaşacaktım. Ben liseyi yeni bitirmiş genç bir kızdım. Diğer yaşıtlarım gibi gençlik hataları yapmak, bir şeyleri yaptığım için o an değil de daha sonra pişman olmak istiyordum.

Altı yedi dakika geçtiğinde Bade giderken gösterdiği titizlik gibi yine sessizce odaya girdikten sonra kapıyı kapattı.

Elindeki şişeyi havaya kaldırırken "Gece başlasın!" diye bağırdı. Taksideki coşkusu katlanarak büyümüş gibi görünüyordu.

"Bu halde mi?" diye sorarken bakışlarım Bade'den kucağıma, üzerimdeki elbiseye kaydı.

"Evet aşko. Ben evde de böyle dolaşıyorum her zaman?" Elleri kadehler ve şişeyle dolu olduğu için başını geriye atarak omuzlarını saçlarından kurtarıp açığa çıkardı.

Bade'yle her anlamda farklıydık. Ben, dışarıdan eve geldiğimde çoğu zaman üzerimi değiştirip evde rahat edeceğim şeyler giymek isterdim çünkü o an güzel göründüğüm ya da birilerinin beni nasıl gördüğü umurumda olmazdı.

Bade ise insana yürümeyi bile zorlaştıran o yüksek ayakkabıları, rahat oturup kalkmanı engelleyen elbiseleri ve yüzünde ağırlık varmış gibi hissettiren makyajını rahatlığının önüne koyabiliyordu. Gerçekten çok garip geliyordu.

Herhangi bir şey söylemediğim için konu daha fazla uzamadı. Bade pencerenin önündeki tekli koltukların birine oturdu ve ortalarındaki ufak sehpaya kadehleri koyduktan sonra ağzı açık olan şişeden ne içeceğimizi bilmediğim şeyi doldurmaya başladı.

Puftan kalkıp Bade'nin oturduğu koltuğun karşısındaki tekli koltuğa geçtim.

"Kadehlerimizi neye kaldırıyoruz?" diye sorarken elindeki şişeyi yere, sehpanın yanına koydu ve kendi kadehini eline aldı. Uyum sağlamak için Bade'yle birlikte kadehi elime aldıktan sonra boş boş yüzüne baktım bir süre daha.

"Neye kaldıralım?" diye sorarak kadeh kaldırma sorumluluğunu Bade'nin üzerine atmış oldum.

Kısa bir süre düşünmek için vakit ayırdıktan sonra aklına bir fikir gelmiş gibi sırıttı. "Buldum," dedi ve kadehini yeniden kaldırıp konuşmaya devam etti. "Biz hayatımıza alıp değer vermesek zerre kadar kıymetleri olmayan zavallı erkeklerin dünyasını başlarına yıkmamıza!" dedi ve kadehini bana doğru uzattı.

Elimde emanet gibi duran kadehi Bade'nin kadehine tokuşturduktan sonra ne yapacağımı bilemeyerek dizimin üstüne koydum. Bade, "İçmen gerek!" dedikten sonra kadehi ağzına doğru götürdüğü için yine onunla birlikte hareket edip sadece dudaklarımı ıslatacak kadar az bir yudum aldım.

İki kadeh sonra bedenimdeki değişimi net bir şekilde hissedebiliyordum artık. Bedenim de en az zihnim kadar gevşemiş ve keyif almaya başlamıştı.

"Bade," dedim bir yudum daha aldıktan sonra. Her ne kadar alışmış olsam bile her yudumda şarabın acı tadıyla yüzümü buruşturmadan edemiyordum. "Bir şey sormak istiyorum sana..."

"Sor aşkom," dedi Bade de kadehi kenara bırakarak.

"Dürüst olacaksın ama?" diye ikaz ettiğimde olumlu anlamda başını salladı. "Şey..." Birkaç saniye düşünüyormuş gibi yaparak kendime zaman tanıdım. "Benimle derdin ne? Yıllardır neden uğ-

raştın benimle? Neden canımı yakmak istedin, zorbalık yaptın?" Bir anlığına ikimizin de keyifli ifadesi yüzlerimizden silinirken Bade büyükçe bir yudum içmek üzere kadehini bir kez daha eline aldı.

"Bunun cevabını merak ediyor musun gerçekten?" diye ciddiyetle sorduğunda gerçekten altında yatan sebebi merak ettiğim için gerilmeye başlamıştım ve vakit kaybetmeden başımı salladım.

"Çok merak ediyorum," diye ekledim.

"Senden nefret ettim, evet. Hem de çok nefret ettim çünkü sen benim sahip olmadığım her şeye sahipsin." Kadehinden bir yudum daha aldı. "Ailen her zaman yanında... Âşık olduğun Yekta arkanda durdu. Bana karşı gelip tüm okulun önünde cesurca elinden tuttu, seni korudu." Her söylediğinin ardından gözlerine biraz daha hüzün çöküyordu. "Tüm okul benim yanımda görünürken hiçbiri değer vermiyordu. Hepsi Bade Güneş ismi yüzünden yanımda olmak isteyen çıkarcılardı sadece..." Derin bir nefes aldı. "İşte bu yüzden her fırsatta canını yakmak istedim. Benim kadar senin de üzülmeni istedim. Her gün ailesinin yüzüne bile bakmadığı, âşık olmayı kendine layık görmeyen, sadece popülerlik uğruna arkadaşları olduğunu sanan bir kız olarak senden nefret ettim."

"Bade..."

Karşımda ağlamaya başlamıştı ve ben kendimi nasıl tutacağımı bilmiyordum. Aynı şekilde onu teselli etmek ya da kendini iyi hissetmesi için söyleyeceğim bir şeyim yoktu.

"Bir kişi bile nasıl hissettiğimi ya da hikâyemi merak etseydi..." Bir hıçkırıkla bölündü söyleyecekleri. "Şimdi bu kadar fazla kişi benden nefret etmiyor olurdu Peri." Ağlamak istemediği belliydi. Gözyaşlarına engel olmak için yukarı baktı bir süre. "Bu yüzden insanlara zorbalık yapmak benim güvenli alanım. Kendime yıllarca bunu öğrettim çünkü. Kendimi korumayı... Ben hayata yenik ve yalnız başladım. Eğer ben onlara zarar vermezsem, onlar bana zarar verecekti."

"Bunu değiştirebilirsin," dedim birkaç dakika sonra. "Böyle olmak zorunda değil."

"Zorunda," diye itiraz etti. "İnsanların canımı yakmasına izin veremem."

"Acılar insana hayatta kalmayı öğretir Bade," dedim hüzün dolu bir öfkeyle. "Kendini bu kişi olmaya zorlayamazsın."

Yeni doldurduğu kadehini havaya kaldırdı. "Kendini koruyabilmek için kötü olmaya zorlanan hayatlara," dedi ve elimde tuttuğum kadehime uzanıp kendi kadehini tokuşturdu.

"Kötü kalplerin altında yatan tüm iyilere," dedikten sonra boşluğa doğru kadehimi kaldırdım ve hemen sonrasında ağzıma götürdüm.

"Öğreniyorsun," dedi sırıtarak.

"Çünkü öğretmenim tam bir sürtük." Kahkahalarımız birbirine karıştığında içinde bulunduğumuz andan ne kadar keyif aldığımı bir kez daha hissettim.

Kaç kadehi ardımızda bıraktığımızı bilmiyordum bile. Sadece başımın korkunç derece döndüğünü ve artık olur olmaz her şeye güldüğümüzü algılayabiliyordum. Kendim için bir şey yapmıştım ve bundan keyif alıyor, çok eğleniyordum.

"Şeyi hatırlıyor musun?" diye sorarken hiç sebep olmadığı halde gülüyordu.

"Neyi?" diye sordum merakla.

"Okul birincisi olduğun için mezuniyet gününde tüm gözlerin senin üzerinde olacağını ve herkesin sana hayran kalacağını söylemiştin..." Geçmiş günleri hatırlamanın buruk tebessümüyle bakıştık. "Senden bunu nasıl aldım ama?" Alaycı bir şekilde güldüğünde kaşlarımı çattım. "Yine bir şekilde her zaman olduğu gibi dikkatleri üzerime çekmeyi başardım."

"Pencereden düşerek mi?" diye iğneledim.

"Nasıl olduğunun ne önemi var? Öyle ya da böyle insanlar o gün de benden bahsetti." Kibirli duruşunu takınmayı ihmal etmedi.

"O gün ben de ölüyordum. Senin kadar beni de konuştular," diyerek saçma bir yarışın içine dahil ettim kendimi.

"Orası öyle ama yine atladığın bir fark var pirecik," dedikten sonra bir yudum alıp öyle devam etti. "İkimiz de ölmek üzereydik, doğru. Tek fark sen böcek gibi zehirlenirken ben bana yakışanı yaptım ve daha asil bir ölümü tercih ettim."

"Bade, salak mısın?" diye tersledim. "Bir ölüm kalmıştı havasını atmadığın... Ayrıca ölmedin, aptal!" Göz devirerek önüme döndüm.

Yalnızca birkaç saniye geçmişti ki, biraz önce atladığım fakat tam şu anda beynimin içinde şimşek gibi çakan detayı fark edip hışımla Bade'ye döndüm.

"Ne dedin sen?" diye bağırdım. "Tekrar et."

"Neyi?" diye sorarken anlamayarak yüzüme baktı.

"En son ne söyledin?"

"Ne söyledim?" diye soruyla karşılık vererek anlamazlıktan geldiğinde iyice sinirlenmeye başladım.

"Bade!" diye çıkıştım öfkeyle. "*Ölümü tercih ettim*, dedin!"

"Of be, tamam!" diyerek teslim olduğunda tam olarak neden böyle bir şey söylediğini bilmediğim için gerilmeye başladım. "Bekle," dedikten sonra kadehinin dibindeki son yudumları da başına dikti.

"Bekliyorum," dedim.

"Sana bir şey itiraf etmem gerekiyor," dedi mahcup bir şekilde. "Yekta'yı ne kadar sevdiğini, taksideki hallerini görünce daha iyi anladım. Seni de zaten bu yüzden evime davet ettim."

"Bade, ne geveliyorsun sen ağzında?" diye sordum telaşlı bir şekilde. "Lafı çevirmeden söyle hemen."

"Peri..." Korkulu bakışları gözlerime kenetlenmişti. "Ben yalan söyledim," dediğinde yüzündeki endişe net bir şekilde görülebiliyordu. "Mezuniyet günü beni aşağı iten Yekta değildi."

Ağzım açık bir şekilde Bade'nin itirafını dinliyordum.

"Kim?" diye sordum dehşet içinde dinledikten sonra. "Kimdi peki?"

"Kimse..." dedi hemen. "Hiç kimse... Ben o gün intihar ettim," dedi kekeleyerek. Konuşmasının ardından geriye yaslandığında gözleri hâlâ yüzümü inceliyordu.

"Peki neden?" diye sordum heceleyerek. "Neden Yekta'ya böyle bir şey yaptın? Neden yalan ifade verdin?" Her kelimemde daha çok öfkeleniyordum.

"Çünkü kardeşim olduğunu yeni öğrenmiştim. Ondan kurtulmak istedim. Ailemin umurunda bile değilken aptal bir çocuğun sonradan gelip başımıza bela olmasını istemedim!" Öyle bir bağırmıştı ki karşılık verip vermeme konusunda kararsız kaldım bir süre. "Bu yüzden de yalan söyledim. O aptaldan kurtulursam her şey yoluna girer sandım."

Hışımla ayağa kalkarken dizim sehpaya çarpıp sallandı ve kadehlerin ikisi de yere düşüp kırıldı.

Umursamadım.

"Sen... Her şeyi hak ediyorsun Bade!" dedim öfkeyle. "Şu yaptığından sonra emin olduğum tek bir şey var ki... İnsanlar gerçekten değişemez. Kötü her zaman kötüdür."

Başka hiçbir şey söylemeden odanın çıkışına doğru yürümeye başladım.

"Peri!" diye bağırdı arkamdan. Odadan çıkmadan önce omzumun üstünden Bade'ye baktığımda gitmemi istemiyor gibi yüzüme bakıyordu. Yalvarır gibi...

Öfkeyle bulanan zihnim onun bu şeytani oyunundan sonra bir an bile orada olmamam gerektiğini söyleyerek sarhoş bedenimi kontrol altına aldı ve hızla evden uzaklaştırdı.

16

Renklerimiz Karışırken

Zamana yenilmeden yaşa.

Her şeyi ardımda bıraktım.

Kendimi, çıkışı ararken labirentin en başına dönmüş gibi hissediyordum fakat umurumda değildi. Yekta belki de Bade'nin bu oyunu yüzünden bana o şekilde davranmıştı. Yaşadıkları kolay değildi çünkü sağlıklı düşünemiyor olması oldukça güçlü bir ihtimaldi.

Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Bade'yle saatler geçirdiğime inanamıyordum. Sabaha karşı 04.23'ü gösteriyordu resmen.

Yol boyunca Yekta'yı aramıştım. Her seferinde telefon sonuna kadar çalsa da hiçbiri yanıtlanmadığı için aklımı kaybetmek üzereydim.

Yekta'yla görüşmeden bir dakika bile boşa harcayamazdım. Tüm bildiklerimi ona anlatmak istiyordum ve sonrasında sorunu her neyse birlikte çözmeliydik.

Yekta'yı son bir kez daha aramama rağmen yine uzun uzun çaldıktan sonra cevapsız bir aramanın daha sonuna gelince öfkelendim. Ona ulaşabilmek için aklıma tek bir seçenek geliyordu. Muhtemelen bunu yaptığımı öğrenirse sinirlenecekti fakat umurumda değildi.

Bu gece Yekta'yla görüşmeden bitemezdi.

Evime yaklaştığımızı biliyordum. Taksiden inersem bu saatte bir yenisini bulmakta zorlanacağım için taksi şoförüne farklı bir adrese gitmek istediğimi söyledim.

Kafede çalışırken sohbet arasında Hülya Hanım nerede oturduğunu ve ev adresini söylemişti. Başım katlanılmaz derecede ağrıyor olsa da bu bilgiyi hatırlayabildiğim için çok mutluydum.

Yekta'yı orada bulacağıma inanıyordum. Nasılsa Hülya Hanım annesiydi.

Camdan dışarıyı seyrederken mezuniyetten önceki hayatımın aslında ne kadar sakin olduğunu düşündüm. Bade'nin zorbalıkları dışında hiçbir derdim yoktu bakıldığında.

Mezuniyetten sonra ise her şey tepetaklak olmuştu. Bildiğim tüm doğrular yanlış; tüm yanlışlar ise doğruya dönüşmüştü birer birer.

Hülya Hanım kafesinde çalıştığım sıradan biriyken Yekta'nın annesi çıkmıştı.

Yekta ve Bade birbirinden nefret eden iki kişiyken şimdi kardeş olduklarını biliyordum.

Birinin zehirlemek isteyecek kadar benden nefret ettiğini öğrenmiştim.

Bade'nin intihar ettiği gerçeği ise en yeni bilgiydi.

Hayatımın bu kadar karanlığa bulanması huzurumu kaçırıyordu. Sırf bu yüzden bile Yekta'ya ulaşmalı ve bir şeyleri daha yoluna koymalıydım.

Taksi söylediğim adrese ulaştığında ilk kez gördüğüm sokağı camdan inceledim. Daha fazla vakit kaybetmek istemediğim için taksimetrede yazan tutarı öder ödemez arabadan indim.

Saat epey geç olduğu için son derece tekinsiz görünen sokağın ortasında tek başıma kalmıştım. Huzursuzca etrafıma bakınırken birilerinin olup olmadığını kontrol ettim. Neyse ki hiç kimse olmadığı için kendimi güvende hissediyordum. Çünkü her zaman insanlar tehlike arz ederdi. Onların olmadığı her yerde kendimi güvende hissedebilirdim.

Sokak olarak doğru geldiğime emin olsam bile hangi evde oturduğunu tam bilmediğim için düşüncelere dalmıştım. Ne yapacağı-

mı düşünürken Hülya Hanım'ı aramaktan başka çaremin olmadığı gerçeği kırbaç gibi zihnimde şakladı birden.

Telefonu çantamdan çıkardım aceleyle. Bade'nin elbisesiyle kalakaldığım için soğuktan titriyordum. Saten elbise yüzünden çıplakmış gibi hissediyor ve çok üşüyordum.

Bu saatte aramamın doğru olmadığını bildiğim halde başka seçeneğim olmadığını bildiğim için rehberde adını bulur bulmaz Hülya Hanım'ı aradım.

Telefonu çekingen bir tavırla kulağıma götürdüğümde yüzüme dokunan parmak uçlarımın soğukluğuyla ne kadar üşüdüğümü daha iyi anlamış oldum. Adeta titriyordum.

Uzun uzun çalmasının ardından Hülya Hanım'ın sesini duyunca umutsuzluğum kayboldu ve hemen cevap verdim.

"Alo?" dedim aceleyle. "Hülya Hanım?"

"Peri?" Sesindeki şaşkınlık açıkça belli oluyordu. "Sen iyi misin?"

"Evet Hülya Hanım, iyiyim." Sorusuna cevap verdikten sonra derin bir nefes alıp direkt asıl konuya geçtim. "Sizi bu saatte rahatsız ettim kusura bakmayın ama... Yekta'yı arıyorum fakat telefonu çaldığı halde bir türlü ulaşamadım. Endişeliyim açıkçası bu yüzden de aklıma siz geldiniz."

Yekta uzun zamandır sevgilimdi fakat evinin adresini bile bilmediğimi fark edince kendimi aptal gibi hissetmiştim. Hiç bahsi bile geçmemişti ve aklıma da gelmemişti açıkçası.

"Dünden beri ben de ulaşamıyorum aslında," dedi Hülya Hanım sıkıntılı bir sesle. "Merak ediyordum. Belki birliktesinizdir diye düşünerek çok rahatsız da etmedim."

"Hayır," dedim hemen. "Birlikte değildik." Ayrıldığımızı söylemek istedim bir anlığına fakat gereksiz bir detayla kadıncağızı gece gece oyalamak yerine bir an önce Yekta'ya ulaşmamın daha mantıklı olacağını düşündüm. "Peki eve gelmedi mi hiç?"

"Evde olup olmadığını bilmiyorum güzelim," dediğinde kafam karıştı. "Dediğim gibi ulaşamadım hiç."

"Nasıl yani?" diye sordum şaşkınlıkla. "Siz..."

"Yekta ayrı yaşıyor," diye cevapladı. "Yanıma nadiren gelir kalır."

Yekta hakkında yine yeni bir bilgi edindiğim için şaşıp kalmıştım. Bu kadar zamandır sevgili olduğumuza ve nerede yaşadığını yeni öğreniyor olmama inanamıyordum. Ayrıca ailesiyle neden bu kadar uzak olduğunu ve ne sorunu olduğunu çok merak ediyordum.

"Peki... Evi nerede?" diye sordum çekinerek. "Adresini rica etsem?"

"Tabii ki," dediğinde sesinin endişesi rahatlıkla anlaşılıyordu. "Mesaj olarak gönderiyorum."

"Çok teşekkür ederim," dedim minnet dolu bir şekilde.

"Ama mutlaka bana da haber ver, olur mu Peri?" diye uyardığında görmeyeceği halde hızlıca başımı sallayarak konuştum.

"Kesinlikle durumdan sizi de haberdar edeceğim Hülya Hanım, merak etmeyin."

Bir anne olarak onu nasıl merak ettiğini tahmin edebiliyordum ve ister istemez Hülya Hanım'ın durumuna kalbim kırılıyordu. Kendi annemi onun yerine koyuyordum çünkü. Aynı şeyi ben anneme yapsam ve onu habersiz bıraksam dünyayı ayağa kaldırır ya da beni mahvederdi. Hülya Hanım ise sakince çocuğundan haber beklemekten başka bir şey yapmıyordu.

"Teşekkür ederim," diyerek konuşmaya başladı. "Oğluma iyi geliyorsun Peri," dedi hemen sonra. "Seninleyken çok daha farklı bir Yekta görüyorum karşımda. Lütfen yanında ol."

"Merak etmeyin," dedim birden ne diyeceğimi bilemeyerek. "Her zaman yanındayım."

"İyi ki varsın," dediğinde sesinin titrediğini duydum ve bu, içimdeki ağlama isteğini körükledi.

"Siz de," dedim gülümseyerek. "Şimdi kapatmalıyım. Bir an önce Yekta'nın yanına gitsem iyi olacak."

"Evet, doğru," dedi hemen. "Dikkatli ol, saat geç oldu."

"Görüşmek üzere."

"Görüşürüz." Son konuşan Hülya Hanım oldu.

Telefonu cebime atar atmaz vücudumda bir şeylerin yolunda gitmediğini hissederek kenara çekildim. Yekta'nın gerginliğinden mi yoksa alkolün etkisinden mi bilmiyordum fakat bayılacak gibi hissediyordum.

Etrafta kimsenin olmadığını bildiğimden kendimi kaldırımın kenarına attım. Gecenin soğukluğu işlemişti kaldırım taşlarına. Tenimi dişleyen ayaz huzurumu kaçırsa da daha iyi hissettirmişti.

Midemin kasıldığını ve bir şeylerin kontrolümden çıktığını hissetmemle bütün gece içtiklerimin vücudumu terk etmesi bir oldu. Neredeyse tüm gün doğru düzgün bir şeyler yemediğim için yalnızca sıvı olarak çıkmıştı midemde ki her şey.

Dakikalarca yolun ortasına kustuktan sonra midemde artık hiçbir şeyin kalmadığını hissettim. Kusmaktan nefret ediyor olsam da vücudumdaki alkolü atabildiğim için kısa sürede kendimi daha iyi hissetmeye başladım.

Burada daha fazla kalıp hasta olmak istemediğim için oturduğum yerden kalktım hemen. Sokağın başına doğru seri adımlarla yürümeye başladım. Ara bir sokakta olduğum için burada taksi bulabileceğimi pek sanmıyordum.

Ana caddeye geldiğimde biraz önce beni bırakan taksinin yol kenarında, park halinde durduğunu görünce keyfim yerine geldi. Vakit kaybetmeyeceğim için mutlu bir şekilde birkaç adım ötede duran taksiye doğru koşturdum.

Sağ taraftan arka koltuğa yerleştikten sonra dikiz aynasından bana bakan taksi şoförüne gülümseyerek "Merhaba," dedim.

"Merhaba, buyurun?" dedi aynı şekilde gülümseyerek karşılık verirken.

Hülya Hanım'ın mesajındaki adresi okuyarak gideceğimiz yeri bildirmemle birlikte taksiyi çalıştırıp gaza bastı.

Yolun ne kadar süreceğini bilmediğim için camdan dışarıyı izleyerek zamanın geçmesini ve Yekta'ya kavuşacağım ânı sabırsızlıkla beklemeye koyuldum.

Yine yabancı olduğum bir başka sokağın ortasında taksi uzaklaşana kadar bekledikten sonra mesajdaki adrese bakarak hangi apartmana girmem gerektiğini öğrendim.

Hemen sol tarafımda kalan apartmanın önüne ulaştığımda kapıyı çalmak üzere tuşlara uzanacakken kapının aralanmış bir şekilde durduğunu görüp vazgeçtim.

Ayağımdaki topuklular yüzünden gecenin bu saatinde apartmandakileri rahatsız etmekten ve dört kat çıkmaktan çekiniyordum. Az ilerideki asansör kapısını görünce sevinçle oraya doğru yürüdüm.

Eski bir apartmanda yaşıyordu. Asansörü bile eski bir bina olduğunu açıkça belli ediyordu.

Asansör dördüncü katta durduğunda kapıyı açıp çıktım ve daire 9'un önünde durdum. Kapıyı çaldığımda karşıma Yekta'nın çıkacağını bildiğim halde kalbim hızla çarpıyordu.

Çekinerek de olsa nihayet kapıyı çaldıktan sonra bir adım geriye çıktım. Gerginliğimi kontrol etmeye çalışırken alt dudağımı yemeye başladım.

Kapıyı açan olmadığı için biraz sonra tekrardan kapıyı çalıp beklemeye devam ettim.

Üçüncü kez çalmam gerektiğinde öfkeyle kaşlarım çatıldı fakat inat ettiğim için tekrardan kapıyı çaldım. Bu kez daha ısrarcı davranmıştım.

Nihayet içeriden sesler geldiğini duyunca mutlu olsam da kalbimin gürültüsü anbean artmaya başladı.

Biraz sonra kapı aralandığında nefesimi tuttum. Yekta'yı göreceğim için bu kadar heyecanlanmam normal değildi.

Normaldi.

Ne olursa olsun ona deliler gibi âşıktım. Yanımdayken bile özlediğim birini birkaç saat görmediğimde heyecanlanıyor olmam gayet normaldi.

Kapıyı tam olarak açmadan aralıktan başını uzattığında yüzündeki şaşkınlığa şahit oldum. Uykulu ve yorgun gözleri burada ne işim olduğunu sorgular gibi bakıyordu.

"Peri?" dedi güçlükle.

Sarhoş muydu?

"Ne işin var burada?" Daha uzun bir cümle kurduğu için rahatlıkla anlayabilmiştim bu kez. Sahiden sarhoştu.

"Senin için geldim," derken yüzüme kocaman bir tebessüm yerleşti.

"Bunu senden kim istedi?" diye tersledi.

Ayakta duramadığı için kapının kenarına yaslandığında haline üzüldüğüm için tartışmak yerine ılımlı olmayı seçtim.

"İçeri geçip öyle konuşalım," dedim bir adım yaklaşarak. "Çok geç oldu, insanları rahatsız etmeyelim."

"Söylediğin gibi çok geç, evine dön." Kapıyı kapatmaya yeltendiği an iki elimle tutarak buna engel oldum.

"Yekta, lütfen!" Herhangi bir şey söylemesini beklemeden kapıyı iterek açtım. "Konuşmamız gerekiyor."

Karşı koymayı bırakıp geriye çekildiğinde şaşırıp kaldım. En az benim kadar inatçı olduğunu bildiğim için bir süre daha direneceğini düşünüyordum fakat bu konuda yanıldığıma sevinmiştim.

Yekta'nın peşinden eve girdikten sonra çarpmamasına özen göstererek kapıyı usulca kapattım.

Bir yandan ilk kez gördüğüm evini incelerken diğer yandan nereye gidiyorsa takip ediyordum. Işıkların çoğu kapalı olduğu için net göremesem de dağınık ve kasvetli bir ortam vardı. Yekta'ya o kadar yakışan bir yerdi ki... Keyfimi kaçırmıştı adeta.

En az kafasının içi kadar dağınık olan bu küçük apartman dairesi gerçekten Yekta Yalçın'ın evi olmayı hak ediyordu.

Doğrudan balkona çıktığı için onunla birlikte balkona çıktım. Kapının girişinde birkaç dakika durup ne yapacağını izlemeye koyuldum.

Yere attığı örtülerin üzerine kendini bıraktıktan sonra sırtını duvara yasladı ve tek bacağını balkonun kenarlıklarına doğru uzattı.

Kenarda duran şişeyi eline almasıyla kafasına dikmesi bir olduğunda kalbime bir hüzün çöktü. Onu bu hale getiren şeyin ne olduğunu öğrenmek ve yanında olmak istiyordum. Daha önce onu kurtardığımı, onu iyileştirdiğimi söylemişti bana. Tekrardan onu kurtarmak ve iyileştirmek istiyordum fakat bunun için ne yapmam gerektiğini bile bilmiyordum.

Kapıda dikilmeyi bırakıp örtünün diğer ucuna oturdum ve tıpkı Yekta gibi sırtımı duvara yasladıktan sonra bacaklarımı uzatarak Yekta'nın yanındaki yerimi aldım.

Dakikalarca konuşmadık.

Yekta içti, ben izledim.

Sanki hiç yokmuşum gibi davranarak içmeye devam ediyorken ben gözlerimi bile ayırmadan Yekta'yı inceliyordum. Her saniye ne kadar çok özlediğimi yüzüme vuran yüzünün her zerresine dokunmak istiyordum.

Yekta Yalçın'ı öpmek istiyordum.

"Elbise ne iş?" diye sorduktan sonra şişeyi bir kere daha kafasına dikti.

Herhangi bir şey söylemeden önce başımı eğip elbiseme baktıktan sonra kendimi rahatsız hissederek elbiseyi etek kısmından çekiştirdim.

"Hiç," dedim sadece. Konunun detaylarından bahsettiğimde sinirleneceğine emindim çünkü.

"Nereden geliyorsun?" diye sorusunu farklı bir şekilde sorarak üstelerken gözlerimin içine baktı. Her ne kadar birkaç saniyeliğine de olsa yüzüme bakması güzel bir şeydi.

"Partiden," dedim net bir şekilde. "Sana sinirlendiğim için partiye gittim."

Güldü.

Yanağındaki gamzesi kalbimin mezarlığı gibi gecenin karanlığına rağmen belirdiğinde nefesimi tuttum.

Yalnızca sokak lambalarıyla aydınlanan balkonda ışığın yetersizliğine rağmen Yekta'yı net olarak görebiliyordum. Çünkü onu görmek istiyordum, özlemiştim.

"Güzel," dedi alaycı bir şekilde başını sallarken. "Kim eşlik etti sana?"

Sanki soruyu öylesine sormuş da cevabım umurunda değilmiş gibi başını çevirerek şişeden bir yudum daha içti.

"Bade," dedim çekinerek de olsa. "Bade'yle birlikte gittik."

"Peri Kızı'na bakın, hızlı çıktı," dedi alaycı bir şekilde. "Yeni arkadaşlar edinmişsin hemen."

"Hayır, öyle değil," diye itiraz etsem de beni dinlemek yerine şişeyi ağzına götürürken uzanıp elinden tuttum ve içmesine engel oldum. "Daha fazla içmemelisin!"

"Bırak," diye bağırarak elimi ittikten sonra şişeyi dudaklarıyla buluşturdu.

"Yekta!" diyerek ikaz ettim. "Lütfen!"

"Biz ayrıldık," dedi titreyen sesiyle. "Bana karışamazsın."

"Karışırım," dedikten sonra yeniden uzanıp yanına bıraktığı şişeyi aldım aceleyle. "Daha fazla içmeni istemiyorum."

"Ver şunu," diye homurdanırken bana doğru elini uzattı.

Ne kadar ciddi olduğumu anlaması için şişeyi arkama saklayarak "Hayır," dedim.

"İçeride fazlasıyla var," dedikten sonra elini çekti. "Gidip onları alırım, zor bir şey değil."

Umutsuzluğa kapılsam da beynim yeni bir yöntem geliştirdiği için Yekta'ya karşı onu kullanmak üzere harekete geçtim.

"Eğer sen içmeye devam edersen ben de içerim!" Son içtiklerimden sonra midemin mahvolduğunu biliyordum. Tek dileğim Yekta'nın bu blöfümü yemesiydi çünkü bir daha hayatımın sonuna kadar ağzıma bir damla bile alkol sürmek istemiyordum.

Tadı iğrençti ve gerçekten insanların bundan nasıl keyif aldığını anlayamıyordum.

"Oyun oynayacak halde değilim," diye tersledi. "Sen içemezsin, korkarsın. Pembe olmayan hiçbir şeyi hayatına dahil etmezsin, unuttun mu Peri Kızı?"

"Öyle mi?" diye sordum iyiden iyiye sinirlenmeye başlayarak.

"Öyle," dedi aynı alaycı tavrını sürdürerek.

Hiçbir şey söylemeden arkama sakladığım şişeyi kucağıma koydum. Yekta'nın bakışları bana döndüğü anda ise hiç tereddüt etmeden şişeyi kafama diktim ve uzun uzun içtim.

Kekremsi tadı midemi mahvetmişti.

Kendime fazla yüklendiğim için tam o an hepsini geri kusmak istesem de bir süre daha sabrettim ve epey içtim.

"Yapma!" dedi ve oturduğu yerden kalktı. "Ver şunu, ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye azarlayarak zorla şişeyi elimden aldığı gibi öfkesine engel olamayıp balkondan aşağı fırlattı.

Tam o an sokağın tüm sessizliğini bozacak şekilde parçalara ayrılan cam şişenin gürültüsü kulaklarımda çınlamıştı.

Korku ve gerginlikle yumduğum gözlerimi saniyeler sonra açtığımda Yekta karşımda dikilmiş öfkeli bir şekilde bana bakıyordu.

"Bir daha bunu sakın yapma!" diyerek azarlamaya devam etti.

"Sen de öyle," diye bağırdım daha fazla dayanamadığım için. "Karşında kim olduğunu unutuyorsun sanırım. Bana böyle davranamazsın!"

Bir şey söylemeden sadece yüzüme baktığında gözleriyle konuştu sanki. Özlediğini görebiliyordum. Belki de öyle olmasını istediğim için hayal görüyordum fakat emin olduğum bir şey varsa o da gözlerinin ardındaki hüzündü. Gün gibi ortadaydı ve bana ihtiyacı vardı.

Kabul etse de etmese de Yekta Yalçın'ın bana ihtiyacı vardı.

"Her şeyi biliyorum," diye mırıldandım. "Suçsuz olduğunu... Bade'nin yaptıklarını... Her şeyi..."

Bir an Bade'yle kardeş olduklarını da söylemek istedim fakat Bade'yle bir anlaşma yaptığım için söyleyemiyordum. Yekta'yı içe-

riden çıkarmak için ifade vermesine karşılık benden bu sırrı saklamamı istemişti. Hem bu sözünü tuttuğu için hem de ortalığın daha fazla karışmasını istemediğim için susmayı tercih ediyordum. Ayrıca Yekta'nın Bade ya da ailesiyle bir bağlantısının olmasını da istemiyordum.

"Seni zehirleyen kişinin Bade olduğunu söylememe rağmen onunla birlikteydin," derken her ne kadar sakin görünse de sesindeki öfkeyi hissedebiliyordum. "Sonra karşıma gelmiş nasıl davranacağımı bana mı öğretiyorsun?"

Yekta Yalçın kaşlarını çattığında kalbim inciniyordu. Bana yalnızca aşkla bakan gözlerini seviyordum.

Yekta benden ayrıldığında öyle şaşkınlığa uğramış ve öyle sinirlenmiştim ki Bade'nin biriyle iş birliği yaparak mezuniyette beni zehirledikleri gerçeği aklımdan tamamen çıkıp gitmişti. Tam şu an bu gerçeği bildiğim halde Bade'den yardım isteyecek kadar aptal olduğum için kendimden tiksiniyordum.

"Seni seviyorum," dedim teskin edici bir tavırla yaklaşarak. İlk kez Yekta gibi hiçbir şeyi umursamadan keyfimin istediği konuyu açmak istemiştim. "Keyfim de kâhyası da her hücresiyle seni seviyor Yekta Yalçın." Bir adım yaklaştım sakince. "Sana deliler gibi âşık bir kalp var burada," dedikten sonra öylece yanında duran elini alıp kalbimin üzerine koydum.

Gecenin soğukluğu tenine işlemişti. Parmak uçları elbisemin askısından geçerek kalbimin üzerine dokunduğunda gözlerimi kapattım ve teninin soğukluğu karşısında nefesimi kontrol etmeye çalıştım.

"Burası senin evin," diye fısıldadım. "Senin dünyan..."

"Benim," diye yinelerken işaret parmağı kalbimin üzerinde daireler çizmeye başladı. "Burası..." diye fısıldadıktan sonra eğilip kalbimin üzerine dudaklarını bastırdı.

Hemen sonra parmağı tenimde bir yol çizerek yukarı doğru uzandığında başımı usulca geriye atarak istediği şeyi yapmasına izin verdim.

Parmağı tenimi keşfeder gibi yukarı tırmandıkça dokunduğu yer buz tutuyordu sanki. Başımı biraz daha geriye atarak boynumu hepten açığa çıkardığımda tuttuğum nefesimi serbest bırakmak için dudaklarımı araladım.

Gözlerimi daha sıkı yumdum.

Parmağı boynumun girintisinde durduğunda "Burası..." dedi. "Benim..." Bir adım önümdeydi. Yüzü boynuma doğru uzanırken sıcak nefesi tenimi yakmıştı. Hızla atan nabzımın üzerine dudaklarını bastırdığında başım dönmeye başladı.

Tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim.

Bu kez parmağı yerine boynumu öpen dudakları tamamen tenimden ayrılmadı ve parmağının çizdiği yolu izlemeye devam etti.

Kulağımın arkasından çeneme doğru nefesiyle tenimi okşayarak ilerlerken bayılacak gibi hissediyordum. O kadar özlemiştim ki Yekta'ya karşı büyük bir açlık vardı içimde ve sadece onu öpmek istiyordum. Dakikalar, saatler, günler... Dudaklarımız sonsuza dek ayrılmasın istiyordum sadece.

Nihayet dudakları dudaklarımla kavuştuğunda bir anlığına gözlerimi açtım ve en az gece kadar karanlık gözlerinin ardındaki ışığa odaklandım.

Yekta Yalçın beni öpmek istiyordu ve öpüyordu.

Yekta Yalçın'ı öpmek istiyordum ve öpüyordum.

Dudaklarımız yanan bir alev gibi bir araya geldiğinde daha büyük bir yangını beraberinde getirdi. Biraz sonra dili dudaklarımı davetkâr bir dokunuşla yokladığında eli usulca belime kaydı ve bedenimi kendine doğru çekti.

Yekta Yalçın'ın nefesiyle yeniden hayat buluyordum sanki. Kendimi ona yasladıktan sonra ellerimi göğsüne yerleştirdim. Kalp atışlarını avuçlarımda hissederken kendimi evimdeymiş gibi hissettim.

Yekta Yalçın'ın kalbi benim evimdi.

Yekta Yalçın benim evimdi.

Dudaklarına ve nefesine sinmiş anason kokusu ruhumu uyuş-

tururken kalbim onun nabzıyla ritim tutuyordu. Bedeninden yükselen alevin sıcaklığıyla kavrulduğumu hissedebiliyordum. Yekta Yalçın'ı yeniden hissedebilmek dünyalara bedeldi.

Dudaklarımız ayrıldığında nefes nefese kalmıştık. Yüzlerimiz hâlâ birbirine çok yakındı. Bu yakınlığı fırsat bilerek âşık olduğum yüzüne dokunmak üzere elimi kaldırdım ve çekingen bir tavırla yaklaşıp parmak uçlarımla elmacık kemiğine dokundum.

"Beni bırakma," dedi titreyen sesiyle. "Sana ihtiyacım var. Karanlığıma rağmen beni bırakma..."

Başımı iki yana salladım hiç beklemeden.

"Bırakmayacağım," dedim. "Sandığın gibi bir hayatın içinde değilim ben," diye itiraf ettim. "Sen yoksan renkler yok Yekta... Işıklar yok, sesler yok... Her şey seninle var," derken gözlerimi gözlerine kenetledim. "Sen yoksan hayatımda hiçbir şey yok, karanlık... Zifiri karanlık."

Söylediklerimin verdiği mutluluk dudaklarının kenarlarına dokunduğunda onunla birlikte gülümsedim.

Dudaklarımız bir kez daha kavuştuğunda onu, bu ânı sonsuza dek yaşamayı isteyecek kadar çok sevdiğimi tekrar ve tekrar fark ettim.

Aniden karşı binadaki dairelerden birinin ışığı yandığında balkonda olduğumuzu idrak edip ayrıldık.

"İçeri geçelim mi?" diye sordu keyifle sırıtırken.

Başımla onayladım.

İlk geldiğimde karşımda duran Yekta'dan eser kalmamıştı şimdi ve bu durum karşısında mutluluktan havalara uçmamak için zor tutuyordum kendimi.

İlk kez Yekta'nın yaşadığı evi, odayı görüyordum.

Yatak odasına girdiğimizde komodinin üzerindeki gece lambasından başka ışık yanmıyordu. Çalışma masasının yanına rastgele atılmış bir kitap yığını gördüğümde şaşkınlıkla Yekta'nın yüzüne baktım. Kitap okumakla hiç ilgisi yokmuş gibi bir izlenim veren birinin bu kadar fazla kitabı olması hayret vericiydi.

Yekta elimi tutarak sabırla odasını incelemeyi bitirmemi bekliyordu. Ben etrafı incelerken Yekta keyifle beni izliyor ve gülümsüyordu.

"Demek burada yaşıyorsun," diye mırıldandım.

Başını sallamakla yetindi.

"Her gün beni şaşırtmayı başarıyorsun Yekta Yalçın," diyerek gözlerimi Yekta'nınkilerle buluşturdum. "Çok garip bir çocuksun, çok..."

Keyifle güldüğünde nefesi yüzüme çarptı.

Gözlerim dudaklarına kaydığında çoktan yüzünün bana doğru eğilmeye başladığını gördüm.

Dudaklarımı davetkâr bir şekilde aralayarak onunkilerle buluşacakları ânı bekledim.

Yalnızca birkaç saniye içinde âşık olduğum dudaklarıyla buluştuğumda kollarına tutundum. Benimle birlikte belimi kavrayıp kendine bastırdığında ufak bir inilti koptu dudaklarımdan. Bu hoşuna gitmiş olmalıydı ki alt dudağımı dişlediğinde bir kez daha inleyerek gözlerimi yumdum.

Parmak uçları elbisemin askısına ulaştığında bir anlığına kendimi geri çekerek dudaklarımızın ayrılmasına sebep olsam da bedenlerimiz hâlâ birbirine yaslanıyordu.

Birkaç saniye öylece bekledikten sonra gözleri gözlerime kenetlendi ve temkinli bir şekilde elbisemin askısını omzumdan aşağı düşürdü. Tek omzum açıkta kaldığında kalbimin gürültüsü tüm her şeyi mahvedecek gibi hissediyordum.

Derin bir nefes aldığımda saniyeler sonra titreyerek ciğerlerimi terk etti.

Gülümsedi.

Dudaklarının kenarını okşayan gülüşüyle bir kez daha arzuladım onu. Bir an kendimde bulduğum cesaretle ellerim yüzüne ulaşır ulaşmaz Yekta'yı kendime çektim ve öpmeye devam ettim.

Bu kez alev daha da yükselmiş gibi hissediyordum. Dudaklarının sıcaklığıyla titriyordum.

Saniyeler geçtiğinde yılları ardımızda bırakmış gibi hissediyordum.

Nefes nefese kalmış bir şekilde ayrıldık yeniden. Bir anlığına başımı eğdiğimde dudaklarını alnıma bastırarak bekledi.

Bir adım geriye çıktım hemen sonra. Şaşkınlıkla gözlerimin içine bakarken neden böyle bir şey yaptığımı sorgular gibi görünüyordu.

Tüm sesler sustu bu kez. Zihnimin içinde koşturan tek bir düşünce dahi kalmamıştı.

Biraz önce Yekta tarafından aşağı atılan elbisemin askısına göz ucuyla baktıktan sonra başımı kaldırıp gülümsedim. Yekta'nın şaşkınlığı devam ederken sağ elimi usulca kaldırıp elbisemin diğer askısını tuttum.

Derin bir nefes daha bahşettim ciğerlerime. Son nefes gibi... İlk nefes gibi... Başkaydı.

Elbisemin askısını parmağımın ucuyla omzumdan aşağı yuvarladığımda saten elbise tüm vücudumu okşayarak ayaklarımın dibine ulaştı.

Bir adımla yanıma ulaştıktan sonra dudaklarıma küçük bir öpücük bıraktı. Öyle bir öptü ki sanki dokunmaya kıyamamış gibiydi o an.

Elleri hâlâ yüzümdeyken başparmağı dudağımın kenarını okşuyordu usulca.

"Bunu gerçekten istiyor musun?" diye sorduğunda hiç tereddüt etmeden olumlu anlamda başımı salladım.

Yekta Yalçın benim her şeyimdi.

Çarpık bir gülüş dudaklarına ilişti̇ğinde "Seni seviyorum," diye fısıldadı. Küçük bir öpücükle taçlandırdı söylediğini. "Seni tüm kalbimle seviyorum Peri Kızı..." Bu kez aşkını haykırmak ister gibi dudakları dudaklarıma ulaştığında birbirimize teslim olduk.

Yekta'nın dediği gibi... Defterime defalarca kez not aldığım gibi... Benim rengim pembe ise Yekta'nın rengi siyahtı.

Bu iki renk hiçbir zaman bir araya gelmemeliyken bu gece renklerimiz birbirine karışıyordu.

17

Peri Kızları Efsanesi

Âşık olduğun kalp senin evindir.

Güneş doğdu.

Ve ben bir peri masalının sabahına uyanmış gibi hissediyordum.

Yabancı bir yerde gözlerimi açma fikri hayatım boyunca korkutucu gelmişti. Kendi odamda uyanmadığım bir günüm bile olmamışken şimdi âşık olduğum çocuğun yatağında uyanmanın hissini yaşıyordum.

Gözlerimi açtığım an âşık olduğum gözleri karşımda görünce gülümsedim. Öyle bir gülümsedim ki uyandığım en güzel sabahın bu sabah olduğunu haykırır gibiydim.

"Günaydın Peri Kızı," diye fısıldadığında sesinin tonuna bile yeniden âşık oldum o an.

"Günaydın Yekta Yalçın," diye karşılık verdim uykulu çıkan sesime aldırış etmeden.

Yekta bu zamana kadar birçok farklı sıfatla seslenmişti bana. Bense ona yalnızca Yekta diyordum. Onun, kalbimde taşıdığı anlamı ifade edecek herhangi güzel bir kelime yoktu çünkü.

Bir anda ilk tanıştığımız zamanlar Yekta'yla birlikte kafede Hülya Hanım'ın yaptığı mülakata katıldığımız gün aklıma geldi ve kendimi tutamayıp gülmeye başladım.

O gün Yekta'nın umursamazlığından nefret ettiğim için ona ettiğim hakaretler aklıma gelmişti. *Beceriksiz, hödük, ruhsuz, egoist, denyo...* Ağzıma geleni söylemiştim resmen.

"Neye gülüyorsun?" diye sordu merakla.

"Hiç," dedim aceleyle omuz silkerek. "Aklıma bir şey geldi de ona güldüm."

Tek elini yanağının altına koymuş bir şekilde bana dönük yatıyordu. Bir şey söylemeden kehribar gözleri yüzümü incelemeye devam ettiğinde utanarak gözlerimi kaçırmak istedim fakat yapmadım. Aksine aynı şekilde gözlerinin içine uzun uzun bakarak kalbimden geçen her şeyi ona sundum adeta.

Göğsünün altına kadar çektiği örtünün üzerinde duran kolunu bana doğru uzattığında kalp atışlarım hızlanmaya başladı.

Yekta Yalçın'ın her hareketi kalbimi hızlandırıyordu. Aldığı her nefes gibi... Gözlerime her baktığı an gibi... Yanımda öylece durduğu dakikalar gibi... Ona dair her şey kalbimi bir başka çarptırıyordu.

Parmak uçlarıyla yanağıma düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına taradı önce. Hemen ardından parmaklarının tersiyle usulca yanağımı okşarken gülümsedi.

"Keşke kendini bir de benim gözümden görebilseydin Peri Kızı..." diye mırıldandı.

Saniyeler içinde diğer elini yanağının altından çekip yattığı yerden doğruldu ve dirseğinden destek alarak durduktan sonra yüzünü bana doğru uzattı. Usul usul yaklaştığı her saniye nefes almam biraz daha zorlaşıyordu sanki.

Yüzü yüzüme çok yakın bir mesafede dururken konuşmaya devam etti.

"Ama boş ver," dedi çarpık bir gülüşle. "Seni bir de senden kıskanmak istemem."

Çapkın tavrı anbean yüzünde büyürken başımı yastıktan kaldırıp gülüşünden öptüm. Bunu yapmamı beklemediği için her ne kadar hoşuna gitse de boşluğuna geldiği için de şaşırmış görünüyordu. Kendime engel olamamıştım. Doğrusu olmak içimden gelmemişti.

Yekta Yalçın âşık olduğum kişiydi ve onu öpmek sonsuza dek isteyeceğim şeylerden biriydi.

"Eğer öyle bir şansın olsa ve kendini benim gözümden görebilseydin Yekta... Bunu yaşamanı istemezdim." Alt dudağımı dişleyerek sustum.

Şaşkınlıkla bakakaldı.

Ne söylersem kalbimde yatan hissi tam anlamıyla yansıtamayacağı için kısa süreli de olsa düşünmek istemiştim.

Çok geçmeden tıpkı onun gibi dirseğimden destek alarak doğrulup Yekta'nın hizasına geldikten sonra konuşmaya devam ettim.

"Baktığın yüzü bir daha göremeyeceğini düşündüğünde gözlerinin karanlığa dalacağını, kulaklarının bir daha hiçbir sesi işitemeyeceğini, ciğerlerin onun kokusuna hasret bir şekilde solup gideceğini ve teninin hiçbir dokunuşa duyar gösteremeyeceğini düşünürdün." Bir anlığına durup belli belirsiz başımı sallarken tepkisini kontrol ettikten sonra konuşmaya devam ettim. "Ve emin ol, kafanın içindeki kötü ses, o gözlere bir daha bakamayacaksın dediğinde yeryüzündeki tüm renklerin kaybolacağını sanıp endişeye kapılırdın." Derin bir nefes aldım. "Çünkü ben bunları yaşadım ve bunların zerresini bile yaşamanı istemeyecek kadar çok seviyorum seni. Bu yüzden kendini benim gözümden görmeni hiç istemezdim."

Kocaman bir gülüşle söylediklerimi karşıladığında gözlerim çoktan dolmuştu. Yekta'nın yüzünü bir buzlu camın ardından izliyormuş gibi hissetmiştim o an. Ve buna rağmen her şeyin bulandığı anda bile tek netliğimin Yekta Yalçın olması nefesimi kesti.

"Seni aklının, hayalinin alamayacağı kadar çok seviyorum Peri," dedi gözlerimin içine bakarak. Tavrının birden ciddileşmesini umursamadan hayranlıkla yüzünü inceledim. "Senden önce hiçbir şeyden korkmayan serserinin tekiydim." Gülümsedi. "Ama o gece... Beni götürdükleri o gece..." Gözlerine bir hüzün çöktüğünde sustu. "İlk kez o gece ağladım. Seni bir daha göremeyeceğim için korktum, ağladım."

"Yekta..." Mutluluktan bir damla yaş süzüldü yanağıma.

Gözyaşlarımla birlikte burnumu çektiğimi duyunca ağladığımı

fark edip "Hayır," dedi. Hemen uzanıp başparmağıyla gözyaşımın yolunu keserken konuşmaya devam etti. "Ağlamayacaksın. Her ne olursa olsun..."

"Mutluluktan ağlıyorum," dedim gülümseyerek.

Başını iki yana sallayarak bu söylediğimi reddettiğini belirtti.

"Efsaneye göre peri kızlarının gözyaşları inci olarak akarmış. Bu yüzden her ağladıklarında gözlerinden dökülen inciler kalplerini zayıflatır ve sonunda onları hasta edermiş..." Tüm ciddiyetiyle anlattığı efsaneyi sonuna kadar dinledikten sonra şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım.

"Yekta..." diye mırıldandıktan sonra daha fazla kendimi tutamayıp gülmeye başladım.

"Neden gülüyorsun?" diye sordu huysuz bir şekilde geriye yatarak.

"Çünkü biraz önce feci salladın," derken gülüşüm kahkahalara dönüştü. "Anlattığın efsane peri kızları için değil, denizkızları için anlatılır."

Bir karış yukarıda duran yastığı alıp yüzüne kapatırken kendi haline acır gibi gülmeye başladı.

"Salladığım o kadar belli oldu mu sahi?" diye sorarken yastık yüzünden sesi boğuk gelse de ne söylediğini anladığım için gülmeye devam ettim.

"Evet," dedim gülüşlerimin arasından. "Çok kötüydü," diye itiraf ettiğimde keyifle kıkırdadı.

Yastığı bir anda yüzünden çekip "Büyüyünce çocuklarımıza masal anlatamayacak mıyım yani?" diye hayıflandığında yüzünün aldığı şekil beni kendimden geçirmişti. Öyle çocuksu bir masumiyet yerleşti ki yüzüne o an dünyanın en güzel şeyi Yekta'nın ifadesiydi.

Yekta Yalçın'ın her ânı ve her şeyi dünyanın en güzel şeyiydi.

"Eğer kendini geliştirirsen, neden olmasın?" diye sorduktan sonra şımarık bir tavırla omuz silktim. "Ama böyle anlatacaksan..." Başımı sert bir şekilde iki yana sallarken gülmemek için yanakla-

rımı şişirdim. "Çocuklarımız her gece benim sesimle uyumak zorunda... Üzgünüm çocuklar!" Son cümleyi söylerken yukarı doğru bakıp omuz silkmeyi ihmal etmedim.

Gelecekteki çocuklarımıza seslenmek bile kalbimin daha hızlı çarpmasını sağlamıştı. Yekta Yalçın'la Peri Koçer'in çocuğu... Nasıl bir şeye benzerdi acaba?

"Bir kızın mı olsun isterdin, yoksa oğlun mu?" diye sordum birden.

Bunları konuşmak başka insanlar için belki de saçma gelebilirdi fakat sevdiğim insanla dilediğim her şeyin hayalini kurma özgürlüğümün olduğunu düşündüğüm için bana saçma gelmiyordu.

"Keyfimizin kâhyası isterse ikisinden de olur. Nasılsa bolca vaktimiz olacak güzelim," dediğinde burnumu kırıştırarak kendimi Yekta'nın yanına bıraktım.

Kolunu yatağın diğer ucuna doğru uzatarak başımın altında yerleştirdikten sonra usulca Yekta'ya doğru sokularak başımı omzuna kadar götürdüm.

"Sana benzesin yeter," dedi çok geçmeden. "Senin ve sana benzeyen çocukların bulunduğu bir ev..." Söylediği şeyin hayalini kurmak için kendine kısa bir vakit tanıdı. "Bir masal diyarında yaşayan karga misali olurdum." Kendisine karga dediği için öfkeyle kaşlarım çatıldığında başını çevirip alnıma ufak bir öpücük bıraktı.

Son söylediğiyle birlikte boşta kalan elini başının altına koyarken "Kendine karga deme," diye azarladım ve sahte bir öfkeyle kaşlarımı daha çok çattım.

"Kızma Peri Kızı," dedi yeniden bakışlarını tavana çevirdiğinde. "Bilirsin, masallarda prensesle birlikte mutlu sona ulaşmak için ya kurbağa ya canavar... Bir şekilde ucube olman gerekir. Yoksa prenses, sihirli öpücüğünü kurtarılmayı bekleyen başka bir canavar için harcar."

"Ne olduğun beni ilgilendirmez Yekta Yalçın," diye fısıldarken çenesinin altından gözlerine bakarak konuşmaya çalıştım. "Bu

dünyaya kaç kez gelirsem geleyim ve sen ne olursan ol... Ben yine seni bulur, sihirli öpücüğümü senin için harcarım."

"İyi ki çıktın karşıma," diye fısıldarken dalgın görünüyordu. "Seni hak edecek ne yaptığımı hiç bilmiyorum."

Herhangi bir şey söyleyerek karşılık vermek yerine başımı kaldırarak kolundan ayrıldım. Yan dönerek elimi çıplak göğsüne koyduktan sonra biraz daha sokulup vücudumun yarısını Yekta'nın vücuduna yasladım.

Kalp atışları kalbimin üzerinde hissediliyordu ve kalp ritimlerimizin birbirine karışması anlam veremediğim kadar güzel hissettirmişti.

Uzanıp dudaklarına küçük bir öpücük kondurduktan sonra geriye çekilip gözlerinin içine bakarak gülümsedim.

"Ben bir karar aldım," dedim gülümsemeye devam ederken. "Geçmiş ya da gelecekle ilgili düşünceler en büyük düşmanım. Hep geçmişte yaşanan olayları düşünerek kendimi mutsuz ediyorum ya da gelecekte ne yapacağımı düşünerek..." Merakla anlattıklarımı dinliyordu. "Tüm bunlar ise anda kalmama engel oluyor, bunu fark ettim. Bu yüzden bundan sonra hiçbir şeyi dert etmeyeceğim ve yalnızca içinde bulunduğum anın tadını çıkaracağım."

Uzanıp bir öpücük daha kondurdum dudaklarına.

Gülümsedi.

"Sevgilim," dedi dişlerini göstererek gülerken.

"Dünyam," dedim hemen.

"Güzelim," diye devam ettiğinde kalbimin üzerindeki kelebeklerin kanat sesleri kulaklarıma ulaşıverdi.

"Kalbim," dedim kelimeleri uzatarak.

Yüzüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına taradıktan sonra karşılık verdi.

"Ruhum," dediğinde ikimizde kıkırdadık. "Bunu sonsuza dek uzatabilirim, biliyorsun değil mi?"

"Çünkü keyfin ve kâhyası beni sonsuza dek sevmek istiyor, de-

ğil mi?" diye soruyla karşılık verdiğimde şımarık bir tavırla burnunu kırıştırdı.

Bununla birlikte soruma karşılık olarak hızlı bir şekilde başını olumlu anlamda sallar sallamaz kollarını bedenime sardı ve sımsıkı sarıldı.

Başımı göğsüne yaslayarak dünyanın en rahat yerine, Yekta'nın kalbinin üzerine yattığım için mutlulukla sırıttım. Her ne olursa olsun sonsuza dek olmak isteyeceğim, günün sonunda eve döner gibi dönüp dolaşıp kendimi bulacağım yer burası olsun istiyordum.

Yekta Yalçın'ın kalbi benim evimdi.

18

Eski Bir Dost

Doğru insan sen onu ararken değil,
sen kendini bulduğunda o karşına çıkar.

Annem o gece habersiz eğlenmeye gittiğim ve eve dönmediğim için ertesi gün kıyameti koparmıştı. Neyse ki daha önce Bade evimize geldiğinde tanıştıkları için tüm suçu ona atıp Bade'nin gazıyla bir partiye gittiğimizi ve gecenin sonunda geç olduğu için onlarda kaldığımı söyleyerek başıma gelecek felaketlerin azalmasını ummuştum.

Olmadı.

Annemin saatlerce bağırıp çağırması, kıyameti koparması ve tüm bu sürecin ardından yine saatlerce nutuk çektikten sonra odamdan ayrılıp aynı şekilde saatlerce söylenmesi ile korkunç bir işkenceye maruz kalmıştım.

Tüm bunların günlerce süreceğini düşünürken de aniden bir iş sebebiyle acil olarak şehir dışına gitmesi gerektiğinde bu durum benim kurtarıcı meleğim olmuştu.

Aynı günün akşamı alelacele valizini hazırlayıp evden ayrılırken binlerce nasihati benimle bırakmıştı.

Özür dilerim anneciğim... Söylediğin hiçbir şeyi yerine getiremeyeceğim çünkü tüm söylediklerinin gerçekleşmesi için yokluğunda evde kalmam gerekirdi.

Kalmadım.

Son beş gündür Yekta'yla birlikte onun evinde kalıyordum. Her günü Yekta'yla bitirip bir sonraki güne ise yine Yekta'yla birlikte başlamıştım. Hayatım boyunca geçirdiğim en güzel birkaç gün olabilirdi sanırım.

Annemden ayrı geçirdiğim en uzun zaman dilimine hayatımın en güzel günleri dediğime inanamıyordum fakat yalan da söyleyecek değildim. Yekta'nın yanında hissettiğim tek şey mutluluktu. Kendimi onun yanındayken hiç olmadığım kadar mutlu ve özgür hissediyordum. Hepsinden öte kendimi kendim olarak hissedebiliyordum.

Annemin bugün geleceğini bildiğim için sabah uyanır uyanmaz eve dönmüştüm.

Yekta'nın yanında kalırken ihtiyacım olan kıyafetleri ve diğer şeyleri bir çanta hazırlayıp oraya taşımıştım. Annem herhangi bir eşyamın yokluğunu fark ederse bu durumu açıklayamayacağım için götürdüğüm her şeyi eve geri getirdim ve ilk iş onları yerine yerleştirerek bu sorundan kurtuldum.

Günün kalanında ise uzun zamandır gitmediğim için Gün Işığı kafeye gelip tüm günümü burada geçirmeye karar vermiştim. Hatta sadece vakit geçirmekle kalmayıp eski günlerdeki gibi çalışmaya devam etmek istediğim için gelir gelmez işe koyulmuştum.

Birkaç dakika alanda dururken herhangi kimsenin bir isteği olmayınca ufak bir mola için lavaboya kaçmıştım.

Elimi yüzümü yıkadıktan sonra sıkı bir atkuyruğu yaptığım saçımı ucundan gererek düzelttim ve bir adım geriye çekilerek yansımamı kontrol ettim.

Karşımda bir yabancı duruyordu.

Kendime bile yabancı gelen birinin yansımasına bakarken hayretle kaşlarımı çattım. Bu gülen yüz, bu sevinçle parlayan gözler ve yaşayan bir bedene ait gibi canlı olan ten... Ruhumu okşayan bir melodi gibi ritim tutan kalp atışlarım ve midemde uçuşan kelebek-

ler... Zihnimin karanlığında birbirine pusu kuran düşüncelerimin sessizliği... Hiçbiri bana ait değildi sanki.

Karamsarlığa, olumsuzluğa ve felaketlere öyle alışmıştım ki normal hayatın bu olduğunu sanıyordum. Mutlu olmak bir ütopya gibi geliyorken şimdi tüm bunları gerçekten yaşadığıma inanamıyordum.

Güneş Koleji'nden mezun olup kurtulmuştum.

Mezuniyetteki tüm felaketlere rağmen hâlâ hayattaydım.

Yekta suçsuzdu.

Yekta benimleydi ve ilişkimiz devam ediyordu.

Tüm bunlar varken mutlu olmam için başka hiçbir sebebe ihtiyacım yoktu.

Hayatım artık bambaşka bir boyuta evrilmişti ve hayalini kurduğum her şeye sahiptim.

Yıllarca bana düşmanlık eden Bade'nin son olarak mezuniyette zorbalığına uğramış ve ne sebeple olduğunu bilmesem de oynadığı oyun yüzünden zehirlenmiştim. Beni zorla partiye götürüp alkol içirdiği gece ise onu hayatımda gördüğüm son gündü çünkü bir daha asla öyle bir insanın yüzünü görmek istemiyordum.

Öte yandan sırf milkshakelerini sevdiğim için çalışmaya başladığım kafe benim için çok daha farklı ve özeldi. Âşık olduğum çocukla yakınlaşmamı sağlayan yer burasıydı. Sonrasında ise buranın ona ve annesine ait olduğunu öğreniyordum. Hayat daha ne kadar şaşırtabilir ki dediğim her an başka bir şekilde şaşırtmayı başarıyordu.

Yekta'nın ailesi hakkında ne kadar hassas olduğunu bildiğim için hiçbir soru sormamıştım. Her ne kadar deli gibi merak etsem de aile konusunda insanların üzerine gidilmemeli ve saygı duyulmalıydı. Bu yüzden kendini ne zaman açmak ve anlatmak isterse o zamana kadar sabırla beklemeyi seçiyordum.

Hülya Hanım'la da eskisinden çok daha samimiydik nasılsa. Kısacası hayatımdaki her şeyin yavaş yavaş yoluna giriyor olması inanılmaz keyiflendiriyordu.

Derin bir nefes alarak kendime geldim. Öyle bir dalıp gitmiştim ki hızla gözlerimi kırpıştırarak aynadaki yansımamla göz göze gelince şaşırdım.

Lavabodan çıkarken Yekta'yı ne kadar çok özlediğim aklıma geldi. Çoğu sabah yaptığımız gibi yine burada olmasını ve güne onun şans öpücüğüyle başlamayı istedim.

Tam sesini duyup biraz da olsa hasret giderebilmek için aramak aklıma geldiğinde kafenin kapısı açıldı. Öğle saatlerindeydik ve Mert'in mesai saati birazdan başlayacağı için gelen oydu.

Oldukça uzun ve zayıf, kumral bir çocuktu. Bizden en fazla bir iki yaş büyük olduğu genç yüzünden açıkça belli oluyordu. Yaşananlar ve çalışma saatlerimizin tersliği yüzünden Mert ve Işıl'la doğru düzgün tanışıp iletişim kurma şansımız neredeyse hiç olmamıştı. Sadece Hülya Hanım'ın tanıştırması ve sonrasında birkaç kez giriş çıkış saatlerinde denk geldiğimizde ayak üstü sohbet etmelerimiz dışında bir tanışıklığımız olduğu söylenemezdi.

"Selam," diyerek yanıma ulaştığında başımı sallayarak karşılık verdim.

"Selam Mert," dedim sahici bir gülümsemeyle. "Nasılsın?"

"İyiyim, sen nasılsın?" diye sorarken diğer yandan sırt çantasını ve eşyalarını kasanın arkasına bırakmakla uğraşıyordu.

"İyiyim," dedim keyifle. "Gördüğün gibi koşturuyorum." Ellerimi iki yana açarak kafeyi işaret ettiğimde birbirimize bakıp gülüştük.

Yekta'nın söylediğine göre mezuniyet günü beni kurtaran ve kahramanım olan kişi Mert'ti. O günden sonra da ilk kez burada görebilme şansım olduğu için onunla konuşmayı çok istiyordum açıkçası.

"Mert," dedim çekinerek.

Telefonunun kamerasından kendine bakıyor ve saçlarını düzeltiyordu.

"Efendim?" diye karşılık verse de kendisiyle ilgilenmeye devam etti bir süre daha.

"Konuşabilir miyiz?" diye sorduğumda sesimdeki gerginlik nihayet dikkatini çekmeyi başardı ve elindeki telefonu cebine atarken şaşkın bakışları benimkilerle buluştu.

"Tabii," dedi şaşkınlıkla. "Önemli bir konu mu var?" diye sordu meraklı bir şekilde.

"Endişe edeceğin bir durum değil," dedim hiç beklemeden. İfadesine bakıldığında oldukça gerilmiş görünüyordu çünkü. "Benimle ilgili bir konu. Daha doğrusu mezuniyetteki olayla ilgili..." Doğrudan konuya girmiştim.

"Evet," dedi başını sallayarak. "Seni dinliyorum."

Konuşmaya başlamadan önce her şeyin yolunda olup olmadığını görmek için omzumun üstünden kafedeki müşterileri yokladım. Gün ortasında olduğu kadar yoğun olmadığı için sevinmiştim çünkü Mert'le konuşmamın bölünmesini istemiyordum.

Bakışlarım yeniden Mert'e döndüğünde belli belirsiz bir gülümsemeyle oyalandım.

Birkaç saniye süren sessizliğin ardından derin bir nefes içime çekerek konuşmaya başladım.

"Duydum ki mezuniyet gününde senin sayende kurtulmuşum." Bunu söylerken yüzüm minnet dolu bir ifadeye büründü. "Sana ne kadar teşekkür etsem az, biliyorum fakat... Çok teşekkür ederim," derken ellerimi göğüs hizamda kavuşturarak usulca salladım. "Gerçekten, sen olmasaydın ne yapardım hiç bilmiyorum. Sayende hayattayım, çok teşekkür ederim."

"Ne demek ya," derken utandığı için elini ensesine götürdü. "Kim olsa aynı şeyi yapardı."

"Yapmazdı," dedim başımı ağır ağır iki yana sallayarak. "Kim olsa aynı şeyi yapmazdı, emin ol. Sen iyi birisin."

"Teşekkürler," derken çekinmeye devam etti. "İyi olmana sevindim."

"İyiyim," dedim gülümseyerek.

"Ama asıl teşekkürü Yekta'ya etsen daha iyi olur. Sonuçta o söylemese benim hiçbir şeyden haberim yoktu." Yekta'nın o gece anlattıklarını doğrular nitelikteki sözleri içime soğuk sular serptiğinde kısa bir anlığına gözlerimi yumdum ve derin bir nefes aldım.

Yekta'nın suçsuzluğuna zaten inanıyordum fakat bir de bu suçsuzluğu ispatlayacak şeyler ortaya çıktığında daha çok seviniyordum. Sarsılan güvenim her gün biraz daha tamir ediliyordu.

"Zahmet olmayacaksa... Bana neler olduğunu anlatabilir misin?" diye sorduğumda bir an tereddüt etsem de olumlu anlamda başını salladığında içim rahatlamıştı.

"O gün ben orada çalışıyordum zaten. Sonra bir gürültü, bağırış derken bir baktım Yekta üzerime doğru koşuyor." Heyecanla anlatmaya başlamıştı. "Ben daha ne olduğunu anlamadan Yekta kolumdan tuttu. Acil revire gidip alerji iğnesini yetiştirmemi ve senin yanında olmamı... Birilerinin seni zehirlediğini ve sana zarar vereceğini söyledi." Söyleyecekleri bittiğinde son anda aklına gelmiş gibi "Bir de alerjin varmış sanırım," diye ekledi.

Son söylediğine cevap verir gibi ağır ağır başımı sallayarak onayladıktan sonra "Bunları Yekta mı söyledi?" diye sordum.

Mert'in anlattıklarını hayretle dinlerken kafamın içinde tek bir soru dolaşıyordu. Susama alerjim olduğunu Yekta ve ailem dışında kimse bilmiyorken bunu bana kim yapmıştı?

Söylediğimi onaylarcasına başını sallarken "Aynen, o söyledi," dedi hemen. "Ben bir şey soramadan da koşup gitti. İlk başta ne olduğunu anlamadım fakat birden insanlar bağırmaya başlayınca panik olup revire koştum hemen."

"Ve sonra kimsenin fark etmediği kişinin hayatını kurtardın," diyerek minnettarlık dolu bir gülüşle yüzüne baktım. "Benim hayatımı..."

"Biraz öyle oldu," derken minnettarlığım onu mahcup etmiş gibi görünüyordu. Kızarmıştı.

"Peki bana bunu kim yaptı? Alerjimi tetiklemek için milkshake'in içine bir şeyler katılmıştı çünkü. Onu içinde fenalaştım. Diğer çalışanların ya da bana içeceği hazırlayanın kim olduğunu biliyor musun?"

Eğer Mert'ten o kişiye dair bilgi alabilirsem beni zehirlemek isteyen ve Bade'yle iş birliği yapan kişiyi bulmamız kolaylaşabilirdi.

"Yalan olmasın... Ben servis yaparken Yekta içecek için Engin diye bir çocuk vardı, onunla konuşuyorlardı. Senin sevdiğin şekilde hazırlansın diye tarif anlatıyordu çünkü..."

"Sen duydun mu konuşurlarken?" diyerek yeniden lafını kestim.

"Evet evet, duydum." Tereddüt etmeden cevap vermesi içimin rahatlamasını sağlamıştı. "Tarif konuşuyorlardı."

"Peki... Kim bu Engin?" diye sordum merakla. Yekta'nın kovaladığı ve gözden kaybolan kişi buydu. Kim olduğunu ya da kiminle çalıştığını bulmak zorundaydım.

"Yani çocuğun peşine düşeceksen bunu Yekta da yaptı," derken yüzüne yerleşen umutsuzluk keyfimi kaçırmıştı. "Eğer planın buysa o iş yaş yani..." Omuz silkti. "Yekta bulamamıştı çünkü çocuğu. Evine kadar ulaşmaya çalıştı ama ses yok çocuktan."

Tüm umutsuzluğumla alt dudağımı sarkıtarak sessizliğimi korudum. Bana bunun ne sebeple yapıldığını Bade dışında kimseden öğrenemeyeceğimi biliyordum ve bu hiç hoşuma gitmiyordu.

"Bilmem gereken ya da anlatmak istediğin başka bir şey var mı peki?"

Mert'in soruma cevap vermesine fırsat kalmadan kafenin kapısının açıldığını duyunca ikimizin de dikkati o tarafa döndü.

Bir çift müşterinin girdiğini gördükten sonra yeniden birbirimize baktığımızda Mert, sorduğum soruya cevap niteliğinde başını iki yana salladı.

"Bildiklerim bu kadar," dedi omuz silkerek.

"Tamam," dedim sakince. "Çok teşekkür ederim tekrardan.

Sen hazırlan istersen... Ben de müşterileri karşılayayım," dedikten sonra arkamı dönüp hızlıca yürümeye başladım.

Bade'yle birlikte ölmemi isteyen başka kimin olduğunu bulmam hâlâ zor olsa da en azından Yekta'nın bana yalan söylemediğini netleştirmek dünyalara bedeldi.

İçeriye bir çift girdiğinde onları karşılamak üzere seri adımlarla kasanın oradaki tek basamağı inip yanlarına ulaştım.

Yüzümde sevecen bir gülümsemeyle birkaç adım geride durarak "Hoş geldiniz," dedim.

Enerji dolu çıkan sesim gelen çifte de yansımış olmalıydı ki yüzlerinde kocaman bir tebessümle bana karşılık verdiler.

"Merhaba," dedi genç kız.

"Merhaba, hoş bulduk." Kızın yanındaki genç çocuk da aynı şekilde selamladıktan sonra kendi aralarında görüşüp cam kenarındaki boş masalardan birine oturdular.

Onların masaya yerleşmesini beklemek yerine aceleyle gidip kasadan iki menü aldım ve yanlarına döndüm.

"Buyurun," diyerek önce kızın sonra da çocuğun önüne menüyü bıraktıktan sonra yanlarından ayrıldım.

On dakikaya yakın bir süre sonra kafeye son gelen çiftin masasına siparişlerini almak üzere geri döndüm.

"Merhaba tekrardan," derken ellerimi göğüs hizamda kavuşturarak nezaketli bir duruş sergiledim. "Karar verebildiniz mi acaba?"

"Güllü lokumum ne yiyeceksin, karar verdin mi?" Kızın karşısındaki çocuğa neşe dolu bir tavırla sorduğu soru karşısında tüm içtenliğimle gülümsedim.

Güllü lokumum...

Burada çalışmayı bu yüzden de seviyordum aslında. Her gün yüzlerce farklı insanla muhatap olma şansım oluyordu. Dünyada ne kadar farklı hayatlar, insanlar ve karakterler olduğunu onlarla kısacık süren diyaloglarımız da bile anlayabiliyordum ve bu çok güzel bir şey olabiliyordu bazen.

"Hayır ya," dedi çocuk telaşlı bir şekilde. "Hem yemek yemek istiyorum hem tatlı yemek istiyorum. Aynı zamanda çay çorba da içmek istiyor canım. Bilemedim..." Bir yandan konuşurken diğer yandan menüdeki görselleri ve içeriği incelemeye devam etti.

"Dilerseniz daha sonra gelebilirim?" diye sorduğumda ikisi de bunun daha iyi olacağını düşünüyormuş gibi yüzüme baktı.

"İyi olur aslında," dedi genç çocuk.

"Evet, sizi de boşuna bekletmeyelim." Kızın neşeli ifadesi ister istemez iyi hissettiriyordu.

"Pekâlâ," derken başımla onaylayıp yanlarından ayrılmak üzere harekete geçtiğimde bana seslendikleri için durup arkamı döndüm.

"Pardon ya, bir şey sormak istiyorum." Genç çocuk menüyü masanın ortasına doğru iterek parmağını görsellerden birinin üzerine koydu. "Waffle'ı bu fotoğraftaki gibi mi yapıyorsunuz? Nasıl geliyor yani, bereketli mi?"

"Bereketli?" dedim şaşkınlıkla. Ne demek istediğini anlayamamıştım çünkü.

Genç kız anlamadığımı fark eder etmez "Yani görselde malzemesi epey bol görünüyor. O şekilde mi gelecek diye soruyor," diye açıklama yaparak durumu kurtardı. "Göktuğ..." dedi ikaz eder gibi ve kıkırdayarak çocuğa baktı.

"Evet evet," dedim hemen daha fazla bozuntuya vermemek için. "Tatlılarımız oldukça bereketlidir, merak etmeyin."

Son söylediğimle birlikte gülüşerek birkaç saniye geçirdiğimizde sıcak bir ortam oluşmuştu.

"Tamam o zaman, ben waffle istiyorum ya," dedi Göktuğ doğrularak. "Bence sen de waffle söyle. Ekmekli ekmekli baksana... Göbeğimiz güzel güzel doyar." Menüdeki görsele odaklandıklarında ben hâlâ adının Göktuğ olduğunu öğrendiğim çocuğun kendine has konuşma tarzına takılıyordum.

Bazı insanlar karşısında kim olursa olsun daha ilk saniyeden

farklı tavır ve karakterleriyle akılda kalmayı başarıyorlardı. Her zaman böyle insanları kıskanıyordum çünkü dünya üzerindeki en sıkıcı ve klişe insanlar arasındaydım ve bu hiç hoş değildi.

Yekta bile yıllarca görmezden gelmişti beni. Çünkü onun dikkatini çekecek hiçbir şeyim yoktu. Yekta'nın dikkatini çekme sebebim bile defalarca kez herkesin olduğu gibi onun önünde de zorbalığa uğramak oldu.

Sahi... Yekta bana acıdığı için mi benimle birlikteydi?

Bu soru keyfimi öyle bir kaçırdı ki bir anda yüzümdeki tebessüm yok olurken tüm mutluluğum buhar olup uçtu sanki.

Saçma düşüncelerle günlerdir sahip olduğum huzurumu kaçırmak istemediğim için yeniden önümdeki çifte odaklanıp onların enerjisiyle keyfimi yerine getirmeye çabaladım.

"Ay... Ekmekli gerçekten, en sevdiğimiz..." Genç kız da çocuğun söyledikleriyle birlikte heyecanlandığında karşılıklı birbirini gaza getirmeye devam ettiler. "Üstü de meyve salatası gibi bol bereketli..."

"Aynen valla mis gibi... Biz iki tane klasik waffle istiyoruz," dedi Göktuğ. "Ya da şu oreolu olandan mı alsak? Kara orman meyveli waffle da güzel duruyor aslında..."

"Göktuğ ya... Her seferinde niye aynı şeyi yaşıyoruz biz?" diye itiraz etti kız. "Hep canımız tüm menüyü çekiyor, ne yapacağız?"

"Evet Damla, bu kez sen seç!" diyerek Göktuğ topu Damla'ya attığında dehşete düşmüş gibi ağzı açık bir şekilde bakakaldı. "Her gittiğimiz yerde siparişleri ben seçmekten yoruldum. Şeytan kılıklılık yapma..." Kollarını göğsünün altında kavuşturarak geriye yaslandı.

"Ayol ben nasıl seçeyim?" diyerek kızın aniden çirkefleşmesi istemsizce güldürdü. "Tamam seçtim," dedi birden kendi kendine sakinleşerek. İşaret parmağını dudağının kenarına bastırdı ve menüyü birkaç saniye daha inceledikten sonra "Ay yok, seçememişim..." dedi omuzlarını düşürerek.

"O zaman..." dedi Göktuğ neşeli bir tavırla bana bakarken. "Bizim yerimize siz seçer misiniz?" İnsanı keyiflendirecek kadar sevecen bir ifadeyle sorduğu soruya bir an bile beklemeden başımı sallayarak cevapladım. Sanki yıllardır bu ânı bekliyormuş gibi hızlıca başımı salladığımda bir anlığına donup kaldım. İkilinin yaydığı pozitif enerjiye kapılmıştım gerçekten.

"Tabii," diyerek masaya bir adım daha yaklaştıktan sonra ortada duran menüyü kendime doğru çevirdim ve hızlıca waffle çeşitlerinde göz gezdirdim. "Bu zamana kadar kara orman meyveli ve karamelli dışındaki tüm waffleları deneme şansım oldu. Hangisini alırsanız alın çok lezzetli olacağından şüpheniz olmasın fakat klasik dışındakiler bana hep çok ağır geldiği için bitirememiştim. Bu yüzden ağır gelir diyorsanız klasik waffle öneririm."

"Ayol kim bize ağır gelebilirmiş?" Damla'nın Göktuğ'a bakarak sergilediği alaycı tavır karşısında yanlış bir şey yaptığımı düşünsem de hemen sonra kahkahaları yükseldiğinde şüphem kaybolup gitti. Neşeli mizaçları vardı ve söyledikleri şeylerin benimle hiçbir alakası yoktu.

"Gerçekten... Koskoca hanedanımıza bir lokmacık waffle ağır gelecek değil ya?" Göktuğ'un başını dik tutarak söylediği cümleyi idrak etmeye çalışıyordum.

"Valla ayol... Kimin haddine düşmüş?" Tek omzundaki saçını da eliyle savurdu Damla.

Hayretle ve keyifle konuşmalarını dinlemekten başka bir şey yapmıyordum. Eğer bu ikili sevgilisiyse tamamen ruh eşi gibiydiler fakat daha çok arkadaş gibi bir izlenim verdikleri için kafam karışmıştı. Tam o an garip bir şekilde ne olduklarını merak etmeye başlamıştım.

"Aynen öyle anacım," dedi Damla saçlarını savurarak. "O yüzden biz iki oreolu waffle alalım, lütfen."

"Oreolu waffle," diyerek ilk siparişleri aldım.

"Peki tek farkı üstüne Oreo mu koyuyorsunuz, nasıl oluyor?"

Göktuğ'un sorusuna cevap vermek için siparişi not almayı bırakıp bakışlarımı ona çevirdim.

"Hayır. Fotoğraftaki gibi hamurlarımız top top oluyor ve seçtiğiniz waffle çeşidine göre o topların içine aromayı koyuyoruz. Yani siparişinizin hamuru oreolu olacak ve sunumunda da üst süsleme olarak blenderde çekilmiş Oreo bisküvi ile servis edilecek."

Ben soruya cevap verirken anlattıklarım sayesinde ikisinin de gözleri ışıl ışıl parlıyordu adeta.

"İlk kez özel waffle hamuru hazırlandığını duyuyorum," dedi Damla, Göktuğ'a bakarak.

"Ben de öyle, şok oldum. Hemen yemek isterim," dedi Göktuğ da heyecanlı bir şekilde.

"Peki, not alıyorum." Siparişi almaya devam ettim.

"Yanına da çay alalım," dedi Göktuğ hemen. "Waffle'ın yanında çay gider." Damla'nın onay vermesini ister gibi baktığında Damla hızlıca başını sallayarak bana döndü. O sırada siparişlerini kayıt etmekle meşgul olduğum için mimiklerini inceleyemiyordum fakat kendi aralarında bir şeyler yapıp gülüşmeye devam ediyorlardı.

"Başka bir isteğiniz var mı?" diye sordum biraz sonra.

"Benim yok," dedi Göktuğ.

"Benim de yok," dedi Damla omuz silkerek.

"Pekâlâ," dedim gülümseyerek. "Afiyet olsun şimdiden." Masadan ayrılırken hâlâ gülüşmeleri kulağıma geliyordu ve onların kahkahaları yüzünden kıkırdamadan edemedim.

Siparişlerini mutfağa ilettikten sonra boş bırakmamak için hızlıca alana geri döndüm.

Diğer müşterilerin yanında Damla ve Göktuğ'un yer yer kahkahaları, sesleri yükseliyordu.

Biraz sonra Mert elinde waffle siparişlerinin olduğu tabaklarla birlikte mutfak koridorundan olduğum yere doğru geldiğinde kenara geçip yanıma ulaşmasını bekledim.

Bana ulaşmasına birkaç adım kala önden yürüyerek masaya kadar eşlik ettim.

"Siparişlerimiz geliyor." Göktuğ'un haber vermesiyle birlikte Damla omzunun üstünden bize doğru bakıp heyecanla el çırptığında gülümsedim.

"Oreolu wafflelarınız," diyerek önce Damla sonra Göktuğ'un servisini yaptık ve Mert gittikten sonra bir adım geriye çıkarak "Afiyet olsun tekrardan," dedim.

"Teşekkür ederiz." İkisi aynı anda konuşarak cevap verdikten sonra odakları üzerimden çekilmiş ve tatlılarına yönelmişti.

"Çaylarınızı da hemen getiriyorum," dedikten sonra masadan ayrıldım tekrardan.

Bir iki dakika sürmeden çaylarını sırasıyla servis ettikten sonra merak ettiğim için beğenip beğenmediklerini sordum.

"Tatlıları sevdiniz mi?" diye sordum tüm sevecenliğimle. "Nasıl buldunuz lezzetimizi?"

İkisinin kararsızlığı yüzünden oreolu waffle'ı o kadar övmüştüm ki ister istemez üzerime bir sorumluluk hissi çökmüştü ve beğenmeyecekler diye endişe etmeye başlamıştım.

"Ben ölüyorum şu an," dedi Göktuğ lokmasını hızlıca çiğnerken. "Hayatımda hiç waffle yememişim resmen, böyle bir şey olamaz." Çikolataya bulanmış çatalını Damla'ya doğru uzatarak "Sen sevdin mi?" diye sordu.

"Sevmek mi?" dedi Damla ve bir lokma daha ağzına attı. "Kalbim, ruhum, bedenim... Neyim var neyim yoksa bunun lezzetine odaklanmış durumda, ölüyorum!"

İkisi de beklediğimin katbekat fazlasını söylediği için keyifle kıkırdadım fakat bunun yanı sıra öyle bir aşkla yiyorlardı ki benim de canım waffle istiyordu artık.

"Beğenmenize çok sevindim," dedim neşeli bir şekilde. "Hatta birazdan aynısından kendime sipariş edeceğim!"

"Ay et valla," dedi Damla lokmasını ağzında evirip çevirirken. "Dünyaya bir kere gelmişiz. Yiyip, içip gezip; etimizle, budumuzla, kocamızla mutlu olamadıktan sonra neden yaşıyoruz ki?" Damla'nın gürültülü kahkahasına eşlik edercesine gülerken bir an kafede çalışan biri değil de onların arkadaşıymış gibi hissetmek çok iyi hissettirmişti.

"Etimizle, budumuzla, kocamızla..."

Damla'nın söylediği şeyi kaçıncı kez kafamın içinde tekrarladığımı bilmiyordum. Hayatımın sadece bir gününde bile olsa onlar kadar çekinmeden, özgüvenli bir şekilde yaşamayı çok isterdim.

İnsanların zorba olduğu bir dünyada kendisiyle ve kilosuyla bu kadar barışık birine hizmet etmekten keyif alıyordum resmen. Duruşu, bakışı, konuşması, tavrı ve tarzı... Her haliyle hayranlık uyandıran bir kızdı Damla.

Göktuğ ile uyumu öyle güzeldi ki o an aklımdan tek bir şey geçiyordu. *"Keşke benim de böyle bir arkadaşlığım olsa..."*

Hayatı boyunca arkadaşlığın ne demek olduğunu bilmeyen bir kız için bu görüntü hem çok güzel hem de çok inciticiydi. Arkadaşlığın en az aşk kadar güçlü olduğunu söylerler hep. Kimine göre ise arkadaşlığın aşktan da kuvvetli olduğunu...

Yekta'yı ne kadar çok sevdiğimi göz önüne alarak bu söylenenleri anlamaya çalıştığımda canım daha çok sıkılıyordu çünkü bahsettikleri şey; birine arkadaş olarak böylesine güçlü hislerle bağlanıp o kişileri hayatıma dahil etmekse eğer... Bu dünyanın en güzel şeylerinden biri olsa gerek.

Hiçbir zaman yaşayamayacağım bir hissin acısını yaşamak istemiyordum.

Bugün keyfimi sıkmak için dertsiz başıma dert arıyor gibi hissediyordum fakat buna izin vermemeliydim. Yekta'yla birlikte geçirdiğim günlerin ardından sadece birkaç saat ayrı kaldığımız an sebepsiz yere keyfimi kaçırmak aptallık olurdu.

"Afiyet olsun tekrardan," diyerek yanlarından ayrıldıktan sonra arkamı dönüp diğer masalara göz gezdirdim.

Herkesin keyfi yerinde görünüyordu.

Ortada dikilip durmak ve insanları huzursuz etmek istemediğim için Göktuğ ve Damla'nın oturduğu masanın çaprazındaki kolonun yanına geçtim. Kollarımı göğsümün altında birleştirerek omzumu kolona yasladım ve öylece etrafı izledim.

Kafede çalan şarkıya kulak verip kafamı dağıtmak istesem de en yakınımdaki masa Göktuğ ve Damla'nın masası olduğu için ister istemez onların konuşmaları kulağıma çalınıyordu.

"İki hafta sonra bizimkilerin yanına gidiyorum ben," dedi Göktuğ lokmasını çiğnerken.

"Ya..." dedi Damla şaşkınlıkla. "Niye erken gidiyorsun ki?" Göktuğ her nereye gidiyorsa Damla'nın pek hoşuna gitmiş gibi gelmiyordu sesi.

Göktuğ'un vereceği cevabı öyle merak etmiştim ki, ilk başta öylesine kulak kabarttığım sohbeti şimdi can kulağıyla dinliyordum.

"Biliyorsun bu sene bizim orada dev bir festival olacak. Bu sene ben de ekibe katılıp hazırlık sürecinde vakit geçireyim diyorum." Kısa bir sessizlik oldu.

"Ay ne uğraşacaksın güllü lokumum?" dedi Damla. Göktuğ'un fikrine burun kıvırdığı ses tonundan bile anlaşılıyordu.

"Bu sene bizim oraya gençler akın edecek kızım, öyle deme. Çok büyük bir organizasyon... Kadın suratınla yüzünü buruşturacağına aklın varsa sen de gelirsin. Çok eğlenceli bir yaz olacak!" Göktuğ'un coşkulu sesi beni bile heyecanlandırmıştı.

"Ay... Ama oraya gelirsem şeytana uyarım kesin ben," dedi Damla tedirginlikle. "Barış kocişime ihanet edemem asla!"

Birden Göktuğ "Salak salak yapma kendini," deyince kendimi tutamayıp kıkırdadım. Aceleyle elimi ağzıma kapatıp öksürerek durumu toparlamaya çalıştığım için kimse onları dinlediğimi anlamadı. "Kudurukluk yapacağına Barış'la gel."

"Çok mantıklı," diye mırıldandı Damla. "Ama gelir mi ki?"

"Gelmezse keyfi bilir o zaman. Gerisi senle şeytana kalmış artık!" Göktuğ'un konuşmasıyla birlikte sessizlik oluştu.

"Ay gerçekten," dedi Damla umursamaz bir tavırla.

"Umut aşüftesi de eniştemsuyla karavana atlayıp gitmeselerdi, festivale gelirdi benimle. Bizim orada kalırdık hep birlikte," dedikten sonra derin bir nefes aldı Göktuğ. "Bak durduk yere özledim bidon suratlımı..."

"Ya Göktuğ..." dedi Damla. "Benim de özlememe neden oldun şu an. Ne güzel tatlımızı yiyorduk ya..."

"Ne yapayım? Uzun zaman oldu görüşmeyeli. Ancak mesajlarda ya da görüntülü konuşmada görebiliyorum. Yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmezken şimdi ayrı düştük resmen, şu halimize bak."

"Olsun olsun, boş ver," dedi Damla. "Mutlu olsunlar da..."

"Tabii canım orası da öyle," dedi Göktuğ'da. Hemen ardından masayı tıklatma sesi geldi. "Minik kelebeğim mutlu olsun da ben burada yolunu gözlerim sorun değil."

Anlamadığım özlem dolu konuşmalarının ardından birkaç dakika boyunca çatal, kaşık, tabak ve uğultudan başka bir şey duyulmadan geçti. Bu süre boyunca Göktuğ'un bahsettiği festivali düşünmeden edemedim. Yaz kapıdaydı ve benim bu yaz planım burada çalışmak ve Yekta'yla bol bol vakit geçirmekti. Göktuğ'un iştahla anlattığı festival organizasyonuna kadar aklımda hiçbir şekilde tatil planı yokken şimdi deli gibi tatil hayalleri kuruyordum.

Mezuniyetten sonra yaşananların yükünü omuzlarımızdan yeni yeni atıyorduk fakat tanıdık yüzlerle karşılaşmaya devam ettikçe bu anılar eskimeye fırsat bulamayacaktı. Bu yüzden yazın bir kısmını başka bir yerde geçirmek çok daha mantıklıydı.

Bade, Ekin, Asya, Mert, Yiğit... Güneş Koleji sayesinde tanıdığım kim varsa mezuniyeti hatırlatıyordu bana. Yaz boyunca onları görmezsem daha hızlı iyileşebilirdim ve tatil dönüşünde de üniver-

site telaşıyla yine hiçbirini görmeyecektim. Sonrasında ise yüksek ihtimalle bu şehirde yaşamayacaktım.

Tüm bunları düşündüğümde bu festivale katılmanın çok mantıklı bir karar olacağını aklımda netleştirdim fakat tek sorun bu festivalin nerede olacağını ve adını öğrenmekti. Göktuğ ve Damla'ya sorsam, bir çalışan olarak müşterileri dinlediğim için kötü bir duruma düşecektim. Sormazsam da başka türlü öğrenme şansım olmayacaktı.

İkilinin kafeye geldiklerinden beri gösterdikleri samimi davranışlara güvenerek doğrudan sormaya karar verdim. Eğer bu kararım üzerinde düşünmeye başlarsam vazgeçeceğime emin olduğum için bir an bile beklemeden ikilinin yanına doğru yürüdüm hemen.

"Pardon," dedim masanın yanında durarak. "Bölüyorum, rahatsız ettiğim için de özür dilerim ama bir şey sorabilir miyim?"

İkisi de şaşkınlıkla yüzüme bakakaldı bir süre.

"Tabii," dedi hemen sonra Göktuğ merakla. "Sorabilirsin."

"Biraz önce istemeden konuştuklarınıza kulak misafiri oldum. Bu kabalığım için ayrıca özür dilerim fakat bahsettiğiniz festivalin detaylarını rica edecektim sizden."

Tüm bunları söylerken gözlerimi bir an bile Göktuğ'un gözlerinden ayırmadım. Rahatsız olup olmayacağını deli gibi merak ettiğim için ifadelerini dikkatle takip etsem de sakince karşımda durup dinlemekten başka bir şey yapmadı ikiside.

"Ne kabalığı hiç olur mu öyle şey?" dedi Göktuğ içten bir gülümsemeyle. "Eğer Instagram kullanıyorsan festivalin sayfasını oradan gönderebilirim?"

"Şey..." dedim çekingen bir tavırla. "Ben Instagram kullanmıyorum." İkisi de dehşete düşmüş bir ifadeyle birbirlerine baksalar da şaşkınlıklarını hemen gizleyebildiler.

"Ne kullanıyorsun peki? Oradan da gönderebiliriz?" Göktuğ'un çözüm bulmaya çalışan tavrına karşı vereceğim cevaptan şimdiden çekinmeye başladım.

"Hiçbir sosyal medya hesabım yok," dediğimde aynı şekilde ikinci bir şaşkınlık dalgasıyla çarpıldılar.

"Yok artık," dedi Damla en sonunda dayanamayıp. "Gerçekten hiçbir yerde hesabın yok mu?"

Başımı net bir şekilde iki yana sallayarak cevabımı verdiğimde gözleri irileşti.

"Gerçekten tebrik ederim," dedi Damla. "Bu devirde sosyal medya kullanmamak..." Sustu ve şaşkınlıkla yüzüme bakmaya devam etti.

"Gerçekten..." dedi Göktuğ da. "Şoke oldum."

İnsanların bu kadar şaşırmasına anlam veremiyordum. Sosyal medya kullanmayı bir zorunluluk olarak görmelerine sebep olan şeyin ne olduğunu gerçekten merak ediyordum fakat o mecralara bağımlı olan insanlara neden orayı önemsediklerini sormak saçmalık olurdu. Bana verecekleri mantıklı bir cevaplarının olduğunu düşünmüyordum çünkü.

"Evet," dedim sakince gülümseyerek. "Kullanmıyorum."

Göktuğ, "Hiç mi?" diyerek aniden sorunca yüz ifadesiyle birlikte komik gelmişti ve kendimi tutamayıp kıkırdadım.

"Hiç," dedim başımı iki yana sallayarak. "Hiç kullanmadım."

"Nasıl ya?" diye homurdanarak hayretle Damla'ya baktı. "Sosyal medya hesaplarım olmasa yapacak hiçbir şeyim olmazmış da ölürmüşüm gibi geliyor bana." Göktuğ'un son söyledikleri de beni hayrete düşürmüştü.

Her zaman bilginin popüler olduğu bir döneme doğmak istediğimi söylerdim, popülerliğin kölesi olunan bir döneme değil... Bu popülerliğin yolunu da sosyal medya sağlıyordu. Bu nedenle insanlar daha zorba olabiliyordu. O ortamın nasıl olduğunu tam anlamıyla bilmesem de orada birkaç tık fazla almak için olduğu kişiden farklı davranan ve sahip olduğu bedeni sevmeyen insanlar; kendilerine en büyük zorbalığı yaptıkları için zaman içinde diğer insanların canını yakmaktan çekinmez hale geliyorlardı.

Sırf bu nedenle bile hiçbir zaman sosyal medyayı merak etmemiştim.

"Ay ben de... Kim ne yapmış ne paylaşmış görmezsem aklımı kaybederim ayol!" Damla'nın keyifle konuşmasını üzüntü içerisinde izledim. Bağımlılıklarına ciddi anlamda üzülüyordum fakat beni ilgilendirmediği için belli etmemeye çabalıyordum. "Neden peki?" diye sordu Damla hemen sonra.

Kastettiği şeyi anlamadığım için "Ne neden?" diye soruyla karşılık verdim.

"Yani ne bileyim, insan bir merak edip bakardı en azından. Sen neden hiç girmedin?" diye sorusunu açıkladığında gülümsedim. "Erkek arkadaşın mı var?" Bir şey söylememi beklemeden ikinci bir soruyu sarf etti.

"Evet," dedim usulca başımı sallayarak. "Erkek arkadaşım var."

"Uzun yıllardır mı birliktesiniz?"

Bu sorusuna nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Sadece üç yıldan fazla zamandır Yekta'ya âşık olarak geçirmiştim. Son yıl ise bir ilişkiye başlamıştık. Yekta'nın daha varlığımdan haberi yokken ben onun hakkında her şeye hakimdim.

Bu yüzden uzun yıllardır ilişkimiz olduğunu söylesem yalan söylemiş sayılmazdım asla.

"Sayılır," dedim omuz silkerek. "Evet."

"Ay... Kesin erkek arkadaşın izin vermediği için kullanmıyorsun, değil mi?" Damla'nın acıyarak sorduğu soruya yüzümü buruşturdum.

"Hayır tabii ki," dedim hemen. "Öyle bir şey yok."

"Aşkım, genelde erkekler bunu yapıyor da o yüzden aklıma direkt o geldi. İlişki başlayınca kendilerinde her şeye karışma hakkı görüp sosyal medyalarına kadar karışma özgürlüğü buluyorlar, sinir oluyorum." Yaptığı açıklama her ne kadar doğru olsa da yüzümü buruşturmadan edemedim.

"Evet..." diye mırıldandığımda yüzlerindeki ifadeyi görünce yanlış anlaşıldığımı görüp hemen konuşmaya devam ettim. "Yani hayır!" dedim tekrardan başımı iki yana sallarken. "Erkek arkadaşım öyle biri değil. Sosyal medya kullanmamak kendi tercihim..."

Gözlerindeki şaşkınlık hâlâ varlığını korurken Göktuğ konuyu dağıtıp asıl konuya döndü.

"Neyse... O zaman nasıl yapalım? Festival bilgilerini nereden iletmemizi istersen oradan gönderelim madem." Omuz silkerek sırasıyla önce Damla'ya sonra bana baktı.

"Numaramı versem?" dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Olur," dedi vakit kaybetmeden. "Fark etmez benim için."

"Tamam o halde..." dedim ve arka cebimde duran telefonumu çıkarıp Göktuğ'un numarasını aldım.

Göktuğ hiç vakit kaybetmeden Gençlik Festivali diye geçen etkinliğin ekran görüntülerini bana ilettiğinde keyfim yerine gelmişti. Fotoğraflar, aktiviteler, konserler... Öyle dolu dolu bir festival organizasyonuydu ki şimdiden kalbim heyecanla çarpmaya başlamıştı.

Telefonun ekranını kilitleyip yeniden arka cebime gönderdikten sonra "Çok teşekkür ederim," dedim Göktuğ'a bakarak.

"Ne demek," dedi Göktuğ tüm sevecenliğiyle. "Umarım senin için de keyifli bir yaz olur."

İçten gülümsemelerimizle birbirimizi karşıladıktan sonra aniden bir his büyüdü kalbimin üzerinde. Tüm insanlara karşı ördüğüm duvarın ardına saklanmak istemedim bu kez. İkisinin de enerjisi ve samimiyetiydi belki de bana bunu hissettiren ama onlarla sohbet etmek garip bir şekilde hoşuma gitmişti.

"Açıkça söylemek gerekirse enerjinize hayran kaldım," derken yüzümdeki gülümsemem daha da büyüdü ve onlara bulaştı sanki.

İkisi de duygusal bir an yaşıyor gibi kocaman sırıtışlarıyla birbirlerine baktılar.

"Çok tatlısın," dedi Damla harfleri uzatarak. "Bizi çok mutlu ettin."

"Gerçekten çok teşekkür ederiz," dedi Göktuğ da hemen arkasından.

"Sizi tanıdığıma çok memnun oldum. Umarım, tekrardan burada ağırlama şansım olur," diyerek vedalaştım çünkü nihayetinde onlar müşteriydi ve çok fazla başlarında dikilip rahatsızlık vermek istemezdim.

"Biz de çok memnun olduk," dedi Göktuğ tüm içtenliğiyle. "Umarım tekrardan karşılaşırız."

"Umarım," diye mırıldandı Damla da.

"Tekrardan afiyet olsun," diyerek minnet dolu bir tebessümle son kez yüzlerine bakıp yanlarından uzaklaştım.

Kasaya doğru ağır ağır ilerlerken böyle insanlarla ayaküstü sohbet etmenin bile nasıl iyi geldiğini anlamıştım. Arkadaşlığın değerini tokat gibi yüzüme çarpan bu çift sayesinde dileklerimin arasına bir yenisi daha eklenmişti.

Arkadaş edinmek...

Yapayalnız geçirdiğim ömrümün en azından kalanında birkaç sağlam arkadaşlık kurabilmeyi çok istiyordum.

Bundan daha çok istediğim şey ise... Yekta'yla birlikte harika bir yaz geçirmekti!

19

Gizli Tanık

Keşkeler zehirli bir sarmaşık gibidir.
Bir kez ayağına dolaştığında kurtulman imkânsızlaşır.

Hava kararmaya yüz tutmuştu.

Kafede oldukça yoğun geçen bir günün yorgunluğuyla geçen saatlerin sonunda Yekta'yla kavuşmak üzereydim. Birkaç dakika önce konuştuğumda yolda olduğunu söylemişti. Gün boyu yokluğunu hissetmeden geçirdiğim bir an bile yoktu.

Yekta'ya olan bağlılığım bir yandan beni mutlu ederken diğer yandan endişelendiriyordu. Onsuz bir hayatın içinde kendimi düşünemiyordum. Bunun benim için büyük bir zayıflık olduğunu bildiğim halde onun hayatımdaki yerini değiştirmek elimde değildi. O hayatımın merkezindeydi ve ben sonsuza kadar öyle kalmasını istiyordum.

Kafenin kapısının açıldığı her an Yekta'nın geldiğini düşünerek heyecanlanıyor ve kapıdan giren kişilere bakıyordum.

Yine kafeye giren kişi Yekta değildi fakat bu kez tanıdık iki yüzü görmenin şaşkınlığıyla kapıdan tarafa doğru bakakaldım.

Ekin'le göz göze geldiğimizde sevimli bir ifade yüzündeki yerini alırken belli belirsiz başını sallayarak uzaktan selam verdi.

Bakışlarım hemen sonra Ekin'in yanında gelen Asya'ya kaydığında bu ziyaretin bir sebebi olduğu düşüncesi zihnimi bir kurt gibi kemirmeye başladı. Huzursuzca kaşlarımı çatarak birkaç adım geriye çıktım ve müşterilerin bulunduğu masadan uzaklaştım.

Aramızda yalnızca birkaç adımlık mesafe kaldığında önce davranan Ekin oldu.

Fazla yüksek olmayan bir ses tonuyla "Peri," diyerek seslendi. "Merhaba."

"Merhaba," dedim gülümsemeye çalışarak. "Hoş geldiniz." Sırasıyla önce Ekin'e sonra Asya'ya bakarak gülümsemeye devam ettim fakat kafamın içindeki sorular yüzünden gülüşüm içten değildi.

"Nasılsın?" diye sordu Ekin.

Sorusuna birkaç saniye geç cevap vermiştim çünkü Asya'nın tedirgin ifadesine takılıp kalmıştım. Ne olduğunu anlamaya çalışsam da herhangi bir fikir yürütemediğim için gerilmeye başlıyordum.

"İyiyim," dedikten sonra nezaket kurallarını umursamadan konuya girerek "Bir şey mi oldu?" diye sordum. "Asya?" Kaşlarımı kaldırarak açıklama beklediğimi belli eden bir ifadeyle gözlerinin içine baktım.

Asya ise bir şeyleri anlatmaya başlamak yerine başını çevirip Ekin'in yüzüne baktı öylece.

"Ekin?" dedim yine aynı şekilde kaşlarımı kaldırarak. "Neler oluyor?"

"Peri..." Birden yüzü düştüğünde kalp çarpıntılarım artmaya başladı. "Biraz konuşabilir miyiz?"

"Benim de istediğim bu," diyerek çıkıştım. "Biriniz bana buraya gelme nedeninizi anlatabilir mi artık?" Sabrımın taştığını belirten ses tonumu kontrol altında tutmaya çalışarak konuştum çünkü kafedeki müşterileri rahatsız etmek istemiyordum.

"Anlatacağım," dedi Ekin sakince. "Anlatmam gerekiyor. Doğrusu... Senin tüm gerçekleri bilmen gerekiyor."

"Ekin!" dedim ikaz eder gibi.

"Tamam... Tamam," dedi hızla başını sallarken. "Müsait bir yere oturup öyle konuşalım, olur mu?"

Başımla onayladıktan sonra kafenin müşteri yoğunluğu en az olan, köşedeki masalardan birine doğru yürümeye başladım. Ekin

ve Asya peşimden geliyordu. Gerginlikten bacaklarım titriyordu fakat sadece birkaç dakika içinde bunu onlara belli etmemek ve güçlü durmaya çalışmaktan yorulmuştum bile.

Herhangi bir ihtiyaç halinde alanı görebilmek adına duvar tarafına oturdum. Sonrasında ise Ekin ve Asya'nın karşımdaki koltuğa yerleşmelerini bekledim sabırla.

"Evet," derken ellerimi birleştirerek masanın üzerine koydum. "Sizi dinliyorum."

"Peri..." Ekin'in tedirginliği bulaşıcıydı sanki. Onun gözlerinde gördüğüm korkuyu Asya'da da görebiliyordum. Her ne kadar sabrım taşıyor olsa da sessizce konuşmaya başlayacağı ânı bekledim.

Derin bir nefes aldı Ekin, sessizliğini koruyarak.

Öyle huzursuz hissediyordum ki biraz sonra anlatacakları hiçbir şeyin hoşuma gitmeyeceğine emindim.

"Hayatımıza kimi zaman yanlış insanlar girer," diyerek konuşmaya başladığında kaşlarım çatıldı. "Yanlış kararlar verebilir, yanlış insanlara güvenebiliriz. Sonuçta hepimiz insanız, bizi biz yapan tercihlerimiz ve yaşadığımız iyi ya da kötü tecrübeler... Değil mi?" Asya'ya bakarak onay bekledi.

Asya vakit kaybetmeden başını sallayarak Ekin'i desteklediğinde göz devirdim.

"Lütfen, her neden bahsediyorsanız direkt konuya geçebilir miyiz?" dedim bıkkın bir ifadeyle. "Lütfen..." diye mırıldandım.

Eskiden olsa karşımdaki insana hiçbir şey söylemeden zırvalıyor olsa bile saatlerce dinleyebilirdim. Bundan sonra buna tahammül edebileceğimi sanmıyordum. Zamanımın ne kadar değerli olduğunu ve hayatımda yokluğu bir şeyi değiştirmeyecek insanların bu zamanı çalmasına izin vermeyecektim. Bunun için kabalık yapmam ya da kaba görünmem gerekse bile...

Bugüne kadar insanlar benden zamanımı, iyi niyetimi ve insanlığımı çalarken hiç rahatsız olmamışlardı. Ben neden kendi hayatımı korurken rahatsız olacaktım ki?

"Pekâlâ," dedi ve derin bir nefes daha aldıktan sonra gözlerimin içine baktı.

Ekin'in gözlerinin ardında anlam veremediğim bir endişe yatıyordu. Bunu öğrenene kadar yapmam gereken tek şey sakin kalabilmekti.

"Yekta hakkında bilmen gereken çok önemli bir şey var," dediğinde nefesimi tuttum.

Günlerdir her şey yolundaydı ve çoğu şeyi güçlükle de olsa ardımızda bırakmayı başarmışken şimdi sil baştan yapmaktan ödüm kopuyordu.

"Dinliyorum," dedikten sonra titreyen nefesimi azar azar serbest bıraktım.

"Mezuniyette Bade'nin başına gelenleri biliyorsun zaten," dediğinde usulca başımı sallayarak söylediğini onayladım. "O gün çok korkunç bir şey daha yaşandı," dediğinde iyice meraklanmaya başladım.

"Ne gibi?" diye sordum hemen.

"Ben o gün sahne için odada hazırlanıyordum. Sonra Asya odama geldi. Uygunsuz bir anda geldiği için ufak bir şaka yaptım ve o şaka mahvolmama sebep oluyordu."

Merakla çattığım kaşlarımın altında bakışlarım Ekin ve Asya arasında mekik dokudu bir süre.

"Ne şakası?" diye sordum.

"Asya öylece odama dalınca *'Odaya kız atmıştım. Kızcağızı kimse görmesin, saklayayım derken de yanlışlıkla camdan aşağı attım,'* diye salakça bir şaka yaptım." Ekin'in anlattıklarını hayret içinde dinliyordum. "Sonra Asya da bu şakayı devam ettirip *'Bakalım bu şanssız kız kimmiş merak ettim,'* diyerek gidip pencereden aşağı baktı."

"Ve Bade'yi mi gördü?" diye sorduktan sonra şaşkınlıktan ağzımı kapatacak gücü bulamadım.

Ekin'in anlattıkları imkânsız ötesi saçma geliyordu. Duydukla-

nımın doğru olup olmadığından bile emin olamayacak kadar şaşkındım.

"Evet," dedi ve bir anlığına başını eğdi.

Ekin'in anlattıklarını birinin onaylamasına ihtiyacım varmış gibi Asya'ya baktığımda ağır ağır başını salladı ve gözlerini kaçırdı.

"Sonra?" diye sordum birkaç dakika sonra. "Sonra ne oldu peki?"

"Asya bana inanmadı. O kadar yalvardım, ben yapmadım diye ama inanmak istemedi..."

"Ekin..." Asya konuşmak için lafını kestiğinde Ekin'in bakışları ona döndü. "Benim yerimde kim olsa kafası karışırdı, biliyorsun."

Ekin'in bu konuda Asya'ya kırgın olduğu belli oluyordu.

Hiçbir şey söylemeden yeniden bana döndükten sonra konuşmaya devam etti.

"Pek fazla müsait olmadığım için Asya'nın peşinden gidip kendimi ifade etme fırsatı da bulamadım."

Saçma bir detay olsa da "Neden müsait değildin?" diye sormadan edemedim.

"Duştan çıktıktan sonra uyuyakalmıştım. Havluyla..." Bir an utanır gibi gözlerini kaçırsa da çok geçmeden anlatmaya devam etti. "Bu yüzden Asya, Bade'yi öylece yerde yatar halde görünce katil olduğumu düşündü ve odamdan kaçıp gitti."

Derin bir nefes almak için kendine zaman tanıdı. Bense bir an önce Yekta'yı ilgilendiren kısma gelmesi için sabırsızlanmaya devam ettim.

"Peki sonra?"

"Sonrasını ben de bilmiyordum. Geçen haftaya kadar da öğrenemedim. Tek bildiğim suçsuz olduğumdu fakat bugüne kadar her kapı çaldığında, telefon çaldığında polislerin gelip beni götüreceğini düşünerek yaşadım."

Ekin'in yüzündeki hayal kırıklığı her an biraz daha büyüyordu sanki. Mezuniyetten bir hafta sonra okulda karşılaştığımızda bu

yüzden o haldeydi demek ki... O gün tanıdığım Ekin yoktu çünkü karşımda. Depresif, çökmüş ve düşünceli bir yabancıydı. Sebebini öğrendiğime seviniyorken hâlâ bir yanım endişeyle Yekta hakkında anlatacaklarını bekliyordu.

"Neden?" diye sordum donuk bir ifadeyle.

"Çünkü en yakın arkadaşım bile bana inanmamıştı. Diğerlerinin kulağına gittiği an suç benim üzerime kalacaktı ve benim elimde suçsuz olduğumu kanıtlayacak hiçbir şey yoktu."

Ekin sinirlenmeye başlıyordu.

Eğer Bade o gece Yekta'nın suçsuz olduğunu, kendisinin intihar ettiğini söylemeseydi şu an Ekin'in anlattıklarıyla ondan şüphe edebilirdim fakat gerçekleri bizzat Bade'nin ağzından duyduğum için pek umursamıyordum. Ayrıca Ekin'in böyle bir şey yapmayacağına inanıyordum.

Tam da bu yüzden başım belaya giriyor işte. İnandığım ve güvendiğim insanların aslında öyle olmadığını öğrenmem geç oluyor. Çoğunun aslında birer yalancı olduğu gün yüzüne çıktığında iş işten geçmiş oluyor çoğu zaman.

"Peki sonra ne oldu?"

"Geçen hafta Asya yanıma geldi. Daha önce geldiğinde onunla görüşmek istemeyip dinlemediğim için gerçekleri ancak öğrendim." Sustu. Gözlerimin içine bakarken tedirginlik yaşadığı belliydi. "Bana anlatamadığı için seninle konuşup anlatmak istemiş ama... Yapamamış."

"Evet," dedi Asya sakince. "Yapamadım, korktum."

"Neden korktun?" diye çıkıştım birden.

"O gün Asya benim odamdan ayrıldığında doğrudan Bade'nin odasına gitmiş. Çünkü bizim gibi o da Bade'nin kendine zarar verecek biri olmadığına inandığı için bunu birinin yaptığını düşünmüş. Yani aslında benim yapmadığıma inandığı için suçluyu Bade'nin odasında yakalamak için gitmiş."

Ekin bir kez daha Asya'ya baktığında bu kez söyledikleri hoşuna gitmiş gibi gülümsedi.

"Daha odaya varmadan gördüğü kişi ise tüm olayı açığa kavuşturmuş," dedikten sonra yeniden susup herhangi bir tepki vermemi bekler gibi yüzümü incelemeye başladı.

"Kimmiş?" diye sordum hemen. "Kimi görmüş?"

"İşte asıl önemli nokta burası," dedikten sonra yeniden sustuğunda sinirlenmeye başladım.

"Kimmiş Ekin, konuşsana!" diye bağırdım birden. "Yekta'yı mı gördün?" diye sordum hışımla Asya'ya dönerek.

Asya çekingen bir tavırla söylediğimi doğrular gibi başını salladığında ona cevap verir gibi aynı anda başımı iki yana salladım.

Yekta o gece mezuniyet günüyle ilgili tüm detayları anlatmıştı. Mert ve Bade de, Yekta'nın tüm anlattıklarını doğrulayacak şeyler itiraf ettiği için aklımda herhangi bir soru işareti kalmamıştı.

Yalnızca Ekin ve Asya'ya gerçekleri anlatsam mı yoksa daha fazla uzatmamak için geçiştirsem mi diye düşündüm.

"Yekta'yı odada mı gördün?" diye sordum oldukça sakin bir tavırla.

"Hayır ama şey..." Asya ne söyleyeceğini bilemeyip sustu.

"Peki, odasının önünde gördün mü?" diyerek yeni bir soru sorduğumda sakinliğim ikisini de şaşırtmış gibi görünüyordu.

"Hayır," dedi başını sallayarak.

"Peki nerede gördün?"

"Üst kata çıkarken koridorda karşılaştık. Bade'nin odasını ararken yan koridordan çıktı ve bana çarptığı halde hiçbir şey yapmadan koşarak uzaklaştı."

Tam da Yekta'nın anlattığını doğruluyordu aslında. Bade'nin odasındaki konuşmalarda beni zehirlediklerini duyduktan sonra var gücüyle koşup yetişmeye çalıştığını söylemişti.

Asya'da anlattıklarıyla bunları doğrulayarak bilmeden beni mutlu etmeyi başarmıştı.

"Ve sen de bir çarpışma yüzünden Yekta'yı suçlu ilan ettin?" diye sordum bu kez kaşlarımı iğneleyici şekilde havaya kaldırarak.

"Peri..." Ekin şaşkınlıkla yüzüme bakakaldı.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum. Bir suçluyla ilişkim var ve siz de bana acıdınız. Bu yüzden de bu suçludan kurtulup hayatımı kurtarmamı istediğiniz için buraya geldiniz." Geriye yaslandıktan sonra kollarımı göğsümün altında birleştirerek "Yanılıyor muyum?" diye sordum.

"Hayır çünkü..."

"Çünkü?" diyerek lafını kestim.

"Gerçekleri senin de bilmen gerektiğini düşündüm sadece," diye açıkladı Ekin sakince.

"Ben gerçekleri biliyorum Ekin," diye çıkıştım. "Tüm gerçekleri biliyorum," dedim ağır ağır başımı sallayarak. "Neredeyse bir aydan fazla zaman geçti ve geçen tüm o süre içerisinde benim içimde kopan fırtınaları kimse bilmiyor. Neler çektiğimi... Neler yaşadığımı... Kaç gece ağlayarak uykuya daldım, kaç günüm yataktan çıkamayacak kadar berbat geçti haberiniz var mı?" Sadece birkaç saniye sessiz kaldım ve sonrasında konuşmaya devam ettim. "Yok. Hiçbir şey bildiğiniz yok!"

"Ben... Bu kadar sinirleneceğini bilmiyordum Peri, özür dilerim."

Ekin'in kötü bir niyeti olduğunu düşünmüyordum fakat o iğrenç günün parmak izlerini ne kadar kazısam da hayatımdan atamadığım için deliriyordum. Kara bir lanet gibi yakama yapışmıştı ve çıkmak bilmiyordu.

"Gerçek ne biliyor musun Ekin?" dedikten sonra gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. "Gerçek şu... Sen bir ruh hastasına âşık olmuşsun. Yalancı, kötü kalpli, iğrenç bir insana âşıksın!"

"Ne demek oluyor bu?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Tüm her şey Bade'nin bir oyunuymuş," dediğimde ikisi de dehşete kapıldı. "Kendi ağzıyla söyledi bunu bana. İntihar etmiş ve sırf Yekta'dan nefret ettiği için de ona suç atmış."

"Hayır..." diye mırıldandı kulaklarına inanamıyormuş gibi.

"Evet," dedim net bir tavırla. "Böyle hasta ruhlu bir kız işte o."

"Ben... Özür dilerim," dedi hiç suçu yokken.

Ekin gibi iyi birinin Bade yüzünden özür diliyor olması kalbimi incitse de duruşumdan ödün vermemek için üzerinde durmadım.

"Yekta'yı seviyorum Ekin. Hiç suçu yokken yaşadıklarını ben biliyorum, yanındaydım. Bu yüzden ne Bade ne de mezuniyet günü hakkında bir şey duymak istemiyorum," diye sakince açıkladım. "Size de bu yüzden patladım, üzgünüm."

"Haklısın," dedi Asya. "Kim olsa sinirlendirdi. Her şeyi yanlış anlamışım..." Dudaklarını birbirine bastırdı mahcup bir şekilde. "Özür dilerim."

"Sorun değil," dedim hemen. "Sen de Yekta'yı suçlu sanmakta haklısın ama değil... Bundan şüpheniz olmasın. Bade her şeyi anlattı. Her şey bir oyun..."

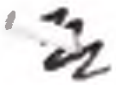
Ne diyeceklerini bilemiyorlardı.

Özellikle Ekin'in yüzünde öyle bir hayal kırıklığı vardı ki hayatımın sonuna kadar aşk ve hüsranın savaştığı bu ifadeyi unutamayacaktım çünkü iyilikle çarpan kalbi biraz önce Bade Güneş'in kötü kalbinin pençesinde can vermişti.

20

Suç Ortağı

Gün yüzüne çıkan gerçeklerin gölgesi,
gecenin ayazında kalmış gibi üşütür ruhunu.

Ardımda bıraktığım günün sabahına ulaştığımda bütün gece Bade yüzünden doğru düzgün uykuya dalamadığımı ve bu yüzden de dayak yemiş gibi uyandığımı fark ederek yataktan doğruldum.

Dün Ekin ve Asya'yla konuşurken Bade'ye karşı öfkem bir çığ gibi içimde büyüyüp durdu saatler içinde. Öyle ki bütün gece ona yaptıklarının bedelini ödetmek, bir şekilde intikam almak istedim.

Olayları ardımda bırakıp Yekta'yla mutlu olmaya karar vermiş olsam da yaptıklarını yanına bırakmak istemiyordum. Hiçbir şey yapmasam bile hesabını sormadığım sürece her daim kalbimin bir yanında Bade'ye karşı öfkem taze kalacaktı.

Elimi yüzümü yıkadıktan sonra doğrudan odama geldim ve telefonu elime aldım. Bade'yle yüzleşip hesap sormaktan başka çarem yoktu. Yekta'nın dediğine göre Bade'nin yanında biri daha benden nefret ediyor ve ölmemi istiyordu. Bu zihniyette iki insan elini kolunu sallayarak gezerken nasıl her şeyi ardımda bırakabilirdim ki?

Rehberimde Bade'nin numarasını bulunca arama tuşuna tıklayıp kulağıma götürdüm.

Uzun uzun çaldıktan sonra nihayet Bade'nin sesiyle telefon açıldı.

"Efendim?" dedi sakince. Hatta sesi öyle sakindi ki bir anlığına başka birini aradığımı düşünüp telefonu kulağımdan çektim ve ekrana baktım. Bir yanlışlık yoktu, sahiden Bade'yi aramıştım fakat sesi ona ait değil gibiydi.

Lafı dolandırmak istemediğim için "Görüşmemiz gerek," dedim sadece.

"Ne konuda?" diye sordu aynı sakinlikle.

"Yüz yüze konuşmamız gerekiyor," dedim donuk bir şekilde. "Telefonda olmaz."

"En son zırlıyordun senden nefret ediyorum diye, ne değişti aşko?" Bir anda değişen tavrı karşısında şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemedim.

"Sen gerçek bir hastasın. Bunu biliyorsun, değil mi?" Görmeyeceğini bildiğim halde yüzümü buruşturmadan edemedim.

"Biliyorum aşko!" dedi keyifle. "Ne zaman buluşuyoruz?"

"Aptal," diye söylensem de duymadığı ya da duymazlıktan geldiği için karşılık vermedi. "Konuşmak istediğim konu çok önemli. Sakin bir yer olmalı."

"Sana geleyim o halde. Malum eviniz Candy'nin yatağı kadar olduğu için yakın mesafede seslerimiz birbirimize iyi gider." Alaycı kahkahası söylediklerine eşlik ettiğinde onu gerçekten öldürmeyi diledim.

Derin bir nefes alarak sakin kalmaya çalıştım.

"Çabuk gel," dedim söylediklerini umursamadan. "Yarım saat içinde burada olmanı istiyorum."

"Ay... Sen bana emir verebileceğini mi sanıyorsun?" diye cırladığında telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. "Haddini bil pirecik, seni mahvederim yoksa!"

"Kapatıyorum. Acele et."

Konuşmasını beklemeden yüzüne kapatıp telefonu yatağımın üzerine attım.

Ne kadar boş konuşursa konuşsun yarım saatten daha az bir sürede kapımda biteceğine emindim çünkü Bade'yi biraz olsun tanıyorsam şu an meraktan aklını kaybediyor olmalıydı.

Meraktan olmasa da bugün onu korkudan aklını kaybedecek hale getirecek bir kozum vardı ve ben o kozu kullanmaktan asla geri kalmayacaktım.

Bade'nin gelmesini beklerken önce odamı toplamış, daha sonrasında ise karşısına solgun bir görüntüyle çıkmamak için hafifçe makyaj yapmıştım. Onu hem duruş hem de konuşmamla köşeye sıkıştırıp beni zehirlemek için birlikte hareket ettiği diğer kişiyi öğrenmeliydim.

Yapacak bir şeyim kalmadığı için uzun zamandır görüşemediğim dostumun, Peri Tozu'nun Kirli Defteri'nin karşısına geçtim.

Artık kimse incitemez beni.

Gördün mü bak? Eski Peri yok artık.

Ben güçlüyüm ve canımı yakan herkese bana yaşattıklarının hesabını soracağım.

Yekta beni seviyor, ben de onu.

Bade'ye olan öfkemi satırlara yansıtırken aniden Yekta'nın aklıma gelmesiyle dikkatim dağıldı ve defterimi yine ona olan aşkımı yazarak kapattım çünkü zil çalmıştı.

Hemen elimin yanında duran telefonun ekranına dokunarak saate baktığımda alaycı bir gülüşle başımı salladım.

Tam da düşündüğüm gibi telefon konuşmasının üzerinden yalnızca yirmi dakika geçmişti ve Bade sabırsızca zile basıyordu.

Duruşumu dikleştirerek çalışma masamdan kalkıp ağır ağır odanın çıkışına yürüdüm. İyice sabırsızlanıp kapıda dikildiği için sinirlensin diye özellikle yavaş yürüyordum.

Kapıya birkaç adım kala duruşumu kendini beğenmiş bir şekilde daha da dikleştirirken yüzüme ukala bir tavır takındım.

En sinir bozucu halimle kapıyı araladığımda Bade sinirden kızarmış bir şekilde karşımda duruyordu.

"Sen ne cüretle beni bekletiyorsun ucube?" diye terslediğinde duruşumu hiç bozmadım.

"Geç içeri," derken hafifçe başımı arkaya yatırarak koridorun ilerisindeki odamı işaret ettim.

"Bana bak!" diye cırladığında sesi apartmanda yankılandı.

"Kes sesini!" diye bağırarak bileğinden yakaladığım gibi içeri çektim ve sert bir şekilde kapıyı kapattım.

Bade topukluları yüzünden dengesini sağlamaya çalışırken çığlık atarak kulaklarımı çınlatmayı başarmıştı.

"Sen kendini ne sanıyorsun be?" diye bağırmaya devam edince göz devirerek arkamı döndüm.

Bade'nin söylenmelerini duymazdan gelerek kapının üzerindeki anahtarla kapıyı iki kere kilitledim ve anahtarı cebime attım.

Bade'ye döndüğümde şaşkınlıktan ağzı açık kalmış bir halde yüzüme bakıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu korkuyla.

"Geç içeri," diye yinelerken bu kez çenemin ucuyla odamı işaret ettim.

Şeytani bir gülüş yüzüme yerleşirken Bade'nin korktuğunu görebiliyordum.

"Eğer bana zarar verecek olursan..." İkaz eder gibi işaret parmağını yüzüme doğru sallamayı ihmal etmese de sözünü bitirmesine fırsat bile vermeden konuştum.

"Eğer beni ikiletirsen sana zarar vereceğim," dedim tok bir sesle. "Şimdi kes sesini ve odaya geç."

"Peri!" İtiraz etmek istese de tehditkâr bir tavırla kaşlarımı havaya kaldırınca korkuyla yutkunup sustu.

Bade çaresizce arkasını dönüp odama doğru yürümeye başladığında gülmemek için elimle ağzımı kapattım ve o şekilde arkasından ilerledim.

Odaya girdiğinde de aynı şekilde peşinden girdim ve arkamdan kapıyı kapatıp kilitledikten sonra odamın anahtarını da cebime attım.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun ya?" diyerek üzerime yürüdüğünde elimi kaldırarak durmasını söyledim. "Aç şu kapıyı!" diye bağırdı.

"Ben ne zaman istersem o zaman açılır," dedikten sonra omzuna çarparak yanından geçtim ve odanın ortasına doğru ağır ağır yürüdüm.

Kararlı duruşum yüzünden daha fazla üstelemeden durumunu kabullendi ve göz devirerek kollarını göğsünün altında birleştirdi.

Bir süre sessizce yüzüme baktıktan sonra "Ne istiyorsun benden?" diye sorarak istediğim konuşmanın başlangıcını yapmış oldu.

"İşte beklediğim soru," dedim başımı hafifçe yana yatırarak. "Bazen aklın çalışıyor Bade Güneş."

"Ruh hastası gibi davranıyorsun pirecik, sinirlerimi bozma!" Korktuğunu belli etmemek için ifadesiz kalmaya çalışsa da gözlerinde apaçık bir korku beni selamlıyordu.

Gülmeye başladım birden.

"İyi ya... Her gün aynada baktığın kişiye benzer bir davranış görüyorsundur," diye iğnelediğimde öfkeyle çatıldı kaşları.

"Polisi arayacağım!" diyerek bileğinde asılı duran çantasına yöneldiğinde hiç kıpırdamadım.

"Ara," dedim hemen. "Beni zehirlemeye çalıştığını bilmek isteyebilirler." Bakışları telefondan bana döndüğünde yüzü kireç gibi olmuştu.

Her şeyi bildiğimi söyler gibi ağır ağır başımı sallarken gülümsedim.

"Neden durdun?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. "Vakit kaybetme. Ara hadi polisi, gelsinler hemen."

"Ben yapmadım," derken gözlerini üzerimden ayırmadan telefonunu çantasına attı.

"Yalan söylüyorsun," derken öfkeyle gözlerim kısıldı. "Her şeyi biliyorum Bade. Daha fazla yalan söyleme!"

"Peri..."

Bade'yi dinlemekten ziyade içimde ona karşı ne varsa söylemek istiyordum bu yüzden konuşmasına izin vermeden araya girdim.

"Mezuniyetten önce yanıma geldin, çok kötü bir haldeydin. Sabaha kadar konuştuk, dertleştik. Sonra mezuniyet günü benden yardım istedin. Ne konuda yardım istediğini bilmediğim halde yanında olmayı kabul ettim..." Tek tek saydığım geçmişimizle ilgili her anıda biraz daha mahcup hissettiği belli oluyordu. "Mezuniyet partisindeyken ağlayarak yanıma geldin. O an bile karşımda benden nefret eden, yıllarca zorbalıklarıyla hayatımı zindan eden kişi değil de çok sevdiğim bir arkadaşım varmış gibi yanında olmak, yardım edebilmek istedim Bade."

"Peri..."

"Dinle!" diyerek tekrardan konuşmasını engelledim. "Sadece dinle..."

Usulca başını salladı.

"Sonra senin pencereden düştüğünü söylediklerinde ne kadar üzüldüğümü bilemezsin. Çünkü ben senin gibi hasta ruhlu değilim Bade, bir insanın ölmesini dileyecek kadar kötü bir kalbim yok, olmadı." Derin bir nefes alarak sustum. "Senden nefret etmem ve ölmeni dilemem için birçok sebebim var. Bu sebeplerin hepsini de yıllar içinde sen sağladın ama ben ona rağmen hayatta olduğunu duyunca sevindim. Çünkü yaşaman gereken uzun bir hayatın vardı, ölemezdin."

Başını eğdi.

"Yekta yaptı dediler. Seni öldürmek isteyen kişi Yekta dediler." Yekta'nın katil olduğunu düşündüğüm zamanlar aklıma geldikçe

kalbim sıkışıyordu hâlâ. "Aynı şeyi sen de söylediğinde neler yaşattın bana biliyor musun? Sevdiğim çocuğun birini öldürmek istediği düşüncesiyle yaşamak nasıl bir şey biliyor musun?"

Hiçbir şey söyleyemiyordu.

"Yekta'ya rağmen yanında oldum. Onu kendimden ve hayatımdan daha çok sevmeme rağmen ben senin yanında olmak istedim Bade. Peki sen... Sen ne yaptın?" Kırgınlığımı sunar gibi bir tebessüm yerleşti dudaklarıma. "Sen benim ölmemi istedin. Tek istediğin buydu değil mi? Peri Koçer'in ölmesi... Peki neden?"

Bade'nin gözleri yeniden benimle buluştuğunda ağlamak üzere olduğunu görebiliyordum.

"Benden nefret ediyorsun, bunu biliyorum. Hastanedeyken neden nefret ettiğini de söyledin, kendince haklı olabilirsin deyip geçtim ama... Nasıl bir insanın ölmesini isteyebilirsin?" Birkaç saniyeliğine susup gözlerinin içine baktım. "Onu da geçtim. Nasıl bir insanın ölmesi için oyun çevirip birileriyle iş birliği yapabilirsin?"

Son söylediğimle birlikte yüzünün aldığı şekil gerçekten Bade dışında birinin daha olduğunu doğrular nitelikteydi.

"Biri daha var, değil mi?" diye sorduktan sonra ona acır gibi başımı salladım yavaşça. "Bu kadar kötüsün işte."

"Evet! Kötüyüm," dedi birden duruşunu dikleştirerek. "Ölmeni istedim. İğrenç varlığın midemi bulandırıyor. Senden nefret ediyorum!" Sinirden titremeye başlamıştı. "Duymak istediğin bunlar mıydı, hı?"

Hiçbir şey söylemeden zehrini dökmeye devam etmesi için sessiz kaldım.

"Bunun için mi çağırdın beni buraya? Sana olan nefretimi yüzüne haykırmam için mi?" Bir adım yaklaştı bana doğru. "Duy o zaman," dedi ve bir adım daha atarak aramızdaki mesafeyi iyice kapattı. "Senden iğreniyorum." Heceleyerek söylediği şeyler canımı yakmıyordu asla. "Senden ölesiye nefret ediyorum."

Bade gibi birinin bana karşı beslediği hisleri umursamamayı yıllar önce öğrenmiştim.

"Biliyorum," dedim duruşumu bozmadan. "Tam da bu yüzden sana karşılık vermiyorum zaten. Hayatın boyunca taşımak zorunda olduğun o kalbin ve kafanın içindeki hastalıklı düşüncelerin senin en büyük cezan. Onlarla yaşamaya mahkûmsun, benim bir şey yapmama gerek yok." Omuz silkerek başımı iki yana salladım sadece.

"Beni buraya neden çağırdın?" diye sorduğunda hâlâ titrediğini görebiliyordum.

Ellerini saklayabilmek için kollarını göğsünün altında kavuşturdu.

"Bana o kişinin ismini vereceksin," dedim emreder gibi. "Kiminle birlikte beni zehirlediniz?"

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye sorarak anlamıyormuş gibi davrandı.

"Bade!" dedim ikaz eder gibi. "O gün, o odada neler konuşulduğunu biliyorum. Beni zehirlemek için biriyle birlikte hareket ettiğini biliyorum!" Kendime engel olamayıp bağırdığımda korkuyla irkildi. "Bana o kişinin kim olduğunu hemen burada söyleyeceksin, yoksa..."

"Yoksa ne?" diye sordu hemen.

"Yoksa buradan çıkmana izin vermem ve..."

"Ve?" diyerek sözümü bir kez daha kesti.

Bir adım geriye çıkarak konuştum. "Ve herkese hakkındaki büyük sırrı söylerim."

Bade'yi buraya çağırmadan önce kullanacağım tek kozumu öne sürdüğüm için gerilmeye başlamıştım. Eğer bu koz sayesinde beni zehirleyen diğer kişiyi öğrenemezsem başka türlü öğrenmeme imkân yoktu.

Bade'ye uyguladığım baskının ve ona karşı kullandığım sırrın işe yaraması için içten içe dua edip yalvarıyordum çünkü mezuniyetle ilgili en büyük sırrı öğrenmemin tek anahtarı Bade'den geçiyordu.

"Ne sırrı?" diye sorduğunda kaşları çatıldı.

Yüzüme yerleştirdiğim sahici bir gülümseme eşliğinde Bade'ye doğru bir adım yaklaşırken gözlerimi gözlerine diktim.

"Gel seninle bir anlaşma yapalım," dedikten sonra tepkisini görmek için sustum.

Gözlerinde yanan öfke ve korkunun birbirine karışmasını görebiliyordum fakat her şeye rağmen ifadesiz kalmaya çabaladığı belli oluyordu.

"Sen bana mezuniyet günü odanda, beni zehirlediğinize dair, gizli saklı kiminle konuştuğunu söyle... Karşılığında ben de senin sır gibi sakladığın o gerçeği saklamaya devam edeyim," dedim omuz silkerek. "Aksi halde Yekta'yla kardeş olduğunuzu öğrenmeyen kalmaz."

Yekta dahil bu gerçeği kimse öğrenmemeliydi. Böyle bir şeyin ortaya çıkması yalnızca Yekta'ya zarar verirdi. Bu yüzden her ne kadar Bade'ye karşı koz olarak kullansam da bu sırrı ölene kadar saklamaktan başka çarem olmadığını biliyordum.

"Bunu yapamazsın," dedi başını iki yana sallarken.

"Yaparım," dedim bir an bile gecikmeden.

"Peri..."

"Bade!" dedim hemen. "Emin ol kaybedecek bir şeyim yok benim. Ama bu sır ortaya çıktığında sarsılmaz Bade Güneş yerle bir olacak." Ağzımdan çıkan her bir kelimeyi anladığından emin olmak ister gibi tane tane konuştum.

"Hayır..." dedi korkuyla. "Bunu yapamazsın. Böyle bir şeye cesaret edemezsin."

"Güneş Koleji'ndeki tüm öğrencilere aynı anda mesaj gider," dedim şeytani bir gülüş takınarak. "Sonra fısıltılar, fısıltılar ve fısıltılar... Peşine bir gölge gibi takılacak olan fısıltılar senin sonun olur Bade."

Karşılık vermedi.

Öfkesine hâkim olamıyordu. Elleriyle kollarını sıksa da titremesini durduramadığı için hışımla arkasını dönüp odanın içinde volta atmaya başladı.

Dakikalar geçti fakat ikimizde sessizliğe boyun eğmiş gibi tek kelime dahi konuşmadık.

"Anlat ve kurtul," dedim beklemekten sıkılmaya başladığım için. "Kim? Kiminle birlikte beni zehirlediniz?"

Durdu ve öylece yüzüme baktı.

"Bana bunu kim yaptı Bade?"

Korkuyordu.

"Söyle Bade, kim?" Her konuşmamda bir adım daha yaklaşıyor, psikolojik olarak yorulmasını sağlamaya çalışıyordum.

"Kimle birlik oldun? Benim ölmemi isteyecek kadar nefret eden diğer kişi kim?"

Tam karşısına dikilmiştim.

"*Ben yapmadım*, demiştin... O zaman bana suçlunun ismini söyle ve kurtul." Kollarımı yeniden göğsümün altında birleştirerek yüzünü incelerken Bade gözlerini kaçırmayı seçiyordu.

İnatla susmaya devam etti.

"Bana istediğim cevabı ver, ben de sonsuza dek sırrını saklayayım." Yüzümü kaşındıran bir tutam saçı kulağımın arkasına taradım. "O kadar zor değil. Söyle ve her şey bitsin."

Elleriyle kulaklarını kapatırken "Hayır..." dedi titreyen sesiyle. "Kes sesini, kes!"

"Konuş Bade," diye bağırdım. "Konuş! Kim öldürmek istedi beni?"

"Hayır..." diye fısıldarken titreyen elleri kulaklarını kapattı. Aynı zamanda gözlerini de sıkıca yummuştu ve bu hali; korkudan annesinin arkasına saklanan küçük bir kız çocuğu gibi görünüyordu. *Çaresiz...*

"Yiğit!" diye bağırdı birden.

Ellerini kulaklarından çektiğinde tüm vücudunun titrediğini görmüştüm. Ayakta duracak gücü kalmamış olmalı ki kendini yatağa bıraktı birden.

Elleriyle yatağın kenarlarından destek alırken başını eğdiğinde kızıl saçları yüzünü örttü.

"Ne dedin sen?" diye sorduğumda kendi sesimi tanıyamamıştım.

Şaşkınlık, sinsi bir düşman gibi zihnime sızmıştı ve hızla tüm vücudumu ele geçirmeye başlamıştı.

"Seni zehirleyen Yiğit," dedi titreyen sesiyle. "Her şey onun oyunu... Her şeyi o yaptı."

21

Yabancı

Yalanların gölgesine sığınan yabancılar için
hayat dört mevsim güzeldir.

Bugün bir kez daha anlamıştım ki, her insan bir yabancı... Aynı zamanda ise bir yalancıydı.

Bade'nin itirafından beri kafamın içinde bir çınlama, kulaklarımda bir uğultu ve kalbimde bir çarpıntı vardı.

Nasıl olur da beni zehirlemek isteyen kişi Yiğit olurdu?

Aklımın almadığı ve ihtimal dahi vermediğim bu itirafla hareket edecek halim yoktu çünkü daha önce kendisini öldürmeye çalıştığını iddia ederek Yekta hakkında ifade vermiş yalancı birinden bahsediyorduk.

Belki de yine kendini kurtarmak için bu kez de sevgilisine, Yiğit'e iftira atmıştı?

Bade gibi bir insan kendinden başka kimseyi düşünmezdi. Bu yüzden ona inanmadığımı söylediğimde ise sakinleştikten sonra tüm detayları anlattığında gözlerim kararmıştı ve neredeyse bayılacaktım.

Bade'nin anlattığı hiçbir şeye inanmak içimden gelmese de kısa sürede bu kadar fazla şeyi uydurabileceğini sanmıyordum. Bu nedenle anlattıkları gerçek olmalıydı. Mezuniyetle ilgili söylediği her şey birbiriyle bağlantılı ve altı dolu şeylerdi.

Ölmemi isteyen kişinin Yiğit olduğu gerçeğini idrak etmekte güçlük çekiyordum.

Bir saate yakın süredir yatağımın bir ucunda Bade, diğer ucunda ise ben oturuyordum ve ikimiz de sessizliğe yemin etmiş gibi suspus oturuyorduk.

Bade her şeyi anlattıktan sonra beynim çalışmayı bırakıp sağlıklı bir şekilde düşünme yetisini kaybettiği için Yekta'yı çağırmak ve her şeyi ona da anlatmak istediğimi söylemiştim. Bu yüzden de ikimiz de öylece Yekta'nın gelmesini bekliyorduk.

"Ona söylemeyeceksin, değil mi?" diye sordu Bade bana bakmadan.

"Neyi?" diye sorduğumda tıpkı onun gibi dönüp bakma gereği duymadan konuşmuştum.

"Yekta'yla kardeş olduğumuzu..." Dile getirirken bile huzurunun kaçtığı ses tonundan belli oluyordu.

"Hayır," dedim hiç düşünmeden. "Söylemeyeceğim."

"İyi," dedi ve bacak bacak üstüne attı.

"İyi," diye karşılık verdikten sonra asıl konumuza geri döndüm ve kara kara düşünmeye devam ettim.

Yiğit beni öldürmek istemişti!

Bunu isteme sebebi, yapış şekli ve sonrasında yaptıkları... Aklımın gerçekliğini almadığı olaylar silsilesinin girdabında boğulacak gibi hissediyordum.

"Gerçekten beni öldürmek isteyen sen değil miydin?" diye sorarak dakikalar içinde oluşan sessizliği tekrardan bozdum.

Bade başını iki yana sallayarak cevap verdiği için göz ucuyla ona baktım.

"Hayır," dedi hemen sonra. "Ölmeni hiç istemedim."

Öylece birbirimize baktık sadece.

Gözlerinde gördüğüm şey ise Bade'ye yabancı bir histi ve onu ilk kez bana karşı böyle bakarken görüyordum. Ölmemi istemediğini söylerken bunu içtenlikle sarf ettiğinden şüphem yoktu. *Ya da hâlâ insanlara güvenebilecek kadar aptaldım.*

"Aslında biliyor musun, seninle çok benziyoruz," dediğinde şaşkınlıkla Bade'ye baktım. "Eğer sahip olmadığım şeylerin tümüne sahip olmasaydın... Seninle iyi bir dost olabilirdik." Buruk bir tebessüm eşliğinde önüne döndükten saniyeler sonra bir anda tekrardan bana dönünce irkildim. "Bir de fakir olmasan!" dediğinde kendimi tutamadım ve gülmeye başladık.

Bir anlığına tüm bildiklerimi unutup "Aptal birisin Bade!" derken keyifle güldüm.

"Ay sen kendine bak," dedi yüzünü buruşturarak. "Ucube!"

Tam karşılık vermek üzereyken Bade'nin yüzüne dikkatli bakınca tüm keyfim toz olup uçtu sanki. Her ne kadar gülse de bir türlü saklayamadığı hüznü gözlerine yansıyordu ve bunu görür görmez susmayı tercih ettim.

Bade yaşadığı hayatın hırçınlığını yaşıyordu. Özünde iyi biriydi belki de. Onu kötü olmaya iten şeylerin olduğunu düşündüğüm zamanlar oluyordu eskiden ama artık eminim. Ailesi dahil olmak üzere hayatına giren tüm insanlar onu kötü biri olmaya zorlamıştı.

O anda aklıma Yiğit'le ilgili bir soru gelse de daha konuşmaya varmadan kapının çaldığını duydum ve vazgeçtim.

Yekta gelmiş olmalıydı.

Merak ettiğim ve konuşmak istediğim her şeyi Yekta'ya anlatırken sormam daha mantıklı olacaktı.

Aceleyle ayağa kalktım.

Açmak için kapı koluna baskı uygulayıp çektiğimde açılmayınca ancak kilitlediğimi hatırlayabildim. Hızlıca cebimden odamın anahtarını çıkarıp kilidi açtıktan sonra dış kapıya doğru koşturmaya başladım ve bu sürede onun da anahtarını cebimden çıkarıp hazırladım.

Biraz sonra kapıyı açtığımda Yekta elini kapının kasasına üst tarafa doğru yaslamış şekilde dik dik yüzüme baktı.

"Beni neden beklettin Peri Kızı?" diye terslendi. "Hem de üç gün!"

"Yekta," dedim göz devirerek gülerken. "Sen ve bir şeyleri abartmaların..."

"Çünkü ben garip bir çocuğum," diyerek kapıdan içeriye adımını attıktan sonra öpmek için uzandı.

Dudaklarına minik bir öpücük kondurarak karşılık verdikten sonra "Yalnız değilim," diye fısıldadım.

"Kim var?" diye sordu merakla kaşlarını çatarken. "Sahi sen beni niye alelacele çağırdın ki?"

"Önemli bir konu," dedim tüm ciddiyetimle. "Vakit kaybedemezdik."

"Neyle ilgili?" Gerginliği yüzüne yansımıştı hemen.

"Mezuniyetle ilgili," dediğimde büyükçe yutkundu ve bir şeyleri anlamak ister gibi yüzüme baktı öylece.

"Evde kim var peki?"

Yekta'nın sorusunu bekler gibi Bade birkaç adımla odamın girişinde belirdi. Ayak sesleri yüzünden ikimizin de bakışları ondan tarafa döndüğünde Yekta'ya baktım hemen.

Bade yüzünden hapse girmişti. Ondan ölesiye nefret ettiğine emindim ve sakin kalması için ne yapmam gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Neden burada o?" diye sordu Yekta bana bakmadan.

"Ben çağırdım," dedim sakince.

"O çağırdı," dedi Bade de kollarını göğsünün altında kavuşturarak. "Bir mahsuru mu var fakir?"

"Sus Bade!" diye bağırdıktan sonra telaşlı bir şekilde Yekta'ya döndüm. "Önemli bir konu için burada, merak etme." Kolunu tuttum sakinleşmesini ister gibi.

"Neden burada?" diye sorusunu yineledikten sonra dişlerini sıktığını görebiliyordum.

Derin bir nefes alarak Yekta'ya gerçeği söyledim.

"Mezuniyet gününde odada konuştuğu ve beni öldürmek is-

teyen diğer kişiyi öğrenmek için çağırdım," diye açıkladım hızlıca. "Ve öğrendim."

Nihayet Yekta'nın dikkatini çekebilmeyi başarmıştım. Şaşkın bakışları yüzümü incelerken anlatmaya devam etmemi ister gibi bakışları dudaklarıma kaydı.

"Kim?" diye sordu donuk bir ifadeyle. "Kimmiş?"

Vereceği tepkiyi deli gibi merak etsem de sinirlenip fevri bir şey yapmasından korktuğum için endişeleniyordum.

"Şey..." diye kekeledim. "Yiğit."

"Ne?" derken şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu. "Yiğit mi?"

Doğru anladığını söyler gibi başımı salladığımda yaşadığı şokun etkisiyle ağzı açık kalmıştı.

Başını yavaşça çevirerek Bade'ye baktığında ona bir şey yapmasından korkup kolundan tuttum.

"Neden peki?" diye sordu hayretle. "Neden yapmış?" Bir adım öne çıktı. "Sen istedin, değil mi?" diye sorarak Bade'nin üzerine yürümeye başladığında Yekta'nın koluna asılmaktan başka şansım kalmadı.

"Yekta hayır, dur!" diye bağırdım. "Bade bir şey yapmadı, her şeyi biliyorum ben. Anlattı."

"Ne yalanlar söyledi de inandın Peri?" diye bağırarak bana döndüğünde korkuyla irkildim. Kolunu silkerek ellerimden kurtulduktan sonra Bade'nin karşısına dikildi.

İkisi de birbirinden ölesiye nefret ediyordu.

Tam şu an öyle bir bakıyorlardı ki ikisinin de gözlerinde birbirinin cenazesi kalkıyordu sanki. İki kardeş birbirinden nefret ediyordu. Biri kardeşi olduğunu bildiği için nefret ediyordu. Diğeri ise karşısında kötü bir insan olduğunu bildiği için...

"Sen nasıl bir insansın?" diye sordu Yekta tiksinir gibi. "Doymuyorsun değil mi yalan söylemeye? Zarar vermeye?"

"Al şunu başımdan," dedi Bade göz ucuyla bana bakarak. "Kaşınmasın."

"Seni öldürmek isteseydim, ikinci bir şansın olmazdı emin ol." Yekta'nın sinirden gözü dönmüştü ve ne söylediğini bilmiyor gibi bir hali vardı.

Bade duruşunu dikleştirerek "Beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordu.

"Nasıl anlamak istersen," dedi Yekta alaycı bir tavırla.

"Lütfen şunu keser misiniz?" diye bağırarak ikisinin arasına girdim. "Yekta, lütfen!" derken elimi göğsüne koydum.

Avcumun içinde hızla çarpan kalp çarpıntılarını hissedince bir anlığına susup gözlerinin içine baktım. Yaşadıkları onu öyle bir örselemişti ki buna sebep olan Bade'yi görmek iyi gelmemişti.

Dakikalar geçti.

Odamdayken Yekta ve Bade'yi yeteri kadar uzak tutamayacağımı düşündüğüm için ikisini de salona yönlendirmiştim.

Yekta salonun bir ucunda otururken Bade diğer ucunda oturuyordu ve ikisinin ortasında kalacak şekilde üçlü kanepede de ben oturuyordum. Bakışlarım ikisi arasında tedirgin bir şekilde mekik dokumaktan ağrımaya ve başım dönmeye başlamıştı.

Son bir kez önce Yekta'yı sonra Bade'yi kontrol etmek için göz attım.

Yekta dirseklerini dizlerine yaslamış bir şekilde öne eğilmişti. Öylece ellerini dizlerinin ortasında kenetlemiş yeri seyrediyor gibi görünse bile tam göremediğim yüz ifadesi daha fazlasını anlatıyordu. Çatık kaşları, dalgın bakışları ve öfkeyle sıktığı dişleri yüzünden belirginleşen çene kasları sakin olmadığını açıkça belli ediyordu.

Bade'ye döndüm.

Bacak bacak üstüne atmış bir şekilde her zaman takındığı tavrını takınmış ve evin sahibiymiş gibi arkasına yaslanmıştı. Tekli koltuğun kenar kısmına dirseğini dayayarak elini görüş hizasına kadar kaldırmış şekilde protez tırnaklarını inceliyordu. Her ne kadar bu

tavrıyla hiçbir şey umurunda değilmiş gibi görünse de aslında yüzü öyle demiyordu. Gözlerinin ardında pusuya yatmış olan hüzün Bade'yi kolayca ele veriyordu.

İkisinin kardeş olduğuna her an biraz daha emin olabiliyordum. Ortada çok ciddi bir sorun vardı ama ikisi de umursamıyormuş ve sakinmiş gibi görünmeye çabalıyordu.

Yekta Yalçın... Bade Güneş... İkisi de korkunç birer yalancıydı.

Bense hâlâ Bade'nin itiraf ettiği gerçekleri hazmedebilmiş değildim fakat Yekta ve Bade'nin arasında herhangi bir sorun yaşanmasın diye çabaladığımdan bu itiraflar bir anlığına aklımdan uçup gitmişti.

Tüm düşünceler yeniden zihnime hücum ettiğinde sabrım iyice tükenmeye başladı çünkü bir an önce her şeyi konuşmalı ve ne yapılması gerekiyorsa onu yapmak için harekete geçmeliydik.

"Herkes sakinse artık konuşmaya başlayalım mı?" diye sordum daha fazla vakit kaybetmek istemediğim için.

Önce Yekta'yla göz göze geldik.

Başımı çevirdiğimde ise Bade'nin bana baktığını gördüm.

İkisinden de herhangi bir karşılık alamasam da aralarında bir sorun çıkmayacağına inanarak konuşmaya başladım.

"Yekta," dedim usulca yönümü ona dönerken. "O gün yaşananlarla ilgili her şeyi anlattı Bade..." Yekta göz ucuyla Bade'ye bakınca tedirgin olsam da saniyeler içinde yeniden bana odaklanması içimi rahatlattı. "Seni de bu yüzden buraya çağırdım. Bade şimdi o gün olanları sana da anlatacak ve sonrasında ne yapacağımızı düşüneceğiz."

Omzumun üstünden Bade'ye kısa bir bakış attıktan sonra yeniden Yekta'ya baktım.

"Birlikte!" dedim kaşlarımı kaldırarak. "Üçümüz... Anlaşıldı mı?"

Yeniden Bade'ye döndüğümde boş boş yüzüme bakmaya devam edince kaşlarımı çattım. Tehditkâr bir tavır olarak algıladığı

bir davranışımla birlikte isteksiz de olsa göz devirerek başını salladıktan sonra Yekta'ya döndüm.

"Yekta?" dedim kısık bir sesle.

Yekta sabrı tükeniyormuş gibi başını iki yana sallasa da gözlerimi dikip ısrarcı bir tavırla bakmaya devam ettiğim için direnmeyi bıraktı.

"İyi... Tamam!" dedi ve yeniden kollarını dizlerine yasladı. "Dinliyorum."

Geriye çıkarak yönümü karşı duvara doğru çevirerek biraz önceki duruşumu aldıktan sonra başımı Bade'den tarafa çevirdim.

"Bade?" diyerek anlatmaya başlaması için talimat verdim.

Anlamazlıktan gelerek yüzüme bakmayı sürdürdüğü zaman diliminde sinirlenmeye başlıyordum.

"Bade!" dedim ikaz eder gibi.

"Ne var?" diye çıkıştığında kaşlarım çatıldı. "Bade, Bade... Ne? Adımı mı ezberliyorsun?"

"Anlatmaya başla!" diye emrettim sıktığım dişlerimin arasından. "İkiletme."

Bade'nin sırrı elimde olduğu için ona dilediğim gibi davranma ve istediğimi yaptırma hakkına sahipmişim gibi hissediyordum çünkü gördüğüm kadarıyla Yekta'nın kardeşi olduğu gerçeğini insanların öğrenme ihtimali onu deli gibi korkutuyordu.

Yekta'nın öfke durumunu merak edip göz ucuyla ona baktığımda şaşkınlıkla bana baktığını gördüm. Bade üzerinde hüküm kurmam onu da şaşırtmış olmalıydı. Ki saklamaya çalışsa da belli belirsiz görünen gamzesi ve keyifle kıvrılan dudağının kenarı ve belli belirsiz görünen gamzesi de bu durumu teyit ediyordu.

Yeniden Bade'ye döndüm.

"Ne?" dedi omuz silkerek. "Ben mi anlatacağım?"

"Evet Bade, sen anlatacaksın." Konunun tartışmaya kapalı olduğunu belirtmek için konuştuktan sonra bacak bacak üstüne atıp geriye yaslandım ve doğrudan karşıya baktım.

Göz ucuyla Yekta'ya bir kez daha baktığımda hem şaşkın hem de net duruşum yüzünden gururlu bir ifadeyle beni izlemeye devam ettiğini gördüm.

"Dinle," dedi öne çıkarak. "Hiçbir şeyi ikinci kez anlatmayacağım. Bu yüzden açlıktan değerleri düşmüş vitaminsiz zekânın tüm çakralarını aç ve ağzımdan çıkan her kelimeyi anladığından emin ol."

"Bade!" diye bağırdım. "Düzgünce anlatmazsan başına gelecekler den ben sorumlu değilim!" İmalı bir şekilde gözlerimi ayırarak baktığımda onu daha çok sinirlendirmeyi başarmıştım.

"Peri'yi zehirleyen kişi Yiğit ve bunu tamamen benim isteğim dışında, kendi kafasına göre hareket ederek yapmış. Sen odamızı dinlerken biz bunun kavgasını ediyorduk Yiğit'le."

"O gün tam olarak ne duyduğunu hatırlıyor musun Yekta?" diye sordum Bade'nin sözünü keserek.

"Bade'nin konuşmasını duymuştum," dedi geriye çıkarak. "*Peri'yi zehirledin mi?* diye soruyordu."

"O bir soru değildi, seni aptal!" diye çıkıştı Bade. "Yiğit, *Peri'yi zehirledim*, deyince ben de söylediğini tekrarlayarak şaşkınlığımı belirttim sadece."

"Yiğit neden böyle bir şey yapsın?" diye soruyla karşılık verdi. "Senden başka Bade'nin zarar görmesini isteyen kimse yoktu o okulda."

"Ben de bunu sorgulamıştım ilk önce," diye mırıldandım. "Ama duyduklarımdan sonra yaşadığım şoku hâlâ aşabilmiş değilim." Ağır ağır başımı iki yana sallarken hayal kırıklığıyla dolu bakışlarım Yekta'nın gözlerinin içine bakıyordu.

Biraz sonra sessizliği bozarak "Devam et Bade," dedim.

"Sen, aptal hırsın ve dikkat çekme çaban yüzünden katıldığın o yüzme yarışında Yiğit'i birinciliğinden ettiğin gün kavga ettik biz. Onunla birlikte olma sebebim sadece okulun popüler ve yakışıklı çocuğu olmasıydı fakat tüm okulun önünde sen birinci olarak Yiğit'i rezil ettiğin için öyle biriyle adımı kirletemezdim daha fazla..."

"Ve?" dedi anlattıklarını saçma bulduğunu belirten bir ifadeyle Bade'ye bakarak.

"Ben de bu sebeple onu aşağılayıp ayrıldım. Bir zavallı olduğunu, hayatında yapabildiği tek şey yüzmekken onu da beceremeyip senin gibi birine yenildiğini ve karşımdan yıkılmasını söyledim."

"Eminim daha fazlasını söylemişsindir," diyerek araya girdim.

"Ben bir erkeği hayatıma alıyorsam mükemmel olmak zorunda. Diğerlerine üstünlük sağlayamayan hiçbir erkek yanımda duramaz. Aşağılanmayı gayet hak etmişti." Kendini beğenmiş bir tavırla tek omzunda topladığı saçlarını geriye attıktan sonra kibirli bir ifadeyle gözlerini üzerimize dikti.

"Sonra?"

"Yiğit ondan ayrılmamı hazmedememiş tabii. Her erkeğin düşlediği kızın ellerinden kayıp gitmesi canını yakmış olmalı..." Son cümlesini fısıldayarak söylese de gayet duyulabilecek seviyedeydi. "Benimle yeniden barışmak için çok düşünüp bir plan yapmış..."

"O plan da beni zehirlemek," dedim Bade'den önce davranarak.

"Aynen öyle," dedi Bade. "Peri'den nefret ettiğimi bildiği için eğer bir şekilde ona zarar verirse ve bunu başarıyla tamamlarsa ona geri döneceğimi düşünecek kadar saplantı yapmış."

"İyi de nasıl?" diye sorgularken sesli düşündü Yekta. "Peri'ye zarar vereceği bin bir türlü yol varken öyle bir yöntemi seçmesi fazla... Peri'nin durumunu kimse bilmiyorken Yiğit nasıl öğrenmiş ve bunu ona karşı kullanmayı akıl etmiş?"

"Yıllar önce okulun revirinde karşılaşmıştık onunla," diyerek anlatmaya başladım. "O yarışmalar için sağlık raporuyla ilgili bir konuda gelmişti. Benim de alerjimi tetikleyen bir şey olmuştu, tam hatırlamıyorum. Orada laf arasında konuşmaları duymuş olmalı ki alerjim olduğunu bir şekilde öğrenmiş." Dudaklarımı birbirine bastırarak birkaç saniye sessiz kaldım. "Bade tüm olanları anlatana kadar Yiğit'le böyle bir karşılaşma yaşadığımızı hatırlamıyordum bile."

"Sonrasında da Yiğit bunu hatırlamış ve okulun arşivinden Peri'nin raporlarını incelemiş. Orada susam alerjisini ve bunun ne derece kritik olduğunu öğrenip harekete geçmiş. Bu alerji meselesi sayesinde de başına bela almadan Peri'den kurtulup benimle barışabileceğini düşünerek garsonun tekiyle iş birliği yapmış." Kalan kısmı Bade anlatmıştı.

"Senin de istediğin bu, değil mi? Peri'den kurtulmak..." dedi Yekta sinirli bir şekilde. "Neden şimdi gelmiş bunu bize anlatıyorsun?"

"Peri umurumda değil," dedi dürüst bir şekilde. "Ölse de umurumda olmazdı."

Yalan söylüyordu.

Ölmemi hiç istemediğini söylemişti. *Belki de bunu söylerken yalan söylüyordu?*

"Yiğit yüzünden ben ölmek üzereydim. Eğer o şemsiyeler olmasaydı ben doğrudan yere düşüp ölecektim. Bu durumda Peri'yi düşünür müyüm sence?"

"Sahi... Nasıl oldu o olay?" diye sordu Yekta. Bade'nin anlattıklarına inanmadığı sesinden belli oluyordu.

"Yiğit bana gelip Peri'yi zehirlediğini, birinciliğimi elinden aldığı için ondan kurtulduğunu söylediğinde onu aşağılamaya başladım çünkü. Peri birinci olursa insanların gözü onun üzerinde olacak diye birinci olmasını hiç istemiyordum. Yiğit de bunu istediğimi bildiği ve yarışma olayında sinirlenip ayrıldıktan sonra ilişkimizi kurtarmak istediği için böyle bir şey yapmış..."

"Bunu öğrendiğinde ne tepki verdin?"

"Şok oldum başta. Peri birinci olduktan sonra sadece birkaç dakikalık sahne konuşması yaparken dikkat çekip sonrasında kaybolacakken zehirlenme olayı yüzünden herkesin ilgisi üzerinde olacak diye sinirlendim. Bağırıp aşağıladım sadece..."

"Sonra?"

"Biraz ileriye gittim ve söylediklerimle Yiğit'i kışkırttım. Tüm okulun önünde, mezuniyet partisindeyken onu rezil edeceğimi,

nasıl işe yaramaz ve aciz biri olduğunu haykırarak onu mahvedeceğimi söyledim."

"Ve?" dedim devamını bildiğim olayın sonuna bir an önce gelmesi için.

"Zaten annemle babamın konuşmalarını duyduktan sonra sakinleşebilmek için biraz içmiştim ve başım dönüyordu. Onun üstüne Yiğit'in Peri itirafından sonra terasa çıkmıştım. Konuşma oradayken hararetlendiği için Yiğit son söylediklerimden sonra yalvarmaya başladı. O yalvardıkça ben daha gaddar davrandığım için sinirden gözü döndü ve kolumu falan tutmaya başladı."

"Annenle baban ne konuşuyordu ki?"

Yekta'yla kardeş olduklarını ve yurtdışına gönderilmek istendiğini öğrendiği konuşmayı ağzından kaçırdığı için kalbim gerginlikle çarpmaya başladı. Konuyu nasıl toplayacağını bilmiyordum ve o an düşündüğüm tek şey Yekta'nın gerçeği öğrenirse nasıl tepki vereceğiydi.

Kıyamet kopardı.

"Ne önemi var?" diyerek telaşlı bir şekilde Yekta'yı tersleyerek konuyu değiştirdi ve hemen ardından vakit kaybetmeden asıl konuyu anlatmaya devam etti. "Yiğit saldırganlaşmaya, ondan ayrılmayacağımı söylemem için diretmeye başlayınca elinden kurtulup odaya girmek istedim. Birkaç kez bunu denediğim de kolumu sıkıca tutarak bana engel oldu." Bade'nin her kelimesinde sesi biraz daha kısılıyor ve ifadesi daha da ruhsuzlaşıyordu.

"Biraz durmak ister misin?" diye sordum.

O günü hatırlamak Bade'ye iyi gelmemişti. Gözlerinin dolduğunu görünce müdahale etmek istesem de Bade kesin bir tavırla başını iki yana sallayarak teklifimi reddetti ve anlatmaya devam etti.

"Bir an boşluğunu bulduğumu düşünüp odaya doğru koşmaya yeltendiğimde olanlar oldu." Derin bir nefesle sustu. "Kontrolsüz güç uyguladığı için karşı koyamadım. Beni kendine doğru çekmek için bedenimi savurduğunda ayakta durmam çok güçtü ve korkuluklara çarpana kadar ne olduğunu bile anlayamamıştım..."

Hiç kimse bir başka insanın zorbalığını hak etmiyordu. Kim olursa olsun. *Bade bile...*

İnsanlara istemedikleri bir şeyi diretmek, bir başkasının özgürlüğünü kısıtlamak ya da herhangi bir şeye zorlamak dünyanın en korkunç şeyi olsa gerek. Ve ne yazık ki insanların en çok maruz kaldığı şeyler tam olarak bunlardı.

"Eğer aşağıda şemsiyeler olmasaydı..." Sesi titriyordu.

"Tamam Bade," dedikten sonra uzanıp dizinde duran elinin üzerine elimi koydum ve sakinleşmesi için gözlerinin içine bakarak belli belirsiz başımı salladım. "Gerisini ben anlatırım," dediğimde aynı şekilde başını salladı.

"Daha sonra Bade bir şekilde hayatta kalmayı başarınca bu kez Yiğit onu tehdit etmiş. Hem ilişkilerine devam edeceklerine hem de odada yaşananları kimseye anlatmayacağına dair... Eğer Bade birine bir şey anlatırsa herkese beni zehirleyenin Bade olduğunu söylemekle tehdit etmiş."

Yekta öfkeyle dişlerini sıktı. Bade'nin son birkaç dakikadır yaşadığı travma etkisini daha önce hastanede ve şu anda görmemiş olsam Yekta gibi ona inanmamayı seçebilirdim fakat Bade'nin yaşadıkları da anlattıkları da kulağa gerçek geliyordu.

"Suçu üzerine atmamı ve yalan ifade vermemi isteyen de oydu. Böylelikle hem senden intikam almış hem de olayın üstünü kapatmış olacaktı," dedi Bade sakin görünmeye çalışarak.

Elleri titriyordu. Avcumun içinde duran elinin buz kestiğini ve kontrol edemeyeceği kadar güçlü bir şekilde tüm vücudunun titrediğini hissedebiliyordum.

"Tüm bunları yaşamana üzüldüm." Yekta'nın sakince doğrulup Bade'nin karşısına geçmesinin şaşkınlığıyla bakakaldım.

Bir dakikaya yakın süre boyunca Bade ve Yekta karşı karşıya gelmiş bir şekilde birbirlerine bakıyorlardı fakat bu bakışlarda nefret ya da düşmanlık yoktu.

"Bana yardım et," demesiyle ağlamaya başlaması bir oldu Ba-

de'nin. "Bana yardım edin," diye yinelerken bana baktığında ağlamamak için avuç içlerime tırnaklarımı geçirdim.

Bade'nin bu hali kalbimi parçalıyordu.

"Ondan kurtulmama yardım edin," diye yalvarırken titreyen ellerini yüzüne kapattı ve dizlerine doğru eğildi. "Yardım edin..." diye sayıkladı.

Oturduğum yerden kalkıp Bade'nin yanına gittim ve dizlerimin üzerine çöküp ellerini tuttum. Yekta ise ne yapacağını bilemiyormuş gibi şaşkınlıkla yüzüme bakıyordu.

"Yanındayız," dedim tüm içtenliğimle. "Merak etme Bade, bunu birlikte çözeceğiz."

Son söylediğimle birlikte Bade'ye bir söz vermiştim aslında. Onun yanında olduğuma dair... Bade olmasa bile bu olay tamamen onu ilgilendirmediği için kendimi dışarıda bırakmama imkân yoktu.

Minnet dolu bakışları bana bakarken gözlerinden yaşlar süzülmeye devam etse de gülümsedi. Her ne kadar bu gülüşü gözyaşlarıyla ıslanıyor olsa da Bade yanında olduğum için gülümsedi.

Mezuniyet günü yaşananların çoğu benimle ilgiliydi ve ben bana bunu yaşatan Yiğit'ten intikamımı almadan hayatıma devam edemezdim.

BADE

Peri ve Yekta'ya olan biten her şeyi anlattığı için hafiflemiş hissediyordu. İlk kez yalan söylememişti. İlk kez anlattıkları yüzünden yargılanmamış ya da itham edilmemiş... Yalnızca destek görmüştü.

Peri'den ölesiye nefret ettiği için ilk kez bu kadar utandığını hissetse de bunu ona karşı hiçbir zaman söyleyemeyecekti. Çünkü bu onun aşamayacağı tek engeldi. Kibir... Ölene dek yakasını bırakmayacak olan bu kötü huy yüzünden onu gerçekten seven bir insanı hayatına alamadan yaşayıp gideceğini biliyordu Bade.

Peri ve Yekta'yla birlikte Yiğit'in suçunu ortaya çıkaracakları için mutluydu. Onlara bir söz vermişti ve mezuniyet günü yaşananları artık saklamak zorunda olmadığı için yarın birlikte gidip polise ihbar edeceklerdi.

Tüm bunlardan önce yüzleşmesi gereken bir durum vardı. Levent Güneş...

Polislerden önce babasının öğrenmesini istiyordu. Biricik arkadaşının oğlu Yiğit'in, kızına yaşattığı şeyleri öğrenmesi gerekiyordu. Özellikle kendisi hakkında hiçbir şeyi umursamayan babasının bu konudaki tepkisini merak ediyordu.

Topuklularının sesiyle yankılanan koridorda ilerlerken bacaklarının titrediğini hissediyordu.

Tüm yaşıtları babalarına olan sevgisinden, bağlılığından bahsederken o sırf babasıyla konuşması gerekiyor diye gerginlikten titrediği için öfkeliydi.

Kendisine öfkeliydi.

Doğduğu eve öfkeliydi.

Yaşamak zorunda olduğu bu eve öfkeliydi.

Bade'nin tüm düşmanlığı hayatına... Hayatın ta kendisineydi.

Babasının çalışma odasının önüne geldiğinde durdu. Ellerinin titremesine engel olamıyordu. Kalbi ağzından fırlayacakmış gibi çarpıyordu çünkü babasının ne tepki vereceğini kestiremiyordu.

Kızının yanında olması ve ona zarar veren insanın hak ettiği cezayı çekmesi için elinden geleni yapması gerektiğini biliyordu fakat babası Levent Güneş diğer hiçbir babaya benzemezdi.

Her şeyi göze alarak derin bir nefes eşliğinde kapıyı birkaç kez tıklatarak açtı. Araladığı kapıdan içeriye başını uzatarak baktıktan sonra sahte bir gülümsemeyle babasını karşıladı ve tamamen odaya girdikten sonra ardından kapıyı usulca kapattı.

Elleri arkasında birleşmiş bir şekilde dururken babası bir şey söyleyene kadar beklemeye devam etti.

Çalışma masasının ardında gergin bir ifadesiyle elindeki kâğıtları inceliyor, kızının yüzüne bile bakmıyordu. Çatıktı kaşları, tekinsiz tavrı odanın havasına karışmıştı ve bulaşıcıydı.

Levent Güneş "Bir sorun mu var?" diye sordu biraz sonra tok bir sesle.

Bir baba tüm gün boyunca ilk kez gördüğü kızını bu şekilde mi karşılardı?

Asla.

Kızı umurunda bile değildi.

"Hayır," dedi Bade dik duruşunu bozmadan. "Sadece sana söylemem gereken bir şey var." Ellerini göğsünün alt hizasında birleştirdi ve gerginliğini yatıştırabilmek için parmaklarını birbirine kenetlenerek oyalanmaya başladı.

"Dinliyorum," derken geriye yaslandı.

Babası her zaman böyleydi kızına karşı. Olabildiğince az keli-

meler sarf ederek onunla iletişim kuruyor, bazen de hiç konuşmamayı seçiyor ve kızını görmezden geliyordu.

Çoğunlukla...

Bade birkaç adımla çalışma masasının ön tarafındaki orta sehpanın önüne geldi. Babasının tam karşısında duruyordu şimdi. Tıpkı hayat boyunca olduğu gibi... Her zaman babasıyla karşı karşıyaydı ve hiçbir zaman yan yana gelemeyecek iki insandı bu baba kız.

"Mezuniyet günü intihar etmedim," diyerek konuya hızlıca giriş yaptı Bade. "O gün yaşananları bilmen gerekiyor."

Levent Güneş kaşlarını çatarak karşıladı kızının itirafını. Herhangi bir tepki göstermek yerine geriye yaslandı ve öylece ters bakışlarıyla kızının yüzüne bakmaya devam etti.

"O gün Yiğit yüzünden düştüm. Bana bunu Yiğit yaptı," der demez endişe dolu bakışları babasının yüzünde dolaştı. Anbean kızardığını görebiliyordu ve gözleri öfkeyle kararıyordu.

"Kes sesini!" diye ayağa kalktığında Bade şaşkınlıktan neye uğradığını şaşırmış halde kalakaldı. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?" diye bağırırken masanın etrafını dolaşarak Bade'nin yanına geldi.

Bade korkudan titriyordu. Gözlerini sıkıca yummuştu ve ağlıyordu.

Odaya hükmeden sessizliği bozan tek şey Levent Güneş'in hararetli bir şekilde alıp verdiği derin nefesleriydi.

"O beni öldürmek istedi. Beni tehdit etti!" dedi Bade titreyen sesiyle. "Eğer o gün..."

Biraz önce söylediği şeyi yineleyerek Bade'nin sözünü kesti ve "Kes sesini!" diye sıktığı dişlerinin arasından konuştu. "Bir hata olmuştur, yanlışlık vardır," dedi bir anda tüm sakinliğiyle. "Yiğit iyi çocuktur, yapmaz öyle bir şey."

Bade dehşete kapılmıştı.

Ağzından çıkacak hiçbir kelimenin babasının gözünde değeri olmayacağını bildiği halde konuşmaya devam etti.

"Yarın gidip polise gerçekleri anlatacağım," dediğinde Levent Güneş'in gözü döndü.

"Sakın!" diye bağırırken Bade'nin kolunu sert bir şekilde kavradı. "Öyle bir şey yapmayacaksın!"

"Sen ne dersen de," diyerek karşı çıktı Bade. "Beni Yiğit'in öldürmek istediğine dair polise ifade vereceğim ve sen buna engel olamayacaksın."

"Bade!" Dişlerini öyle bir sıkıyordu ki gıcırtısı rahatlıkla duyulmuştu. "Beni sakın sinirlendirmeye kalkma!" Tehditkâr tavrıyla Bade'yi bastırmaya çalışıyordu.

"Canımı acıtıyorsun," diyerek silkindi ve kolunu babasının elinden kurtarmayı başardı. "Benim yanımda olmak varken hâlâ beni susturmaya çalışıyorsun!" Bade de bağırmıştı.

"Seni susturmaya çalışmıyorum," dedi Levent Güneş sakince. "Sadece yaygara çıkarmaya gerek yok diyorum." Bir adım öne çıkarak Bade'ye yaklaştı tekrardan. Bu kez sakince ve usulca Bade'nin kollarını dokunurken "Bak hayattasın nasılsa... Hiçbir şey olmadı," dediğinde Bade'nin duydukları karşısında gözleri kocaman açılmıştı.

Babasından bu sözleri duymak cehennemdi ve Bade cehennemini dünyada yaşıyordu.

"Sen... Ne diyorsun baba?" Şaşkınlığı konuşmasına izin vermiyordu. "Burada hayatım söz konusuyken bunları nasıl söyleyebilirsin?"

"Ben bir şeyi ikiletmem çocuk," dedikten sonra hışımla ellerini çekip arkasında kavuşturdu Levent Güneş. "Susacaksın diyorsam susacaksın." Masanın etrafını dolaşarak koltuğuna geri döndükten sonra konuşmaya devam etti. "Yiğit sana kıyamaz. Şimdi odana dön ve aptalca düşüncelerinden kurtul, konuyu kapat."

Bade ne söyleyeceğini bilmiyordu. Böyle zalim bir adama baba demek zorunda olduğu için midesi bulanıyordu. Konuyla ilgili ne söylerse söylesin karşısında babasını bulacağına emindi artık.

Her ne kadar tahmin ediyor olsa da sırf çocukluktan beri kardeş

gibi büyüdüğü adamın oğlu diye Yiğit'i koruyup kızından daha çok değer verdiğine inanamıyordu.

Şaşkınlığından bir türlü kurtulamadığı için hâlâ babasının yüzüne bakıyor ve hayal kırıklığını hazmetmeye çabalıyordu.

Birkaç dakika sonra babası masanın üzerindeki kâğıtlardan başını kaldırıp Bade'ye baktı. Çenesinin ucuyla kapıyı göstererek Bade'den çıkmasını isterken kaşlarını çatmayı ihmal etmedi.

Bade hiçbir şey söylemeden saçlarını savurarak arkasını döndü ve parkeleri dövercesine odanın çıkışına doğru sert adımlarla ilerledi.

Levent Güneş'ten nefret ediyordu. Hep de edecekti. Hayatının sonuna dek...

23

Birlikte

Canını yakmasına rağmen sana zarar veren insan,
senden yardım dilediğinde ona el uzatmak cesaretlerin en büyüğüdür.

Yekta'yla birlikte geçireceğim günün daha ilk saatlerindeydim.

Bugün sadece Yekta'yla olmak istiyordum. Her gün olduğu gibi... Bugün de tek istediğim oydu.

"Gerçekten çilekli kek mi yapacaksın?" diye sordum köşe koltuğunun uç kısmına doğru kayarak.

Yekta'nın yaşadığı daire Amerikan mutfak olduğu için onu izleyebilmek için oda değiştirmeme gerek yoktu. Yalnızca oturduğum koltukta yönümü değiştirmem yetmişti.

Bir süre daha sessiz kalarak biraz önce tezgâhın üzerine bıraktığı büyük kâseye kenardaki yumurtaları kırmaya devam etti. Tüm dikkatimle, Yekta'nın yumurtaları tek elle hızlı bir şekilde kırıp kabuklarını da kenardaki çöpe atmasını hayranlıkla izliyordum; ben olsam iki elle kırarken bile içine kabukları düşürürdüm.

Yekta Yalçın'a her şeyin yakışmasını çok seviyordum. Yaptığı her şey onunla farklı bir anlam kazanıyordu ve ben ömrümün sonuna kadar öylece onu izleyebilecek kadar hayran kalıyordum. Boş boş dursa bile bıkmadan usanmadan Yekta'yı izleyebilirdim.

"Evet güzelim," dedi tüm yumurtaları kâseye kırdıktan sonra. "Madem artık çilekli milkshake içemiyorsun, sana yeni bir favori

bulmamız lazım." Sevimli bir ifadeyle sırıtarak bir anlığına yüzüme baktığında kıkırdadım.

Kenarda yıkanmış bir şekilde duran çilek dolu kâseyi önüne çektikten sonra içlerinden bir tanesini eline alıp "Peri maması," dedi ve ağzına attı. "Tarifinde peri maması olan bu pastaya bayılacaksın!"

"Ama sen o şekilde hasta olacaksın?" diyerek alakasız bir konuya değindim.

"Ne?" dedikten sonra çıplak üstüne baktı ve alaycı bir ifadeyle bana döndü. "Neredeyse haziran ayı bitecek ve ben bu havada tişörtsüz olduğum için hasta mı olacağım?"

Dizlerimi karnıma doğru çekerek "Yine de soğuk," dedim ve koltukta iyice geriye çıktım. "Normal zamanda bile huysuz bir Yekta Yalçın'ın hasta halini hiç tahmin edemiyorum."

"Peri Kızı'nın bugün keyfi yerinde galiba," derken göz ucuyla bana baktı. "Laf soktuğuna göre... Her şey yolunda olsa gerek?"

"Senin yanındayım," dedim sakince. "Her şeyin yolunda olmaması için hiçbir sebep yok."

"Öyle mi?" Çarpık bir gülüş eşliğinde kâseden bir çilek kapıp yanıma geldi.

"Öyle," diye fısıldarken şımarık bir tavırla kıkırdadım.

Dizlerinin üzerine çökerek hemen önüme oturduktan sonra elindeki çileği ağzıma doğru uzattı. Yavaşça çileğin ucunu ısırırken göz göze geldiğimizde gülmeden edemedik.

Yeni uyanmışçasına dağınık olan saçlarını eliyle karıştırırken yüzümü incelediğinde onu öpmemek için kendimi zor tutuyordum. Dağınık saçları, her baktığımda yolumu kaybettiğim derin gözleri, beyaz teni ve dudakları... Ona baktığım her an kalbimi bir sıcaklık kaplıyordu.

Yekta Yalçın'a bakmak evimdeymiş gibi hissettiriyordu.

"Bir gün," diyerek konuşmaya başladı. "Her güne seninle başlayacağım. Her günüm seninle bitecek. Birkaç saatliğine yanıma

gelip gittiğin günler yetmiyor bana," dediğinde mutluluğumu belirtir gibi alt dudağımı büzdüm hafifçe. "Bir ömür yan yana geçireceğimiz zamanları iple çekiyorum Peri Kızı... O gün geldiğinde dünyanın en şanslı adamı ben olacağım."

Yekta'nın ağzından böyle şeyler duymaya bir türlü alışamıyordum. Kısa cevaplar veren, iğneleyen ya da cevap verme gereği bile duymayan donuk bir insanken şimdi duygularını kolaylıkla ifade edebilen, sevmeyi bilen ve bundan korkmayan bir insan duruyordu karşımda.

Ben insanlarla arasında aşılması güç hatta imkânsız duvarları olan soğuk Yekta Yalçın'a âşık olmuştum yıllar önce.

Şimdi ise hislerinin arkasında duran, gözlerimin içine bakarken insanın içini sıcacık eden gülümsemesiyle parıldayan Yekta Yalçın'a yeniden âşık oluyordum.

Yekta Yalçın'ın iki halini de seviyordum. Hem de çok...

"Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum," dedim elimi yanağına götürürken. "Peri tozu seninle Peri Kızı oldu Yekta Yalçın." Söylediklerimi anladığından emin olmak ister gibi usulca başımı salladım. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Gülümsedi yalnızca.

Aynı şekilde karşılık verdim.

"İyi ki," diye fısıldadım gözlerimi gözlerinden ayırmadan. "İyi ki hayatımdasın ve kalbim iyi ki senin için çarpıyor."

Bunları söylerken kendimi aciz ya da ona bağlıymış gibi hissetmiyordum. Sadece aşkın beni iyileştirdiğini ve onunla geçirdiğim zamanın tüm yaralarımı saracak kadar güçlü olduğunu hissederek bunları dile getirmiştim.

"Seni hak edecek ne yaptım?" diye sordu başını sallarken. "Bu kadar şanslı olacak ne yaptım?"

Bir şey söylemeden doğrulduğumda artık birbirimize çok daha yakındık.

"Sen," dedi ve küçük bir öpücük kondurdu dudaklarıma. "Kal-

bimin diğer yarısı değilsin." Bir küçük öpücükle sözünü yarım bıraktı. "Kalbimsin."

Dudakları üçüncü kez benimkilerle buluştuğunda ise kendini geri çekmesi daha uzun sürdü. Her ne kadar sonsuza dek sürmesini dilesem de...

"Her şey çok güzel," dedi ve derin bir nefes alarak başını kaldırdı. Bir gariplik olduğu kaşlarını çatmasından belliydi. Hızlı hızlı birkaç kez daha nefes aldıktan sonra "Ama biraz daha oyalanmaya devam edersem pastanın keki yanacak!" diyerek aceleyle oturduğu yerden kalkıp fırına doğru koştu.

Fırının kulpunda asılı duran havluyu aldıktan sonra hızlıca kapağı açıp içeride biriken buharla yanmamak için geriye çekildi ve elini havada savuşturarak dumanı dağıttı. Birkaç saniyeyi bu şekilde harcadıktan sonra fırının içindeki tepsiyi havlu yardımıyla ucundan tutarak fırından çıkardı ve ocağın üstüne bıraktı.

"Yanmış mı?" diye merakla sorarken oturduğum yerden kalkıp hızlı adımlarla Yekta'nın yanına ulaştım.

Yekta elindeki havluyu kenara bıraktıktan sonra keki kontrol etmek için ocağa yaklaştı.

"Sorun yok," dedi sırıtarak. "Kurtardık."

"Oh!" dedim elimi göğsüme bastırarak. "Yansaydı çok üzülürdüm."

"Yenisini yapardım güzelim," dedi ve burnumun ucundan öptü.

Tam o an kalbimden taşan sevgi seli yüzünden yere kapaklanmak istesem de kendime hâkim olmayı başardım.

"Yekta..." dedim harfleri uzatarak. "Seni çok seviyorum." Yüzümü ağlamaklı bir ifadeyle buruşturarak bakmaya devam etmem Yekta'yı güldürmüştü.

"Çok güzelsin," dedi hayranlıkla yüzüme bakarken. "Ve ben senden gözlerimi alamazken nasıl pastayı yapacağım?"

"Doğru," dedim birden duruşumu düzelterek. "Pasta önemli..."

Söylediğimi onaylar gibi ağır ağır başını salladı.

"O zaman ben usulca yerime geçiyorum," derken omzumun üstünden başparmağımla biraz önce oturduğum köşeyi işaret ederek yürümeye başladım.

"Peri Kızı pastasını seversek kafede de yapmaya başlarız," dedi tam olarak içinde neler olduğunu bilmediğim kasedeki karışımı çırparken. "Tabii sen istersen..."

"Çok güzel olur," dedim heyecanlı bir şekilde. "Bizim aramızda özel olan bir şeyi insanların da beğenmesi çok tatlı olur, değil mi?"

"Bence de öyle," dedi omuz silkerek. "Yine de senin onayını almak istedim."

Duyduğum gürültüyle birlikte irkilirken konuşmaktan vazgeçtim ve sessiz kalarak aynı sesi tekrardan duymayı bekledim.

"Kapı mı çaldı?" diye sordum birkaç saniye süren sessizliğin ardından. "Sen de duydun mu?"

"Evet," dedi elindeki kâseyi bırakırken. "Galiba kapı çaldı."

İkimiz de sessiz kalmaya devam ederek kapıdan tarafa çevirdik bakışlarımızı fakat hiç beklememize gerek kalmadan kapı yeniden çaldığında vakit kaybetmeden ayağa kalktım.

Yekta kapıya benden daha yakın olduğu için daha ben salonun ortasındayken çoktan kapıya ulaşmış ve açmıştı.

Kapı aralanır aralanmaz kapıyı iterek hışımla içeriye giren Bade'ye şaşkınlıkla bakakaldım. Hem bu çat kapı gelişi hem de makyajsız oluşunun şaşkınlığıyla olduğum yerde donup kalsam da Bade yeri dövercesine attığı adımlarla üzerime doğru geliyordu.

"Polislere bırakmayacağım!" dedi öfkeyle dişlerini sıkarak. "Ben bu Levent Güneş'in patronluk taslamalarından da bana ne yapacağımı söylemesinden de sıkıldım." Elindeki çantayı koltuğun kenarına koyduktan sonra arkasını döndü ve Yekta'yla bana baktı.

Yekta usulca kapıyı kapattıktan sonra yanıma gelmişti ve yaşadığım şaşkınlığın aynısını onun yüzünde de görebiliyordum.

"Levent Güneş'in de Yiğit denen pislik herifin de işini ben bitireceğim ve siz de bana yardım edeceksiniz."

Gözlerinde öyle bir ateş yanıyordu ki önüne kattığını yok edecek kadar güçlü ve acımasız görünüyordu Bade.

"Nasıl?" diye sordum kekeleyerek. "Ne oldu?"

"Yiğit'in beni öldürmek istediğini babama söyledim," dedikten sonra sinirden gülmeye başladı. "Ve nasıl karşılık verdi biliyor musunuz?"

Başımı iki yana sallayarak boş yere de olsa sorusuna cevap verdim ve anlatmaya devam etmesi için sessiz kaldım.

"Yiğit iyi bir çocukmuş, beni öldürmek istememiş. Zaten hayattaymışım, yaygara çıkarmama da gerek yokmuş." Duyduklarım karşısında yaşadığım şoku tarif edebileceğim herhangi bir kelime olmadığı için öylece bakakaldım. "Bana bunları söyledi, inanabiliyor musunuz?" Sesi titriyordu.

"Sakin ol," dedim bir adım yaklaşarak. "Geç şöyle otur," diyerek koltuğu işaret ettim.

Karşı koymak yerine söylediğimi yerine getirdi ve hemen yanındaki koltuğun kenarına oturdu. Diken üstünde gibi görünen tavrıyla her an patlamaya hazır bir bomba misali yüzümüze bakıyordu.

Bu sessiz bakışmalar iyiden iyiye huzurumu kaçırdığı için "Aklında ne var?" diye sordum.

"O adamı mahvedeceğim. Beni önemsemeyişinin bedelini çok ağır ödeyecek." Doğrudan karşıya bakarak konuşuyor ve sinirden titriyordu.

"Nasıl?" diye sordum merakla.

"Elimde öyle büyük bir sırrı var ki... Sadece doğru zaman geldiğinde o sırrını ifşa edeceğim ve sonsuza dek Levent Güneş defteri kapanacak." Kızıl saçlarından bir tutamı parmağına dolarken gözlerini gözlerime kenetledi. "Sizden sadece şunu duymak istiyorum. Benim yanımda olacak mısınız?"

Hâlâ çok şaşkındım ve ne söylemem ya da ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Sanki bir cevap vermesini ister gibi Yekta'ya döndüğümde kafası karışmış görünse de benim kadar afallamadığı için Bade'nin sorusuna cevap verir gibi usulca başını olumlu anlamda salladı.

Büyükçe yutkunarak Bade'ye dönerken gerilmeye başlamıştım. Kendimizi hiç ummadığımız bir anda belanın içinde bulacağımıza emindim ve ödüm kopuyordu. Yekta'ya ya da bana bir zarar gelecek olma ihtimali kalbimi sıkıştırıyordu.

Başımı iki yana sallayarak saçma düşüncelerin pençesinden kurtulduktan sonra derin bir nefes alarak sakin kalmaya çalıştım.

Olumlu anlamda başımı sallarken "Seninleyiz Bade," dedim net bir şekilde. "Merak etme, seninleyiz."

24

Sır

Sırlar sinsi bir düşman gibi pusuya yatar.
En zayıf anında karşına dikildiğinde ise pusulan şaşar.

Havalar iyice ısınmaya başlamıştı.

Neredeyse son iki haftanın tamamını Yekta'yla birlikte kafede geçirmiştik. Tabii bir de Bade'yle...

O gün yaptığımız planların üzerine aramızdaki bağ ya da samimiyet artmış gibi her gün kafeye geliyor ve bizimle birlikte vakit geçiriyordu. Bunu gerçekten istediği için mi, yoksa menfaat uğruna mı yaptığını bilmesem de herhangi bir huzursuz edici hareketine denk gelmediğim için tepki göstermiyordum.

Hatta birkaç kez Yekta ve Bade'yi köşelerde fısıldaşırken ya da kendi aralarında konuşurken yakalamış ve gördüklerime inanamamıştım. Bir araya geldikleri her an tartışmaktan ve birbirini aşağılamaktan başka bir şey yapmayan ikilinin sakince konuşmalarına şahit olmak inanılmaz gelmişti.

Bir şeylere tepki göstermeme sebeplerimden biri de son birkaç gündür kafamı kurcalayan gelecek kaygılarımdı. Üniversite sınavlarına çok az bir zaman kalmıştı ve ben ders çalışmayı bırakalı uzun zaman olmuştu. Her ne kadar annem hâlâ derslerime ağırlık verdiğimi sansa bile...

Bu senenin başında umursadığım tek şey üniversite sınavı ve hayallerimken şimdi aklımın ucundan bile geçmiyor oluşu canımı sıkıyordu.

Mayısın ilk haftası erkenden yapılan mezuniyetimizden sonra yaşadıklarım yüzünden bildiğim konuları da unutmuştum ve kafamın içi tamamen boşaltılmış gibi hissediyordum. Sanki eğitim hayatıma dair hiçbir bilgiye sahip değilmişim gibi...

Okuldaki sınavlarımız da erkenden bittiği için okula gitmiyorduk ve derslerden tamamen kopmuş bulunuyordum.

Güvendiğim tek bir şey varsa o da Güneş Koleji'nden birincilikle mezun olduğum için okul tarafından sağlanacak burstu. Alt sınırı geçecek bir puan aldıktan sonra tüm eğitim masraflarım karşılanacak ve dilediğim okulda eğitim alma imkânı sağlanacaktı. Bu seçenek sayesinde içim rahattı ve yüksek ihtimalle dersleri boşlama sebeplerimden biri de bursa güveniyor oluşumdu.

Sıkıntılı bir şekilde derince soludum.

"Aşko n'aber?" Mutfağın kapı gürültüsüyle başımı kaldırdığımda Bade'yle göz göze geldik.

"Bade ne yapıyorsun?" diye sordum panikleyerek. "Buraya kafana göre girip çıkamazsın!"

"Ay... Nedenmiş o?" Yüzünü buruşturarak sorduğu soruya kaşlarımı çatarak cevap verdim.

"Çünkü burası bir işletme, babanın çiftliği değil!"

"Babamın hiçbir çiftliği böyle değil zaten," derken tiksinir gibi bir ifadeyle etrafına bakındı yavaşça.

"Babanın çiftliği mi var?" diye sordum hayretle.

"Çiftlikleri," dedi kendini beğenmiş bir tavırla tek omzunu silkerek. "Eğer dilersem burayı da satın alır istediğim gibi davranma hakkına sahip olurum pirecik."

"Sen hiç akıllanmayacaksın, değil mi?" diye sorarken acıyarak bakıyordum.

"Hayır aşko, ben buyum!" Kibirli bir tavır eşliğinde mutfaktan ayrılıp kafeye döndüğünde elimdeki boş bardakları tezgâhın üzerine koydum.

Bir anlığına Bade'nin ne kadar zor ve yorucu bir insan olduğunu idrak ettiğimde yorulduğumu hissetmiştim. Tezgâhın kenarına yaslanarak birkaç dakikalığına kendime boş vakit tanıdım.

Yemek siparişleri için mutfağa girdiklerinde buradaki süremin dolduğunu anlayarak doğruldum ve başımla selamlayarak yanlarından geçip mutfaktan ayrıldım.

Yekta bazı eksikler için markete gitmişti ve kafe oldukça sakin görünüyordu. Bu yüzden vakit geçirmek için yapabileceğim tek şey Bade'nin yanına gitmekti. Eskisi gibi ondan çekinmiyor ya da herhangi bir zorbalık yapmasından korkmuyordum. Onun da böyle bir şey isteyeceğini sanmıyordum. Her ne kadar hâlâ zerre kadar birbirimizden hoşlanmıyor olsak bile...

Babasının ona karşı sevgisizliği ve tavrını öğrendikten sonra istemeden de olsa Bade'ye bakış açım tamamen değişmişti. Ardından Yiğit'in ona yaşattıkları ve sonrasında onu tehdit ederek susturmaya çalışması... Tüm bunlar karşısında ne onun ne de benim birbirimize zarar vermeyi isteyecek halde olduğunu sanmıyordum.

Mezuniyet günü yaşananları felaket olarak adlandırıyordum fakat o gün aslında ayrı ayrı hepimize çok fazla şey öğretmişti. Her şeyden önce insanları ve eylemlerini sorun edemeyecek kadar anlık yaşadığımızı ve hiç bitmeyecek gibi gelen hayatımızın bir anda son bulabilme ihtimalinin her daim pusuda beklediğini unutmamalıydık.

Bu en büyük dersti.

Bade'nin karşısındaki koltuğa yerleştikten sonra geriye yaslandım.

Pencereden dışarıya, havanın güzelliğine bakınırken "Hayırdır?" diye terslendi Bade.

Cevap vermedim.

"Bade," dedim birkaç dakika sonra.

"Evet?" dedi yüzüme bakmadan. Çoğu zaman olduğu gibi tırnaklarını incelemekten gözlerini alamıyordu.

"Hiç âşık oldun mu?" diye sordum çünkü garip bir şekilde bunu merak etmiştim.

"Kime?" diye soruyla karşılık verdiğinde sıkıntılı bir şekilde iç çektim.

"Ne bileyim ben Bade?" diye tersledim. "Ben de onu soruyorum zaten. Hiç birine âşık oldun mu?"

"Şey..." Ukala gülüşünü görmemle birlikte sözünü kestim.

"Kendine olan aşkını sormuyorum, aptal!" Kollarımı göğsümün altında birleştirirken huysuz bir ifadeyle kaşlarımı çattım.

"Ama âşığım ve buna engel olamıyorum!" Olabildiğince tiz bir ses tonu ve şımarık bir tavırla harfleri uzattığı için ondan bir kez daha nefret ettiğimi belirterek yüzümü buruşturdum.

"Kendini beğenmişlik seviyen mide bulandırıcı, bunu biliyorsun değil mi?" Bade'ye acıdığımı göstermek istediğim için ağır ağır başımı iki yana salladım.

"Ay sen kim oluyorsun da benden miden bulanıyor tam olarak?" diye aşağılamaya başladı. "Senin o aşkından ölüp bittiğin fakirden, içtiğin bir bardak suya kadar... Her şeyini elinden alırım ve ruhun duymaz, derhal kendine gel pirecik!"

Bade'nin insanlara karşı kullandığı tek silahı maddi gücüydü. Bu ise onu zavallı bir insan yapmaktan başka bir şeye yaramıyorken bunu göremiyordu bile.

"Yazık sana," derken bir kez daha yüzümü buruşturdum. "Acıyorum."

"Peri!" dedi ikaz eder gibi.

"Ne var Bade?" diye tersledim.

"Haddini bil!" dediğinde göz devirmekten kendimi alıkoyamadım.

"Bilmezsem ne olur?" diye karşı koyduğumda sinirlenmeye başlaması hoşuma gitti.

"Ailenin üç kuruş maaşıyla güç bela doyurduğun o pis boğazını sıkar, nefesini keserim." Tehditkâr görünmek için ellerini masaya

koymuş ve kırmızı ojeli tırnaklarını ahenkle tıkırdatarak öne doğru eğilmişti.

Gülmeye başladım.

Bade'ye meydan okuyormuş gibi doğrulup ellerimi masanın üzerine koyduktan sonra Bade'ye doğru eğildim ve gözlerinin içine bakarak konuştum.

"O küçük beynin için fazla büyük şeyler düşünüyorsun bademcik, dikkat et de beyin ölümün gerçekleşmesin."

"Nesin sen ilkokul çocuğu mu?" diye küçümseyerek geriye çekildi. "Zavallı halinle bana laf atmaya mı cüret ediyorsun?"

"Seninle uğraşamayacağım," diyerek arkama yaslandım ve biraz önceki gibi camdan dışarıya bakmaya başladım.

"Asıl ben seninle uğraşamayacağım," diye karşılık verdikten sonra sanki beni taklit eder gibi aynı şekilde kollarını göğsünün altında birleştirerek bakışlarını dışarı çevirdi.

Aynı masada iki yabancı gibi dakikalarca birbirimizin yüzüne bile bakmadan etrafı izledik.

"Çok küçüktüm. Hayatım boyunca hep yazın gelmesini heyecanla beklerdim çünkü babam ve annemle birlikte her yaz yazlığımıza giderdik."

Göz devirerek Bade'ye döndüm ve yine hangi mal varlığıyla hava atacağını dinlemeye koyuldum.

"Yazlığa gittiğimizde karşı villamızda yaşayan ailenin çocuğu tek arkadaşımdı. Sırf onunla bir araya gelebilmek için günleri sayardım ve bizi ayırdığı için kış aylarından nefret ederdim." Buruk bir tebessüm dudaklarına ilişti.

Yüzüne yerleşen hüzünlü ifadesi yüzünden önyargılı yaklaştığım için pişman oldum ve hemen yüzümdeki ifadeyi değiştirip normal bir şekilde dinlemeye devam ettim.

"Ailemin gözünde bir değerim olmadı hiç. Kafeste büyüyen küçük bir kız olarak hiç arkadaşım da olmamıştı. Aile dostlarımızın

şımarık çocukları sadece oyuncaklarım için benimle iyi geçinmeye çalıştıkları için odamdan hiç çıkmazdım. Sadece o bana farklı bakıyor, gülümsüyordu."

"Yazlıktaki çocuk mu?" diye sordum merakla.

Sorumu başını sallayarak cevapladıktan sonra anlatmaya devam etti.

"Yazlıktaki çocuk," diye mırıldandı sesini kucaklayan hüzünle birlikte. "Hayatım boyunca bir tek o çocuğu sevdim. Aşk mı, arkadaşlık mı, bilmem." Omuz silkti. "Sadece sevdim. Yedi yaşında bir kız çocuğu nasıl sevebilirse öyle sevdim. Tüm kalbimle..."

"Peki sonra?" Anlatmak istediği şeyi ve nasıl bir sonuca varacağını deli gibi merak etmeye başladım. "Sonra ne oldu?" diye üsteledim.

"Altıncı yaşımın yazında yine yazlığa gitmiştik. İlk iş odamın penceresinden karşı komşularımıza bakmak olmuştu. Oradaydı, verandanın basamağında oturmuş öylece etrafa bakıyordu. Mutsuz görünüyordu ama yanında en sevdiği oyuncağı, mavi arabası duruyordu. Ama o mutsuzdu. Her zaman yüzü gülen çocuğu ilk kez somurturken görmek tüm keyfimi kaçırmıştı."

"Adı neydi?" diye sordum. O an lafını kesmemi gerektirecek kadar önemli değildi belki ama merakıma yenik düşmüştüm.

"Ömer," dedi gülümseyerek. "Ömer'di ismi."

Sadece gülümsedim ve anlatmaya devam etmesini rica eder gibi dirseklerimi masaya koyduktan sonra yüzümü avuçlarımın arasına alarak Bade'ye bakmaya devam ettim.

"Koşarak Ömer'in yanına gittim. Onu o kadar çok seviyordum ki mutsuzluğu kalbimi çok kırmıştı ve beni görünce mutlu olur diye hiç vakit kaybetmeden yanına koşmuştum."

Sesi titriyordu.

"Her zaman yaptığımız gibi basamakta yanına oturdum. Bana çok yakıştığını söylediği kırmızı elbisem de üzerimdeydi. Yazlığa gittiğimizde ilk gün hep kırmızı giyerdim biliyor musun?" derken çocuksu bir neşeyle sırıttı.

"Neden?" diye sormadan edemedim.

"Kırmızı olan her şeyin bana çok yakıştığını söylerdi hep. Saçlarımın çok güzel olduğunu..."

Omuzlarında topladığı saçlarının uçlarını okşarken alt dudağının kenarını dişledi. Ağlamak istemediği için fiziksel anlamda canını yakmaya çalıştığı apaçık ortadaydı.

Yekta'nın bana söylediği aklıma geldiğinde aynı duygusallık üzerime yapıştı sanki ve ağlamaklı bir ifadeyle gülümserken gözlerim doldu.

"Neden topluyorsun? Güzel saçların var."

Bana bunu 1301. günümüzde söylediğini çok net hatırlıyordum. Diğer hiçbir şeyi unutmadığım gibi bunu da unutmamıştım. Okulun arka bahçesinde bir kız grubu tarafından saldırıya uğradıktan sonra Yekta'nın kenarda hiçbir şey yapmadan bizi izlemesi ve sigara içmesi canlandı gözümde. Sonrasında yere düştüğüm için dizlerim yara olmuş şekilde dayak yemeden kızların elinden kurtulduktan sonra yanına oturmuştum. Dağılan saçlarımı toplarken de hiçbir samimiyetimiz olmamasına rağmen bunu söylemişti. *Güzel saçların var...*

Yekta Yalçın'la yaşadığım her an çok özel ve unutulmazdı.

Anılara daldığım için kendimi gökyüzünde dolaşıyormuş gibi gelmişti. Bir anlığına dünyanın tüm kasvetinden kurtulup peri masalında sayfalar çeviriyormuş gibi hissetmiştim. Çünkü onunla birlikte geçirdiğimiz her vakit benim için peri masalından bir sahneydi.

"Peki sonra?" diyerek sessizliği bozdum. Bade de uzaklara dalmış görünüyordu.

"Sonra?" Afallamış bir şekilde yüzüme bakarak ne söylediğimi anlamaya çalıştı.

"Saçlarının güzel olduğunu söylemişti en son," diyerek kaldığı yeri hatırlattım.

"O yaz benim felaketimdi. Çünkü Ömer'in o gün hasta oldu-

ğunu öğrendim. Beş aydır bu hastalığın pençesinde savaştığını ve zayıf bedenine rağmen hastalığa karşı koymaya çalıştığını öğrendiğim an dünyam başıma yıkıldı."

"Nesi vardı?" diye sorduğumda başını eğdi.

Öyle bir sessizliğe gömüldü ve öyle bir yutkundu ki... Geçmişin tüm kırıklıklarını aynı anda yutmaya çalışırken boğuldu.

"Kanser," derken zorlandı. "Küçücük bir çocuktu o. Nasıl o korkunç hastalığa karşı koyabilirdi ki?" Bir damla yaş süzüldü gözünden. "Ama o inanıyordu. İyileşeceğine ve eskisi gibi rahatlıkla koşup oynayabileceğine inanıyordu." Söylediklerinin ağırlığı altında eziliyor gibiydi. "Ailesi ona hep yalan söylemişti. Daha güçlü bir erkek olmak için böyle hastalıklar geçirildiğini söylemişler mesela. Ömer de hep hasta olduğu için mutlu oluyordu. Hastalığı yendiğinde babası gibi çok güçlü bir adam olacağına inandırmışlardı çünkü. Ben de onunla birlikte inanıyordum bunlara ve birlikte seviniyorduk."

Bade'nin anlattıkları kalbimi sonsuz bir acıya doğru sürüklüyordu.

"Saçlarını kazıtmışlardı. Koyu kızıl saçları vardı onun da... Saçları gittiğinde ondan geriye yalnızca çilleri kalmıştı. Omuzlarında ve burnunun üzerinde çilleri vardı. Yüzerken suyun altında öyle güzel parlardı ki omzundaki çiller... Tenine altın tozu bulaşmış gibi."

Bade ağlıyordu. Onunla birlikte ağlayıp yarasını daha fazla sızlatmak istemediğim için kendimi sıkmaya başladım. Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırarak engel olmaya çalıştım.

"O yaz hastalığına rağmen neşesinden hiçbir şey kaybetmemiş gibi her gününü benimle geçirdi. Bana sevmeyi, inanmayı, çocuk olmayı ve büyümeyi o öğretti. Ben onunla sevdim, onunla inandım, onunla yaşamayı öğrendim ve her şeyi borçlu olduğum o çocukla hayatımın sonuna dek hiç ayrılmayalım diye hep dualar ettim."

Hikâyenin sonuna doğru geldiğini hissediyordum ve bu hiç

hoşuma gitmiyordu. Kalbim gerginlikle çarpıyordu çünkü söyleyeceklerinin beni de yaralayacağına emindim.

"Yaz tatilinin bitmesine çok az bir zaman kalmıştı. Eve döneceğimiz için ikimiz de mutsuzduk fakat Ömer bunu belli etmedi hiç. Bir sonraki yaza kadar harçlıklarını biriktirip bana çok güzel dondurmalar ve oyuncaklar alacağını söyledi."

Bir yaş süzüldü gözümden.

"Ve elinden hiç bırakmadığı, yanından bir an bile ayırmadığı mavi arabasını bana verdi. Bir şeyleri biliyordu sanki, hissetmişti. Yanağımdan öpüp oyuncağını bana emanet etti ve gitti."

Gözyaşları geçmişin hıncını alır gibi akıyordu yanaklarından.

"Yine bir sonraki yaz gelene kadar günleri saymaya başladım. Zaman o yıl çok daha yavaş geçmişti sanki, bitmek bilmedi." Kalbimin gürültüsü Bade'nin sesini bastıracak diye korkmaya başladım. "Yedinci yaşımın yaz ayı geldi çattı." Boğazında bir şeyler düğümlenmiş gibi sustu.

"Düşündüğüm şey olmasın," diye mırıldandım ağlarken.

Acı çektiği yüzünden belli olurken saniyeler sonra söylediğim şeyi onaylar gibi başını salladığı an başımı eğdim. Kalbim hayal kırıklığıyla kuşanırken küçük bir çocuğun acı dolu hayatına ortak olmanın acısını yüklendim.

"Yazlığa normalde gittiğimiz zamandan en az bir hafta geç gitmiştik bu sefer. Babamın işleri uzadığı için çok mutsuz olmuştum çünkü Ömer ve ailesi çoktan yazlığa gitmişlerdir ve bensiz çok sıkılıyordur diye düşünüyordum."

Hızlıca gözyaşlarımı sildikten sonra başımı kaldırıp Bade'ye baktım.

"Her zaman olduğu gibi yazlıktaki odamın penceresinden baktığımda verandadaki mobilyaların üzerinin hâlâ örtülü olduğunu, kapılarının kilitli olduğunu ve perdelerinin kapalı olduğunu gördüm. Kısacası o evde hayat yoktu. Ömer orada değildi."

Karşılıklı Bade'yle ağlayıp dertleşeceğimiz aklımın ucundan bile geçmeyecek bir şeyken şimdi tam da böyle bir ânın içinde kalp çarpıntısı ve gözyaşları arasında onu dinlediğime inanamıyordum.

"Babamın yanına koştum hemen. Ömer'in babasını aramasını ve neden gelmediklerini öğrenmesini istedim. Aradı ve öğrendi... Babamın telefonda Ömer'in babasıyla konuştuğu birkaç dakika sanki yıllara bedel gibiydi. Bitmek bilmedi ve ben o konuşmanın her saniyesinde bir yaş büyüdüm."

"Ve?"

"Ve babam telefonu kapattıktan sonra kenarda endişeli bir şekilde arkadaşıyla ilgili bir haber bekleyen küçük kızını görmezden gelip anneme döndü. Dayanamamış meğer... *İhsan'lar bu yaz gelmeyecekmiş. Ömer ölmüş*, dedi ve odasına gitti. Dönüp yüzüme bakmadı bile. Yaşım küçük olsa da bir kalbimin olduğunu, kaybetmeyi ilk öğrendiğim gün desteğe ihtiyacım olabileceği umurunda bile olmadan arkasını dönüp gitti."

İç çekerek ağladı.

"Ben o gün Ömer'le birlikte ailemi de kaybettim. Anne ve baba dediğim insanların iğrenç yüzünü ilk o gün gördüm. Ben o gün kaybettim, anlıyor musun?"

Masanın üzerinde duran elini tuttum sadece. Ne söyleyebilirdim ki?

"O gün benim için sevmek, bağlanmak, aile ya da arkadaş kavramı tamamen değerini yitirdi. Tam da o yaz ben Bade Güneş oldum Peri. Şu an sahip olduğum karakteri o lanet gün doğurdu."

"Seni çok iyi anlıyorum fakat Ömer seni böyle görmek istemezdi..." Sözümü bitirmemi beklemeden net bir tavırla başını iki yana sallayarak söylediklerimi reddetti.

"Hayır," dedi. "Ömer benim ilk arkadaşım, ilk aşkım ve hayatıma aldığım tek insandı. Ona ihanet etmemeye söz verdim. İstesem de bir başkasını sevemem. Midem bunu kaldırmaz."

"İyi de o zaman neden başkalarıyla takılıyorsun? Bu birini sevmekten daha çirkin bir şey değil mi?" Böyle bir ortamda bunu sormam ağırdı belki ama gerçekten cevabını merak ettiğim için kendime engel olamadım.

"Değil," dedi net bir tavırla. "İnsanlar beni acılarımdan uzaklaştırmak ve oyalamak için kullandığım birer araç, fazlası değil. Olamaz."

"Yanlış düşünüyorsun," diyerek karşı koydum. "Kendine de Ömer'e de haksızlık ediyorsun."

"Etmiyorum," dedi vakit kaybetmeden. "Ailemden de Yekta'dan da bu yüzden nefret ediyorum. O gün beni yalnız bıraktığı için ailemi asla affetmeyeceğim. Ekin'in sevgisine karşılık vermeme sebebim de bu..."

"Nasıl yani?" Şaşkınlıkla kaşlarım çatıldı.

"Bu zamana kadar sadece Ekin bana Ömer gibi baktı. Onun gibi yaklaşan tek erkek Ekin'di ve ben Ekin'in sevgisiyle karşılaştığım an korktum. O günleri yeniden yaşamaktan ve kalbim bir kez daha kırılırsa bunun üstesinden gelemeyeceğimden korktum." Ağır ağır salladı başını. "Bu yüzden onun canını yakarak kendimden uzaklaştırmayı seçtim."

"Bade..." dedim dehşete kapılmış bir ifadeyle. "Bunu yapamazsın. Bir şekilde hayat devam ediyor ve bu hayatı kendin için cehenneme çeviremezsin. Bu haksızlık..."

"Ben yalnız kalmalıyım," diyerek direnmeye devam etti. "Ne aile ne aşk ne de bir kardeşim olamaz. Yekta'dan da bu yüzden nefret ediyorum işte. Kardeşim olduğunu hiçbir zaman bilmemeli çünkü zaten ait olmadığım aileme bir de o dahil olursa ben tamamen dışarıda kalırım."

Yalnız olmak istiyordu ama yalnızlıktan korkuyordu.

Ailesinden nefret ediyordu ama onlar tarafından dışlanmak istemiyordu.

Bade geçmişinin enkazında boğulan bir kazazedeydi ve hırçın-

lığıyla her şeyin üstesinden gelebileceğini sanırken yaptığı tek şey enkazdan kurtulabileceği tüm çıkışları yavaş yavaş kapatmaktı.

"Peri?"

Yekta'nın sesiyle mideme yumruk yemiş gibi bir sancı saplandığında iç çekerek oturduğum yerden sıçradım ve korkuyla arkama döndüm.

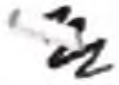
Bade dehşete kapılmış bir şekilde ayağa kalkarken karşısında Yekta'yı görmenin şaşkınlığıyla tüm gücünü kaybetmiş gibi masadan tutunarak ayakta kaldı.

"Sen..." Yekta bir adım attığında tüm vücudumun titrediğini hissettim.

Şaşkınlık yüzüne sinsice yayılırken gözlerindeki hayal kırıklığı karşısında başımı eğdim. Bana öyle bir bakmıştı ki ilk kez âşık olduğum o gözlerin bana bakmamasını diledim.

"Sen benim kardeşim misin?"

YEKTA

Yalan, insanoğlunun eline verilmiş en tehlikeli silahtı.

Yekta kafede duyduklarının ağırlığı altında ezildiğini hissediyordu. Aklı duyduğu her şeyin Bade'nin bir yalanı olduğuna inandırmak için çabalarken kalbi böyle bir olayın yalan olamayacağını öne sürmekte ısrarcıydı.

Peri ve Bade'nin konuştuğu çoğu şeyi duymuştu ve hayal kırıklığını hiç bu kadar sahici yaşamamıştı.

Bade'nin karşısında ağlayarak yüzüne baktığı an gözlerinin önünden gitmiyordu.

Peri ise yaşadığı tüm mahcubiyete rağmen yanına koşmuştu ve olanları izah etmek için çabalamıştı.

En çok da âşık olduğu kızın böyle bir gerçeği kendisinden saklamasını hazmedemiyordu.

Yıllardır kendisinden çalınan bir hayat ve bir gerçek vardı. Ailesinden ayrı bir hayatın içinde yanlışın peşinde sürüklenip gitmişti belki de... Annesi sandığı kadın gerçekten annesi miydi?

Yalanlar üzerine inşa edilen bir hayatın ortasında yaşamak zorunda olmasının öfkesiyle eve doğru yola çıkmıştı. Annesi sandığı kadına, Hülya Hanım'a tüm bunların hesabını sorup cevaplarını almadan bir saniye dahi geçirmek istemiyordu.

Yol boyunca düşündü durdu.

Bade ile gerçekten kardeş olduğu doğrulanırsa ne yapacaktı?

Bir aileye ihtiyacı olmadığını biliyordu. Bugüne kadar Hülya Hanım'la birlikte nasıl yaşayıp gittiyse bundan sonra da aynı şekilde devam ederdi. İlgilendiği ve ihtiyaç duyduğu şey bir kan bağı değildi çünkü. Ona iyi gelen ve yanında olan insanla hayatına devam etmek ve yine o kadına anne demek isterdi. Sadece kendisinden saklamasının nedenini öğrenmeliydi.

Yıllarca merak ettiği şeyler vardı. Güneş Koleji'nin hep çok fazla olduğunu ve kendisi için zor olduğunu düşünürdü. Kafenin gelirlerinin iyi olduğunu söylerdi hep ama yine de masrafları karşılamak için daha fazlasının olması gerektiğini bilirdi.

Hülya Hanım her seferinde çalışıp kazandığını söyleyip geçiştirirdi Yekta'yı. Okul umurunda olmadığı için de Yekta umursamazdı. Belki de okulun sahipleri ailesi olduğu için orada okuyabiliyordu.

Arka planda dönen büyük bir olay vardı ve bunu dakikalar sonra öğrenecek olmanın gerginliği şimdiden üzerine çökmüştü.

En çok da babasına... Ya da babası sandığı adama ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Annesi ona babasının bir kazada öldüğünü söylemişti. Muhtemelen bu da diğer yalanları desteklemek için söylenmiş yalanlardan bir tanesiydi.

Babası Levent Güneş olabilir miydi?

Kafasının içinde susmak bilmeyen onlarca soruyla birlikte taksi evinin önünde durduğunda ödemesi gereken tutarı cebinden çıkarıp taksi şoförüne uzattı ve arabadan indi.

Derin bir nefes alırken apartmanın önünde dikilip kaldı. Ciğerleri temiz havayı değil, zehri arzuluyordu. Sigara içmek ve sakinleşmek istiyordu fakat bunun için bile zaman kaybetmenin aptalca olduğunu düşündüğü için doğrudan apartmanın basamaklarını birer ikişer tırmanmaya başladı.

Kapının önüne geldiğinde öfkesi de en az gerginliği kadar yüksek olduğundan kapıyı yumruklayarak çaldı.

Sabırsızca çaldığı kapı anında açılmadıkça daha çok sinirleniyor ve kapıyı daha sert yumruklamaya devam ediyordu.

Biraz sonra kapı açıldığında Hülya Hanım korkulu gözlerle kapı aralığından Yekta'yı süzdü.

"Yekta?" dedi şaşkınlıkla. "Oğlum? Ne bu hal?"

Kapıyı iterek sonuna kadar açtıktan sonra hışımla içeri girdi Yekta.

"Bana cevap ver," dedi salona girerken. "Sana tek bir şey soracağım ve sen de bana doğruyu söyleyeceksin."

Hülya Hanım salonun girişinde donup kalmıştı.

Yekta'nın öfkesi öyle büyüktü ki beyaz tenini gölgelemek ister gibi yüzü kızarmıştı. Alnında ve boynunda beliren damarları... Öfkeyle sıktığı dişleri yüzünden sürekli hareket eden çene kaslarıyla insanı ürperten bir görüntüye sahipti. Dağınık saçları ise ona tekinsiz bir hava katıyordu.

"Babam kim?" diye sordu tek seferde.

Hülya Hanım'ın ağzı açık kalmıştı. Duyduğu soru karşısında neye uğradığını şaşırdığında zaman onun aleyhine işliyordu çünkü Yekta cevap alamadığı her saniye biraz daha sinirleniyordu.

Yekta, "Cevap ver!" diye bağırdığında korkuyla sıçradı Hülya Hanım. "Bana cevap ver!"

Annesinin... Ya da annesi sandığı kadının üzerine yürüdüğünde onu ağlattığı için kendine de sinirlendi fakat istediği cevapları alana kadar sakinleşmesi mümkün değildi.

"Son kez soruyorum," dedi nefes nefese kalmış bir şekilde. "Benim babam kim?" Annesinin hemen karşısında dikilmiş duruyordu.

Hülya Hanım hem titriyor hem de için için ağlıyordu.

"Ali..." Sesi öyle titriyordu ki ne söylediği zorla anlaşılmıştı. "Baban... Ali, oğlum... Bildiğin gibi..."

"Anne!" Bir kez daha bağırdı Yekta. Ona bildiği şeyleri tekrardan söylediği için çıldırmıştı.

Yıllarca ona anlatılan hikâye buydu zaten. Babasının adı Ali'ydi. Bir iş yemeği çıkışında bulundukları mekân silahlı saldırıya uğruyordu ve babası da kaza kurşununa kurban giderek olay yerinde hayatını kaybediyordu.

Tüm bunlar yalandı.

Bade gibi bir kız kendisinin kardeşi olduğunu iddia ediyorsa bunun yalan olmasına ihtimal yoktu. Babasının Levent Güneş olduğuna neredeyse emindi fakat bunun birileri tarafından onaylanmasına ve kafasındaki sesleri susturmaya ihtiyacı vardı.

"Anne, bana yalan söyleme!" dedi titreyen sesiyle. "Her şeyi biliyorum. Levent denen adamın babam olduğunu, Bade'nin kardeşim olduğunu biliyorum." Sakince konuşsa da son anda yine sabrı taştı ve bağırdı. "Her şeyi biliyorum, bu yüzden bana yalan söylemeyi bırak!"

"Bunları kim söyledi sana?" dedi Hülya tüm şaşkınlığıyla. "Oğlum... Yalan bunlar, yemin ederim!" Hülya Hanım oğlunun kollarına tutunmak için bir adım attığında Yekta kendini geri çekti.

"Bana dokunma sakın," dedi iğrenir gibi. "Sen yalancısın!" Ağlamaklı sesi titriyordu fakat Yekta gözyaşı dökmemek için kendini öyle bir sıkıyordu ki gözlerinin yanması umurunda bile değildi. Hayatını mahveden bu yalancı insanlar için ağlamayacaktı.

"Lütfen beni dinle oğlum," dedi Hülya Hanım. "Sana kim her ne anlattıysa onlar yalan söylemiş. Yemin ederim Yekta, sen benim oğlumsun. Benim ve Ali'nin..."

Yekta kafasındaki seslerin gürültüsünü bastıramadığı için çıldıracakmış gibi hissediyordu. Ellerini dağınık saçlarına daldırdı ve avuç içleriyle kafasına baskı uygulayarak birkaç dakika odanın içinde volta attı.

Hiçbir işe yaramadı.

"Anlat," dedi yeniden annesinin karşısına dikilerek. "Her şeyi anlat."

"Baban bir kazada öldü. Bir akşam, yemek yedikleri mekânın

çıkışında silahlı saldırı oluyor. Bütün mekânı ve kapının önünde duranları tarıyorlar."

Yekta ortadaki sehpanın kenarına oturarak başını yere eğdi ve öylece annesinin anlattıklarını dinlemeye devam etti.

"Bu saldırı ne mekânı ne de babanı ilgilendirmiyordu. Levent Güneş'i öldürmek isteyenlerin işiydi bu. O kurşunlar onun için sıkılmıştı."

Yekta duyduklarına inanamayarak başını kaldırdı ve şaşkınlıkla Hülya Hanım'ın yüzüne baktı.

"Babamla o adamın ne alakası var?" diye sordu.

"Levent Güneş'le baban çok yakınlardı. Kardeşten öte bir ilişkileri vardı hatta... Birbirlerini öyle çok severlerdi ki yedikleri içtikleri ayrı gitmezdi. O gece saldıran araç mekânın önünde durduğunda baban herkesten önce durumu fark ediyor ve kardeşi gibi gördüğü Levent'i de korumak için onunla birlikte kendini yere atıyor."

"Ve?" Devamını tahmin edebiliyordu az çok ama yine de hikâyenin tamamını duymak istiyordu.

"Levent bir sıyrık bile almadan olaydan kurtulurken baban orada hayatını kaybetti. Kardeşim dediği insan için gözünü kırpmadan hayatını feda edecek kadar şerefli bir adamdı senin baban ve ben ona tüm kalbimle âşıktım. Hâlâ da öyle... Dünyanın tüm erkekleri bir araya gelse bile yine de Ali'ye ihanet etmem mümkün değil." Ağlıyordu Hülya Hanım. Kalbinden taşan geçmişin zehirli sarmaşıkları tüm vücudunu ele geçirdiği için şiddetli ağlayışı bedenini sarsıyordu. "Ben onu çok sevdim," diye mırıldanırken yere çöktü. "Ona nasıl ihanet edebilirim?"

Yekta'nın gözünden bir damla yaş süzülürken annesinin perişan haline daha fazla kayıtsız kalamadı ve koşarak yanına ulaştı.

"O günden sonra Ali'nin emaneti diyerek Levent bize sahip çıkıp desteğini hiç esirgemedi," diyerek anlatacaklarının sonunu getirdikten sonra anlattıklarına inanıp inanmadığını görmek için oğlunun gözlerine baktı. "Ama ne fayda... O gitti bir kere..."

"Ben..." Söyleyecek bir şeyi olmadığı için susup annesine sarılmayı seçti Yekta.

"Oğlum..." Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu Hülya Hanım.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Yekta. "Özür dilerim..."

Buraya gelirken duyacağından emin olduğu şeylerin hiçbirini söylememişti annesi. Levent denen adamla hiçbir bağının olmamasının mutluluğu yetmezmiş gibi babasının nasıl bir adam olduğunu öğrenmek Yekta'ya güç vermişti.

Ailesi bir yalancı değildi.

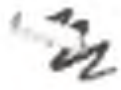
Ayaklarının üzerinde durmak ve her şeye rağmen hayatını devam ettirmek bundan sonra daha kolaymış gibi geliyordu çünkü güçlü bir adamın oğlu olduğunu bugün bir kez daha hatırlamıştı.

Ve yaşadığı hayat yalanlar üzerine kurulu değildi.

26

Yalanlar Üzerine Kurulmuş Hayatlar

İnsan, sevdiğini kaybedince kalbine sonsuz bir ateş düşer
ve bu ateş son nefesine kadar yakıp kavurur içini.

Yekta'nın anlattıklarıyla feci sarsılmıştım.

Dakikalar geçmiş olmasına rağmen ne Bade ne de ben tek kelime etmeden Yekta'ya bakmak dışında hiçbir şey yapmamıştık çünkü öylesine şaşkındık ki ağzımın açık kaldığını bile yalnızca birkaç saniye önce fark edebilmiştim.

"Böyle bir hikâyenin çıkacağına asla ihtimal vermiyordum," diye mırıldandığımda kendi sesimi bile zor duymuştum.

Yekta öylece tekli koltukta oturmuş bana bakıyorken Bade duyduklarının etkisinden çıkamamış olmalı ki hâlâ boş boş duvara bakıyor ve hiçbir tepki vermiyordu.

Gözlerinde hayal kırıklığını görüyordum. Hâlâ bana bakarken eskisi gibi değildi Yekta'nın gözleri. İnancını kaybetmiş bir adam görüyordum. Güveni kırılmış...

Bade'nin burada olduğunu biliyordum fakat bambaşka âlemlere dalmış olduğunu anlamak hiç de zor değildi. Bu yüzden olaylar henüz sıcakken Yekta'yla bu konuyu konuşmalı ve sorun daha fazla büyümeden halletmeliydim.

Koltuğun ucuna doğru kayarak duruşumu dikleştirdikten son-

ra sahte birkaç öksürükle boğazımı temizledim ve yönümü Yekta'dan tarafa döndüm.

"Biliyorum," diyerek konuşmaya başladım. "Bana kızgınsın ve haklısın. Senden böyle bir şeyi saklamam hataydı ama ben de yeni öğrenmiştim."

Söylediklerimin onda nasıl bir etki bıraktığını görmek için bakışlarımı bir an olsun yüzünden ayırmadım fakat ifadesiz kalmakta öyle başarılıydı ki ne düşündüğünü ya da ne hissettiğini anlamam mümkün değildi.

"Ve öğrenir öğrenmez seninle bunu paylaşmak istesem de saklamak zorunda kaldım."

Son söylediklerimle birlikte kaşlarını çattı ve gözlerini gözlerime dikerek öfkeyle baktı.

Pişmanlığımı belirtecek bir ifadeyle başımı eğdim bir anlığına. "Çok üzgünüm."

"Demek benden saklamak zorunda kaldın?" diye tekrarladı alaycı bir şekilde. "Tam olarak seni bu zorunluluğa sürükleyen şey neydi? Silah mı dayadılar?" İğneleyici gülüşü bir anda yüzünden silindi ve biraz önceki ciddi ifadesi tekrardan yerini aldı.

"Hayır..." dedim harfleri uzatarak. "Ben... Yine bizim iyiliğimiz için sakladım Yekta, yemin ederim."

"Uzatma," diye tersledi. "Anlat."

Bana böyle davranması kalbimi kırıyor olsa da onun yerinde kim olsa aynı şeyi yapar diye düşündüğüm için pek üstelememeye çalışıyordum. Babasının bir başkası olma ihtimalini tesadüfen öğrense ve bu gerçeğin ondan saklandığını bilse herkes sinirden deliye dönerdi.

"Bade bana mezuniyette bir kardeşi olduğunu söyledi, ben zehirlenmeden hemen önce. Kim olduğunu söylemeye fırsatı olmadı ama bir kardeşi olduğunu öğrenmiştim o gün."

Yekta tüm dikkatini vermiş bir şekilde anlattıklarımı dinliyordu.

"İlerleyen süreçte de Bade'nin kardeşinin sen olduğunu öğrendim fakat o zaman durumlar epey karışıktı. Tüm suçlamalar üzerinde olduğu için dilediğim zaman yanına bile gelemiyordum." Söylediklerime inanmasını diliyordum sadece. "Tüm bunların yanında bu sırrı herkesten saklamam karşılığında Bade senin hakkındaki yalan ifadesini çekeceğini ve hapisten çıkmana yardım edeceğini söylemişti. Hal böyleyken bunu sana nasıl söylerdim?"

Anlatacaklarım bittikten sonra bile öylece yüzüme bakmaya devam ettiğinde kısa bir süre vakit tanıdım. Buna rağmen hiçbir tepki vermediği için daha fazla vakit kaybetmek istemedim ve aceleyle oturduğum yerden kalkıp Yekta'nın yanına ulaştım.

"Yekta," diyerek oturduğu tekli koltuğun kenarına oturdum. "Lütfen... Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Senin için, özgürlüğün ve iyiliğin için her şeyi yapacağımı da biliyorsun... Şartlar beni buna zorladığı için senden bu gerçeği sakladım ve bu yüzden beni suçlayacaksan, evet suçluyum."

Dizinin üzerinde duran elini tuttum.

"Hepsini senin iyiliğin için yaptığımı sen de çok iyi biliyorsun. Bu yüzden bana kızman haksızlık..."

Öfkesini yatıştıracak ve kendimi açıklayacak her kelimeyi sarf ettiğimi düşünüyordum.

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından bakışlarını yerden çevirip benim yüzümle buluşturduğunda kocaman gülümsedim. Öfkesinin bir nebze de olsa yüzünden silindiğini rahatlıkla görebiliyordum.

"Beni affedebilecek misin?" diye sorarken sevimli bir ifade takınmaya çabaladım.

Hiçbir şey söylemeden uzanıp parmaklarının tersiyle yanağımı okşadıktan sonra yüzümün bir tarafını avcunun içine alarak beni kendine doğru çekti. Hemen ardından alnıma dudaklarını bastırdığında huzurlu bir şekilde gözlerimi yumdum.

"Sana kızamam ki..." diye fısıldadı. "Sana kaşlarımı çatmak bile

canımı sıkıyor Peri Kızı..." Geriye çekildiğinde iri dudakları keyifle kıvrıldı. "Seni bu kadar sevmem iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi, inan hiç bilmiyorum. Bazen sana olan bağlılığım aklıma geldiğinde keyfim ve kâhyasının bile ödü kopuyor, biliyor musun?"

"Nasıl yani?" dedim sahte bir şaşkınlık ifadesiyle. "Keyfin ve kâhyasını da mı etkiliyorum ben?"

"Evet!" dedi coşkulu bir şekilde ve belime sarılarak beni kucağına çekmeye çalıştığında omzundan tutunarak engel oldum.

"Bade..." diye fısıldayarak onun odadaki varlığını hatırlattım.

İkimizde hafifçe öksürerek birbirimizden ayrılırken bir anda Bade'nin bakışları bize döndü.

"İğrenç sevişmeniz bittiyse konumuza geçelim mi?" diye terslediğinde yanaklarımın alev aldığını hissettim. "Midemi o kadar bulandırdınız ki gözlerime yaşattığınız travma yüzünden asıl travmam uçup gitti birden."

"Bade!" diye bağırdım.

"Ne var?" diye karşılık verdi. "Elindeki tek koz bu fakirin kardeşim olma ihtimaliydi, onu da elinden almış oldum. Bana bundan sonra sesini yükseltebileceğini mi sanıyorsun sen?"

"Evet," dedim alaycı bir tavırla omuz silkerek.

"Seni mahvederim," diye tehdit ederken işaret parmağını bana doğru salladı.

"Hiçbir şey yapamazsın Bade, kes sesini." Onu taklit eder gibi kibirli bir şekilde saçımı savurarak başımı dikleştirdiğimde daha çok sinirlendiğini görebiliyordum.

"Levent denen adamla ve seninle kan bağım olmadığı kesin," diyerek Yekta aramıza girdi ve konuyu toplarlamaya çalıştı.

"Çok şükür," dedi Bade göz devirerek.

"Benim anlamadığım şey şu..." Yekta'nın yüzündeki şüpheci tavır hepimizi ciddiyete davet eder nitelikteydi. "Sen ne duydun ya da ne gördün de benimle kesin olarak kardeş olduğunu düşündün?"

Yekta'nın sorusunun cevabını deli gibi merak etmeye başladım.

Bade Yekta'nın kardeşi olduğunu söylerken konuyla ilgili fazla detaya inmediğini yeni fark ediyordum.

"Annemle tartışıyorlardı. Annem bir şeylerin hesabını sormuştu, o kısımları çok duyamadım. Babam, '*Yıllar önce yaşanan olayı biliyorsun zaten, tekrar tekrar anlatmama gerek yok. Bunun yükü her zaman benim üzerimde olacak. Onları yüz üstü bırakamam,*' diye anneme bağırdı. '*Yekta benim oğlum,*' dedi sonra. '*Hayatı boyunca uzaktan da olsa onların yanında olacağım ve sen buna karışmayacaksın.*' Son duyduğum buydu." Bade yaşananları anlattıkça daha çok sinirleniyordu.

"Sen de bu yüzden benimle kardeş olduğunu düşündün?" diye sordu Yekta kaşlarını kaldırarak.

"*Yekta benim oğlum*, cümlesini duyduktan sonra seni neyim sanabilirdim acaba?" Bade'nin alaycı tavrı Yekta'yı kızdırsa da herhangi bir karşılık vermemesine sevindim.

"Doğru," diye mırıldanarak Yekta'ya baktım. "Ama şimdi bir şey söyleyeceğim ve bu kafanızı karıştıracak."

İkisinin de bakışları beni bulduğunda konuşmaya devam ettim.

"Hülya Hanım'ın anlattığına ve Bade'nin duyduklarına göre yola çıkacak olursak Levent Güneş için Yekta çok önemli, değil mi?" diye sorduktan sonra sırasıyla önce Bade'ye sonra Yekta'ya baktım. "Güneş Koleji'nde okutup masraflarını gizlice karşılayacak kadar değer veriyor hatta..."

Bade usulca başını sallarken Yekta konuşmaya devam etmemi ister gibi sadece yüzüme bakmaya devam etti.

"Aynı zamanda..." Bade'ye bakarak sustum. "Çok üzgünüm ama öz kızı olmana rağmen Levent Güneş'in gözünde hiçbir değerin yok. Bunu söyleyen sensin."

Bade'nin yüzündeki ifade çok kırgındı fakat konuyu açıklığa kavuşturmak zorunda olduğum için böyle konuşmaya mecbur kalmıştım.

"Madem öyle... Bade bir ara ortalardan kaybolduğunda, sana

zarar vermeye çalıştığı için Yekta'nın suçlu olduğu söylenmiş ve olaylar açığa çıkana kadar yine hapse attırılmıştı. O gün karakolda ben de vardım, Levent Güneş'in öfkesini ve Yekta'ya tehditler savuruşunu dün gibi hatırlıyorum."

İkisinde de aynı düşünceli ifade vardı artık. Söylediklerim gerçekten onların da kafalarını karıştırmayı başarmıştı.

"Sizce de burada bir gariplik yok mu?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. "Hiçbir şekilde umurunda olmayan kızı ortalardan kayboluyor diye oğlum diyerek sahip çıktığı Yekta'yı üstü kapalı da olsa ölümle tehdit eden bir adam o. Nasıl oluyor bu?"

Aniden aklıma gelen bu sorunun cevabını bulmak zorundaymışız gibi hissediyordum.

Bade sessizliğin ortasında "Üzgünüm," diyerek ayağa kalktığında irkilerek ona döndüm.

Salonun ortasında durup omzunun üstünden Yekta'ya bakarken "Olaylar bu kadar karışmışken daha fazla bir şeyleri saklamanın alemi yok. Anlatmak zorundayım artık," dedikten sonra bakışları beni bulduğunda kalbim gerginlikten hızla çarpmaya başladı.

Yekta'nın yüzünde de aynı gerginlik vardı şimdi. Garip bir ifadeyle yüzüme bakarken huzursuzca doğruldu ve kollarını koltuğun kenarlarına yaslayarak bir bana bir Bade'ye baktı sessizce.

"Hatırlıyor musun?" dedi Bade bana dönerek. "Mezuniyete birkaç gün kala bir gece yarısı evine gelmiştim. Yağmur yağıyordu hatta, korkunç bir haldeydim."

Hatırladığımı söyler gibi olumlu anlamda başımı salladım.

"O gün seninle çok önemli bir konuyu konuşmak için geldiğimi söylemiştim ama sonrasında tüm gece havadan sudan konuşup ayrılmıştık. Aslında sana söylemem gereken çok büyük bir sır vardı."

Bade'nin söylediği her kelime somutlaşıp havaya karışıyor ve aldığım her nefeste ciğerlerime baskı yapıyor gibiydi.

"O gece sen babanı kaybetmenin acısını taze bir şekilde yaşıyordun. Tutunduğun tek şeyin Yekta ve ona olan aşkın olduğu-

nu... Babanın yokluğunda o olmasa yaşayamayacağını söylediğin için anlatmaktan vazgeçmiştim. O kadar kalpsiz değilim çünkü..." Kendini beğenmiş tavrını takınmadan edemedi. "Yekta diye zırlaman yüzünden hiçbir şey anlatamadım anlayacağın. Zavallı seni," dedi ve benden tiksinir gibi yüzünü buruşturdu.

Bade'nin duraklayarak konuşması gerginliğimin iyiden iyiye artmasına yol açıyordu.

"Biraz hızlı ol Bade!" dedim sabırsızca.

"Eğer o gece sana her şeyi anlatmış olsaydım mezuniyet sabahı ne için yardım istediğimi de açıkça söyleyebilirdim fakat asıl sırrı seninle paylaşamadığım için ne konuda yardım istediğimi açıklamama imkân yoktu."

"Sır ne?" diye sordu Yekta sıkıntılı bir şekilde iç çekerek.

"Bekle," diyerek durmasını söyler gibi elini havaya kaldırdı Bade. "Sırayla anlatıyorum işte, patlama."

Saçlarını savurarak tekrardan bana döndü sonra.

"Daha sonra mezuniyette ağlayarak yanına geldim ya... Orada da Yekta'nın kardeşim olduğunu öğrendiğim için o sinirle sana her şeyi anlatacak ve hırsımı bir nebze de olsa almış olacaktım."

"Bade söyle artık!" diye bağırdım. "Ne bu sır?"

"Tamam, tamam..." dedi ellerini bana doğru uzatarak. "Söyleyeceğim fakat sonrasında yaşanacak hiçbir şey beni ilgilendirmez. Şimdiden o konuda anlaşalım," dedikten sonra benden bir cevap beklediğini belirtircesine başını hafifçe yana yatırdı.

"Tamam!" derken sinirlenmeye başladığım için sesim olduğundan daha sert çıkmıştı. "Söyle artık!"

"Senden isteyeceğim yardım... Mezuniyet günü Levent Güneş'i tüm okulun önünde ifşa etmekti. Onun bütün kirli sırlarını ortaya dökmeyi planlıyordum ve bu konuda senden yardım isteyecektim. Böylelikle babam olacak adamı uçurumdan aşağı kendi ellerimle itmiş ve sonsuza dek ondan kurtulmuş olacaktım."

"Babandan bu kadar çok mu nefret ediyorsun?" diye sordum hayretle.

"Aklının alamayacağı kadar çok..." dedi hiç tereddüt etmeden. "Nedenini merak ediyorsun değil mi?" diye sorduğunda ağır ağır başımı salladım yalnızca.

Anlatmaya devam etmek yerine göz ucuyla Yekta'ya baktığında onun bakışlarını takip ederek aynı şekilde Yekta'ya baktım.

"Çünkü benim ortalardan kaybolma sebebim... Babam." Buruk bir tebessümle yüzüme baktığında neye uğradığımı şaşırmış ve donakalmıştım.

"Ne?" diye cırladım şaşkınlıkla. "Nasıl yani?"

Çok şey anladığımı hissediyordum fakat aynı zamanda hiçbir şey anlamamıştım da.

"Levent Güneş'in en kirli sırlarından birine şahit olduğum için beni, öz kızını alıkoyacak kadar iğrenç bir adam o. Sırf konuşmayacağımdan emin olana kadar günlerce dağ evinde kilit altında tuttu beni."

"İnanmıyorum," dedim başımı iki yana sallarken. "Hayır... Bunlar doğru olamaz..." Çok kısık bir sesle mırıldandığımı sanıyorken tüm söylediklerimi duyduklarını Bade'nin karşılık vermesiyle anlamış oldum.

"Hepsi yaşandı," dedi usulca. "Ve hepsini ben yaşadım."

"Peki neden?" diye sordum hışımla ayağa kalkarak. "Hangi baba, kendi kızına bunları yaşatmak ister? Sebep ne olursa olsun sen onun kızısın? Nasıl böyle kötü olabilir?"

"Belki de bu Güneş soyunun kirli yüzüdür," derken ellerini omuz hizasında kaldırarak iki yana açtı ve sahte bir tebessümle omuz silkti. "Kötü kalpli olmak."

"Anlatmaya devam et," dedi Yekta sakince.

Bade aceleyle ellerini iki yanına indirdikten sonra "Her şey asıl ne zaman başladı biliyor musun?" diye sorduğunda kılımı bile kı-

pırdatmadan dinlemeye devam ettim. "Sizin de benim de okulda olduğum o gece..."

"Hangi gece?" diye sordum anlamayarak.

"Yekta'ya arabayla çarptığım geceden bahsediyorum." Kollarını göğsünün altında birleştirdikten sonra dik dik yüzüme bakarak anlayıp anlamadığıma dair bir işaret vermemi istedi.

Yekta'nın beni okula çağırdığı ve gizlice okula girip birlikte havuzda yüzdüğümüz geceden bahsediyordu.

"Hatırlıyorum," dedim vakit kaybetmeden. "O gece çok garip şeyler döndüğü belliydi zaten."

"Hem de ne olaylar yaşandı senden habersiz," dedikten sonra bir kez daha Yekta'ya doğru kısa bir bakış attı.

Yekta gergin görünüyordu.

"Ne yaşandı?" diye sorarken bakışlarım Yekta'nın üzerindeydi.

İkisinin benden bir şeyler sakladığına, bana yalan söylediğine emindim çünkü Yekta'yı hiç olmadığı kadar gergin ve huzursuz görüyordum.

Ellerimin titremesini görmelerini istemediğim için kollarımı göğsümün altında birleştirmiştim fakat sanki bulaşıcı bir şeymiş gibi bu kez de tüm vücudum titremeye başlamıştı.

"Uzunca bir süre babamla ilgili bir iz sürüyordum ve bu takip beni nihayetinde o gece okula kadar getirdi. O gün gördüklerimin şokuyla Yekta'ya çarptım zaten. Farkında bile değildim, neler olduğunu günler sonra ancak idrak edebilmiştim, o derece."

Bade konuştukça kulaklarım uğuldamaya başlıyordu.

"O gün şahit olduğum şeylerden biri de Yekta'nın da olanlara şahit olmasıydı," derken Yekta'ya baktı yeniden. "Oradaki suça ortaklık etmese de daha büyük bir suç işledi."

"Ne yaptı?" diye sordum titreyen sesimle.

"Gördüklerini senden sakladı," deyiverdi hiç beklemeden. "Ve bunu yapmakla elinden çok fazla şey almış oldu."

"Ne demek oluyor bu?" diye sordum Yekta'ya.

"Yani... Demem o ki o gece hem babamın suçlarını hem de Yekta'nın sana ihanetini öğrenmiş oldum." Omuz silkerek bir adım geriye çıktığında gözlerim dolu bir şekilde Yekta'ya bakmaya devam ettim.

Oturduğu yerden aceleyle kalktı ve seri adımlarla yanıma ulaştı.

"Peri," dedi sakince.

Kollarımdan tutmak için ellerini bana doğru uzattığında kendimi geri kaçırdım.

"Bana olup biteni anlatmadan sakın dokunma," diye uyardım dişlerimi sıkarak.

Bade'nin ne anlatmaya çalıştığını bilmesem bile öğreneceğim şeylerin çok fazla acı vereceğini hissedebiliyordum.

Bade tamamen Yekta'dan tarafa döndükten sonra "Sen mi anlatırsın yoksa ben devam edeyim mi?" diye sordu.

Yekta onu duymazdan geldi ve gözlerini üzerimden ayırmadı.

"Havuzdayken duyduğumuz seslerin kime ait olduğunu anlamak için seni okuldan çıkardıktan sonra geri dönmüştüm." Öylece karşımda durmuş Bade'nin anlattıklarını devam ettiriyordu. Bu demek oluyor ki Bade haklıydı ve gerçekten ortada bir suç vardı.

Kalbim daha kaç kez kırılacaktı?

Her seferinde ihanetle sınanmaktan yorulmuştum. Sevdiğim insana tamamen güvendiğimde arkamdan iş çevirdiğini öğrenip hayal kırıklığına uğruyor ve mahvoluyordum.

Bir yenisine daha hazır değildim fakat dinlemekten başka şansım da yoktu.

"Okulun kazan dairesine kadar indim o gece. Sesler oradan geliyordu çünkü. Oraya vardığımda birkaç adam vardı." Anlattıklarını idrak etmeye çalışırken gözlerindeki endişe dikkatimi dağıtıyordu. "Ne yaptıklarını görebilmek için biraz daha yaklaştığımda bir adamın sandalyeye bağlanmış şekilde olduğunu gördüm."

"K-kim?" diye kekeledim. "Kimi gördün?"

"Kimseyi... Olduğum taraftan kim olduğu seçilmiyordu. Sade-

ce ellerinin arkadan bağlı olduğunu ve vücudunun sandalyeye bağlı olduğunu görebildim. Sonrasında zaten adamlar beni fark edince kaçmak zorunda kaldım." Gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmadan konuşuyordu. "Yani gördüğüm tek şey adamın birine saldıran takım elbiseli adamlardı."

"O adam kim?" diye sordu Bade.

Yüzündeki ifadeye baktığımda cevabını bildiği bir soru sorarak Yekta'yı zor duruma düşürmeye çalıştığını açıkça anlayabiliyordum.

Yekta ağır ağır başını Bade'den çevirirken benimle göz göze gelmekten korkuyormuş gibi başını yere eğdi.

"O adam kim?" diyerek Bade'nin sorusunu yineledim biraz sonra.

Yekta neredeyse bir dakikaya yakın bir süre sessiz kalarak başını eğmeyi seçtiğinde hayal kırıklığının ağırlığına daha fazla dayanamayıp ağlamaya başladım.

Yekta'nın yeniden bir yalancı oluşunun yüzüme vurulması zoruma gitmişti belki de. Asıl olayı öğrenmeden gözyaşı dökmemin sebebi âşık olduğum çocuğun yalanları ve ihanetiydi.

"Yekta?" diye fısıldadım acı çeker gibi.

Fısıltımla birlikte çekingen bir şekilde başını kaldırıp yüzüme bakarak oyalandı birkaç saniye.

"O adam..." Sesi titriyordu.

Boğazında düğümlenen kelimelerin ağırlığıyla susmak zorunda kaldı.

"O gece gördüğüm adam..." diye tekrarladı kendini. "Senin babandı Peri."

Bir çınlamayla tüm sesler kesildi o an.

Kulaklarımda bir uğultu, kalbimde bir çarpıntı ve tenimde bir kaşıntıyla kalakaldım. Kafamın içindeki sesler bile susmuştu ve zihnimin karıncalandığını hissedebiliyordum.

Babam...

Babamı öldüren kişi Levent Güneş miydi?

Onu ölmeden önce gören son kişiler ise Bade ve Yekta mıydı sahiden?

Onun acı çekmesine göz yuman iki kişi tam karşımda mı duruyordu şimdi?

Midem bulanıyordu.

Kalbim sıkışıyor ve beynim uyuşmaya başlıyordu. Tıpkı tüm vücudum gibi zihnim de anbean hissizleşiyordu.

Yekta Yalçın'ı defalarca kez affetmiştim. Her yalanını sineye çekmiş ve tekrarının yaşanmayacağını dileyerek onunla birlikte olmaya devam etmiştim.

Bu son...

Babamın ölümüne göz yuman biriyle birlikte olamazdım.

Bir yalancının ellerinden tutarak yaşamaya çalıştığım hayatımın yok oluşu hiç olmadığı kadar gerçekti artık.

Tüm bu duyduklarımdan geriye başıma yıkılmış hayatım koca bir enkaz gibi duruyordu ve ben bu enkazdan tek başıma çıkmak zorundaydım.

Hem de buna gücümün olmadığını bile bile...

27

O Gece

Masallar en büyük yalancılardır.
Çünkü seni mutlu sona ulaşabileceğine inandırır.

Kaçar gibi çıktım Yekta'nın evinden.

Ağlıyordum.

Kalbimde hiç hissetmediğim kadar yoğun bir acı hissediyordum ve bu nefesimi kesiyordu. Babamın, işi için kendi arabasıyla şehir dışına giderken kaza yaptığını ve kurtarılamadığını biliyorduk.

Bade ve Yekta'nın anlattıkları ise bambaşka şeylerdi.

Yekta'yla birlikte okula gittiğimiz geceyle babamın ölüm haberini aldığım günler çok yakın tarihlerdi. Bu yüzden o gece yaşananlar babamın ölümüyle alakalıydı.

Bedenimden bağımsız şekilde hareket ediyor gibi adımlıyordum. Vücudumu taşımak zorundaymış gibi zorlansalar da bacaklarım titreyerek ilerlemeye devam ediyordu.

"Peri!"

Yekta'nın sesini duyduğumda adımlarımı daha çok hızlandırdım. Bununla birlikte gözyaşlarım da hızlanmaya başlamıştı.

"Peri, dur!" Yekta'nın çaresizce çıkan sesine rağmen ilerlemeye devam ettim.

Tam şu an ihtiyacım olan kişi de oydu, kaçmam gereken kişi de o...

Hem ona âşıktım hem de ondan nefret ediyordum.

O hem yalancıydı hem de hayatımın tek doğrusu...

Yekta Yalçın benim için her şeydi fakat bu kez durum bambaşkaydı.

O gece tam olarak ne yaşandığını anlatmalarına izin vermeden evi terk ettiğim için hâlâ detaylar hakkında bir fikrim yoktu. Buna ihtiyacım da yoktu. Öyle ya da böyle o gece oradayken Yekta gördüklerini bana anlatsaydı ve olaylardan haberim olsaydı belki de babam hâlâ hayatta olacaktı.

Bu şansı elimden aldıkları için Yekta'nın da Bade'nin de yüzünü görmek istemiyordum. Onlardan hayatımın sonuna kadar nefret edeceğime emindim.

Aramızda yalnızca birkaç adım mesafe kaldığında "Peri, yalvarırım dur!" diye seslendi bir kez daha.

Onu duymazdan gelmeme rağmen benden hızlı davranıp yanıma ulaşmış ve kolumdan tutarak durmamı sağlamıştı.

"Bırak!" diye bağırdıktan sonra kolumu silkerek elinden kurtardım. "Dokunma bana!"

"Peri..." Gözlerindeki kaybetme korkusu alenen ortadaydı. "Lütfen... Anlatmama izin ver sadece."

"Ne anlatacaksın?" diye bağırmaya devam ettim. "Daha başka ne anlatabilirsin bana?"

"Bade de Levent de umurumda değil. O gece sadece adamları gördüm ve onlar beni fark ettiğinde kaçmak zorunda kaldım." Söylediklerine inanmamı ister gibi gözlerimin içine bakıyordu. "Geçen gün sizin evde üçümüz toplandığımızda da sen kahve yapmak için mutfağa gitmiştin ya... Orada Bade yanıma geldi ve benden her şeyi anlatmamı istedi." Büyükçe yutkunmak için sustu. "Neden bahsettiğini bile bilmezken ilk başta boş konuşuyor sandım fakat beni tehdit etmeye başlayınca da merak edip sordum."

Öyle telaşlı ve korkuluydu ki bir an bile kaybetmek istemiyor gibi kelimeleri peş peşe sıralıyordu.

"O gece okulda babanı gördüğümü ve onun da beni gördüğünü... Bunu senden sakladığım için de bir şeylerin peşinde olduğumu

sandığını söyledi. O an dehşete kapıldım çünkü ilk kez böyle bir şey duyuyordum. Kendisinin de dediği gibi Levent'in izini sürerken gelmiş okula ve orada beni görünce bir şeyler karıştırıyorum sanmış."

"Babamı görmedin mi?" diye sordum gözyaşlarımın arasından.

Yekta'nın anlattıkları umurumda değildi aslında. Zihnim tekrar tekrar o gece babamın yaşadıklarını kafamın içinde kurarak canımı yakıyordu.

"Hayır, görmedim." Net bir tavırla başını iki yana sallayarak reddetti. "Görseydim buna izin verir miydim Peri? Beni hiç mi tanımadın?"

"Ben... Hiçbir şey bilmiyorum," dedim aynı şekilde başımı sallarken. "Kime inanacağımı, neye güveneceğimi... Hiçbir şeye, hiç kimseye inanacak gücüm kalmadı. Anlıyor musun?" Hıçkırıklarım kelimelerimin önüne geçmeye çalışsa da kendimi ifade edebildiğime seviniyordum.

"İnan bana Peri," derken kollarımdan tutundu ve bu kez kendimi geri çekmedim. "Seni üzecek, hayatına zarar verecek hiçbir şey yapmadım ve yapmam da." Küçük bir adımla aramızdaki mesafeyi azalttı. "Seni seviyorum Peri Kızı," derken gülümsemeye çalıştı. "Bunu hiçbir zaman aklından çıkarmamanı söylemiştim."

"Yaşadığım şeyler çok ağır," diyerek benden istediği şeyi reddettim. "Çok ağır..." Daha fazla ayakta duracak gücüm kalmadığından kollarından tutunarak başımı göğsüne yasladım ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. "Yoruldum," dedim titreyen sesimle. "Çok yoruldum."

"Biliyorum güzelim," derken kolları bedenimi sardı. "Ben yanındayım." Eli saçlarımı okşamaya başladı. "Ben her zaman yanında olacağım ve bu hiçbir zaman değişmeyecek."

Sustu ve sıkıca sarıldı.

Tüm acılarımı kalbimden söküp almak ister gibi bastırdı vücudumu kendininkine. Öyle sıkı sarıldı ki onun kokusu sakinleştiricim olmuştu.

Dakikalarca yolun ortasında öylece durduk. Birbirimize sarılmış halde, sessiz geçen tüm bu süre boyunca sadece ağladım.

"Sana söz veriyorum Peri Kızı," diye mırıldanarak sessizliği bozdu biraz sonra. "İntikamını alacağız. O Levent denen adamın işini bitirmeden bana huzur yok bu hayatta."

Yekta'nın söyledikleriyle birlikte kalbim intikam ateşiyle çarptı ve bedenimi geriye çekip doğruldum.

Kısa bir süre Yekta'nın yüzüne bakarak oyalandıktan sonra hızlıca gözyaşlarımı kurulamak için ellerimin tersiyle yanaklarımı sildim.

"Babamın intikamını alacak mıyız?" diye sorarken öfkeyle gözlerimi kıstım.

Yekta sözünün arkasında duracağından emin olmamı istiyordu. Gözlerimin içine öyle bir bakıyordu ki tüm dünyayı karşıma alabilecek kadar güçlü olduğumu haykırıyordu sanki.

"Evet," dedi ağır ağır başını sallayarak. "Babana bunları yapan herkesten hesabını soracağız. Sadece o da değil hem Levent hem Yiğit yaptıklarının bedelini ödeyecek."

Bir de o vardı... Yiğit.

Bana yaptıkları umurumda değildi artık. Babam hakkındaki gerçeği duyduğumdan beri kendi yaşadıklarım aklımdan uçup gitmişti. Hayatımın geri kalanına mal olacağını bilsem bile Levent Güneş'ten babamın intikamını almadığım sürece kendime huzurlu yaşamayı yasaklıyordum.

"Şimdi... Eve dönelim mi?" diye sordu Yekta sevimli bir ifadeyle. "Her şeyi konuşup planlarız. Bade'nin bize tüm detayları anlatması gerekiyor."

Düşünecek pek bir şey olmadığını bildiğimden fazla oyalanmadan başımı sallayarak Yekta'nın sorusunu onayladım.

Babam için düşmanımın yüzüne bakmam gerekse bile bunu hiç düşünmeden yapmaya hazırdım. Tek dileğim babamın huzurlu bir şekilde yukarıdan beni izlemesiydi ve bunun için elimden ne geliyorsa yapacaktım.

Hızlıca yüzümü ellerinin arasına alıp dudaklarıma küçük bir öpücük bıraktığında Yekta'nın dudakları gözyaşlarımla ıslanmış oldu fakat o bunu umursamadan bir öpücük daha kondurdu.

"Her şey yoluna girecek güzelim," dedi yüzümü tutmaya devam ederken. "Mutluluktan bile olsa ağlamayacaksın bundan sonra."

"Seni seviyorum," diye karşılık versem de gülümsemeyi başaramadım.

"Seni seviyorum," dedikten sonra ellerini yüzümden çekti.

Hemen yanımda duran elime doğru kayan eli parmaklarıma ulaştığında kendininkilerle kenetledi ve sıkıca tutarak yürümeye başladı.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum fakat..." dedi ve susup omzunun üstünden bana baktı. "Tüm bu süreçte Bade'ye ihtiyacımız var. Onunla iyi geçinmeliyiz."

"Bunu bana mı söylüyorsun?" dedim alaycı bir tavırla. "Onu her gördüğünde gözü dönen sensin."

"Olaylar hallolana kadar hiç tepki vermeyeceğim, göreceksin." Göz kırparak çarpık bir gülüşle önüne döndüğünde onunla birlikte gülmeden edemedim.

"Göreceğiz bakalım," dedim omuz silkerek.

Levent Güneş'in sırları Bade'de olduğu için Yekta sonuna kadar haklıydı. Onunla birlikte hareket edersek kısa bir sürede Levent Güneş'in işini bitirebilirdik. Öyle ki Bade bunu yapmayı uzun zaman önce aklına koymuş gibi görünüyordu ve aklında bu yönde bazı planları olduğunu söylemişti.

Levent ve Yiğit'ten intikam almak yegâne dileğimdi artık. Onların hak ettiği cezaları aldığını görmeden içim rahat etmeyecekti ve bunu yaparken de Bade'nin dediği gibi onları polise bırakmayıp kendim halledecektim.

Her ne pahasına olursa olsun.

28
Kirli Suçlar

Sırlar açığa çıktığında yalanlar yegâne sığınak olur.

"Madde ticareti yaptığını öğrendiğim günden beri peşindeyim."

Bade'nin itirafıyla Yekta'yla birlikte beynimizden vurulmuşa dönmüş ve uzunca bir süre ne diyeceğimizi bilememiştik.

"Daha da kötüsü," diyerek konuşmaya devam etti Bade. "Bu işi uzun süredir okul aracılığıyla yapıyor. En şüphelenilmeyecek yer orası olduğu için tüm pis işlerini oradan halledecek dev bir ağ oluşturmuş durumda."

"Sen bunları nereden biliyorsun?" diye sordum ağzım açık bir şekilde.

"Aşko benden sonrası şeytan," dedi gururla. "Hâlâ o küçük aklına bunu sokamadın mı?"

"Bunu nasıl ispatlayacaksın?" Yekta'nın sorusuyla meraklı bakışlarım yeniden Bade'yi buldu.

"Evet," diye mırıldandıktan sonra "Nasıl ispatlayacaksın?" diye sorarak Yekta'nın sorusunu yineledim.

"Görüntüleri var," dedi keyifli bir şekilde omuz silkerek. "Söylediğim her şeyi ispatlayacak kadar delil topladım, merak etme."

Daha dün ve bugün ilk buluştuğumuz saatlerde perişan halde görünürken şu an enerji dolu eski günlerindeki gibi görünüyor olması garipti. Bunun sebebi Yekta'yla kardeş olmadıklarını öğrenmesinden kaynaklanıyordu muhtemelen.

"Ne yapmayı planlıyorsun?" diye sorduktan sonra kollarımı dizlerime yaslayarak öne doğru eğildim hafiften.

Bir an boşluğuna gelmiş olmalı ki sorumu anlamayarak "Kime aşko?" diye soruyla karşılık verdi.

"Babana."

"Birincisi benim gibi bir kızı olduğu için her gününü bana tapmakla geçirmek varken beni görmezden gelmesinin bedelini ödeteceğim," diyerek işaret parmağını kaldırdı. "İkincisi bana her konuda patronluk taslamasından çok sıkıldım. Ona asıl patronun kim olduğunu göstereceğim," dedikten sonra orta parmağını da kaldırarak saymaya devam etti. "Üçüncüsü Yiğit konusunda kızını susturmaya çalışmasının hesabını soracağım," dedikten sonra kısa bir sessizliğin ardından konuşmaya devam etti. "Ve son olarak ise bana ne yapacağımı söylemeye cüret edip bana sormadan beni yurtdışına postalamaya çalışmasını çok ağır ödeyecek."

Tam da Bade gibi bir kızın sorun edeceği şeylerdi bunlar. Babasından nefret etme sebeplerini sayarken insanları zehirliyor oluşundan, bir katil oluşundan ve ailesine değer vermeyişinden bahsetmiyor; bencilce ve çocukça sebepleri öncelikli olarak sayıyordu.

Eğer bana sorsalar Levent Güneş'ten neden nefret ediyorsun, diye... Vereceğim tek cevap babam olurdu. Babama yaptıkları yüzünden Levent Güneş'ten her daim nefret edecek; ömrümün sonuna kadar çabalamam gerekse bile yine de onu mahvetmeden durmayacaktım.

"İyi de ne yapacaksın?" diye sordum sabırsızca. "Elinde ne var?"

Ne sebeple yaptığı umurumda değildi. Önemli olan ne yapacağı ve nasıl zarar vereceğiydi.

"Az kalsın unutuyordum!" dediğinde yüzündeki ifadeyle sarsıldığını görebiliyordum. Buruk bir tebessümle yutkunurken "Babam ne yapmış biliyor musunuz?" diye mırıldandı.

"Ne?" diye sordum merakla.

"Öyle bir kazık attı ki bana..." Ağır ağır başını salladı. "Sadece

bu yaptığı için bile onu mahvetmek istiyorum." Dişlerini sıktığını görebiliyordum.

Gözleri dalıp gitmişti uzaklara. Babasından aldığı darbeler yüzünden kalbi kırık küçük bir kız çocuğu misali duruyordu karşımda.

"Başka ne yaptı Bade?" diye üstelediğimde gözleri beni buldu.

"Yiğit'in mezuniyet günü beni öldürmek istediğini ve polise şikâyet edeceğimi söylediğim geceden sonra ifademe ekletebilmek için otelin kamera görüntülerini almaya gittim. Bir de ne göreyim?"

Yekta'yla birbirimize baktık o an. İkimizin de aklından aynı şeyin geçtiğine emindim.

Saniyeler sonra yine aynı anda Bade'ye döndüğümüzde ikimize de kısa bir bakış attıktan sonra "O güne ait görüntüleri ortadan kaldırmışlar," deyiverdi.

Kuruyan dudaklarım şaşkınlıkla birbirinden ayrılırken Bade'nin öfkeyle kısılan gözlerinin ardında yanan intikam ateşi benim de içimi yakmaya başladı.

"İnanmıyorum..." diyebildim sadece.

"Şerefsiz." Yekta'nın homurdandığını duydum sonrasında.

"Bu yüzden işimizi polislere bırakamayız artık," dediğinde afallamış ifadesinden kurtuldu hızlıca. "Babacığım tüm suçlarının üstünü kapattığını düşünerek yaşamaya devam etsin. Günü geldiğinde yok oluşunu keyifle izleyeceğim."

"Ne yapacaksın?" Dakikalar önce sorduğum soruyu tekrarladığımda vakit kaybetmeden anlatmaya başladı.

"Okulda, nakliyatta çekilmiş görüntüler, baban dahil insanları alıkoyduğu ve canlarına zarar verdikleri görüntüler, usulsüzlüklerine dair altında babamın da imzası bulunan evraklar... Daha saymamı ister misin?"

Bade'yi tırnaklarından, saçlarından ve giydiği kıyafetlerden başka aklı hiçbir şeye çalışmayan biri olarak bilirken şimdi karşıma geçmiş babasının suçlarını ifşa edebilmek için takip başlattığını, elinde delilleri olduğunu söylemesi garip geliyordu.

Ağzım açık dinleyecek kadar şaşkındım ve Yekta'nın da benimle aynı durumda olduğunu görebiliyordum.

"Bunları nasıl kullanacaksın?" diye sordu Yekta geriye yaslanarak.

"Hepsini ifşa etmem için okula ihtiyacım var. Biliyorsunuz benim sahnem Güneş Koleji... Pis işlerini yürüttüğü o okulu başına yıkmak fazlasıyla keyif vereceği için orayı seçtim." Şeytani bir gülüş yüzüne yerleştiğinde kollarını göğsünün altında kavuşturarak düşüncelere daldı.

Bade'nin ifadesi öyle tehlikeli görünüyordu ki babasına yapacaklarını hayal ettikçe içim bir nebze dahi olsa rahatlıyordu. Bade'yle iş birliği yaparak kaleyi içten fethediyorduk ve bu sayede Levent Güneş'in sonunu getirmek hiç olmadığı kadar kolaylaşıyordu.

"Tek tek sordurmayı kesip tam olarak ne planladığını anlatır mısın artık?" Bir anlık sinirle Bade'yi terslediğimde öfkeli bakışları bana döndü ve kaşları çatıldı.

Benimle zıtlaşacağını düşünürken gözlerindeki öfke bir anda siliniverdi. Tekrardan Yekta'dan tarafa dönerken yüzüne yerleşen gülüşü karşısında afalladım.

"Öyle harika bir gün seçtim ki..." Kolunun tekini göğsünün altına yerleştirdikten sonra diğer kolunun dirseğini elinin üzerine koydu ve tırnaklarını yüzünün hizasına getirip hayranlıkla elini incelemeye başladı.

Birkaç dakika süren sessizlik boyunca Yekta'yla birbirimize bakıyor ve sakin kalmamız için birbirimize mimikler yaparak temkin ediyorduk.

"O gün gerçek bir şov kızı olacağım, göreceksiniz," dedi ve neşeyle omuz silkti. "Şimdilik bu kadarını bilmeniz yeterli, fazlası için size güvenmiyorum. Herkes gibi siz de o gün göreceksiniz." Bade'nin birden ciddileşerek konuşması sinirlerimi bozdu.

"Bilmediğimiz bir plan için sana yardım etmemizi mi bekliyorsun?" diye sorarak tersledim.

"Evet aşko," dedi alaycı bir tavırla dönerek. "Tam da bunu yapa-

caksınız. Nasılsa başka şansınız yok, öyle değil mi?" Sinsice sırıtarak yüzüme baktığı süre boyunca her saniye ondan biraz daha nefret ettim.

Söz konusu babamın intikamıyken Bade gibi bir aptala muhtaç olduğuma inanamıyordum. Köprüyü geçene kadar patron Bade'ydi ve ne isterse onu yapmak zorundaydık. Bu planda oyunun dışında kalmak istemiyordum çünkü.

Kalamazdım.

Eğer her şey sona erdiğinde Levent Güneş cezasını çekmiş ve babamın intikamı alınmış olacaksa Bade'nin istediği her şeyi yapmaya razıydım. Bekle derse bekleyecek, yapmamı istediği bir şey olduğunda da elimden geleni yapacaktım.

"Babama ne oldu Bade?" diye sorarak tamamen konuyu başka bir yöne çevirdim. "Ne yaptılar ona?" Titreyen sesim kulaklarıma ulaştığında gözlerim yanmaya başladı.

Bade ilk kez bana iyimser bakmıştı o an. Gözlerindeki telaşı ve iyi niyeti gördüğümde şaşkınlığımı gizleyemedim ve öylece bakakaldım.

"Anlatmasam daha iyi," dedi sakince. "Bazen... Bazen her şeyi bilmek o kadar da iyi olmuyor, inan bana."

Ve ilk kez benimle ciddi bir şekilde konuşmuştu.

Ağır ağır başını iki yana salladığında ise kafamın içinde binlerce ihtimal peyda oldu.

Gözyaşlarım iyice ağırlaşınca yanaklarıma doğru bıraktılar kendilerini.

"Bade haklı," diyerek ayağa kalktı Yekta. "Bunu öğrenmek canını yakacak sadece." Kollarımdan tutarak beni kendine doğru çekti ve sıkıca sarıldı. "Bırak öyle kalsın. Trafik kazasında öldü olarak bil Peri, fazlasını isteme."

Alnımı Yekta'nın omzuna yaslar yaslamaz bir hıçkırık yükseldi içimden. Sonrasında ise dakikalarca dur durak bilmeyen iç çekerek ağlayışım...

"Olmaz," diye fısıldadım güçlükle. "Bilmem gerekiyor..." Başımı sallamak istesem de Yekta'ya yaslandığım için hareket edememiştim. Öyle zayıf hissediyordum ki bedenimi ayakta tutan tek şey Yekta'nın bedeniydi.

Bir süre sabırla sakinleşmemi bekledi ikisi de. Sonrasında Yekta omuzlarımdan tutarak bedenlerimizi ayırırken "Emin misin?" diye sordu.

Gözlerimi esir alan hüzün Yekta'nın bakışlarına da yansımıştı.

Sadece başımı sallayarak cevap verdim.

Burnumu çekerek gözyaşlarımı elimin tersiyle silerken yönümü Bade'ye döndüm.

"Dinliyorum," derken duruşumu dikleştirdim çünkü güçlü olmaya ihtiyacım vardı. En azından babamın intikamını alana kadar öyleymiş gibi rol yapmam gerekiyordu.

Derin bir nefes alırken son bir kez Yekta'ya baktı. Çaresizce başını sallayarak onay veren Yekta'dan bana dönen Bade'nin bakışlarında da aynı çaresizliği görebiliyordum.

Omuzlarını düşürerek gözlerini benden kaçırdı. "Babamın suçlarını öğrenen tek kişi ben değildim," dedi Bade tek seferde.

"Nasıl?" diye sordum boş boş bakarken. Sanki bir anlığına tüm algılama yetimi kaybetmiş gibi Bade'nin söylediklerini anlamamıştım.

"Baban... Levent Güneş'in pis işlerinden haberdar oldu."

"Ve?"

"Eğer soyadı Güneş olan birinin karanlık sırrına ortak olursan önünde yalnızca iki yol var demektir. Ya onunla birlik olur susarsın ya da onun karşısında olur susturulursun." Kollarını göğsünün altında kavuşturdu. "Baban ikinci yolu seçti ve..."

"Sus," dedim hışımla elimi kaldırırken. "Sus..." Kalbim öyle gürültülü çarpıyordu ki konuşmaya devam etse bile onu duyamayacak gibiydim.

"Üzgünüm," diye mırıldandı.

Kimin umurundaydı?

Babam ölmüştü.

Babam öldürülmüştü ve bunu onun babası yapmıştı. Üzgün olması hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

"Ama onlar arkadaş değil miydi?" diyerek sesli düşündüm biraz sonra. "Bu nasıl olur? Nasıl yapar böyle bir şeyi?"

Cevap gelmedi.

Dakikalar boyunca istediğim şeyi yapıp ikisi de ölüm sessizliğine bürünmüştü.

"Nasıl oldu?" diye sordum.

Telefonuyla ilgilenmeyi bırakıp "Ne nasıl oldu?" diye soruyla karşılık verdi.

"Babama ne yaptılar Bade?" dedim dişlerimi sıkarak.

"Bunu bilmen neyi değiştirecek?" Yekta'nın söylediğini duymazdan gelerek Bade'ye bakmaya devam ettim.

"Anlat," dedikten sonra büyükçe yutkundum.

"Söylediğin gibi Yekta'nın babasıyla olduğu gibi babanla da yakın arkadaşlar. Her ne kadar Yekta'nın babası öldükten sonra eskisi kadar yakın olmasalar da..." Bacak bacak üstüne atarak yönünü tamamen bana döndü ve dirseğini koltuğun kenarına yaslayarak elini çenesinin altına yerleştirdi. "Baban bir şekilde babamın madde ticareti yaptığını öğrendiğinde iyice ipleri koparıyor. Babam yüzünden ölen birçok kişi var. Babanın öğrenmesinden sonra genç bir çocuk da bu yüzden ölünce baban iyice kinlenip çocuğun ailesinin yanında oluyor ve babama karşı mahkemeye hazırlanıyor."

Babam avukat olduğundan beri ne para ne de yükselmekte gözü yoktu. Tek dilediği meslek hayatı boyunca masum insanların yanında olmak ve adaleti en doğru şekilde sağlamak için elinden geleni yapmaktı.

Küçüklüğümden beri de bana öğretmeye çalıştığı en önemli şeydi bu. Adil olmak... Bu yüzden hayatım boyunca onu örnek almış, onun öğrettiği gibi yaşamaya çalışmıştım. Her ne kadar çoğu

zaman başarısız olsam da tek istediğim onun gibi harika bir insan olabilmekti.

Babam, iyi bir insan olmanın bedelini ödemişti. Hem de hayatıyla... Bu korkunçtu!

"Babam da bunu öğrenince büyük bir tartışma yaşanmış aralarında. Baban asla geri adım atmayacağını söylediğinde de o gece babamın adamları son kez babanı alıkoyup sert bir dille uyarmışlar ama nafile. Sonrasında..." Çekingen bir tavırla sustuğunda gözlerinin içine baktım. "Sabaha karşı öldürülüp arabasının içinde denize atılmış. Kaza süsü vererek cesedini bulmalarına engel oldular ki darp izleri ortaya çıkmasın." Ağır ağır başını iki yana salladı. "Böylelikle Levent Güneş sessiz sedasız bir tehditten daha kurtulmuş oldu."

"Bu kadar şeyi sen nereden biliyorsun?"

"Selim... Babamın adamlarından. Herkes gibi o da bana âşık ve bunu kullanarak istediğim bilgiye ulaşabiliyorum artık."

Yekta ve Bade'nin sesi yavaş yavaş kulaklarımda bir çınlamaya dönüşürken dizlerimin üzerine çöktüm.

Duyduklarım ağırdı, çok ağır... Benim dinlerken mahvolduğum şeyleri babam yaşamıştı ve bunun zerresini bile aklımda canlandırmak nefesimi kesmişti.

Ellerimi yüzüme kapattığım an gözyaşları firar etti gözlerimden. Çığlıklar boğazımı parçalarken kalbim hınçla göğüs kafesimi yumruklamaya başladı.

Ve ben tam da şimdi babamın yanında olmayı istedim.

Ölmeyi...

29

Yalnızlık

Büyümek, kırılan kalbin ucu sivri parçaları üzerinde yürürken tekrar tekrar canının yanması demekmiş.

Günler geçti.

Kalbimin üzerine çöken acı hafifler sandım ama yanılmışım. Gün geçtikçe daha çok büyüdü, büyüdü ve büyüdü. Her gün biraz daha çoğaldı ve ruhumun en derinlerine kadar işledi.

Uyuyamaz oldum.

Gülmeyeli yıllar olmuş gibi bir hüzün bükmüştü dudaklarımı.

Gözlerimin buğusu ise o günden beri hiç geçmedi.

Ben, babama yapılanları öğrendiğimden beri eski benliğimi kaybettim.

Büyüdüm.

Büyümek sandığın kadar güzel bir şey değil, derdi babam hep.

Haklıymış.

Büyümek, kırılan kalbin ucu sivri parçaları üzerinde yürürken tekrar tekrar canının yanması demekmiş.

Nereden bilebilirdim ki?

Yalnızdım. Yapayalnız...

Yekta yanımdaydı. Annem yanımdaydı. Bade bile artık yanımdaydı ama ben yalnızdım. Kalbimdeki acı amansızdı, son nefesime kadar yavaş yavaş ruhumu küle çevirecek bir köz misali yanıp duracaktı.

Her şey yoluna girdi dediğim gün hayatıma yine uğursuzluğu davet etmiştim. Bunu ilk söylediğimde mezuniyet günü kanlı bir baloya dönüşmüştü.

Mezuniyetin izlerinden kurtulup iyileşmeye başladığım gün ise bilinçsizce aynı şeyi söylemiştim ve bu kez de babamın ani ölümünün arkasındaki sır perdesi aralanmıştı.

Perdelerin ardındaki gölgeler ise hayatımın üzerine çökmüştü.

Belki de uğursuz olan bendim ve tüm belaları üzerime çekmekten başka hiçbir işe yaramıyordum.

Ne Peri Tozu'nun Kirli Defteri ne de Yekta'nın varlığı... O günden beri hiçbir şey eskisi gibi hissettirmiyordu. İçimde dolduramadığım ve yerine hiçbir şey koyamadığım bir boşluk vardı.

Bu boşluk ise anılarımdan, hislerimden ve de yatağımdan hiç çıkmadan döktüğüm gözyaşlarımdan besleniyordu.

Ben onu besledikçe o daha fazlasını istiyordu. Fakat sorun şu ki benim ona verecek hiçbir şeyim kalmamıştı artık.

İstediğim tek şey intikam almaktı. Levent Güneş'ten, Yiğit'ten... Bana, babama ve sevdiğim çocuğa zarar veren herkesten tek tek intikam almak ve canlarını yakmak istiyordum.

"Yemin ederim," dedim dişlerimi sıkarak. "Yemin ederim bunu yapacağım." Yine yatağımın içinde öylece uzanıyor ve tavana bakıyordum.

Saatin kaç olduğundan haberim olmasa da gece yarısını geçtiğine emindim.

Son iki gündür annemle hiç görüşmemiştik. Aynı evin içinde iki yabancı gibiydik çünkü daha fazla rol yapacak ya da sorunları gizleyecek gücüm yoktu. Ya konuşup onunla da her şeyi paylaşacak ya da Bade ve Yekta'yla birlikte kurduğumuz plan hayata geçene kadar annemden uzak duracaktım.

Konuşmak canımı yakmaktan başka bir işe yaramadığı için kaçmayı seçiyordum.

Bade'nin söylediği gün geldiğinde babamın intikamını alacak ve annemin karşısına geçip her şeyi anlatacaktım.

Gururla.

Gururla babamın intikamını nasıl aldığımı anlatacaktım. Onun artık huzurla uyuduğunu bilmesini söyleyip sıkıca sarılacak ve gözyaşlarını silecektim.

"Söz veriyorum," diye mırıldandım kafamın içindeki seslere karşı. "Söz... Babacığım..." Sesim titrediği için gözlerimi sıkıca yumdum. Günlerdir o kadar çok ağlıyordum ki artık ağlama isteğim geldiğinde sadece gözlerim yanıyordu. Bu yüzden onları kapatıp sakinleşmeyi bekliyordum.

Ne kadar süre geçti bilmiyorum.

Rüyayla gerçeklik arasındaki çizgi birkaç dakikalığına kayboldu ve iki günün ardından ilk kez uykuya daldım. Ta ki duyduğum sesler beni gerçek hayata yeniden sürükleyene dek...

İrkilerek gözlerimi açtığımda duyduğum seslerin rüya olmadığını idrak etmeye başladım ve korkuyla yattığım yerden doğruldum.

Pencereden tarafa baktığımda gördüğüm silüetin Yekta'ya ait olduğunu fark etmem çok sürmedi.

"Peri?" diye fısıldadı yataktan sıçradığımı görünce. "Ben geldim güzelim, korkma."

"Yekta..." diye fısıldayarak kendimi geriye doğru bıraktım ve alnımı tutarak yeniden yastığa başımı koydum.

Darmadağın halde olduğumu biliyordum ve katlanılmaz bir acı şakaklarıma saplandığı andan beri başım çatlıyordu.

"Seni merak ettim," diyerek yanıma geldi. "Telefonlarımı da açmadın, iyice endişelendim."

Hemen yanımdaki boşluğa, yatağın ortasına oturduktan sonra karnımın üzerinde duran elimin üzerine elini koydu. Diğer eliyle de alnımla birlikte gözlerimi de kapattığım elimi çekti.

"Peri..." diye mırıldandığında usulca gözlerimi açtım. Göz kapaklarım uykudan yeni uyanmış gibi ağır bir şekilde aralanmıştı. "Nasılsın?" Endişeli bakışları yüzümde dolaşıyordu.

"İyi değilim," dedim dürüstçe. "Hiç iyi değilim Yekta."

"Biliyorum," dedi gözlerini benden kaçırarak. "Ama iyi olmak zorundasın. Kendin için, benim için... Baban için."

"Öyle ama..." Sustum.

Sesimin titremesinden nefret ediyordum artık.

Boğazımda bir yumrunun sıkışmasından ve konuşmak istediğim anlarda kelimelerin yolunu kesmesinden nefret ediyordum.

"Yapamıyorum," diyerek konuşmaya devam ettim güçlükle. "Ben o kadar güçlü değilim. Tüm bu yaşananların üstesinden gelebilecek gücüm yok, anlıyor musun? Yok."

"Ben buradayım," dedi elimi daha sıkı tutarken. "Yalnız olmadığını biliyorsun. Hayatında ben varım. Yaralarını birlikte saracağız Peri Kızı, sadece yanında olmama izin vermen gerekiyor."

Geçen seneye kadar tek derdi platonik aşkıyla hayaller âleminde gezmek olan, sıkıcı hayatında geçinip giden bir liseliyken şimdi yaşadıklarımı göz önüne getirdiğimde dehşete düşüyordum.

Eskiden Yekta'nın benimle konuşmadan yanımdan geçip gitmesini dert ederdim. Bana bakmadı diye günlerce moralim bozuk gezer, onu okulda görmediğim günlerin uğursuz olduğunu söylerdim.

Şimdi ise başıma yıkılmış bir dünya, karanlığa bulanmış bir hayat ve intikam planlarından başka hiçbir ışık görünmeyen geleceğim vardı.

Bu kadar kısa sürede hayatımın böylesine insanı dehşete düşüren bir değişikliğe uğraması akıl alır gibi değilken tam da o hayatın içinde yaşamaya çalışmak hiç de kolay değildi.

"Kendine bunu yapma," diyerek konuşmaya devam etti. "Yalvarırım güzelim, kendini üzmek hiçbir şeyi düzeltmeyecek. Aksine, sana zarar gelirse her şey daha kötü olur. Lütfen..."

Yekta Yalçın gibi birinden bunları duymak ağlama isteğimi daha da körüklüyordu. Gerçekten beni sevdiğini ve yanımda olmak için bu denli çabalaması yaşamam gerektiğini yüzüme haykırsa da kafamın içinde babamla ilgili gerçekleri fısıldayan ses daha güçlüydü.

Yekta'nın gözlerindeki endişe bir an beni kendime getirmişti sanki.

Kıpırdamaya gücüm bile yokken yüzündeki masumiyet ve gözlerindeki korkuya tutunarak yattığım yerden doğruldum.

Bir elim Yekta'nın dizinin üzerinde eline tutunurken diğer elimi geriye atarak yataktan destek aldım.

Saçlarım karmakarışıktı ama umursamadım. Odam yalnızca gece lambasıyla aydınlandığı için fazla ışık yoktu. Ayrıca nasıl göründüğümü sorun edecek halde değildim.

"O gün ne konuştuk?" dedi belli belirsiz bir gülümsemeyle.

Plan yaptığımız günün ilerleyen saatlerinde gerçekleri öğrenmenin ağırlığıyla bilincimi kaybettiğim için anılar kesit kesit kalmıştı kafamın içinde. Bu yüzden Yekta'nın neden bahsettiğini tam anlamamış gibi başımı hafifçe yana yatırarak sessizce yüzüne baktım.

"Bu yaz bittiğinde Levent denen herife de Yiğit şerefsizine de yaptıklarının hesabını ödeteceğiz." Boşta olan elini uzatıp usulca çenemden tuttu. "Babanın intikamını almak için sadece okulların açılmasını beklememiz gerekiyor."

Bu bilgiyi ilk kez duyuyormuş gibi şaşkınlıkla yüzüne bakakaldım. O gün bunların konuşulduğunu hatırlamıyordum. Yalnızca aklımda Bade'nin anlattıkları ve bir planı olduğu kalmıştı. O plan içinde belirlediği günü bize söylemeyeceği konusunda inat etmişti en son.

"Okulların açılmasını neden bekliyoruz?" diye sordum meraklı bir şekilde kaşlarımı çatarak.

"Yeni dönem için okulda Bahar Şenliği düzenlenecek. Bade, planı hayata geçirmek için o günün harika olacağını söyledi. Ki bence de çok mantıklı. Tüm suçlarını ortaya çıkarmak ve Levent'in itibarını yerle bir etmek için veliler dahil herkesin bir arada olması işimize gelir." Yekta'nın da gözlerinde aynı intikam ateşini görmek ister istemez içimi rahatlatıyordu.

Tek başıma olsam yine elimden geldiği kadar babamın intikamını alabilirdim belki ama bir şeyler yapıp geçmek değil, yıkıcı ol-

mak istiyordum. Hayatları boyunca unutamayacakları, geri dönüşü olmayan bir yıkım... Ancak böyle babama verdiğim sözü tutup kendi hayatıma devam edebilirdim.

Kalbimin üzerindeki ateş ancak o zaman sönerdi.

"Ama önümüzdeki iki ay boyunca her şeyi bir kenara bırakıp hayatına kaldığın yerden devam etmen gerekiyor Peri," dedi yeniden ciddileşerek. "İki hafta sonra üniversite sınavı var. Hayallerinin ne kadar büyük olduğunu da biliyorum. İstediğin üniversiteyi kazanmayı ne kadar çok önemsediğini de... Yıllardır bunun için çalıştın, okul birincisi oldun. Bu kadar az bir zaman kalmışken bırakamazsın."

Başımı eğmek istesem de çenemi tutan eli buna engel oldu.

"Bunu kendine yapmana izin vermeyeceğim. Son iki hafta... Her gün benim evde oturup ders çalışacağız." Birden ayağa kalktığında böyle bir şey yapmasını hiç beklemediğim için irkilerek geriye çıktım.

"Bundan sonra hayallerin dışında herhangi bir şey düşünmeni yasaklıyorum Peri Kızı," dedi net bir tavırla. "Sadece kazanacağın üniversiteye ve mezun olduktan sonra nasıl başarılı bir mimar olacağını düşüneceksin. Anlaştık mı?"

Cevap vermemi bekler gibi kaşlarını kaldırarak dik dik gözlerimin içine baktı.

"Anlaştık mı dedim?" diye üstelediğinde usulca başımı salladım fakat bu söylediğini nasıl yapacağımı bilmediğim için yüzümde umutsuz bir ifade vardı.

"Şimdi yatıp güzelce dinleniyorsun," dedikten sonra tekrardan yanıma oturdu. "Ve yarın erkenden kalkıp benim evde güzel bir kahvaltı yapıyoruz. Sonra tüm gün ders çalışma maratonu başlıyor."

"Pekâlâ anlaştık," dedim birden gaza gelerek.

Haklıydı çünkü.

Öyle güzel konuşmuştu ki babamın yukarıda bir yerlerden bizi gördüğüne ve Yekta'yla gurur duyduğuna emindim. Ne olursa ol-

sun geleceğimin ve hayatımın her şeyden önemli olduğunu söylerdi hep. Şimdi ise aynı şeyleri Yekta söylüyordu.

Buruk bir gülümsemeyle Yekta'nın elini tuttuğumda sözlerinin işe yaradığını görmenin mutluluğuyla sırıttı.

"Keyfim ve kâhyası seni hep mutlu görmek istiyor Peri Kızı," diye mırıldandı. "Seni mutlu görmediğim her an kafayı yiyorum. Seni üzen, serserilik yapan ben olsam yalan dolan bir şey yapar keyfini yerine getiririm ama..."

"Ama?"

"Ama sorun benden kaynaklı olmayınca ve üzüntünü geçirmek için elimden bir şey gelmediğinde kafayı yiyorum. Anlıyor musun?" Ciddi bir tavırla konuşuyordu. "Senin mutsuzluğun keyfimin de kâhyasının da ağzına sıçıyor, mahvoluyorum. Her ağladığında dağı taşı yumruklamak geliyor içimden."

"Sakın," diyerek yüzüne uzandım. "Üzgün olduğum anlarda yanımda ol, yeter bana. Varlığınla ayakta durabiliyor, sen yanımdayken devam etmem gerektiğini hatırlıyorum." Gülümsedim. "Bu yüzden sadece yanımda ol Yekta. Her zaman yanımda ol..."

"Buna şüphen olmasın Peri Kızı," diyerek omzumdan tuttu ve beni kendine çekti. "Bu eller, gözler, kalplerimiz... Hiç ayrılmayacak."

"Söz mü?" diye sordum başımı omzuna yaslarken.

Çarpık bir gülüş eşliğinde hızlıca başını salladığında kıkırdadım.

"Söz," dedi sakince. "Sonsuza kadar seni sevmekten vazgeçmeyeceğim." Bir anda ciddileştiğinde aynı şekilde gülüşüm kayboldu. "Seni severken varlığımın sebebini hatırlıyorum çünkü. Ancak o zamanlar bir işe yarıyormuş gibi hissediyorum, biliyor musun? Sensiz geçirdiğim zamanlarımın ne kadar boş olduğunu ve gelecekteki günlerin, anların tümünde senin olmanı istediğimi hatırlamakla kendimi buluyorum ben."

"Böyle söyleme," dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. "Sen bundan çok daha fazlasısın Yekta."

"Değilim," diyerek reddetti. "Çok daha kötüsüyüm, emin ol." Kendini küçümser gibi güldüğünde kaşlarımı çatarak baktım. "Bakma öyle," derken dişlerini göstererek güldü. "Peri kızları kaş çatar mı hiç?"

"Mümkünse romantik konuşmalar yapma Yekta Yalçın," diye tersledim. "Güzel şeyler söylemek isterken kendinle ilgili saçma şeyler söylüyorsun ve bu canımı sıkıyor."

"Hayır," dedi gülerek. "Sadece seni fazlasıyla seviyorum. Hepsi bu," diyerek omuz silktiğinde göz ucuyla sevimli ifadesine baktım.

Bazen veda eder gibi ifade ediyordu sevgisini.

Bazen sonsuza dek yanımda olacağına dair güven verir gibi.

Bazen sahip olduğu tek şey bana olan sevgisiymiş gibi konuşurdu Yekta.

Bazense en az umursadığı şey benim aşkımmış gibi.

Bu durum kafamı karıştırıyor, hatta korkutuyordu.

Sonsuza kadar yanımda olacağına inandırıyordu bazen beni.

Başka bir zaman ise o gün son günümüzmüş ve ertesi gün yanımda olmayacakmış gibi hissettiriyordu.

Bu belirsizlik ödümü koparıyordu.

O hiçbir şey yapmıyordu halbuki. Beni sevdiğini söylemekten başka hiçbir şey... Ama bazen kendisi ya da hayatı hakkında öyle karamsar konuşuyordu ki söylediklerinin altında bir şey yatıyor olmasından ve ilişkimize gölge düşüreceğinden korkuyordum.

Belirsizlik en çok Yekta Yalçın'a yakışıyordu.

"Seni çok seviyorum," dedim gözlerinin içine bakarak. "Çok seviyorum," diye yineledim hemen ardından.

Başımı omzuna yasladım.

Sessizce saçlarımı okşamaya devam edip karşılık vermediğinde saniyeler içinde başımı kaldırıp tekrardan yüzüne baktım ve bir gariplik olduğunu sorgularcasına kaşlarımı çattım.

"Sana bir haberim var," dedi sırıtarak. "Bunu üniversite sınavından sonra mı söylesem yoksa erkenden söyleyip motive mi etsem, diye düşünüyordum."

"Hemen söyle," dedim merakla. "Yoksa iki hafta boyunca neden bahsettiğini düşünmekten ders çalışamam ve çatlarım."

"Önce bana söz ver," dedi duruşunu dikleştirerek.

"Ne sözü?" Yüzümü rahatsız eden saçları kulağımın arkasına tarayarak cevabını bekledim.

"Derslerine çalışıp güzelce sınavına gireceksin ve umursadığın tek şey kendi hayatın olacak?"

Yine aynı şeyi yapıyordu işte. Beni ve geleceğimi düşündüğü için böyle konuştuğunu bilsem de kelimeleri öyle garipti ki... Bahsettiği hayatımın içinde kendisi olmayacakmış gibi... Onsuz devam etmem gerektiğine beni hazırlıyormuş gibi...

Tek dileğim tüm bunların aptal paranoyalarımdan ibaret olmasıydı.

"Söz," dedim başımı sallarken. "Hayallerime yeniden tutunacağım."

Cevabım karşısında memnun olmuş görünüyordu ki keyifle başını salladı.

"Dur bir dakika ya!" dedim birden aklımı kurcalayan düşünce sayesinde. "Bir şey soracağım?"

"Ne oldu?" diye sordu merakla.

"Benim sınavımdan, geleceğimden, hayallerimden bahsedip duruyoruz da... Sen ne güne duruyorsun acaba? O üniversite sınavı senin için geçerli değil mi sanki? Ya da senin de planlaman gereken bir geleceğin yok mu? Ne bu boş vermişlik Yekta?" Ebeveyn edasıyla Yekta'yı fırçaladıktan sonra kollarımı göğsümün altında birleştirip hesap sorar gibi bir tavır takındım.

"Var," dedi omuz silkerek.

"Var olduğunu biliyoruz herhalde!" diye tersledim. "Var olacak geleceğin için ne yapacaksın, sana onu soruyorum ben."

"Keyfimin kâhyası ne isterse onu," diyerek omuz silktiğinde sinirlenmeye başladım.

"Yekta!" diye azarladığımda gülmeye başladı.

"Sen beni merak etme Peri Kızı," derken sırnaşmaya çalıştığında ellerini ittim öfkeli bir şekilde.

"Şımarma da düzgünce soruma cevap ver," derken iyiden iyiye sinirlenmeye başladım çünkü benim hayatımı bu kadar önemserken kendi hayatını umursamıyor oluşu sinirlerimi bozuyordu.

"Herkes üniversite okumak zorunda değil," diyerek ciddi bir şekilde planını anlatmaya başladı. "Benim geleceğim belli. Gün Işığı'nı devralıp tamamen başına geçeceğim. Mutfağa düşkünlüğümü zaten biliyorsun. Hayatımın kalanında da mutfakta ya da tatlı bir kafenin başında geçirmek beni fazlasıyla mutlu eder."

Sahiden Yekta mutfağa girdiğinde mucizeler yaratıyordu fakat bu istediği şey için de eğitim alması gayet mümkünken bunu düşünmeye bile tenezzül etmemesi doğru değildi.

"Gastronomi okuyabilirsin gayet!" diye çıkıştım.

"Güzelim benim..." dedi keyifle. "Beni eğitebilecek kimse yok, emin ol. Soğan sarımsak doğramak için dört yılımı ziyan edecek kadar aptal mı görünüyorum?"

"Koskoca eğitim hayatını soğan sarımsak doğramaya indirgemen ne hoş!" diye iğnelediğimde kahkaha attı ve güzel gülüşü karşısında kayıtsız kalamayıp ona eşlik ettim.

"Gülme ya!" diye homurdansam da gülüşlerimiz birbirine karışmaya devam etti.

"Gün Işığı ve sen... Daha güzel bir gelecek planı olamaz bence?" Kaşlarını kaldırarak benden bu söylediğine onay vermemi beklediğinde gülümsedim.

"Sen çok ama çok garip bir çocuksun Yekta Yalçın!" İlk zamanlar çok sık kullandığım cümleyi sarf etmek ikimizi de keyiflendirmişti.

"Ben çok garip bir çocuğum," diye tekrarladı ve hiç beklemediğim bir şey yaptı.

Bir an da uzanıp yanaklarımdan tuttuktan sonra beni kendine doğru çekip dudaklarıma kocaman bir öpücük kondurdu.

Geriye çekildiğinde afallamış bir ifadeyle yüzüne bakıyordum.

"Keyfimin kâhyası," dedi omuz silkerek. "Öp şu kızı, dedi." Afacan bir tavırla yeniden omuz silkti ve sırıtarak yüzüme baktığında gülmeden edemedim.

"Çok şapşalsın," dedim nefes nefese kalmış bir şekilde. Nabzım öyle yükselmişti ki ansızın gelen öpücüğün vücudumda yarattığı heyecanı gizlemeyi başaramadım.

"Biliyorum," dedi sırıtmaya devam ederken.

Bir dakikaya yakın bir süre geçtiğinde biraz önceki konuştuğumuz şey aklıma geldi ve konuyu yeniden açmak üzere sessizliği bozdum.

"Şeyi söylemeyi unuttun!" dediğimde sesim kontrolüm dışında yüksek çıkmıştı.

"Neyi?" diye sordu.

"Sınavdan önce mi söylesem sonra mı, emin değilim dediğin şey ne?" diyerek konuyu hatırlattığımda iç çekerek geriye yaslandı ve sırtını duvara yasladı.

"Söylüyorum ama gevşemek yok?" diye ikaz ettiğinde hızlıca başımı sallayarak onayladım. "Tamam o halde söylüyorum."

"Hadi," dedim sabırsızlanarak.

"Şu bahsettiğin Gençlik Festivali'ne bizim için bilet aldım." İlk birkaç saniye söylediği şeyi idrak edemesem de Göktuğ ve Damla'nın kafedeyken bahsettiği festival aklıma gelince gözlerim sevinçle parladı.

"Nasıl yani?" diye sordum şaşkınlıkla. "Ben onu tamamen unutmuştum!" Ellerimi ağzıma kapatarak şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım.

"Ama ben unutmadım," dedikten sonra benimle birlikte güldü. "Sınavdan sonra yazın bitmesine iki ay kalıyor. O zamana kadar güzel vakit geçirmeliyiz diye düşündüm."

"Yekta..." dedim mutlulukla. "Çok iyi düşünmüşsün. Eğer son olaylar olmasaydı, üniversiteye başlamadan seninle güzel bir yaz geçirelim diye plan yapacaktım ben de."

"Senden önce davrandım Peri Kızı," dedi ukala bir tavırla. "Ben kazandım!"

"Ne zaman gideceğiz?" diye sordum sabırsızca.

"Bilmem. İnternet sitesinde tarihler yazıyordu ama hiç bakmadım. Biletleri alıp çıktım sadece," dediğinde kıkırdadım. Tam da Yekta'dan beklediğim umursamazlık performansıydı çünkü bu.

"Bu tatil ikimize de iyi gelecek," diye mırıldandım.

"Çok güzel bir yaz olacak bizim için," dedi gülümseyerek.

Hiçbir şey söylemeden yanına sokuldum ve yan bir şekilde yatarak başımı dizlerine yasladım.

"Biraz uyumak istiyorum," diye mırıldandım saniyeler sonra. "Saçlarımla oynar mısın?"

İki güne yakın süredir uyumadığım için tek isteğim Yekta'nın dizlerinde, onun kokusunu içime çekerek derin bir uyku uyumaktı.

Sessizce söylediğimi yaptı ve elini saçlarıma götürdü.

Parmak uçları sihirli gibiydi. Saçlarımla kavuştuğu an uykunun kucağına teslim oldum.

30

İhanetin Acı Tadı

Sevdiğin insanın ihanetine uğradığında kafanın içindeki tüm seslerin infazı gerçekleşir. Ve zihnin; kimsesiz kelimelerin mezarlığına dönüşür.

Hiç geçmeyecek sandığım günler yitip gitmişti.

İki ay ne de çabuk geçmişti, aklım almıyordu. Ne kadar kötü günlerden geçtiğimizi, bir türlü hazmedemediğim gerçeklerin ağırlığı altında ezilişimi daha dün gibi hatırlarken zamanın acımasızca geçip gitmesi beni hayrete düşürüyordu.

Eylül ayı gelip çatmıştı nihayet.

Yıllardır uğruna çalıştığım, pek çok günümü feda ettiğim, çoğu gece rüyalarımdan bile korkuyla uyandığım üniversite sınavına girip çıkmıştım önce.

Sandığımdan çok daha iyi sonuç almıştım.

Sınavdan bir hafta sonra Yekta'yla birlikte Gençlik Festivali'ne gitmiştik. Orada geçirdiğimiz iki haftalık tatil öyle harika geçmişti ki... Son anda nasıl aramıza dahil olduğunu fark etmediğim Bade'ye rağmen hayatımın en güzel iki haftasını geçirmiş olabilirdim. Orada geçirdiğim günler boyunca yaşadığım felaketlerin hiçbiri aklıma gelmemişti.

Bu yüzden her sabah keşke bir mucize olsa da sonsuza kadar orada, Yekta'yla birlikte yaşamayı diledim ama olmadı.

Saatler, günler, haftalar geçip gitti ve biz yine masaldan uyanıp

gerçek hayata geri döndük. Yalanların kol gezdiği, yabancıların gölgesiyle karanlığa bürünmüş hayatlarımıza, evlerimize döndük.

Dönmek hiç bu kadar zor olmamıştı.

İnsan zorunda bırakıldığı her şeyden kaçmak isterdi ve ben tam şu an kaçmak istiyordum. Evimden, odamdan, annemden... İki ayda neden kendimi bu eve yabancı hissettiğimi sorgulamadan edemiyordum.

Belki de annem ve Yekta arasındaki ilişkilerin de güçlenmesiyle birlikte festival dönüşü yaz tatilimin çoğunu Yekta'nın evinde geçirebildiğim içindir. Annemin asla izin vermeyeceğini düşündüğüm bir yaz geçirmiştim.

Bu yüzden hayatımın en güzel yazı, bu yazdı.

Ve de en kötüsü...

Yazın başında öğrendiklerimden sonra hâlâ eskisi gibi gülemediğimi biliyordum. Mutlu olduğum zamanlar bile bir yanım hep buruk ve eksik kalıyordu. Gülüşlerim her zaman gölgeliydi.

Sabahın ilk saatlerinde düşüncelerin gürültüsüyle başımı ağrıtmak istemediğim için başımı iki yana sallayarak hepsini kafamdan savuşturdum ve ufak adımlarla ağır ağır ilerleyerek aynanın karşısına geçtim.

Üzerimdeki beyaz elbisenin lastikli bel kısmına ellerimi yerleştirdikten biraz sonra etek kısmına doğru yavaşça hareket ederken aynadaki yansımamla göz göze geldim.

Zaman duracakmış ve iki ay hiç geçmeyecekmiş diye düşünürken şimdi planımıza bu kadar yakın olmanın endişesini gözlerimde görebiliyordum. Her ne kadar gülümseyerek kendimi kandırmaya çalışsam da kafamın içinde dönen tilkiler beni ürkütüyordu.

Bade'nin planı dışında herkesten habersiz yapacaklarım yüzünden korkuyordum. Hem de çok...

Hayatım boyunca hep birilerinin benden nefret etmesine, sebepleri olmasa da bir yolunu bulup intikam almalarına ve zorbalık

yapmalarına alışıktım fakat bana tüm bunları yapan insanlardan bile nefret etmemiştim hiçbir zaman.

Benim için o insanlar yoktu. Hiç olmamışlardı. Ne Bade ne de diğerleri... Kendime başka insanları ve hareketlerini yok saymayı öğretmiştim çünkü. Bana zarar verecek şeyler yaptıklarında bile onları yok saymak verilebilecek en büyük tepkiydi.

Çünkü nefret etmek, kin gütmek gibi zehirli hislerden çok ayrı bir dünyada yetiştirilmiştim. Yekta'nın da dediği gibi pembe bir hayatın içerisinde büyütülmüştüm. Annem ve babam doğduğum günden beri bunun için çabalayıp beni dünyanın ve insanların kötülüğünden sakınarak koruyabileceklerini düşünmüşlerdi.

Yanıldılar.

Ben, onların kanatları arasındaki dünyamdan çıkıp gerçek dünyaya adım attığım günden beri insanların kötü kalpliliğini, kalpsizliğini ve zalimliğini yaşadım her gün.

Buna rağmen sırf onların dilediği gibi bir kız olabilmek için hiçbir zorbalığa karşılık vermedim, sustum, kaçtım.

Nefret bile etmedim hiçbirinden.

Ama bu kez... Bu kez bana zarar verirken ailemi de incittiler.

Bana zarar verdiler çünkü babamı benden aldılar.

Bana zarar verdiler çünkü beni öldürmek istediler.

Bana zarar verdiler çünkü sevdiğim çocuğun özgürlüğünü elinden aldılar.

İşte ben tüm bunlardan sonra... Mezuniyet gününden sonra nefret etmeyi öğrendim. Tüm bunlar yaşandıkça ben intikam almak, bir insana zarar vermek istedim.

Biliyorum, babam gittiği yerde beni izliyor ve yapacaklarım yüzünden endişeleniyor fakat mecburum. Kötü kalpli insanlar yaptıklarının bedelini ödemek zorunda.

"Son üç gün," diyerek elbisemi incelemeyi bırakıp yeniden yansımamla göz göze geldim. "Üç gün sonra okullar açılıyor," dediğimde korku ve keyifle harmanlanmış gülüşüm yüzümdeki yerini aldı.

Bileğimdeki lastik tokayla saçlarımı atkuyruğu toplamaya başladım.

"Her şey bitecek," diye mırıldanarak sıkıca topladığım saçlarımı düzelttikten sonra ellerimi iki yanıma bırakarak bir adım geriye çıktım.

Telefonumu ve çantamı almak üzere arkamı dönüp yatağımdan tarafa doğru yürürken başucumdaki komodinin üzerinde duran fotoğraf çerçevesi gözüme ilişti.

Çerçeveyi elime alır almaz kalbimin üzerine bir ağırlık çöktü ve ağlamak istemediğim için alt dudağımı dişleyerek fotoğrafı ellerimin arasına aldım.

İkimizin en sevdiğim fotoğrafını aylar önce koymuştum bu çerçevenin içine. Salondaki konsolun üzerinde duruyordu fakat babamın ölümünden sonra kendi odama alıp başucuma koymuştum.

O günden beri her gün babamla olan fotoğrafıma bakarak uykuya dalıyor ve yine bizim fotoğrafımız eşliğinde uyanıyordum.

Hatta babamın öldüğü ilk günler bu çerçeveye sarılmadan uyuyamaz hale gelmiştim.

Parmağımın ucuyla babamın fotoğrafına dokunurken gözlerim dolmaya başladı. Pazar sabahları odamdan çıktığımda koridorda babamla karşılaşıp birbirimizi selamladığımız an ki gibi gülümsedim ona.

Yüzümün asık olmasından nefret ederdi.

Fotoğraf karesinden bana bakarken sanki karşımda canlı bir şekilde duruyormuş gibi hissettim.

Gülümsedim.

Mutlu değildim ama benim mutsuzluğumu anlayıp mutsuz olmasın diye daha büyük gülümsedim. Babam için...

Gözyaşlarım özgür kalabilmek için gözlerime baskı yapmaya başladığında çerçeveyi yerine koyup doğruldum.

Telefonumu ve çantamı alarak odanın çıkışına doğru ağır adım-

larla yürümeye başladım. Peri Tozu'nun Kirli Defteri'ni de almıştım yanıma fakat uzun zaman olmuştu ona yazmayalı.

Yekta yanımdayken ona ihtiyaç duymuyordum hiç. Bu hem iyi hem de kötü bir şeydi. Defterime mutlu ve mutsuz anlarımı yazardım hep. Çoğunluğu mutsuz anılarım ve Yekta'yla ilgili olan anılarımın yazılı olduğu defterime mutluyken uğramak pek aklıma gelmezdi.

Son aylarda beni mutlu eden tek şey Yekta'ydı. Onunla ilgili mutlu anılarımı yazmayıp sadece mutsuz zamanlarımda yazdığım için çok yakın bir arkadaşıma nankörlük ediyormuş gibi hissediyordum.

Hüzünlü bir ifadeyle dudaklarımı birbirine bastırarak odamdan çıktım hemen. Dakikalar içerisinde o kadar hassas bir hale gelmiştim ki defter yüzünden her an hüngür hüngür ağlamaya başlayabilirdim.

Bu yüzden odamdan çıkar çıkmaz salona girdim. Annemle biraz sohbet ederek kafamı dağıttıktan sonra kafeye, Yekta'nın yanına gitmeyi planlıyordum.

"Peri?" Ayak seslerimi duyar duymaz içeriden seslenmişti.

"Benim," dediğimde kolonun arkasından başımı uzatıp anneme baktıktan sonra tamamen karşısına geçtim. "Neler yapıyorsunuz bakalım?" diye sorarken sahici bir gülümsemeyle karşıladım.

"Ne yapayım," dedi omuz silkerek. "Öğleden sonra toplantım var. O zamana kadar kahvemi içip dinleniyorum biraz."

Hemen yanındaki ufak masanın üzerinde duran fincana kısa bir bakış attıktan sonra daha büyük bir gülümsemeyle anneme geri döndüm.

"Oh!" diye cırladım. "Soran yok hiç... Kızım kahve içer misin?" Ciddi olmayan yakınışlarıma göz devirerek fincanını eline aldığında kıkırdadım.

"Aman kızım..." diye homurdanarak kahvesinden bir yudum aldıktan sonra konuşmaya devam etti. "İşte mutfak, işte sen..." derken çenesinin ucuyla salonun çıkışını işaret etti. "Elin kırık değilse gider kendi kahveni kendin yaparsın."

Şaşkınlıkla annemin söylenmesini dinledikten sonra ifademi hiç bozmadan ellerimi göğüs hizamda kaldırdım.

Sanki ilk kez gördüğüm bir şeymiş gibi gözlerimi kocaman açarak ellerimi arkalı önlü incelerken "Bakayım," diye mırıldandım. "Yo... Kırık değiller."

"Allah korusun!" diye çıkıştı annem öfkeyle. "Öyle söyleme, aptal kızım. Gerçek olur!"

"Bırak ya!" dedim omuz silkerek. "Annemizin elinden kahve içebilmek için ellerimizin kırık olması gerekiyormuş demek... Yazıklar olsun sana verdiğim emeklere..."

Annemi taklit ederken gülmemek için kendimi sıkmaktan karnım ağrımıştı.

"Sen o kadar besle, büyüt... Gelsin sana bir fincan kahveyi çok görsün." Kollarımı göğsümün altında birleştirirken cıkladım.

Ne yaptığımı anlamış olmalı ki öfkeyle kıstığı gözleri ters bakışlar atarken "Peri!" diyerek ikaz etti.

Annemin sinirden kızarmış sevimli yüz ifadesini gördüğüm an kendimi daha fazla tutamayıp kahkaha attım.

"Gül sen, gül..." diye söylenerek geriye yaslandı ve tekrardan fincanını eline aldı.

"Aman anne..." dedim göz devirerek. "Her söylediğimi ciddiye mi alacaksın? Ağla istersen... Bayıl bir de." Yüzüme bakmasa bile göz devirmeden edemedim. "Yanına gelip sohbet edeyim dedim yani... Triplere giriyorsun."

"Böyle sohbet edeceksen hiç gelme kızım," diyerek yeni bir trip attı. "İnsan güzel güzel konuşmaz mı annesiyle?"

"Ay... Sen kafayı yemişsin, geçmiş olsun." Annemin saçma gerginliği istemsizce beni de geriyordu.

"Tabii ya... Kafayı yedim ben. Sen akıllısın, ben deliyim..." Her sinirlendiğinde mutlaka söylediği kalıplaşmış cümlelerini duydukça ruhum çekiliyormuş gibi hissediyordum.

"Anne!" Bu kez ikaz eden taraf bendim. "Abartma ya!"

"İşine gelmeyince abartma dersin zaten," diyerek bana bakmadan konuşmaya devam etti. "İnsan annesine kafayı yemişsin, der mi? Yazıklar olsun. Evlat diye besle geçsin karşına hakaret etsin." Sesini öyle bir seviyede kullanıyordu ki konuşmaya devam ettikçe başımı duvarlara vurmak istiyordum. Annelerin söylenmesi gerçekten tahammül edilebilecek en zor şey olabilirdi.

"Yok artık!" diye karşılık vermeden edemedim. "Oldu olacak küfür ettin, de tam olsun."

"Git Peri, git kızım. Neresi için hazırlandıysan oraya git. Benim de asabımı daha fazla bozma." Beni başından savar gibi elini boşlukta salladığında oflayarak arkamı döndüm ve salonun çıkışına doğru yürümeye başladım.

Salona girdiğime pişman olmuştum.

Annemle sebepsiz tartışmaktansa odamdayken üzüldüğüm şeyleri düşünmeye devam etmeyi yeğlerdim. En azından kalbim sinirden değil üzüntüden çarpıyor olurdu şu an.

"Bu arada," diyerek arkamdan seslendiğinde olduğum yerde durup omzumun üstünden arkama baktım. Göz göze geldiğimizde ise konuşmaya devam etti. "Pazar günü babanın mezarı tamamlanmış olacak. Oraya gidelim, kimseye söz verme."

"Tamam olur," diye mırıldanmaktan başka bir şey gelmedi elimden.

O an yere çöküp ağlamak istedim her zamanki gibi. Annem hâlâ babamın bir kaza sonucu öldüğünü, arabasının uçurumun kenarından denize uçtuğunu düşünüyordu. Bense tüm gerçekleri bildiğim için bu yükü taşımakla cezalandırılmış gibi hissediyordum.

Bade ve Yekta'nın o gün dediği gibi... Her şeyi bilmek o kadar da iyi olmuyormuş sahiden.

Bazen... Keşke hiç öğrenmeseydim diyorum. Belki o zaman daha mutlu olur, hayatıma kaldığım yerden devam etmekte hiç zorlanmazdım.

"Anne," diye mırıldandığımda bu yaptığıma kendim bile şaşırmıştım. Onun hüzünlü bir şekilde telefonuna bakan gözlerini görmek canımı yakmıştı. Babamla birbirlerini çok sevdiklerini biliyordum ve sevdiği adama neler olduğunu bilmenin annemin hakkı olduğunu düşünüyordum.

"Efendim?" diye sorduğunda merakla yüzümü inceliyordu. "Bir şey mi oldu Peri?" diye sorarken yüz ifadesi şaşkınlığa dönüyordu. "Yüzün niye bembeyaz oldu kızım?" Yaslandığı yerden doğruldu endişeli bir şekilde.

Saniyeler içinde bir karar vermem ve ona göre hareket etmem gerekiyordu.

Ya başka bir şey söyleyerek annemi geçiştirecek ya da bildiğim tüm gerçekleri anlatarak babamın ölümüyle ilgili her şeyi bilmesini sağlayacaktım.

Çoğu zaman zıt düşsek de annemden pek fazla bir şey saklamazdım. Hayatımın en büyük sırrını da ondan gizleyecek değildim. Hele ki o sır benim kadar onu da ilgilendirirken... Bu haksızlık olurdu.

Sessizliğimi korumaya devam ederek annemin oturduğu tekli koltuğun diğer tekine doğru ağır ağır ilerledim.

Bacaklarım titriyordu. *Vücudum...*

Kendimi öyle çok sıkmıştım ki üşümeye başlamıştım. Ellerimi önümde kavuşturduğumda parmak uçlarım tenime değdiği an ürperdim.

"Beni korkutuyorsun Peri!" dedi sabırsızca.

"Sana bir şey anlatmam gerekiyor," diyerek koltuğun ucuna oturdum.

"Anlat," dedi aceleyle.

"Ama güçlü kalman gerekiyor," diye uyarırken gözlerinin içine baktım ve orada saniyeler içinde beliren korkuyu gördüm. "Anlatacaklarımı sakinlikle karşılaman çok önemli anne."

"Peri..." dedi kaşlarını kaldırarak. "Aklıma kötü kötü şeyler geliyor kızım. Uzatma da anlat artık, lütfen."

"Babamın ölümüyle ilgili çok büyük şeyler öğrendim ben," dedikten sonra susmak zorunda kaldım. O gece babamın yaşadıklarını bir türlü idrak edemediğim için kelimeler boğazımda düğümlenmişti. Büyükçe yutkunarak bakışlarımı anneme çevirdiğimde dehşete düşmüş bir ifadeyle bakakaldığını gördüm.

"Anne?" diyerek yokladım. "İyi misin?"

"Ne öğrendin?" diye sorarken şaşkınlıktan kesik kesik konuşabildi.

Derin bir nefes alarak kendimi hazırlarken annemin yüz ifadesi yüzünden bunu yaptığıma şimdiden pişman olmuştum. Keşke bilmeseydim dediğim şeyi annemle paylaşmak aptalcaydı fakat her şey için çok geçti. Onunla bu gerçeği paylaşmaktan başka şansım yoktu artık.

"Babamın ölümü kaza değildi."

Daha fazla ne anneme ne de kendime eziyet etmek istemediğim için tek seferde söyleyiverdim. Duyduklarının şokuyla ağzı açık kalmıştı ve hiçbir şekilde tepki vermeden dakikaları ardımızda bıraktık.

"Anne?" dedim endişelenmeye başladığımda. "İyi misin?"

Hâlâ öylece durmuş yüzüme bakıyor, hiçbir tepki vermiyordu.

"Anne, lütfen." İyice koltuğun ucuna doğru kaydım ve uzanarak annemin elini tuttum. "Korkutuyorsun beni, bir şey söyle."

Bu olayda güçlü kalmak zorunda olan taraf olacağım ve birini iyi olması konusunda teselli edeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi. Her zaman yanan ve yıkılan taraf olmaya öyle alışmıştım ki bu konumda olmak çok garip geliyordu. Ve de zor...

"Nasıl?" diyebildi yalnızca. "Ne olmuş babana?"

"Öldürüldü," dedim soğukkanlılıkla. "Bilmemesi gereken sırları öğrendiği için susturulmak istendi anne. Sırf başkasının suçlarına susup göz yummadığı için öldürülüp arabasının içinde denize atıldı, cesedini bile bulamayalım diye."

Annem ağlıyordu.

"Ve bunu ona... Arkadaşım dediği insan yaptı."

Annemin yuvalarından fırlayacak kadar fazlasıyla açtığı gözleri beni bulduğunda sinirden kuruyan dudaklarımı yaladım. Duydukları karşısında dehşete kapılmıştı ve kötü görünüyordu.

"K-Kim?" diye kekelerken için için ağlamaya devam etti.

"Levent Güneş," derken sesimdeki öfkenin ateşiyle kavruldu o iğrenç adamın ismi. "Babamı Levent Güneş denen adam öldürdü."

Annem biraz önce kolunu yasladığı koltuğun kenarına tırnaklarını geçirdiğinde çıkan ses kulaklarımda çınlamıştı sanki. Canını yakan gerçekler karşısında acısını çıkarmak istiyor oluşunu anlıyordum.

Annemin karşımda her an biraz daha yıkılan halini gördükçe Levent Güneş'ten biraz daha nefret ediyordum. Aileme bunları yaşattığı için o adamı kendi ellerimle öldürmek istiyordum hatta.

Bir süre daha bekledim tüm detayları anlatmak için. Annemin gözyaşları bir an bile dinmediği için sakin sakin anlattım her şeyi. Levent Güneş'in suçlarını, babamla nasıl tartıştıklarını, doğru yoldan ayrılmadığı için babamı nasıl o gece okulda alıkoyduklarını... Hiçbir detayı atlamadan her şeyi anlatıp bitirdikten sonra annemin yüzü bembeyaz olmuştu. Gözleri insanın içini ürpertecek kadar kırmızıydı şimdi. Ve kuruyan dudakları yalnızca gözyaşlarıyla ıslanıyordu.

"Anne..." dedim hemen önünde dizlerimin üzerine çöküp otururak. Ellerini sıkıca tutarken oturduğum yerden gözlerinin içine bakıyor ve o ağladıkça kahroluyordum. "Ağlama artık, lütfen."

Başını iki yana sallarken hıçkırıklara boğuldu.

Anneme her şeyi anlatmış olsam da intikam planımızdan bahsetmemiştim. Başımı belaya sokmamı istemeyeceği için engel olmaya çalışacağına emindim çünkü. Her şeyi olup bitene kadar söylemeyi de düşünmüyordum fakat öyle kötü görünüyordu ki... Onu daha iyi hissettirecek, en azından acılarını bir nebze de olsa dindirecek bir şey yapmak istiyordum.

Tüm kafa karışıklığıma rağmen kendime engel olamadım.

"Anne," diye mırıldandığımda çoktan bir karar vermiştim. Fazla detay vermeden en azından babamın intikamını alacak planlarımızın olduğunu söylemem gerekiyordu.

Cevap verecek halde olmadığını biliyordum. Uzanıp gözyaşlarını silerken gözleri benimkilerle buluştu.

"Hiç merak etme," diye mırıldandım. "Levent Güneş'i doğduğuna pişman edeceğim. Elimde öyle şeyler var ki..."

"Peri..." dedi çatallanan sesiyle. "Ne diyorsun kızım?" Şaşkınlıkla açıldı gözleri. "Neden bahsediyorsun? Kötü işlere bulaşma sakın..."

Avcumun içinde duran elini sıkarak susmasını sağladıktan sonra sakince konuşmaya devam etti.

"Babamın intikamını alacağım o adamdan. Sakın bana engel olmaya kalkma anne," dedim net bir tavırla. "Babama yaşattıklarının bedelini ödetmeden hayatıma devam edemem ben."

"Peri..."

"Anne!" diyerek uyardım. "Lütfen dedim."

"Ne yapacaksın Peri?" diye sordu endişeli bir şekilde. "Kızım o insanlara bulaşma. Sana bir şey olursa ben yaşayamam."

Hışımla ayağa kalktım.

"Merak etme," derken duruşumu dikleştirerek kararlı görünmeye çalıştım. "Bana hiçbir şey olmayacak ama o adam yaptıklarına bin pişman olacak."

"Peri..."

Annem hâlâ bir şeylere itiraz etmeye çalıştığı için konuşmasına izin vermeyi düşünmüyordum.

Telefonumdan saate bakar gibi yaptıktan sonra "Benim çıkmam gerek. Yekta bekliyor," der demez salonun çıkışına doğru yürümeye başladım.

Korku dolu bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum fakat okulların açılmasına ve büyük güne üç gün kalmışken kimsenin kafamı karıştırmasına izin veremezdim.

Eğer annemin konu hakkında bir şey söylemesine izin verirsem ardı arkası hiç kesilmeyecekti. Binlerce felaket senaryosuyla kafamı karıştırıp korkmama sebep olarak plandan vazgeçmemi sağlayacaktı.

Kendimi aylardır Yeni Dönem Şenliği'ne ve o gün olacaklara zar zor hazırlamıştım. Benim gibi her şeyden korkan ve kafasında her gün binlerce felaket senaryosu yazıp çizen biri için cesaretini toplamak zor bir olaydı. Güçlükle bunu sağlamışken bozulmasına izin veremezdim.

Evden aceleyle çıktıktan sonra kapının hemen yanında durup sırtımı duvara yasladım.

Çıplak omuzlarıma dokunan duvarı umursamadan gözlerimi yumdum. Anneme anlatırken tüm acıları tekrardan yaşamış gibi üzerime ağırlık çökmüştü ve bundan kurtulmak için birkaç dakika kendime izin vermem gerekmişti.

Son bir nefesin ardından doğrulup atkuyruğu yaptığım saçlarımı iki yandan çekerek sıkılaştırdıktan sonra merdivenleri inmeye başladım.

Aileme zarar veren herkesin kıyameti olacak güne üç gün kalmıştı ve ben o güne kadar zamanımı Yekta'nın yanında, her anımı mutlu bir şekilde geçirmek istiyordum.

Her ne kadar keyifli bir gün geçirmiş olsam da tüm gün aklım annemdeydi. Bu yüzden Yekta'yla erken ayrılıp bir an önce eve dönmüştüm.

Annemin toplantısı ya da işleri ne kadar sürer bilmediğimden kendi anahtarımla girmiştim eve.

Evden ayrıldığımdan beri annemle hiç konuşmamıştık. Ne o aramıştı ne de ben... Duyduklarının şokunu atlatması uzun sürecek gibi görünüyordu çünkü hassaslık konusunda anneme benzi-

yordum. Yaşadığım şaşkınlıkları ya da üzüntüleri günlerce üzerimden atamıyor ve olayların etkisinde yaşıyordum uzunca süre.

Kapının üzerinden anahtarı aldıktan sonra usulca kapatıp arkamı döndüm. Salondan koridora doğru bir ışık huzmesinin süzüldüğünü görünce merak duygusu içimi kemirmeye başladı.

Hiç vakit kaybetmeden salona doğru yürümeye başladım.

Salonun girişindeyken annemin ağlama seslerini duymamla birlikte olduğum yerde durdum. İçin için ağlıyordu. İnsanın kalbini ezen iç çekişleri, titreyen nefesi... Sevdiği adamın ardından gözyaşı döken bir kadının acılarına şahitlik etmek ruhumu yaralamıştı.

Onu yalnız bırakıp acılarıyla baş başa bırakmakla yanında olmak arasında yaşadığım kararsızlık geçtiğimiz birkaç dakikayı beraberinde alıp götürmüştü.

Tüm bunları öğrendiğimde Yekta'nın varlığı ve yanımda olması sayesinde daha güçlü bir şekilde ayakta durabilmiştim. Yalnızlığı seçmiş olsam muhtemelen hâlâ yatağımda acı çekiyor olurdum. Bu yüzden aynı şekilde annemi acılarıyla yalnız bırakmak yerine yanında olmam gerektiğini biliyordum.

Daha fazla oyalanmadan yüzümdeki hüznü saklamaya çalışarak yürümeye başladım.

Koltukların girişinde durup anneme baktığımda geldiğimi fark etmemişti bile.

Sabahki yerinde öylece oturuyordu. Başını yumruk yaptığı eline yaslamış yere bakıyordu ve diğer elinde de kadeh vardı. Annemin alkol aldığı gerçeğine kendimi alıştırmam birkaç dakikamı almıştı.

Orta sehpanın üzerinde duran iki şişeyi gördüğümde hayretle bakakaldım. Bu zamana kadar bana zarar vermemesi için tüm bu kötü alışkanlıklara net bir şekilde karşı olan annemi iki şişe alkolle görmek inanılır gibi değildi.

"Anne?" dedim tüm şaşkınlığımla. "Ne yapıyorsun?" Birkaç adım anneme doğru yaklaştığımda söylediklerimden ziyade ayak sesime başını kaldırıp baktı.

"Peri..." Adımı söylemekte bile zorluk yaşadığında dehşete kapıldım.

Dünya üzerinde alkol alabilecek en son kişi bile olamazdı benim annem fakat şu an karşımda sarhoş bir şekilde bana bakıyor olması midemi burkuyordu.

"Anne nasıl yaparsın bunu?"

Söylediklerim ve şaşkınlığım umurunda değilmiş gibi gözlerini kaçırıp biraz önceki gibi başını eline yaslayarak yere bakmaya devam etti.

Bir yudum daha almak için titreyen eliyle kadehi ağzına götürürken hışımla atılıp engel oldum. Ağzının yerini bulmakta bile güçlük çekecek kadar kötü haldeydi.

"Anne!" diye bağırdım. "Bırak şunu, ne yaptığını sanıyorsun?" Öfkeyle kadehi elinden çekip yerime oturdum. Tekrardan alma ihtimaline karşı kadehi kucağımda tutmaya devam etmiştim. "Öğrendiğin şeylerin ne kadar ağır olduğunu biliyorum," dedim sakin kalmaya çalışarak. "Ama kendine bu şekilde zarar veremezsin. Kendini bu şekilde bırakırsan eline ne geçecek sanıyorsun?"

"Bunu yapmış olamaz," diyerek ağlamaya başladı yeniden. "Bunu bana yapmış olamaz." Geriye yaslandı birden. "Midem bulanıyor," diye mırıldandıktan sonra ellerini karnının üzerinde birleştirip gözlerini yumdu.

"Kalk, bir duşa gir," dedim ayağa kalkarak. "Anne?"

Karşılık vermedi.

Dakikalar boyunca kıpırdamadan aynı şekilde durduğu için bir ara uyuduğunu düşündüm. Sarhoş birini nasıl idare etmem gerektiğini ya da nasıl davranmam gerektiğini bilmediğim için paniklemiştim.

"Benim yüzümden..." dediğinde küçük bir inilti beraberinde döküldü dudaklarından. "Her şeyi ben yaptım." Kelimeleri ağzında yuvarladığı için anlamakta güçlük çekiyordum. "Ben yaptım..." Sayıkladığı şeyler anlamsız gelse de kafamı karıştırmaya başlamıştı.

"Anne?" diye seslendim fakat bilinci yerinde olmadığı için beni duymadı bile.

"Oraya gitmemeliydim," derken daha şiddetli ağlamaya başladı. Öyle ki hıçkırıkları tüm bedenini sarsıyordu. "O işi kabul etmemeliydim." Gözyaşlarının yanaklarında çizdiği yolları salonun tüm loşluğuna rağmen görebiliyordum. "Ona ihanet ettim."

"Anne?" dedim tekrardan.

Duyduklarımı hazmetmekte öyle güçlük çekiyordum ki korkuyla yutkundum. Annemi ilk kez bu halde görüyordum. Ayrıca sayıkladıkları karanlık bir geçmişin aralanan perdesi gibiydi. Aralandıkça bir şeyler gün yüzüne çıkmaya devam ediyordu.

"Benim yüzümden..."

"Ne senin yüzünden?" diye sordum biraz daha yaklaşarak. "Kime ihanet ettin anne?"

"Oraya gittim. Erhan'a ihanet ettim..." Çoğu kelimenin sonunu bile getiremeden konuşsa da tüm dikkatimle söylediklerine kulak verdiğim için kafamda kelimeleri tamamlayabiliyordum. "Oraya gittim..." dedi tekrardan. "Ama öyle olsun istemedim... Benimle..."

"Babama ne yaptın anne?" diye sordum titreyen sesimle.

"Erhan'a ihanet ettim," diye yinelediğinde ayakta duracak gücü bulamadım ve hemen arkamdaki koltuğa bıraktım kendimi. "İhanet ettim."

"Ne yaptın, ne?" diye bağırdım aynı şeyleri tekrarlamaktan başka bir şey söylemediği için. "Ne yaptın babama?"

"Ona ihanet ettim," dediğinde hıçkırıkları lafını kesti. "Levent'le ben birlikte... Ben... İhanet ettim... Ona..."

Kafamın içindeki tüm seslerin infazı gerçekleştiğinde zihnim kimsesiz kelimelerin mezarlığına dönüştü.

Ellerimi yüzüme kapatıp şakaklarıma saplanan tarifsiz acının dinmesini beklerken annemin hareketlendiğini hissederek başımı kaldırdım.

Çoktan ayağa kalkmıştı, sağa sola yalpalayarak ilerlemeye çalışsa da birkaç adım sonra olduğu yere çöküp hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Hiçbir şey yapmadım.

Babama ihanet ettiği için ondan nefret ediyordum.

"Peri..." dedi iç çekerek. "Senin..." Konuşamıyordu bile. "Senin baban kızım..."

Babamla ilgili bir şeyleri itiraf etmek üzere olduğunu düşünerek dikkatimi verdim bir kez daha. Oturduğum yerden kalkıp yanına gittim hatta. Kesik kesik konuşmaları arasında hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordum.

"Levent..." Adamın ismini duyduğumda bile midem bulanıyordu. "Senin baban... Levent."

Ve o an tüm sesler sustu.

31

Buluşma Teklifi

Yabancılardan kork. Onlar sana her şeyi yapabilir ama ailen asla.

Kim söndürüyor ışıkları.

Sesleri kim kısıyor.

Zihnim çok karanlık.

Yolumu aydınlatmak için elimde tuttuğum mumun cılız ışığı biraz önce annem tarafından söndürüldü. Bir daha ışıklarım hiç yanmayacaktı, biliyorum.

Annemin itirafıyla birlikte karanlığa yuva olmuştu kalbim, zihnim ve de ruhum...

Bütün dünya yardımıma el uzatsa dahi kurtulamayacağım bir bataklığın ortasında çaresizce sonumu bekliyordum sanki.

Bir ömür yıkasam bile geçmeyecek kadar kirlenmişti kalbim.

Toz pembe olduğu için alay ettikleri hayatım artık tümüyle karanlığa teslim olmuştu.

Yaz bitmek üzereydi.

İçimde ise bugün itibariyla fırtınaları hiç dinmeyecek bir kış başlamıştı. Soğuktu, çok soğuk... Öyle ki kalbim kaskatı olmuş, buz kesmişti.

Babamı kaybettikten sonra Yekta ve annemden başka kimsem kalmamıştı. Yalnızca onlara tutunuyor, onlardan güç alıyordum. Bu gece tek bir cümleyle annemi de kaybetmiştim.

Artık ailemden geriye kimse kalmamıştı.

Annemin evden ayrılırken can havliyle geçmişe dair bir şeyler anlatırken ki yakarışları kulaklarımda çınlıyordu. Bu birlikteliğin nasıl gerçekleştiğine dair... Babama ihanet etmek istemediğini zırvalarken aslında nasıl da ihanet ettiğini... Levent denen adamın kızı olduğum gerçeğini yüzüme haykırır gibi anlattığı şeyler kulaklarımda yankılanıyordu.

Ben Levent Güneş'in kızıydım.

Bir katilin...

Bir suçlunun...

Kendi kızını bile alıkoyacak, öldürmek isteyecek kadar adi bir adamın kızı...

Ben Peri Koçer.

Peri Güneş?

Levent Güneş'in kızı... Bade Güneş'in kız kardeşi...

Asla.

Peri Güneş olduğum gün benden geriye hiçbir şey kalmazdı. Böyle bir şeyi ne kabul edebilirdim ne de buna izin verirdim. Babam Erhan Koçer'di ve ben son nefesime kadar onun kızı olarak yaşayacak, Peri Koçer olarak ölecektim.

Tüm bunları düşündüğümde mideme yumruk yemiş gibi canım yanarken metalik bir tat ağzımın içinde yayıldığında yüzümü buruşturarak olduğum yerde durdum.

Yollar bitmek bilmiyordu.

Ne kadar yol yürüdüm, ardımda kaç dakika bıraktım emin değildim.

Yağmur çiseliyordu fakat o kadar fazla yol yürümüştüm ki saçlarım sırılsıklamdı. Ve de ağlıyordum. Bir an bile dinmedi gözyaşlarım. Omuzlarımı düşürmüş, titreyen bacaklarıma rağmen yürüyordum.

Kafamın içinde ise aynı ses tekrar tekrar yankılanıp duruyordu.

"Senin baban... Levent."

Dünyada bir insanın güvenebileceği yegâne insanlar ailesiydi. Babamı kaybettikten sonra annemin benden, benimse annemden

başka kimsem kalmamıştı. Daha sıkı tutunmuştuk birbirimize bu yüzden. Birimize zarar gelmesin diye sorumsuzca davranışlardan kaçınmaya çalışıyorduk.

Meğer annem yıllar önce yalnız bırakmıştı bizi, terk etmişti. Hem babamı hem de beni... İhanetini açıklayacak hiçbir söz, bu yanlışı temizleyecek hiçbir güç yoktu dünya üzerinde.

Yabancılardan kork. Onlar sana her şeyi yapabilir ama ailen asla... Böyle derdi babam hep.

Haklıydı.

Bu zamana kadar hep yabancılar zarar vermişti bana. Onların zorbalıkları, kötü kalpleri yüzünden yıllarca kaçmak, saklanmak istemiştim. Şimdi düşünüyorum da onların yaptığı hiçbir şey annemin itirafı kadar canımı acıtmamıştı. Çünkü onlar yabancıydı, yüzümü çevirdiğimde onların hiçbirini görmüyordum. Peki ya annem?

Ondan yüzümü çevirebilir miydim?

Ona sırtımı dönebilir miydim?

Bana zarar verdiğini düşündüğüm yabancılar gibi ailemden birini, annemi kapının dışında bırakabilir miydim?

Bu gece tam da bunu yapmıştım.

Bir daha dönmemek üzere çıkmıştım o kapıdan. Babamın katiliyle birlikte olmuş bir insana anne demem mümkün değildi. Babama ihanet ettiği için sonsuza kadar ondan nefret edeceğimi biliyordum.

Ve Levent Güneş...

Biyolojik anlamda babam olabilirdi belki. Ama bu, ona yapacağım şeylere engel olamazdı. Aksine bundan sonra intikam planlarımızın hayata geçmesini daha büyük bir heyecanla bekliyordum çünkü son anda karşısına geçip onu mahveden kişinin kendi kanından biri olduğunu söylemekten haz duyacaktım.

Sokağın başına geldiğimde saçlarımı topladığım lastik tokayı tek seferde çekip çıkardım.

Islak saçlarımla birlikte gözyaşlarım da bir kez daha özgürlüğüne kavuşup akmaya başladı.

Levent Güneş'ten kurtularak, Yiğit'in hak ettiği cezayı almasını sağlayarak hayatımdaki tüm pürüzlerden kurtulup Yekta'yla mutlu bir şekilde hayatıma kaldığım yerden devam edebilirdim. Her ne kadar mezuniyetten bu yana yaşadıklarımın yükü fazla ağır olsa da günün birinde onların hepsini sırtımdan atıp hayatıma devam edebileceğime inanıyordum.

Ama bu gece...

Bu gece benden hayatımın geri kalanını da çalmıştı. Yanımda Yekta olsa da olmasa da kalbimin üzerine gerçeklerin gölgesi öyle bir düşmüştü ki onlardan kurtulup aydınlığa çıkabileceğimi sanmıyordum. Hayatıma devam edebilme inancım da bu geceyle birlikte avuçlarımın arasından kayıp gitmişti.

Ağır ağır çıktığım merdivenlerin son basamağını da ardımda bıraktığımda derin bir nefes alarak soluklanmak için kendime zaman tanıdım.

Kimseyi görmek istemiyordum.

İhtiyacım olan tek şeyin yalnızlık olduğunu bilsem de ayaklarım beni ona getirmişti. Evime... Yekta Yalçın'a.

Ellerim soğuktan mı titriyordu yoksa yaşadığım şokun bedenimde bıraktığı bir hasar mıydı, emin olamıyordum.

Yumruk yaptığım elimle birkaç kez kapıyı çaldıktan sonra ağlamaktan kızaran gözlerimi görmesin diye başımı yere eğerek beklemeye koyuldum.

Saniyeler içinde duyduğum ayak sesleri sayesinde birazdan Yekta tarafından kapının açılacağına emin olmuştum.

Daha kapı açılır açılmaz zor zapt ettiğim yaşlar firar eder gibi süzüldüler gözlerimden. İç çekişlerimin bedenimi sarsmasına engel olamıyordum.

"Peri?" Yekta'nın endişe dolu sesi kulaklarıma ilişmesiyle bede-

nimin onun kolları tarafından kuşatılması bir oldu. "Güzelim..." Sıkıca sarıldı bana.

Başka hiçbir şey söylemeden tamamen ona yasladığım bedenimi yönlendirdi ve birlikte içeri girdik.

Beni sakince koltuğa oturttu önce.

Yanıma oturmasını, bana sarılmasını ya da neden bu halde olduğumu sormasını beklerken çekip gitmişti. Gözlerimi diktiğim yerden çekip ardından bakakaldım. Odaya girip kapıyı kapattığı için de ağlamaya başladım.

Yapayalnız hissediyordum. Kimsesiz ve çaresiz...

Yekta'nın çoğu şeyi umursamayıp önemsemediğini biliyordum fakat berbat bir halde kapısına geldiğim halde bir şey sormaması daha çok canımı sıkmıştı. Hayat sanki beni köşeye sıkıştırmak ve darbe üstüne darbe indirmek için fırsat kolluyormuş ve tüm hamlelerini bu geceye saklamış gibi hissediyordum.

Canım yanıyordu.

Dizlerimi karnıma doğru çekip ayaklarımı koltuğun kenarına yaslayarak bedenimi geriye taşıdım. Hemen sonra kollarımı dizlerimin üzerinde birleştirdikten sonra başımı kollarıma yaslayarak oturduğum yerde cenin pozisyonu aldım.

Gözlerimi sıkıca kapattığımda babamın masum yüzü canlandı.

İrkilerek açtım gözlerimi. Hiçbir suçum olmamasına rağmen annemin ihaneti yüzünden babamın yüzünü hayal etmek bile huzursuz hissettirdi.

Salonun ışıkları kapalıydı.

Yekta yanımda yoktu.

Ağladım.

Geceye sığınır gibi...

Acılarımı karanlığa anlatır gibi...

Gecenin ardına saklanan gölgelerden yardım dilenir gibi...

Hıçkıra hıçkıra ağladım.

Ne kadar zaman sonra geldiğini bilmesem de koluma birinin

dokunduğunu hissettiğimde gerçek dünyaya dönmüş gibi şaşkınlıkla başımı kaldırdım ve karşımda dikilen Yekta'ya baktım.

O kadar çok sıkmıştım ki yeni uyanmış gibi görüşüm bulanıktı. Gözlerimi kısarak önce Yekta'nın yüzüne sonra elindekilere kısa bir bakış attım.

"Kalk bakalım," dedi sakin bir ses tonuyla. "Elbisen çok ıslanmış. Ondan kurtulalım önce." Bir eliyle kucağındaki eşyaları zapt ederken diğer elini bana uzattı.

Burnumu çekerek elimin tersiyle gözyaşımı sildikten sonra Yekta'nın elinden tutarak söylediğini yaptım ve ayağa kalkıp öylece karşısında durdum.

Bir adım yaklaşarak aramızdaki mesafeyi azalttığında gözleri gözlerime kenetlenmişti. Usulca elleri omuzlarımın etrafından dolaşıp arkaya doğru uzanırken derin bir nefes aldım.

Elleri yavaşça beyaz elbisemin arkasındaki fermuarı açarken gözlerimiz her şeyden uzakta birbirine kenetlenmiş bir çift yıldız gibi parlıyordu. Susuyorduk ama birbirimizi en iyi o an anlıyorduk.

Elbisemin askılarına parmaklarını takarak omuzlarımdan aşağı bıraktığında saniyeler içinde karşısında iç çamaşırlarımla kaldım. Bu durumda rahatsız olmamı istemiyormuş gibi gözlerini yüzümden ayırmıyordu.

Yağmurla birlikte ıslanan elbisem vücudumu okşayarak ayaklarımın dibine ulaştı.

Yekta kucağında tuttuğu sweatshirt'ü uç kısımlarından tutarak yönünü düzeltti ve bir şey söylemeden başımdan geçirdi. Yüzüm açığa çıktığında kapüşonu takılı kalmıştı başımda. Küçük bir çocukmuşum gibi ellerimi sweatshirt'ün kol kısımlarına yerleştirdikten sonra diğer uçtan kendi elini sokarak saniyeler içinde giyinmemi sağladı.

Kalın sweatshirt'ün sıcaklığı bedenimi sardığında anlamıştım ne kadar çok üşüdüğümü. Elbisenin ıslak oluşu daha fazla üşüme-

me sebep olmuş meğerse. Ayaklarımın üzerinde durması bile katlanılmaz bir soğukluğu bedenime yayıyordu her an.

İki kolumu da geçirdikten sonra sweatshirt'ün uçlarını çekiştirerek üzerimi düzeltti ve kapüşonumu açarken gülümsedi.

"İşte oldu," diye fısıldadı. "Gel." Elimden tutarak koltuğun orta kısmına oturmamı sağladı.

Yekta Yalçın'ın umursamaz olduğunu söylerdim çoğu zaman. Onu tanıdıkça ne kadar merhametli olduğunu görmüş ve bu yönüne tekrardan âşık olmuştum.

Yine yanıma oturmadı fakat bu kez kucağında katlı bir şekilde duran havluyu alarak bir adım daha yaklaştı ve sakince saçlarımı kurulamaya başladı.

Tam o an dünyanın tüm kötülükleri toz duman oldu ve Yekta'nın kalbinin güzelliği beni kucakladı sanki.

Derin bir nefes eşliğinde ciğerlerimi Yekta'nın kokusuyla mükafatlandırırken ufak bir tebessüm dudaklarımın kenarına ilişti.

Aramızdaki sessizlik devam ediyordu ama geçen her an çok fazla şey anlam ifade ediyordu bizim için. Yekta'yla birbirimizi tanımaya başladığımız ilk zamanlarda ya da ilişkiye başladığımızda her hareketinin altında farklı bir anlam arıyor, sözlerinin yalan mı gerçek mi olduğunu düşünmekten bize odaklanamıyordum.

Birlikte yeterince uzun bir zaman geçirmiştik artık. Ya da öyle büyük olaylar yaşamıştık ki yıllar içinde oluşacak güçlü bağ birkaç ay içinde oluşmuştu ve birbirimizi konuşmadan anlayacak, teselli edebilecek ve sevgimizi gösterebilecek hale gelmiştik.

Yekta ve ben, biz olmuştuk.

Sığındığım en güçlü kaleydi aşkımız.

Yekta Yalçın ise benim dünyamdı.

Havluyla saçlarımı kuruturken o kadar naif hareket etmişti ki berbat geçen geceye ve öğrendiğim korkunç gerçeğe rağmen içim huzurla kaplanmıştı.

Biraz sonra kurutma işlemi bittiğinde elindeki havluyu köşedeki tekli koltuğun koluna doğru attı. Hemen sonra omuzlarımdan tutarak yan bir şekilde oturmamı sağladı ve arkama oturdu.

Hiçbir şey söylemeden yönlendirdiği şekilde oturduktan sonra sakince beklemeye devam ettim.

Saçlarımı kurutmaya başlamadan önce koltuğa bıraktığı tarakla saçlarımı taramaya başlamıştı.

"Nefret ediyorum," dediğinde şaşkınlıkla araladım gözlerimi.

Tekrardan sessizliğe gömülse de konuşmaya devam edeceğine inanarak susmaya devam ettim.

"Canın yanıyor," diyerek konuşmaya devam etti. "Acı çekiyorsun." Saçlarımı taramaya devam etti bir yandan da. "Narin omuzlarına taşıyamayacağın kadar büyük acılar yükleniyor." Eğilip omzuma küçük bir öpücük kondurdu. "Ve ben hiçbir şey yapamıyorum."

Derin bir nefes alarak sustu ve kısa bir süre daha sessizce saçlarımı taramaya devam etti.

"Senin canın yanarken elim kolum bağlı bir şekilde oturmaktan nefret ediyorum," diyerek söyleyeceği şeyi tamamladığında alt dudağımı dişledim.

Hayatım boyunca beni gerçekten sevebilecek bir insanın olmayacağına o kadar hazırlamıştım ki kendimi... Yekta'nın sevgisi her seferinde sarsıcı oluyordu benim için.

Sarf ettiği her kelime, gülümsediği her sefer, yanında geçen her an kendimi hazırladığım yalnızlığa bir darbe gibi sertçe düşüyordu.

Peri tozuydum ben.

Peri kızı olmak benim için uzak bir ihtimaldi hep. Peri kızları sevgiyle beslenirdi çünkü. Bense sevgisizliğin pençesinde büyüyen, zorbaların layık gördüğü peri tozu etiketiyle yaşamıştım yıllarca.

Yekta'yla birlikte peri kızı olmuş, onunla birlikte sevilmeyi öğrenmiştim. Bir yabancı her zaman canını yakmazmış meğer... Sevebilirmiş seni. Hem de çok...

Bu yüzden Yekta Yalçın en büyük zaafımdı. Tüm hatalarına ve yalanlarına rağmen onu tekrar tekrar affediyordum. Onsuz bir hayat ihtimali yoktu çünkü benim için.

Zayıflık ya da acizlik...

Adı her neyse, umurumda değildi. Umurumda olan tek şey Yekta'ya büyük bir aşkla bağlı olduğum ve sonsuza kadar tutmak istediğim ellerin ona ait olduğu gerçeğiydi.

"Hani sana demiştim ya..." Bu kez sessizliği bozan kişi ben oldum. "Sen benim evimsin diye... Hatırlıyor musun?"

Arkam dönük olduğu halde olumlu anlamda başını salladığını hissederek konuşmaya devam ettim.

"Ben, bu gece evime sığındım Yekta. Gidecek başka hiçbir yerim yok artık, kimsem yok." Saçlarımı taramayı bırakması için usulca başımı öne eğerek taraktan kurtulduktan sonra yönümü Yekta'dan tarafa dönüp gözlerinin içine baktım.

"Ne oldu Peri?" diye sordu nihayet. "Anlat bana. Ne yaşandı?"

Gözlerimi kaçırarak başımı eğdim.

Çenemden tuttu vakit kaybetmeden. Parmakları çenemden tutarak başımı kaldırdığında yüzünü inceleme fırsatım oldu. Başımı eğmemden rahatsız olduğunu açıkça belli eden bir yüz ifadesi takınmıştı.

"Ben..." Kelimeler boğazımda düğümlendiği için konuşamıyordum. "Ben... Evi terk ettim," diyebildim ancak.

"Neden?" diye sordu kaşlarını çatarken. "Ne oldu? Annen nerede?"

"Bir annem yok artık," dedim net bir şekilde. "Benim annem yok."

"Peri..." Elimi tuttu usulca. "En başından anlat bana her şeyi."

Salondaki loş ışık yüzünden gölgelerin düştüğü güzel yüzü büyüleyici görünüyordu ve ben anlatmaya başlamadan önce birkaç dakika boyunca Yekta'nın yüzüne bakarak oyalandım.

"Bugün her şeyi anneme anlattım. Babamı Levent Güneş'in öldürdüğünü ve olayların nasıl geliştiğini..."

"Evet?" dedi sessiz kalmamdan rahatsız olarak.

"Öğlen seninle buluşmadan önce konuştuk tüm bunları. Tekrardan eve döndüğümdeyse annemi sarhoş bir şekilde salonda otururken buldum." Anlattıkça annemin o hali ve ihanetini itiraf edişi canlanıyordu. "Kafasını toparlayamayacak kadar çok içmişti ve..."

"Ve?"

"Öyle bir şey itiraf etti ki..." Ağlamamak için yanaklarımı dişledim. "Levent Güneş..." Başımı kaldırıp Yekta'nın gözlerine baktım tekrardan. "Benim babam Levent Güneş'miş."

Yekta'nın yavaşça solan ifadesi ve dehşete düşen bakışları... Her tepkisini anbean izlerken yüzünün bembeyaz kesildiğini odanın karanlığına rağmen rahatlıkla görebilmiştim.

"Nasıl?" diye sordu kekeleyerek. "Şaka mı bu?"

Başımı iki yana sallayarak söylediğine olumsuz anlamda cevap verirken sinirlerim bozulduğu için güldüm.

"Değil," diye mırıldandım. "Annem babamı o adamla aldatmış... İnanabiliyor musun?" Söylediklerimi daha kendim bile hazmedememiştim ve sesli olarak dile getirmek, ağlama isteğimi de yeniden beraberinde getirmişti.

"Emin misin?" diye sorduğunda sesi şaşkınlığını taşıdığı için pürüzlü çıkmıştı.

Olumlu anlamda başımı sallarken "Kendisi itiraf etti," dedim kısaca. "Annemin mimar olduğunu biliyorsun. Levent'le babam arkadaş olduğu için Güneş Koleji'nin mimarisinde de annem çok fazla yardımcı olmuş. Bir gece... Spor salonunun planlarında bir karışıklık çıktığında apar topar bir araya gelmek zorunda kalmış ikisi. İş için... Sorunu çözdükten sonra bir şeyler içmişler ve o gece..."

Sustum.

Annem, ben evden ayrılırken arkamdan anlatacağı şeyleri öğrenmek için koridorda beklemiş ve tüm hikâyeyi dinledikten sonra ev-

den çıkmıştım. İş için bir araya gelip ihanet dolu bir yakınlaşmanın sonucunda dünyaya geldiğime inanamıyordum. Bunu öğrendiğimden beri kendimden tiksiniyordum resmen. Kirli hissediyordum.

"Bunların hepsini annen mi anlattı?" Yekta'nın sorusuna yine olumlu anlamda başımı sallayarak cevap verdim. "Nasıl olabilir böyle bir şey?" Cevap istediği için sorduğu bir soru olmadığını ses tonundan anladığım için herhangi bir karşılık vermedim.

"İnanabiliyor musun Yekta?" diye sordum ağlamaklı sesimle. "Babamın katiliyle birlikte olmuş. Babama ihanet etmiş... Öyle iğrenç bir adamın kızı olduğuma inanabiliyor musun?"

Ağlamaya başladım.

Yekta aceleyle yüzümü avuçlarının arasına aldığında ağlamam daha da şiddetlendi. Annemin anlattıkları zihnimde yankılanıp duruyordu ve geçen her saniye gerçekler daha da ağırlaşıyordu.

"Güçlü olmak zorundasın Peri," diyerek konuşmaya başladı. Kaçırdığım gözlerimi gözleriyle buluşturdum. "Tüm bunları birlikte aşacağız. Ben hayatında olduğum sürece senin her şeyin olmaya hazırım. Sevgilin, ailen, arkadaşın... Hayatında eksikliğini hissettiğin kim varsa senin için o olurum her zaman." Gülümsedi. "Bunu sakın unutma, olur mu?"

"Sen hayatımda güzel olan tek şeysin," dedim hıçkırıklarımın arasında. "Benim her şeyimsin."

Omuzlarımdan tutarak beni kendine çekti ve sıkıca sarıldı.

"Seni kimsenin üzmesine izin vermem," derken eli saçlarımı okşamaya başladı. "Her şey yoluna girecek, göreceksin."

"Ben çok kötüyüm..." Yüzümü Yekta'nın göğsüne gömerek ağlamaya devam ettim. "Ben... Yaşamak istemiyorum."

Yekta hışımla geriye çekildiğinde afalladım.

"Sakın!" dedi ikaz eder gibi. "Sakın böyle söyleme Peri, sakın!" Omuzlarımdan tutuyordu. "Yaşayacaksın. Yaşayacağız... Birlikte."

"Hepsini yok etmek istiyorum," diyerek hem konuyu değiştirmiş hem de kalbimde yanan ateşi dışa vurmuş oldum. "Canım öyle acıyor ki... Acısını hepsinden çıkarmadan rahat edemem Yekta."

"Edeceğiz," dedi net bir tavırla. "Sen hiç merak etme."

Yeniden sarıldı sıkıca.

"İyi olman için her şeyi yapacağım Peri Kızı," diye mırıldandı saçlarımı okşarken. "Seni iyileştireceğim." Kulağıma fısıldadı. "Her ne pahasına olursan olsun... Hatırladığın tek şey mutluluk olacak."

Yekta bir yalancıysa eğer... İhtiyacım olan tek şey yalanlarıydı. Kandırılmaya ihtiyacım vardı, yalanlarla avutulmaya.

Gözlerimi sıkıca yumdum, Yekta'nın göğsüne sakladığım başımı kaldırmadan tüm zamanımın geçmesini ve okulların açılacağı âna gitmeyi diledim.

ERTESİ GÜN

Yekta'yla uyandığım bir sabah olmasına rağmen içimdeki huzursuzluk gittikçe büyümüştü ve güne kendimi berbat hissederek başlamıştım. Uzunca bir süre önümüzdeki günlerin de bugünden farklı olabileceğine ihtimal vermiyordum.

Kahvaltı için evde birçok malzemenin eksik olduğunu söyleyerek markete gitmek üzere evden ayrılmıştı Yekta biraz önce.

Onun yokluğunda içimden hiçbir şey yapmak gelmediği için yatakta oyalanmaya devam etmeyi tercih ettim.

Öylece uzanmış tavanı izliyor, annemin kulağımdan silinmek bilmeyen seslerine tekrar tekrar maruz kalarak işkencemi yaşamaya devam ediyordum.

Dakikalar geçti, düşünceler tırnaklarını zihnimin duvarlarına sürterek canımı yakmaya devam etti.

Kendimi oyalamak için telefonumu elime aldım. En azından Yekta'yla fotoğraflarımızın olduğu albümde gezinerek vaktimi harcarsam düşünmekten kaçabilirdim.

Bütün gece telefon sessizdeydi.

Saat 13.34'ü gösteriyordu ve geceden beri defalarca kez annem aramıştı. Onun ne sesini duymak ne de yüzünü görmek istemediğim için hiçbir aramasına dönmeyecektim.

Arama geçmişinden kaç kere aradığına bakarken aniden bir karar aldım. Rahatsız etmeye devam ederse numarasını engellemeyi ya da yeni numara almayı planlamıştım.

Belli belirsiz omuz silkerek galeriye girdim ve en başta duran fotoğrafa tıklayarak albümde gezinmeye başladım.

Birden üstten arama bildirimi düştüğünde sessizde olmasına rağmen korkuyla irkilerek iç çektim. Arayan kişinin annem olmasını beklerken Yiğit ismini görmemle kalbimin hızla çarpmaya başlaması bir oldu.

Yiğit'ten gelen aramanın paniğiyle doğruldum. Aceleyle kalktığım için başım dönse de aramayı yanıtlayıp yanıtlamama konusundaki kararsızlığım yüzünden başımın dönmesini umursamadım.

Birazdan kapanmak üzere olduğunu tahmin edebileceğim kadar uzun uzun çalan telefonu nihayet onayladıktan sonra kulağıma götürüp sessizce karşı tarafın konuşmasını bekledim.

"Peri?" dedi Yiğit çekingen bir tavırla.

Derin bir nefes aldım.

"Efendim?" dedim sakin kalmaya çalışarak ama ellerim titriyordu.

"Nasılsın?" diye sorduğunda terslememek için kendimi zor tutuyordum.

"İyiyim," dedim sadece.

"Her şeyi biliyorsun değil mi?" diye sorduğunda hiç beklemediğim bu soru karşısında beynimden vurulmuşa döndüm ve ne diyeceğimi bilemediğim için susmak tek çaremdi.

"Biliyorum," dedim çok geçmeden. "Nasıl iğrenç bir insan olduğunu biliyorum."

"Seninle konuşmam gerek," dediğinde sesi titremişti.

"Ne yüzle benimle konuşmak istiyorsun sen?" diye bağırdım kendime daha fazla engel olamayarak. "Bu ne yüzsüzlük? Hem beni zehirliyorsun hem de konuşmak mı istiyorsun?"

"Peri, lütfen..."

"Kes sesini!" diye bağırdım. "Senin gibi biriyle konuşacak bir şeyim yok benim."

"Peri... Her şey ortaya çıkacak biliyorum. Sadece yüz yüze konuşmamıza izin ver. Sonra yemin ederim kendi isteğimle itiraf edip teslim olacağım."

Kafa karışıklığım sessiz kalmama neden oldu.

Her şeyin ortaya çıkacağını nereden biliyordu ki?

Ve de itiraf edeceği bir şey mi vardı, neden ısrarla konuşmak istiyordu?

Başımı iki yana sallayarak düşüncelerin gürültüsünden kurtulduktan sonra "Pekâlâ," dedim sinirden titreyen sesimle. "Yarın... Okuldaki Yeni Dönem Şenliği'ne katılacağım. Orada buluş benimle."

"Havuz başında seni bekliyor olacağım," dedikten sonra derin bir nefes almaya yeltense de suçları boğazını sıkmış gibi bir hırıltı çıktı telefonun diğer ucundan.

"Anlaştık," dedikten sonra telefonu kapattım ve kenara koydum.

Beni öldürmek isteyen kişiyle yalnız olarak görüşmeyi kabul etmiştim.

Bunun adı aptallık mı yoksa cesaret mi bilmiyordum fakat kimseye bir şey söylemeden onunla buluşup derdini öğrenecektim ve sonrasında Levent Güneş ve Yiğit'i mahvedecek planlarımıza geçecektim.

Tabii her şey yolunda giderse...

32

Yeni Dönem Şenliği

Çünkü yalanlar bir gün sizi yarı yolda bırakır.

YENİ DÖNEM GÜNÜ

Bir yalancıydım.

"Kimi zaman bir yabancı..."

Yalancı bir insanın gözlerine bakman gerekir. Bir yabancının ise her hareketini incelemelisin, derler.

Ben kimim?

Bir yalancı mı yoksa bir yabancı mı?

Aynanın karşısına geçtim ve aynı soruyu sesli olarak sordum kendime.

"Kimsin sen?" Aynaya doğru konuştuğumda ayna buğulandı.

Aynayı silmek için elimin tersini yansımama doğru sürdüğümde ise her şey daha da bulandı. Saniyeler önce gördüğüm kendimden eser yoktu şimdi. Netliğini kaybeden yansımam, hayatımın son birkaç ayını yansıtıyordu.

Bulanık...

Kendime, hayatıma ve çevremdekilere her gün biraz daha yabancılaşarak geçirdiğim dört aydan sonra kendimi de tanıyamaz olmuştum. Yaşadığım her olay benden bir şeyler alıp götürmüştü her seferinde. Annem ise çok daha fazlasını çalmıştı ellerimden. Ailemi, çocukluğumu, geleceğimi... Masumiyetim o gece yitip gitmişti ellerimden.

Yekta'nın toz pembe dediği hayatıma gölge düşürmüştü itirafı.

Aynadaki yansımamla yeniden göz göze geldiğimde gülümsemeye çalıştım, beceremedim. Geçmişimin kırgınlığı dudaklarımın kenarına oturmuş, hareket etmesine engel olmuş gibiydi.

Mezuniyetimde zehirlendikten sonra hastanede aldığım kararı hatırladım.

Koca bir yalan üzerine yeniden inşa edeceğim hayatımın sayfalarını bir yabancı olarak çevirmeye başlamak olacaktı.

Bu kararı aldığım gün yalancı olan tek kişi Yekta'ydı benim için. Beni sevdiğine inanmamı sağlaması ise hayatımın en büyük yalanıydı. Sırf kendimi inandırdığım bu yanlışlar yüzünden Yekta'yı ardımda bırakıp yeni hayatıma bir yabancı olarak başlayacağımı söylerken doğduğum günden beri yaşadığım asıl yalanı göremediğime kızıyordum.

Hayatımdaki yalancı annemdi. Koca bir yalan üzerine inşa ettiği hayata beni ve babamı dahil ederek günahlarını örtmeye çalışan berbat bir yalancı...

"Sevgilim."

Yekta odaya girdiğinde yüzümdeki hüznü gizlemeye çalıştım.

Bugün Güneş Koleji yeni eğitim dönemine başlamadan önce tüm öğrencilerin kaynaşması için harika bir şenlik düzenlemişti. Hem velilerin hem öğrencilerin Güneş Koleji'nin ne denli güçlü ve köklü bir okul olduğunu anlaması için organize edilen bir güç gösterisiydi aslında bu.

Asıl gösteriyi ise Yekta ve Bade'yle birlikte planlamıştık.

Her şeyi yerle bir edeceğimiz, Levent Güneş'in daha fazla insanın hayatıyla oynayamayacağı gündü, bugün.

Aynanın karşısında öylece dikilip kendime bakmaya devam ederken Yekta, yüzünde harika bir tebessümle bana doğru yaklaşıyordu. Yansımasından takip ettiğim gülüşü her adımda daha fazla büyüyor ve bu yüzden aklımı başımdan alacak güzellikteki yüzüne hayranlığımı gizlemem gittikçe zorlaşıyordu.

Ona olan hayranlığımı gizlemek gibi bir niyetim de yoktu.

"Peri Kızı'm," derken beline koyduğu eli usulca karnımın üzerine yerleşirken göğsünü sırtıma yasladı. Çenesini omzuma koyduktan sonra gözleri aynadaki yansımamızı süzmeye başladı.

Tam bu anda sonsuz olmayı dilerdim. Öyle güzel görünüyorduk ki... Kolları bedenimi sarmış, başım omzuma yaslanmış bir şekilde duruyordu ve nefesini tenimde, kalp atışlarını sırtımda hissediyordum.

Sessizliği bozan tek şey Yekta'nın nefes alıp verme sesiydi ve bu... Hayatım boyunca duyduğum tüm melodilerden güzeldi.

Okulda yaşanacaklar yüzünden içimde anbean büyüyen gerginlikten bir türlü kurtulamıyordum. Kalbimi, aklımı her an daha çok ele geçiriyordu ve gözlerime yansıyan korkuyu gizlemek daha da güçleşiyordu.

Yekta yüzümdeki ifadeden gerginliğimi anlamış olmalı ki çenesini omzumdan çekerek doğruldu ve dikkatli bir şekilde yansımamdan yüzümü incelemeye başladı.

"Eğer iyi değilsen..."

Cümlenin devamında söyleyeceği şeyi tahmin edebiliyordum. Bu yüzden tamamlamasına izin vermeden araya girerek konuştum.

"Hayır," dedim net bir şekilde. "Bugün hiçbir kuvvet orada olmama engel olamaz Yekta. Bunu sen de biliyorsun." Aynadan gözlerinin içine baktım. "Babamın intikamı alınırken... Tüm pislikleri ortaya saçılırken yüzlerindeki ifadeyi görmek istiyorum."

Hiçbir şey söylemeden eğilip boynumdan öptü.

"Görmek istediğim tek şey senin güzel yüzün," dedi ve yüzünü boynumun girintisine saklayıp derin bir nefes aldı. "İçime çekmek istediğim tek koku senin eşsiz kokun," dedikten sonra başını kaldırıp biraz önceki gibi çenesini omzuma yasladı ve çarpık bir gülümsemeyle yüzüme baktı. "Duymak istediğim tek ses, senin ruhunu okşayan sesin." Keyifli gülüşüyle hareketlenen âdemelmasına gözüm kaydığında dudaklarımı araladım.

Onu öpmek istedim.

Söylediklerinin etkisiyle hiçbir şey söylemeden büyülenmiş gibi arkama döndüm. Elimi boynuna koyduktan sonra parmak uçlarımı çenesine yerleştirip usulca güzel yüzünü okşadım.

Gözlerinden dudaklarına kayan bakışlarımla birlikte kafamın içindeki ses onu öpmemi haykırıyordu ve ben o sesi dinledim.

Biraz önce söylediği tüm güzel şeylerin karşılığını verir gibi öptüm.

Elim boynundan ensesine doğru kaydıktan sonra parmaklarım ağır ağır saçlarının arasına karıştı. Yekta'nın eli ise bel boşluğuma uzandıktan sonra bedenimi kendine bastırarak daha büyük bir iştahla öpmeye başladı.

Saatin kaç olduğundan emin değildim. Ne zaman evden çıkmamız ya da kahvaltıda ne yapacağımız hakkında düşünmemiz gerektiğini de biliyordum fakat hiçbiri umurumda değildi. Şu an istediğim tek şey Yekta'ydı ve yanımdaydı.

Dünya yansa perdeleri kapatır Yekta'yı öpmeye devam ederdim çünkü benim dünyam hemen yanımda duruyordu.

Kapının çalmasıyla birlikte dudaklarımız ayrıldığında ikimizde aynı anda sıkıntılı bir şekilde ofladık.

"Kim ki bu?" diye sordu Yekta omzunun arkasından odanın çıkışına doğru bakarak.

"Bilmem," dedim omuz silkerek. "Bade'den başkası değildir."

"Sahi," dedi Yekta telaşlı bir şekilde bana dönerek. "Ona söyleyecek misin?"

"Neyi?" diye sorsam da Yekta'nın neyi kastettiğini anlamıştım.

"Kardeş olduğunuzu," derken sanki birinin duymasından endişeleniyormuş gibi fısıldadığında yüzündeki sevimli ifadeye rağmen keyfim yerine gelmedi çünkü hâlâ her hatırladığımda kalbimi deli gibi çarptıran o geceyi hazmedemiyordum.

"Bilmiyorum," diyerek geçiştirdim. "Belki söylerim belki söy-

lemem..." Saçma bir cevap vermekten başka bir şey gelmemişti elimden.

Kapı ısrarla çalmaya devam etti.

"Binayı başımıza yıkmadan açalım artık," dedikten sonra hızlı adımlarla Yekta'nın yanından geçerek odadan çıktım.

Biraz sonra kapıyı açtığımda her zaman olduğu gibi aralanmış kapıyı iterek içeriye daldı Bade.

Söylenerek yanımdan geçip salonun ortasına ulaştığında saçlarını savurarak benden tarafa döndü ve hesap sorar gibi ellerini beline yasladıktan sonra dik dik yüzüme bakmaya başladı.

Onu umursamadan kapıyı kapattıktan sonra arkamı döndüğümde hâlâ bana baktığını görünce "Ne?" dedim ters bir şekilde.

"Sen ne cüretle beni bekletiyorsun pire tozu?" diye cırladığında göz devirmeden edemedim. "Ay... Bak yanlışlıkla sana yeni isim buldum görüyor musun? Peri tozu bir romantik gelmeye başlamıştı zaten. Pire tozu daha iyi oldu. Yeni ismin hayırlı olsun ucube."

"Bade," dediğimde sabrımın taşmak üzere olduğu ses tonumdan anlaşılabiliyordu. "Hiç havamda değilim. Sakın benimle uğraşmaya kalkma."

"Nasıl yani aşko?" diye sorarken şaşkınlıkla çatıldı kaşları. "Bugün büyük gün. Nasıl keyfin olmaz?"

"Elindekileri bırakıp geç şöyle," dedim ve çenemle koltuğu işaret ettim.

İçinde ne olduğunu bilmediğim fakat alışveriş paketi olduğunu düşündüğüm paketleri kenara bıraktıktan sonra koltuğun ucuna oturup bacak bacak üstüne attı.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dediğimde Yekta odanın girişinde belirdi.

"Sizi yalnız bırakmamı ister misin?" diye sordu bana sakince.

Başımı iki yana sallayarak bu teklifini reddettim çünkü Bade'ye o gece öğrendiğim gerçekleri anlatırken yanımda olmasına ihtiya-

cım vardı. Nasıl karşılayacağını ve ne tepki vereceğini bilmediğim için de kriz anında Yekta'nın soğukkanlılığı epey işimi kolaylaştırabilirdi.

"Ne oluyor burada?" diye sordu Bade sabırsızca.

Bade'nin bakışları Yekta ve benim aramda mekik dokurken bir süre daha sessizliğimizi korumaya devam ettik.

"Sizin konuşmaya niyetiniz yok," dedi ve omzunun üzerindeki saçlarını geriye atarken kırmızı rujla patlattığı dudaklarını yalayarak geriye yaslandı. "Söyleyeceklerimi dinleyin o halde."

"Bir gelişme mi var?" diye sordum merakla.

"Öncelikle okuldaki iş için birini ayarladım. Onda hiçbir sorun olmayacak," dedi ve kendiyle gurur duyduğunu belirtecek bir şekilde güldü. "İkincisi tam harekete geçtiğimiz esnada polisler de gösteriyi ön sırada izliyor olacak. Zamanlamamızı ona göre planladım." Kibirli bir şekilde çenesini kaldırdı. "Son olarak ise geçtiğimiz cuma günü itibariyle Levent Güneş'i yok ettikten sonra hayatımda hiçbir şey değişmesin diye oldukça yüklü miktarda parayı kendi hesabıma geçirdim."

"Ne kadar?" diyerek saçma bir şeyi merak edip sesli düşünmüş oldum istemsizce.

"Aşko hepinizin gelmişini geçmişini tekrar tekrar satın alabileceğim kadar çok... Benim matematiğim o rakamı okumaya yetmez," diye omuz silkerek kıkırdadığında iticiliğine yüzümü buruşturmadan edemedim.

"Sayı," diyerek düzelttim.

"Neyse ne aşko, sonuç itibariyle o adamdan kurtulmuş olsam da zenginliğimden hiçbir şey kaybetmemiş olacağım." Keyifle sırıttı. "Ve tüm bu parayı kendi elleriyle verdi, biliyor musunuz?" Ellerini ovuşturmaya başladı. "Bir ömür yetecek kadar para..." diye mırıldanırken uzun tırnakları birbirine çarparak tıkır tıkır ses çıkarıyordu.

Bade'nin hâlâ önceliğinin para olmasının şaşkınlığıyla tepkisiz kaldım.

"Tüm bunlar bittikten sonra karşısına geçip onu mahveden kişinin ben olduğumu söyleyeceğim." Bir anda ciddileştiğinde aynı şekilde ciddileşerek geriye yaslandım çünkü Bade'nin kurduğu bu cümleyi tekrarladığım aklıma geldi.

İntikam planlarımızın hayata geçmesini büyük bir heyecanla bekliyorum çünkü en sonunda karşısına geçip onu mahveden kişinin kendi kanından biri olduğunu söylemekten haz duyacağım, demiştim ve bu söylediğimi yapacaktım da.

Aynı şeyi düşünmemiz garip gelmiyordu artık. Eskiden olsa Bade'yle aynı fikirde olduğum için yüzümü buruşturur, alay ederdim fakat şimdi kardeş olduğumuzu hatırlayıp keyfimi kaçırıyordum sadece.

"Sen ne söyleyecektin bana?" diye sordu biraz sonra.

"Ben..." Aniden gelen soru karşısında afalladığım için doğru düzgün konuşamadım bile. "Şey..."

"Pirecik konuşmayı öğreniyor," diye alay etti.

"Sus da dinle." Yekta'nın öfkeli bakışları Bade'ye dikildiğinde birkaç saniye boyunca birbirlerine ters bakışlar attılar.

"Cuma günü sen geleceğini garantiye almak için üzerine paralar yağdırırken ben çok önemli bir şey öğrendim Bade," diyerek iğneleyici bir şekilde konuşmaya başladım.

"Ne öğrendin?"

"Ben..." Derin bir nefes aldım. "Cuma günü babamı öldüren kişinin Levent Güneş olduğunu ve tüm yaşananları anneme anlattım."

"Aferin aptal!" diyerek araya girdi Bade. "Neden böyle bir şey yaptın peki? Her şeyi mahvetsin diye mi?"

"Dinle," dedim ve beklemesini söyler gibi elimi havaya kaldırdım. "Aynı günün akşamında annem öğrendiklerinin acısıyla içip sarhoş olmuş..."

"Sadede gel." Bade sıkılmış gibi tek eliyle kendini yellerken göz devirdi. "Patlayacağım yoksa."

"O gece bana bir şey itiraf etti," dedikten sonra yaklaşık bir dakika kadar hiçbir şey söylemedim.

"Gereksiz heyecan mı kasmaya çalışıyorsun?" diye sordu Bade öfkeyle kaşlarını çatarak. "Aptal sevgilini gözlerinle soymayı kes ve hızlı anlat."

Yekta bir şeyler homurdandığında usulca başımı sallayarak sakin kalmasını rica ettim.

"Fakir gerginliği bu, nerede olsa tanırım."

Bade yine formundaydı çünkü her fırsatta bana ya da Yekta'ya laf söylemeyi ihmal etmiyordu.

"Evet?" dedi konuşmaya devam etmemi söyler gibi.

"Bade..." dedim çekingen bir tavırla çünkü nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Bade... Bade... Ne var?" Sabrı iyice tükenmiş olmalı ki kendini tutamayıp bağırdı. "Söyle artık ne söyleyeceksen!"

"Biz kardeşiz!" diye bağırdım kendimin bile beklemediği bir anda. "Annemle Levent Güneş'in geçmişi varmış."

"Ne?" Öyle bir çığlık attı ki acıyla yüzümü buruşturdum. "Ne saçmalıyorsun sen?"

"Maalesef gerçek bu," dedim sakince. "Dünya üzerindeki en saçma tesadüfün kurbanlarıyız. Sen ve ben... Kardeşiz, inanabiliyor musun?" Dehşete kapılmış ifadesini incelerken konuşmaya devam ettim. "Ben hâlâ inanamıyorum şahsen."

Dakikalarca tepkisiz kaldı Bade.

Donup kalmış gibi göz kırpmaktan başka bir şey yapmadı.

"Bade?"

Gözlerini yere dikmiş bakıyordu öylece.

"Bade... İyi misin?"

Yine kendi üzüntümü yaşamak yerine bir başkasını teselli eden

kişi rolüne düştüğüm için öfkeli olsam da başka şansım olmadığını bildiğim için umursamamaya çalıştım.

Bade'nin ağladığını görene kadar onun gibi sessiz kalmayı seçmiştim.

"Bade?" Telaşla oturduğum yerden kalkıp Bade'nin yanına koştum. "Neden ağlıyorsun?" diye sordum hemen yanına oturduktan sonra. "Şu an neler hissettiğini, ne kadar öfkeli olduğunu biliyorum ama yapacak bir şey yok," diyerek teselli etmeye başladım. "Bugün büyük gün unutma. Kendini bırakmak yerine bu sadakatsizliğin de intikamını alacağını düşün ve toparlan."

Son söylediklerimle birlikte başını çevirip gözlerini benimkilerle buluşturdu.

"Hem sırf kan bağı yüzünden birbirimize bağlı olmak zorunda değiliz. Bugünden sonra bir daha görüşmemek üzere birbirimizin hayatından çıkarız," dedikten sonra gülümsedim. Son söylediğimin içini rahatlatacağına emindim.

Beklemediğim bir şekilde elini dizimin üzerinde duran elimin üzerine koyduğunda afallayarak ellerimize bakakaldım.

"Hayır," dedi ve burnunu çekerek yüzüme baktı. "Aksine... Her zaman bir kız kardeşim olsun istemiştim."

"N-Nasıl?" Kekeleyerek sorduğum soruyla birlikte bakışlarım Yekta'ya döndü. "Ben yanlış mı duydum?" diye sordum hayretle.

Bade'nin bana şefkatle gülümsediğinde hayal gördüğümü sanarak hızlı bir şekilde gözlerimi açıp kapadım.

"Yekta'nın kardeşin olduğunu sandığında kıyameti koparan sen değil miydin?" diye sordum hemen. "Ne değişti?"

"Babamdan nefret ediyorum," dedi sakince. "Erkeklerden nefret ediyorum." Söylediğini destekler gibi başını salladı. "Kan bağımın olduğu bir erkeğe daha tahammül edemezdim."

"Yani..." Hâlâ duyduklarım ve gördüklerimin şaşkınlığını yaşıyordum. "Benimle kardeş olmak seni mutlu mu etti?"

Olumlu anlamda başını salladığını görünce ağzım açık kaldı.

"Bade... Şaka mı yapıyorsun?"

Hiçbir şey söylemeden uzanıp iki eliyle kucağımda duran elimi kavradığında sadece ellerimizi izlemekle yetindim.

"Sana yaşattığım her şey için özür dilerim," diyerek konuşmaya başladı. "Yıllarca benim yüzümden kaçarak, saklanarak yaşamak zorunda kaldın. Sana yaptığım zorbalıklar, yaşattıklarım..."

"Bade..."

"Sözümü bitirmeme izin ver," dedi kibarca. "Son yaşadıklarımızdan sonra... Mezuniyetten sonra hep yanımda oldun. Bana destek olurken bile senin canını yakmaya çalıştım. Ama sen buna rağmen her seferinde yanımda olmaya devam edecek kadar iyiydin Peri."

Bade'nin ciddi bir şekilde bana açıklamaya yapıyor oluşunun şaşkınlığı öyle büyüktü ki konuşmasını kaçırmaktan korkuyordum.

"Bana son birkaç ayda öyle büyük bir ders verdin ki... Ben hırçınlık yaptıkça sen bana cevap vermeden, görmezden gelerek aslında büyük bir iyilik yaptın. Eğer sana karşı her zorbalık yaptığımda bana karşılık versen, sesini yükseltsen ya da çirkinleşsen zorbalık yapmak benim için daha keyifli bir hal alırdı ve daha saldırgan olurdum."

"Yaptıkların saldırgan olmamış halin miydi?" diye sorarak alay ettim.

"Hayır..." dedi yüzünü buruşturarak. "Neden bahsettiğimi gayet iyi anladığını düşünüyorum."

"Evet."

"Son zamanlarda vicdanım o kadar rahatsızdı ki... Seninle ortak bir noktada buluştuğumuz için seviniyordum. Yakınlaştığımız için... Ama sana bunu söyleyemeyecek kadar kibirli biriyim. Sana yaşattıklarımı geride bırakıp yeni bir sayfa açmak zor geldiği için kötü davranmaya devam etmek zorundaymış gibi hissettim kendimi."

"Aptalca," diye mırıldandım.

"Evet, aptalca... Ama öyle." Omuz silkti. "Şimdi kardeşim olduğunu söylüyorsun..." Ne söyleyeceğini bilemiyor gibi dudaklarını birbirine bastırırken başını iki yana salladı. "Bu ihanetin bedelini ödemesini istiyorum fakat babamın hayatı boyunca yaptığı en doğru şey olabilir bu."

"Hâlâ neden bu kadar sevindiğini anlamıyorum," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Kardeşin olmam neyi değiştirecek?"

"Gerçekten anlamıyorsun," dedi buruk bir tebessüm eşliğinde. "Berbat bir ailenin içinde hayatım boyunca bitmek bilmeyen bir savaş verdim Peri. Her gün o insanların ne kadar kötü kalpli olduğunu tekrar tekrar görerek yaşamanın ne demek olduğunu biliyor musun?" Birkaç saniyelik sessizliğin ardından konuşmaya devam etti. "Bilmiyorsun," dedi başını iki yana sallayarak. "Ben yıllardır hayatımda gerçekten bana değer verecek birini istedim. Annem, babam... Kimse benimle değildi. Kimse yanımda değildi ve kimsenin umurunda değildim."

"Ama..."

"Lütfen," diyerek engel oldu konuşmama. "Etrafında onlarca insan varken kimsesiz olmak korkunç. Bunun canını yakmasına rağmen tüm hırçınlığınla o insanların nefretini kazanmak daha da korkunç... Böyle bir hayatın içinde debelenirken senin kardeşim olduğunu öğrenmek..."

Gözyaşları süzülmeye devam ettiğinde onunla birlikte ağlamaya başladım.

"Bugün babamız için her şey bitecek olabilir," diye konuşmaya devam etti titreyen sesiyle. "Ama bizim için yepyeni bir sayfa açılacak."

Sıkıca tuttu elimi.

"Eğer sen de istersen," dedi gülümseyerek.

Göz ucuyla Yekta'ya baktığımda Bade'nin söyledikleri onu da etkilemiş gibi görünüyordu.

"Bunları konuşmak saçma," dedim yeniden Bade'ye bakarak. "Geçmişte yaşadıklarımız benim için acı dolu günlerden başka bir şey değil, üzgünüm."

Mahcup bir şekilde başını eğdi Bade.

"Bugün her şeyin yolunda gitmesi tek dileğim. Ondan sonra ne olacağını ise inan bilmiyorum." Elimi tutmaya devam ediyordu. "Bundan sonrasını zaman gösterecek."

"Özür dilerim," demesiyle elimden çekerek beni kendine yaklaştırıp sarılması bir oldu.

Sıkıca sarıldı hem de.

Öyle bir sarıldı ki yaptığı her şeyden pişman olduğuna inanmamı diler gibi... Yalvarır gibi... Kimsesiz hayatına dahil olmama ihtiyacı olduğunu haykırır gibi sarıldı.

"Daha önce söylemiştim," dedi gözyaşlarının arasından. "Eğer ben onlara zarar vermezsem onlar bana zarar verir. Ömer öldüğünden beri kendime öğrettiğim tek şey buydu." Geriye çekildi. "Bu yüzden kötü olmak zorundaymışım gibi yaşadım hep. Zalim ve gaddar olmazsam insanların canımı yakacağını biliyordum çünkü."

"Ömer?" diye sordu Yekta tek kaşını kaldırarak.

"Uzun hikâye," diye fısıldadım. "Çocukluk arkadaşı."

"Tamam," dedim ani bir kararla.

Bade'nin haline çok üzülmüştüm ve bir şekilde içini rahatlatmak istemiştim. Her şeyi zamanın göstereceğine inanıyor olsam da Bade'ye duymak istediği şeyi söylemek istedim.

"Bugün bir bitsin... Bize bir şans vereceğim," dediğimde kocaman bir gülüşle ışıldadı yüzü.

"Sahiden mi?"

Olumlu anlamda başımı sallarken gülümsedim.

"Teşekkür ederim," diyerek tekrardan sarıldı. Küçük bir çocuk gibi sevinmesi içimi burkmuştu. Gerçekten bahsettiği kadar yalnız ve kimsesiz olduğu açıkça görülebiliyordu. "Çok teşekkür ederim."

"Bir şey değil," dedim sakince.

Bu kez ben de ona sarılmıştım.

Tüm insanlar aksini düşünse de her daim kötü kalplerin iyilikle iyileştirilebileceğine inanırdım. Bade de iyileşiyordu belki de. Kim bilir?

Dakikalarca sarıldık belki de ve geçen her an garip bir şekilde Bade'yi biraz daha kabullenmeye başladım sanki.

Hayatım boyunca hep bir kardeşimin olmasını ben de istemiştim çünkü. Hiç arkadaşım olmadığı için belki bir kardeşim olursa onunla oyunlar oynamanın hayallerini kurardım hatta.

Dakikalar sonra bedenlerimiz ayrıldığında "Biliyor musun?" diyerek konuşmaya başladım. "Ben de hep bir kız kardeşimin olmasını isterdim."

"Sahiden mi?" diye sordu heyecanlı bir şekilde.

"Sahiden."

Yekta da merakla dinliyordu. Kollarını göğsünün altında birleştirmiş bir şekilde omzunu kapının kenarına yaslayarak duruyordu.

"Hayatım boyunca hiç arkadaşım olmadığı için eğer bir kız kardeşim olursa onunla birlikte oyunlar oynarız, tek arkadaşım o olur diye hayaller kurarak büyüdüm." Buruk bir tebessümle Bade'ye baktım. "Ama olmadı. Ne arkadaşım ne kardeşim... Hayatım boyunca yalnız kaldım hep."

"Artık ben varım," dedi yeniden elimi tutarak. "Hiç merak etme."

"Evet..."

Yekta'nın konuşmaya başlamasıyla söyleyeceğim yarım kalsa da umursamadan susup Yekta'yı dinlemeye koyuldum.

"Saat 16.11," dedi kol saatine bakarak. "Konuşmanız ve birbirinizi hayatlarınıza kabul etme süreciniz çok tatlı fakat elli dakika sonra şenlik başlayacak."

Bade'yle birlikte Yekta'yı dinledikten sonra yeniden birbirimize baktık. Birkaç saniyelik göz göze gelmenin ardından aynı anda kıkırdadığımızda bu durum Yekta'nın da hoşuna gitmiş gibi görünüyordu.

"Beni kabul ettiğin için teşekkür ederim," dedi Bade tekrardan.

"Hâlâ tam olarak kabul etmiş sayılmam," dedikten sonra gülerek ortamın hüznünü dağıtmaya çalıştım.

"Olsun," diyerek omuz silkti. "Zamanla."

"Bir şartım var," dedim aniden ciddileşerek. "Birkaç tane hatta..."

"Nedir?"

"Bundan sonra bana aşko, pirecik, pire tozu, ucube, zavallı, fakir, çirkin gibi salakça şeyler söylemek yok?" Kaşlarımı kaldırarak karşılık beklediğimde kıkırdadı.

"Söz," dedi gülmeye devam ederken. "Sadece aşko demekten vazgeçmem ama onun dışındakileri asla söylemem."

"Söz mü?" diyerek üsteledim.

"Söz aşko, söz." Alaycı tavrına karşı gülmeden edemedim.

"Anlaştık," dedikten sonra biraz ileride huzursuzca kıpırdanan Yekta dikkatimi çekince doğruldum.

Yüz ifademden durumu anlamış olmalı ki Bade benden önce davranarak ayağa kalktı.

"Hadi bakalım," dedi gür sesiyle. "Başlıyoruz. Levent Güneş ve Yiğit denen iğrenç heriflere gücümüzü gösterelim."

Bade'nin söylediklerıyle gaza gelerek acele bir şekilde ayağa kalktım ve yanında durdum.

"Bir kadına yapmaması gerekenleri söylerken aslında ona neler yapabileceğini söylüyor bu zavallı erkekler," derken omzunun üzerinden bana baktı Bade. "Bana patronluk taslayan, beni yönetmeye çalışan... Kızına zerre kadar değer vermeyen Levent Güneş'i yok etmenin vakti geldi."

İntikam dolu tebessümüne bakarken bana doğru elini uzattığında şaşkınlıkla irkildim.

Bade'nin eli ve gözleri arasında git gel yaşarken tutmamı söyler gibi belli belirsiz başını salladığında vakit geçirmeden istediği şeyi yaptım ve elini tuttum.

"Kızlarının gazabına uğrayacak," dediğinde gururla yüzüme baktı. "Hazır mısın, kardeşim?"

Bana kardeşim dediğinde hem kalbimin üzerindeki tüm yükler kalkmış gibi hem de kalbime hepsinden ağır bir yük yüklenmiş gibi garip bir duyguyla kuşatıldım.

"Hazırım," dedim başımı sallarken.

Devamında duymak istediği şeyi bekler gibi yüzüme bakmaya devam ettiğinde gülümsedim.

"Kardeşim," dedim gözlerinin içine bakarak.

Bade'nin ilk kez gördüğüm sahici gülüşü adeta ışık saçıyordu.

Yekta hemen önümüzden geçerek yanımdaki boş yerde durduktan sonra parmak uçları bileğimden aşağı doğru kaydı ve saniyeler içinde avcumun içinden geçip parmaklarıma kenetlendi.

"Her şeye yeniden başlayalım," dedi Bade elimi bırakıp karşımıza geçerken. "Olur mu?" Yekta'ya sormuştu.

Yekta tereddütlü şekilde bana baktı bir süre.

Çok geçmeden ise gözleri yeniden Bade'yle buluştuğunda olumlu anlamda başını sallaması içimi rahatlatmıştı.

Babamın bana bıraktığı en büyük mirası iyilikti. Kötülüğe karşı bile her zaman iyilikle yaklaşmamı tembihlerdi hep. Onun sayesinde Bade'yi iyileştirebilmiştim belki de. Onun sayesinde kalan hayatımda bir kardeşim olacaktı.

Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama... Bade'nin kardeşim olarak yanımda olduğu son birkaç dakikadır bile eskisinden daha güçlü ve cesur hissediyordum.

Kabul etsem de etmesem de... Bade Güneş benim kardeşimdi ve insanın kardeşi olması böyle hissettiriyordu sanırım.

Bade dışında Yekta ve ben gündelik kıyafetlerle gelmiştik okula.

Güneş Koleji'ne geldiğimizde beklediğimden çok daha büyük bir insan kalabalığının ortasında bulmuştum kendimi. Kimi öğrenci ilk senesi olduğu için çekingen tavırlarla etrafı izliyor; iki, üç ve dördüncü yılında olanlar ise okulun sahibiymiş gibi kasılarak ortalarda dolaşıyordu.

Tam Güneş Koleji'ne yakışır bir şekilde.

Benimle birlikte mezun olanlar burada olmadığı için çoğunluğu yabancı olan bir kalabalıktı. Yekta, ben ve Bade dışında tanıdık bir yüz yoktu. Bir de tüm öğretmenlerin bulunduğu masada kasıla kasıla oturan Levent Güneş dışında...

Etrafa bakındığımda Yiğit'e denk gelmediğim için buradan ayrılma vaktimin geldiğini anlamıştım. Havuz başında buluşacağımız şekilde sözleşmiştik çünkü.

Müziğin gürültüsünden birbirimizi duymamız zor olacağı için Yekta'nın kulağına doğru eğilerek "Lavaboya gitmem gerekiyor," diye bağırdım.

"Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu aynı şekilde bağırarak.

Başımı iki yana sallarken "Gerek yok. Kendim giderim," dedikten sonra geriye çekildim.

Yekta başını sallayarak onayladıktan sonra aynı şekilde karşılık vererek yanından ayrıldım ve okulun binasına doğru kalabalığı yara yara ilerlemeye başladım.

Buluşma saatine beş dakika vardı.

Tek sorun, kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki gürültüsü müziğin sesini bastıracak diye korkuyordum.

Kimseye çarpmamaya özen göstererek bir yandan da omzumun üstünden arkaya bakıp Yekta'yı kontrol ederek etkinlik binasına doğru hızlı adımlarla ilerlemeye devam ettim.

Merdivenlerin başına geldiğimde birkaç basamak çıktıktan sonra durup son kez Yekta'ya baktım. Bir kenara geçmiş, açık alanda oldukları için, rahatça sigara içtiğini görünce içim rahatlamıştı.

Kimsenin dikkatini çekmeden birer ikişer basamakları tırmanarak ışıkları kapalı olan binaya ulaştım ve usulca kapıdan içeri girdim.

Binaya girer girmez dışarıdaki kalabalığın ve müziğin gürültüsü kapının ardında kalmış gibi bir sessizlik çöktü ortama. Ürkütücü bir sessizlik... Kulaklarımda hâlâ uğultu vardı.

Zifiri karanlık olmasın diye birkaç ışığı yanan koridorda korku dolu adımlarla ilerlerken kimsenin olmadığını bildiğim halde sürekli arkamı kolaçan ederek ilerliyordum.

Öylesine korkuyordum ki her an bir yerden biri çıkıp zarar verecekmiş gibi ödüm kopuyordu.

Ayak seslerim koridorda yankılanarak çoğalıyor ve kalp atışlarımı gizlemek ister gibi yoğun bir gürültü oluşturuyordu. Adımlarımı daha yavaş ve parmak ucumda atarak bu durumdan kurtulmaya çalışsam da pek işe yaramayacak kadar ıssızdı koridorlar.

Havuzun olduğu salona ulaşana kadar dakikalar içinde kafamda binlerce felaket senaryosu kurdum. Her birinde Yiğit tarafından zarar görüyordum. Cesaretimi toplamam gerekirken aptalca senaryolar yazarak kendime eziyet ettiğim için ayaklarım geri geri gidiyordu.

Korkuyla dudaklarımı dişlemekten muhtemelen alt dudağımı kanatmıştım çünkü ağzıma yayılmaya başlayan metalik tadın başka açıklaması olamazdı. Titrediğimi hissettikçe daha da güçsüzleşiyordum ve mideme yumruk yemişim gibi kramp saplanıyordu.

Yiğit, okulda karşılaştığımız zamanlarda ayaküstü sohbet etti-

ğim alelade biriyken nasıl olur da şu an korkudan titrememe sebep olan kişi olabilirdi?

Sırf Bade'yle yeniden sevgili olabilmek için beni öldürmek isteyecek kadar gözü dönecek, iradesiz bir insan olduğu için ona acıyordum.

Derdinin Bade'nin sevgisini kaybetmek olmadığını da biliyordum. Tek derdi Bade'nin gücü ve imkânları sayesinde hedeflerine kestirme yoldan ulaşmaktı. Bunu daha önce konuştuğumuz çoğu kez üstü kapalı ifade etmişti ve ben, o zamanlar durumun bu kadar ciddi olduğunu anlayamamıştım.

Havuza ulaşmama çok az bir mesafe kaldığında bir anlığına sağlıklı düşünebilmiştim ve aklıma gelen fikir bir nebze de olsa içimi rahatlatmıştı.

Adımlarımı daha da yavaşlatarak aceleyle telefonu cebimden çıkardım ve hızlıca ses kaydetmek için uygulamaya girdim. Yiğit'in yanında olduğum süre boyunca tüm konuşmalarımızın kayıt altında olması epey işimize yarayabilirdi.

Ya da beni öldürmeye kalkarsa ardımda bir iz bırakabilirdim.

Aklıma gelen ikinci ihtimal yüzünden korkuyla yutkunarak olduğum yerde durdum.

Sahiden yarım kalan işini tamamlamak için beni çağırmış olabilir miydi?

Ya hâlâ beni öldürmek istiyorsa?

Eğer bu ihtimal doğruysa kurtulma şansım yoktu çünkü sırf bu buluşmaya engel olmasınlar diye Yekta ve Bade'ye haber vermeden gelmiştim.

Eğer bana bir şey yapmaya kalkarsa... Muhtemelen saatlerce bulunamayacaktım bile.

Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum resmen.

Aklımı kaybetmek üzereydim adeta.

Ne yapacağımı, nasıl bir durumla karşılaşacağımı ve en önemlisi

içeriye girdiğimde başıma ne geleceğini bilmiyordum. Bu durum yavaş yavaş bedenimin ve zihnimin uyuşmasına sebep oluyordu.

Geri dönmek istiyordum.

Yekta'nın yanına dönmek ve birlikte eğlenirken çilekli pasta yemekten başka bir şey yapmak istemiyordum.

Geri dönebilir miydim sahi?

Yoksa vazgeçmek için çok mu geçti?

Çok geçti.

Yiğit'le... Beni öldürmek isteyen çocukla yüzleşmekten başka şansım yoktu. Sonrasında ise Levent Güneş'e ve Güneş Koleji'ne yapmak istediğim şeyi gerçekleştirebilecektim.

Düşüncelerin esareti altında geçen süre boyunca havuza ulaşmayı başarmıştım sonunda. Normal zamanda bitmek bilmeyen koridorların şu an sanki birkaç adımda bitmiş kadar kısa sürmesine sövmek istiyordum. Hep böyle zamanlarda zaman su gibi akar, yollar birkaç adımlık mesafelere düşerdi sanki. Bu, sinir bozucuydu.

Bu yaptığım cesaret mi yoksa aptallık mı, emin değildim fakat tek dileğim buradan çıkabilmek ve Yekta'ya yeniden kavuşabilmekti.

Böyle bir şeyi yaptığıma gerçekten inanamıyordum. Hayatım boyunca karşıma çıkan her sorundan kaçarak ya da susarak kurtulmuşken şimdi neden burada olduğumu bilmiyordum ve bunun cevabını verecek sağlıklı bir aklımın olduğunu da sanmıyordum artık.

Korkuyla titreyen vücuduma rağmen zor olsa da okulun bahçesine kendimi attığımda rahat bir nefes alarak yerden kalkmıştım. Kendimi yüksekten bırakmak zorunda kaldığım için biraz canım acıyor olabilirdi fakat bunu dert edecek bir zamanda olmadığım için acıyla yüzümü buruşturarak koşmaya başladım.

Hemen önünde durduğum salonun kapısına doğru titreyen bacaklarımla birkaç adım daha atarak yaklaştım. Elim kapının kulpuna uzanırken derin derin soluyarak kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum fakat pek başarılı olduğum söylenemezdi.

Dakikalardır kapının üzerinde oyalanan elim güçlükle de olsa havuzun kapısını iterek araladığında başımı uzatarak içeriyi kolaçan ettim. Tedirginlikle yanaklarımı dişlerken avcumun içini acıtacak kadar sert bir şekilde kapının kolunu sıktığımı çok sonradan fark ettim.

Kapıyı çok az araladığım için görüş alanım çok dardı.

Son kez derin bir nefesle gözlerimi yumarak kendimi cesaretlendirdikten sonra kapıyı tamamen açıp içeri girdim.

Ardımdan sert bir şekilde kapı kendiliğinden kapanınca çıkan gürültü iç çekerek irkilmeme neden oldu.

Havuz başında arkası dönük bekliyordu.

Korku dolu iç çekişim ve çarpan kapının sesiyle Yiğit'in dikkatini çekmeyi başarmıştım. Her ne kadar istemesem de...

Omzunun üstünden göz ucuyla kısa bir bakış attıktan sonra tekrardan önüne dönüp parmaklarının yarısına kadar ceplerine daldırarak durmaya devam etti.

Olduğum yerde dikilip kaldım dakikalarca. Ne yapacağımı bilmiyordum. Ne söyleyeceğimi de bilmiyordum.

İlk konuşan kim olmalıydı mesela?

Yanına gitmeli miydim?

Cevabını bildiğim halde mezuniyet günü beni öldürmeye çalışması hakkında konuşmalı mıydım?

Kafa karışıklığı ve korku eşliğinde Yiğit'e doğru tedirgin adımlarla yürümeye başladım.

Aramızda oluşan ölüm sessizliği soluğumu kesiyordu. Ona doğru attığım her adım; hayatımın kıyısında ilerlerken uçurumdan aşağı düşmemek için dikkatle attığım adımlar kadar kritikti.

"Geç kaldın," dedi hemen arkasında durduğumda. "Dört dakika geç kaldın."

Yavaşça arkasını döndüğünde bir adım geriye çıktım.

Okulda gördüğüm, yüzmekle ilgilenen ve kimseyle muhatap olmadan kendi işine bakan, sakin Yiğit yoktu karşımda.

Ağır hareket etmiş olmama rağmen kilometrelerce koşmuş gibi inip kalkıyordu göğsüm. Nefes alıp verişlerim düzensizdi ve avcısına yakalanmak üzere olan bir av gibi ortama korku yaydığım için Yiğit'in temkinli bakışları üzerimde dolaşıyordu.

"Korkuyor musun benden?" diye sordu merakla.

"Korkmuyorum," dedim başımı iki yana sallayarak.

"Güzel," dedi usulca. "Buraya konuşmaya geldim."

"Konuş o halde," dedim net bir tavırla.

Dişlerini sıkarak gözlerini benden kaçırdığında gerilmeye başladım. Öyle derin bir nefes aldı ki soluduğu havanın ciğerlerine ulaşmasını duyabilmiştim.

Beklemediğim anda birden bana döndüğünde ise nefesimi tuttum.

"Evet," diyerek sessizliği bozdu. "Seni öldürmek istedim, evet..."

İtirafı kanımı dondurmuştu adeta.

O an düşünebildiğim tek şey cebimdeki telefonun bir aksilik yaşamadan tüm bunları ses kaydına alıyor olmasıydı. Aksi halde buraya boşuna gelmiş olacaktım.

"Neden?" diye sordum sanki cevabını bilmiyormuş gibi. "Ben sana ne yaptım Yiğit?" diye sorarken titrediğimi anlamaması için dualar ediyordum. "Neden beni öldürmek istedin?"

Alaycı bir tavırla gülerek başını çevirdi.

"Benim derdim seninle değildi," derken hışımla bana döndü. "Ama sen de hayatımı mahvetmelerine izin verdin!"

"Kim?" diye sordum merakla. "Kim senin hayatını mahvetti?"

"Sen... Yekta... Bade..." Her birimizin ismini anarken nefretle dişlerini sıktı. "Hepiniz birlik olup geleceğimle oynadınız, hayatımı mahvettiniz!"

"Biz hiçbir şey yapmadık," diye çıkıştım hiç beklemeden. "Hiç

suçum yokken sen mezuniyet günümüzde beni zehirledin. Beni öldürmek istedin!"

"Hepinize bir ders vermek istedim çünkü," dedi gözü dönmüş gibi. "En çok da o şerefsize!"

"Biz sana ne yaptık?" diye sorarken sakin kalmaya gayret ettim.

"Bir de soruyor musun?" derken alaycı gülüşüne gözlerindeki kin ve nefretin gölgesi düşüyordu.

"Evet, soruyorum!" diye terslediğimde bunu yaptığıma pişman olsam da her şey için çok geç olduğu için üzerinde durmamaya çalıştım.

"Dinle o zaman," diye bağırdı. "Bade denen aşağılığın yanında olmamın tek sebebi gücüydü. Onun sayesinde hayallerime ulaşabilecektim ve onunla sevgili olarak anıldığım için popülerlerden biri olarak okulun tüm imkânlarından faydalanarak hayatımı kurtaracaktım."

"Biz sana hiçbir şey yapmadık."

"Dinle!" diye bağırarak sözümü kesti. "Bana çok şey yaptınız siz." Gözleri ateş saçıyordu adeta. "Okulun mezuniyette vereceği burs için tüm yarışmalarda birinci olarak derecemi bozmamam gerekiyordu. Sen ve sevgilin son yarışmada beni mahvettiniz. Üst üste iki kere Atakan denen çocuk diğer yarışlarda birinci olarak beni hepten geri plana attı ama buna Yekta sebep oldu. O yarışmada dengeleri bozarak dikkatimi dağıttığı için diğer yarışlara odaklanamadım."

"Çok saçma," diyerek araya girdiğimde öfkesi daha da büyüdü.

"Saçma öyle mi?" diye bağırdığında irkildim. "Saçma... Yenildiğim gün Bade tüm okula rezil olduğunu öne sürerek benden ayrıldı. Sırf geleceğim için yıllardır o iğrenç kızın süs köpeği oldum ben!" Hayal kırıklığı peyda oldu yüzünde. "Ve o ilk hatamda benden kurtulmaya kalktı."

"Benim ölümümle Bade'yi mutlu ederek ilişkiye devam etmeye

ikna olmasını istedin." Daha fazla içimde tutamayarak bildiğimi belli ettiğimde afalladı.

"Hayır," dedi vakit kaybetmeden. "Plan o değildi. Seni ortadan kaldırarak önce senden intikamımı alacaktım. Sonra tüm suçun Bade'nin üzerine kalmasını sağlayarak Bade'den ve seni kaybetmenin acısıyla hayat boyu acı çektirerek Yekta'dan intikamımı almış olacaktım."

"Ölmemi kimse umursamazdı," diyerek yalan söyledim. "Zehirlendiğimi bile çok sonra fark ettiler. Ben kimsenin umurunda değilim, yanlış ata oynadın."

"Ölümün benim de umurumda olmazdı. Bu yüzden seni seçtim." Söyledikleri öyle bir canımı yakmıştı ki gözlerim dolu dolu baktım.

"Planın neden bu yönde ilerlemedi o zaman?" diye sorarak anlatmaya devam etmesini sağladım.

"Alerjini uzun zaman önce öğrenmiştim. Daha sonra dosyandan ne derece ölümcül olduğunu öğrendim. Senin içeceğine susam koydurduktan sonra Bade'den kurtulmamın hiçbir işe yaramayacağını düşünerek plandan vazgeçtim çünkü daha temiz bir yol aklıma gelmişti." Geçmişi hatırlamaya çalışır gibi susup düşüncelere daldığında endişeli bir şekilde yüzünü inceledim. "Bade'yle ilişkime devam ederek onu kullanmaya devam etmem en mantıklısıydı. Yekta ve senin için planım olduğu gibi devam etti zaten."

"Gördüğün gibi..." dedim kollarımı iki yana açarak. "Ölmedim."

"Fazla emin olma," der demez yüzünde insanın kanını donduracak kadar tekinsiz bir gülüş belirdiğinde bir adım geriye çıktım hemen.

Tüm salonda yankılanacak bir kahkaha attığında daha da korkmaya başladım.

"Korkma, korkma... Seni öldürecek değilim."

"Korkmuyorum," diyerek cesur görünmeye çabaladım.

"Gözlerin öyle demiyor ama?" dediğinde iğneleyici bir tavır takındı.

"Gözlerim çok fazla şey söylüyor olsa gerek," derken kollarımı göğsümün altında birleştirdim. "Mesela senin bir zavallı olduğunu... İstediği şeylere ulaşmak için varlıklı bir insana muhtaç olacak kadar aciz olduğunu... En az benim kadar hiç kimsenin umurunda olmayacak kadar silik biri olduğunu... Bade, sana biçtiği hayatı elinden aldığında sürdürebileceğin bir hayatın olamayacak kadar boş olduğunu söylüyorlardır mesela..."

Söylediklerimin şaşkınlığı zihnimi kuşatırken bu kelimeleri sarf ettiğime inanmakta güçlük çekiyordum.

Sadece güldü.

Söylediklerime karşı sert bir tepki vermesini beklerken gülmekten başka hiçbir şey yapmadan öylece yüzüme bakmaya devam etti.

"Haklısın," dedi biraz sonra. "Aciz bir insanım." Omuz silkti. "Korkağım." Çaresiz kalmış gibi başını iki yana sallarken bir anda öksürünce irkildim.

Birkaç kez öksürerek boğazını temizledikten sonra gözleri yeniden benimle buluştu.

"Hatırlıyor musun?" diye sordu biraz sonra. "Tam burada duruyorduk. Bade yine sana zorbalık yapmıştı. Üniforman kırmızı boya olmuştu ve sen de üzerini değiştirmek için soyunma odalarına doğru koştururken burada karşılaşmıştık."

"Hatırlıyorum," diye mırıldandım.

"O gün bana yarışmalara katılacak mısın diye sorduğunda *her sene birinci olmaktan sıkılsam da burs için katılacağım*, demiştim ve aramızda bursla ilgili tatlı bir atışma yaşanmıştı." Hatırlayıp hatırlamadığımı merak eder gibi inceledi yüzümü kısa bir süre.

"*Burs benim*, diye iddialaşmıştım seninle hatta," diyerek hatırladığımı belli ettim. "Ama söylediğin gibi benim için sadece küçük,

tatlı bir atışmaydı. Bunun senin için hastalık boyutunda önemli olduğunu bilseydim emin ol bursu kendi ellerimle verirdim sana."

"O gün açıkça sana söylemiştim aslında, sen anlamadın."

"Ne söylemiştin?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"*Herkesin istediği şeyler vardır illaki*, demiştim. *Onlara ulaşmak için ne gerekiyorsa onu yapmalı. Yoksa başarı çok uzakta kalır*... Hatırlıyorsun değil mi? Senden saklamadım hiç, açıkça söyledim ne istediğimi."

"Hatırlıyorum gayet," diyerek karşı çıktım söylediğine. "Hatta sana, *bunu kısa yoldan yapmaya çalışıyorsun*, diye karşılık vermiştim. Madem her şeyi hatırlıyorsun, bunu da unutmamış olmalısın," dedim kaşlarımı hayretle kaldırarak.

"Hatırlıyorum," diyerek başını salladı. "Ve sen anladığın halde o aptal sevgilini ayağıma doladın."

Yeniden öksürdü birkaç kez.

Bu sefer daha şiddetliydi.

"Tedavi olmaya ihtiyacın var," dedim doğrudan. "Dünyada her şey senin için yaşanmıyor. İnsanlar yarışa katılmak isteyebilir, senden daha başarılı olup burs kazanabilir ya da ilişkilerini bitirebilir. Her canın yandığında intikam yeminleri edemezsin ya da birilerini öldürmek isteyemezsin. Bu hastalıklı bir düşünce Yiğit."

Beni öldürmek istediği için ondan nefret etmeliydim belki de ama etmiyordum artık. Aksine ona acıyor ve ciddi anlamda destek almasını istiyordum. Tabii beni dinlerse...

"Özür dilerim," dedi birden ve ağlamaya başladığında telaşa kapıldım. Tam olarak ne olduğunu ve bu ani değişimin sebebini bilmiyordum çünkü.

Biraz önce beni öldürmek istediğini söyleyen kişiyle, şu an karşımda ağlayarak özür dileyen kişi aynı mıydı?

"Ben..." Yeniden öksürmeye başladığı için susmak zorunda kaldı.

Her seferinde daha da şiddetleniyordu. Bu sefer ki öksürükleri krize dönüşmüştü ve aralıksız öksürmeye devam etti.

"Sen iyi misin?" diye sordum merakla.

"İyiyim," diye yanıtladı biraz sakinleşmeye başlayınca fakat yüzü bembeyaz olmuştu.

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından "Beni buraya neden çağırdın?" diye sordum.

Hiçbir şey söylemeden küçük bir öksürükle arkasını dönüp yürümeye başladı.

Havuzun hemen kenarında arkası dönük duruyordu ve soruma cevap vermek gibi bir niyetinin olduğunu sanmıyordum.

"Küçükken annemin zoruyla yüzme eğitimi almaya başladım," diyerek sessizliği bozdu. "Yüzmek benim için her şeydi. Hayatım bunun üzerine kuruldu. Ailemin takdiri, desteği... İnsanların yanımda olması, benimle olmak istemesi... Her şey iyi bir yüzücü olduğum içindi."

Arkası dönük bir şekilde konuşurken yine öksürük kriziyle susmak zorunda kaldı.

"Ve ben..." Tekrardan öksürmeye başladı.

İlk geldiğimde hiçbir şeyi yokken bir anda gelen bu krizler çok garipti ve bu yüzden doğru düzgün söylediklerine odaklanamıyordum bile.

"Ben..." Bir an öksürmekten öyle çok öne eğildi ki dengesini kaybedip havuza düşeceğini sanarak panikledim. Müdahale etmek için öne doğru bir adım attıktan hemen sonra Yiğit'in iyi bir yüzücü olduğunu hatırlayınca geri çekildim.

"Ben her şeyimi kaybettim Peri," dedi titreyen sesiyle.

Ağlıyordu.

Hırsları uğruna düştüğü hal o kadar üzücüydü ki onunla birlikte ağlamak, yanında olduğumu söylemek istiyordum ama yapamazdım. Beni öldürmek isteyen birine merhamet edersem bir gün

bunun bedelini ağır bir şekilde ödeyebilirdim. Çünkü bir kez yapan insan tekrardan denemekten çekinmezdi.

"Ve her şeyini kaybeden insan kazanmak için her şeyi yapar." Omzunun üstünden kısa bir bakış attı. "Ben kazanmak istedim ama yeniden kaybettim."

Arkası dönük olsa da bir anlık omuzlarının hareketlenmesiyle güldüğünü anladım fakat bu keyiften uzak, içten olmayan bir gülüştü.

"Artık herkes, her şeyi öğrendiğine göre beni götürmek için gelmeleri yakındır."

"Cezanı çekmelisin," dediğimde aynı gülüşü tekrarladı.

"Suyun içine girdiğinde yaşadığını hisseden birini parmaklıklar ardında yaşamaya mahkûm etmekten bahsediyorsun," dedi alay eder gibi.

"Bu senin tercihindi," dedim omuz silkerek. "İnsan kendi kaderini kendi yazar."

"Ben kendi hikâyemi çoktan yazdım..."

Söyleyeceklerini tamamlayamadan garip bir hırıltıyla boğazını tuttuğunda küçük bir çığlık koptu dudaklarımdan.

"Yiğit?" diye seslendim çekingen bir tavırla.

Kusmak ister gibi havuza doğru eğilmiş öylece duruyordu. Geçen süre boyunca ellerini boynundan çekmediği için korkmaya başlamıştım.

"Yiğit?"

Cevap gelmedi.

Hırıltılı nefes alıp vermeleri gittikçe artıyor ve boğazından çıkan sesler her daha çok endişeye kapılmama neden oluyordu.

"Yiğit?" dedim bir adım daha yaklaşarak.

Bir anda doğrulduğunda geriye sıçradım. Endişeli bakışlarım hareketlerini inceliyor ve neler olduğuna dair bir anlam kazanmaya çalışıyordu.

Nefes alamıyormuş gibi inlemeye başladığında koşarak yanına gittim.

Birkaç adımla yanına ulaştığımda sersemlemiş gibi ayakta durmakta güçlük çektiğini görünce destek olmak için omzuna dokundum. Tam o an hiç beklemediğim bir şey oldu ve Yiğit aniden havuza düştü.

Çığlık atarak geriye kaçtığımda beklemediğim bu durum karşısında şaşkınlıktan donup kalmıştım.

Yüz üstü öylece suyun üstünde yatıyordu.

Başını çıkarıp hareket etmesini, yüzmesini ya da saçma bir oyun oynadığını söylemesine ihtiyacım vardı fakat hareketsizce yatıyordu.

"Yiğit?" diye bağırdım korkuyla. "Yiğit?"

Hareket etmiyordu.

Havuz kenarına yaklaşarak dizlerimin üzerine çöktüm ve Yiğit'e uzanmaya çalıştım. Bir şekilde onu yakalayabilirsem sudan çıkarmayı başarabilirdim belki.

Başaramadım.

"Yiğit?" dedim titreyen sesimle. "Eğer yeni bir oyun oynuyorsan..." Hiçbir şekilde tepki vermiyordu.

Oyun olmadığı kesindi çünkü biraz daha suyun altında kalırsa nefessizlikten ölecekti.

Belki de çoktan ölmüştü.

Peki neden?

Kendini zehirlemişti.

Beni buraya çağırması, tehditkâr tavırlar sergileyerek her şeyi itiraf etmesi, pişman olduğunu söyleyip özür dilemesi ve şimdi de bu durum... Her şey çok garip ve kâbus gibiydi.

Bir anda zihnime düşen ihtimal tüm düşünceleri bir kenara savurmuş ve kafamın içinde şimşek gibi çakmıştı.

Yiğit beni buraya çağırdı çünkü bu bir vedaydı.

Af dilemeye, kendini açıklamaya ve yine bir şeylerin ardına sığınmaya ihtiyacı vardı. Tüm yaşananlar yüzünden başkalarını suçlayarak vicdanını hafifletmek istediği için beni buraya çağırmış ve sonrasında intihar etmişti.

Biraz önce... Biraz önce bir ölünün intihar mektubunu bizzat kendisinden dinlemiştim resmen.

Beynim uyuşuyordu.

Parmak uçlarımdan tüm vücuduma yayılan soğukluk bedenimi ele geçirmiş gibi hareketsizce kalakalmıştım.

Gözümün önünde Yiğit'in cansız bedeninin usul usul suyun üstünde süzülüşüne şahit oluyordum.

Yiğit ölmüştü.

Beni öldürmek isteyen kişi artık yoktu. İntikam için hiçbir şey yapmama gerek kalmamıştı çünkü o... Ölmüştü!

"Ya suç benim üzerime kalırsa?" Aklıma gelen yeni ihtimali dehşete kapılmış bir şekilde dile getirdiğim an aceleyle ayağa kalktım.

Adım adım geriye çıkarak havuz başından uzaklaşırken kapının açıldığını duydum.

Telaşlı ayak sesleri kulaklarıma ulaştığında nefesimi tuttum çünkü felaketler yine peş peşe üzerime yağıyordu.

Panikleyerek kenara çekildikten sonra bakışlarım kapıya doğru döndü.

İçeriye giren kişinin yüzü gölgelerin arasından geçip ışığa ulaştığında ancak kim olduğunu çıkarabildim.

Levent Güneş üzerime doğru geliyordu.

"Nerede o?" diye sordu gür sesiyle. "Yiğit nerede?"

Cevap veremedim.

"Ailesi beni aradı. Odasında garip şişeler, ilaçlar bulmuş. Saçma bir şey yapmasından endişeleniyorlar. Yiğit nerede kızım?"

Sorduğu, söylediği hiçbir şey umurumda değildi fakat son söy-

lediği kelime beynimden vurulmuşum gibi bir acıyla tüm vücudumun yanmasına neden oldu. *Kızım...*

Bilinçli ya da bilinçsiz bana karşı bu kelimeyi sarf ettiği için mideme yumruk yemiş gibi hissediyordum.

"Bana kızım deme!" diye bağırdım bir anda kendimi kaybederek.

"Ne?" diye sordu etrafına bakınmayı bırakarak.

"Oyun oynamayı kes artık Levent Güneş," derken öfkeyle dişlerimi sıktım farkında olmadan. "Her şeyi biliyorum," derken kalbimi kuşatan intikam ateşiyle güldüm. "Tüm pisliğin ortaya saçılacak."

"Ne saçmalıyorsun sen?" diyerek rol yapmaya devam etti. "İşine bak kızım, yürü çık buradan. Arkadaşlarının yanına dön."

"Bana bir daha kızım dersen..."

Öyle bir çattı ki kaşlarını korkuyla sustum ve kelimelerin tamamı boğazımda düğümlendi.

Üzerime doğru yürümeye başladığında birkaç adım geriye kaçtım.

"Küçük bir kız çocuğu karşıma geçmiş benimle nasıl konuşuyor böyle?" dedi alaycı bir şekilde. "Hiç utanmadan... Büyüklerine karşı nasıl davranması gerektiğini bilmeden... Annen baban sana böyle mi terbiye verdi çocuk?"

"İşin bitti Levent Güneş," dedim aynı alaycı tavırla. "Sadece birkaç dakika sonra senin için her şey çok başka olacak."

Söylediklerimin etkisiyle yüzüne yayılan korkuyu salonun yetersiz ışıklarına rağmen görebiliyordum.

"Açık konuş," dedi öfkeyle.

"Babamı sen öldürdün!" dediğimde üzerime doğru yürümeyi bırakıp olduğu yerde durdu. "İnsanları zehirledin. Bu okulu pis işlerine alet ettin. Nasılsa kimse şüphelenmez diye tüm işlerini burada yürüttün." Büyükçe yutkundum. "Birçok sahte evrakla haksız kazançlar elde edip insanların işlerini mahvettin."

Bade sayesinde öğrendiğim tüm bilgileri ortaya döküyordum.

"Yalan," dedi net bir tavırla. "Nereden uyduruyorsun bunları çocuk?"

"Göreceğiz bakalım yalan mı, gerçek mi?" Gülmeme engel olamadım çünkü yüzündeki korku öyle büyük bir hale büründüğü için şimdiden zafer kazandığımı hissedebiliyordum.

"Kim söyledi sana bunları?" diye sordu bir adım daha yaklaşarak.

Aramızda çok az bir mesafe vardı ve gölgesinin üzerimde olması bile korkudan titrememe sebep oluyordu. Birçok insanın hayatını mahveden kişiye karşı bu kadar cesur olmanın bedelini ödemekten korkuyordum.

Biraz önce öfkeme yenik düşerek peş peşe sıraladığım itiraflardan pişman olsam da her şey için çok geç olduğunu biliyordum.

"Kim söyledi dedim?" Öyle bir bağırdı ki sıkıca gözlerimi yumarken olduğum yerde sıçradım.

"Levent Bey!" Kapıda dikilen iki adamdan birinin seslenmesiyle dikkatini üzerimden çekip arkasına döndü. O âna kadar nefesimi tuttuğumu yeni fark ediyordum.

Adamının havuzu işaret etmesiyle bakışları havuza dönen Levent Güneş sakince havuza doğru yaklaştı. Sahiden havuzda genç bir çocuğun cesedini görmesine rağmen verdiği tepki bu muydu?

Levent Güneş gerçek bir katildi. Soğukkanlı bir katil...

"Sen ne yaptın?" derken hışımla havuz kenarından yanıma geldiğinde geriye kaçmaya çalıştım fakat bileğimi öyle sert bir şekilde yakalamıştı ki kaçmama imkân yoktu.

"Ben... Ben yapmadım!" diyerek karşı koymaya çalışsam da yüzündeki ifade kanımı dondurmuştu.

"Seni küçük yalancı!" dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Katil!"

Tüm vücudumun titremesinden konuşamıyordum bile.

"Hayır," dedim kekeleyerek. "O kendini zehirledi, ben hiçbir

şey yapmadım. Bırak!" Kolumu silkerek kurtarmaya çalıştım fakat parmakları etime gömülecek kadar fazla kenetlenmişti bileğime.

"Boşa debelenme!"

Korktuğum başıma gelmişti.

Suç üzerime kaldığı için ağlamaya başladım. Hayatını küçük bir fanusun içinde geçiren bir kız için tüm bunlar öyle fazlaydı ki... Taşımayı bırak, nefes bile alamayacağım kadar boğuluyordum şimdi.

Bir anda koridorların ardında yükselerek kulağıma ulaşan uğultu Levent Güneş'in de dikkatini çekmeyi başardı.

Bade ve Yekta harekete geçmişti.

Görüntüler ekranlara verilmiş olmalı ki insanların hayretler içindeki tepkileri tüm okulu sarıp sarmalıyordu. Bir virüs gibi hızla yayılıyor ve Güneş Koleji'ndeki tüm insanlara ulaşıyordu.

Bileğimi tutan eli yavaşça gevşedi çünkü uğultunun arasından kendiyle ilgili net sesleri duymak ve anlamakla meşguldü.

"İşte başladı," dediğimde sinirlerim öyle bozulmuştu ki gülmeye başladım ve buna engel olamıyordum. "Sonun geldi Levent Güneş..." Boğazım ağrımaya başlamıştı. "Yakın arkadaşına... Babama yaptıklarının bedelini ödeyeceksin," dedim hızla alıp verdiğim nefeslerin arasından. "Masum insanlara verdiğin zararların bedelini ödeyeceksin..." Kurduğum her cümlede sesim biraz daha yükseliyordu.

Levent Güneş panikle etrafına bakınırken keyfim iyice yerine geliyordu.

"Tüm yaptıklarının bedelini ödeyeceksin!" Son cümleyi sarf ederken boğazım parçalanıyormuş gibi bağırdım.

"Kes sesini!" Hışımla arkasını dönmesiyle yüzüme bir tokat indi.

Attığı tokatla birlikte yana savrulduktan sonra elimi yüzüme götürüp öylece kalakaldım. Dudağımın kenarında hissettiğim kanın sıcaklığıyla donmuştum adeta.

"Seni velet!"

Bir uğultu gibi kulağımı tırmalayan sesinin ardından saçlarımı kavrayan parmakları başımı kaldırıp kendinden tarafa çevirdiğinde dengemi kaybettim. Düşecek gibi olduğumda ise saçlarımı daha sert kavrayarak ayakta durmamı sağlayınca acı dolu bir inilti döküldü.

"Kim yaptı söyle?" Boşta olan eli yüzümü tuttuğunda yanaklarımı sıkan parmakları sanki dişlerimi kıracak kadar güçlü bir şekilde baskı uyguluyordu. "Konuş yoksa burada öldürürüm seni!" Cevapsız kaldığım için biraz sonra saçlarımı geriye çekerek daha da yaktı canımı. "Konuş dedim, konuş!" Sinirden titriyordu. "Babanın yanına mı gitmek istiyorsun velet?"

"Peri!" Yekta'nın sesi koridorlardan uzakta, derinlerde yankılandığında bir umut doğdu içimde.

"Beni arıyorlar," dedim titreyen sesimle.

"Demek seni arıyorlar..."

Tamamen teslim olmuşken Yekta'nın sesi biraz daha direnmem gerektiğini hatırlattı. O an aklıma gelen şeyle birlikte elimi cebime atıp telefonumu çıkardım. Hızlı olursam Yekta'yı arayabilir ve nerede olduğumu söyleyebilirdim.

Levent Güneş'in kapıdan tarafa baktığı saniyeler içinde Yekta'yı aramaya çalıştım fakat titreyen ellerim telefonu tutmayı bile beceremediği için telefon ellerimin arasından kayıp düştü.

Gürültüyle yere çarpan telefonun sesiyle Levent Güneş yeniden bana döndüğünde yüzümü tutan elini çekti. Bir an bırakacağını sansam da hiç ummadığım anda hışımla havaya kalkan eli kırbaç gibi yüzüme indiğinde tüm kanım yüzümde toplandı sanki.

Telefonumun hemen yanına düştüğüm için vakit kaybetmeden uzanıp elime aldım. Ellerimin titremesine rağmen güçlükle rehbere girdim.

Ardımda bıraktığım dakikaların başıma getireceklerinden habersizce telefonumla uğraşırken biraz sonra başıma aldığım darbeyle afalladım.

Önce telefon düştü elimden.

Hemen ardından gözlerimin karardığını hissettim. Ve zihnimin bulandığını...

Elimi acıyla sızlayan saçlarımın arasından boynuma doğru götürürken görüşümün hepten karardığını hissettim. Enseme aldığım darbe yüzünden ayakta duramayacak kadar güç kaybetmiştim.

Vücudumdaki tüm kan çekiliyordu sanki.

Dizlerimin üstüne yalnızca birkaç saniye direnebildim.

Hemen sonra elimle destek almak için yerden tutunmaya çalışarak sol elimi yan tarafıma doğru götürdüm. İstediğimin aksine elim boşluğa düşünce anbean uyuşan bedenimi taşıyamadım ve yere yığıldım.

"Çabuk gidip bakın, neler oluyor?"

Duyduğum öfkeli sesle birlikte göz kapaklarıma direnerek bakışlarımı yukarı kaldırdım. Son gördüğüm yüz bir katile aitti. Levent Güneş'e...

Arkadan başıma sert bir cisimle vuracak kadar gözü dönmüş bir katilin ayaklarının dibine yığılmıştım.

"Birazdan gelmiş olurlar."

Başıma aldığım darbe gittikçe yayılıyor ve vücudumu etkisiz hale getiriyordu. Öyle şiddetli bir darbe almıştım ki bedenimin herhangi bir yerini kontrol edemiyor, göz kapaklarıma bile karşı koymakta zorluk çekiyordum artık.

"Yiğit'le birlikte bunun da işini bitirip kaybolun. Buraları temizleyin."

Son duyduklarımla birlikte usul usul yumdum gözlerimi. Yaşlar süzülmeye başlarken hayatım hakkında karar veren kişi başucumda ve ben, onlara karşı koyamayacak kadar aciz durumdaydım.

Sona geliyordum belki de. Babamın intikamını almak için girdiğim bu yol benim de sonum olacaktı.

Babama kavuşacağım için seviniyordum.

Buz kesen tenimi kavrayan eli hissettiğimde her şey için çok geçti. Vücudumun sarsıldığını ve zeminden ayrıldığımı hissederken bilincim yavaş yavaş kapanıyordu.

Hayatım yabancıların elinde kayıp giderken zihnimde dönüp duran tek şey Yekta'yı bir daha göremeyecek oluşumdu. Hayata beni bağlayan tek kişiye, âşık olduğum adama bir veda bile edemeyecektim.

"Bekle," dediğini duydum Levent Güneş'in. ***"Her şey ortaya döküldüyse dikkatleri dağıtmamız lazım."***

"Ne yapalım Levent Bey?" Yabancı bir sesti bu konuşan. Muhtemelen adamlarından bir tanesiydi fakat sesi yakından geldiği için beni kucağına alan kişiydi bu.

"Yakın," dedi hiç düşünmeden. ***"Burayı yakın hemen. Alevlerin hızla büyümesini sağlayın."***

"Peki cesetler?"

Benden bir ceset olarak bahsetmişlerdi.

Azrail'in kucağındaydım demek.

Ölümün sıcak nefesi ensemdeydi.

"Yaramazlık yaparken iki öğrenci yangında hayatlarını kaybettiler." Saniyeler içinde ölümümüze bir senaryo yazmıştı Levent Güneş.

"Pekâlâ."

Son duyduğum konuşmanın ardından kısa süre sonra zeminle yeniden buluştu bedenim. Adam beni bırakmış olmalıydı.

Uzaklaşan ayak sesleri duyuyordum.

Ve anlam veremediğim ufak sesler...

Yangın başlamış mıydı?

Yabancıların ellerinden yükselen ateş hayatımı çepeçevre sarıp küle döndürürken çığlıklar yükseldi yeniden.

Karanlığın kucağına bıraktım kendimi.

Alevlerden kaçan insanların korku dolu çığlıkları sardı dört bir yanı.

Anılar, kelimeler, yalanlar ve hayatıma dahil olmuş tüm yabancılar... Hepsi terk etti zihnimi. Tamamen solan bilincimden geriye yalnızca babamın yüzü kaldı.

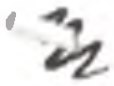
Tüm bu felaketlerin sonunda kaybetmemin en güzel yanı... Babamla yeniden buluşacak olmamdı.

Sanırım bu, hayatımın son ve en güzel kaybedişiydi.

33

Yıllar Sonra

Zamanı kovalamaktan vazgeçip
kendi hayatınızı yaşamaya başladığınızda
güçlü olan siz olursunuz ve zaman size hizmet etmeye başlar.

6 YIL SONRA...

Nasıl da geçip gitmişti yıllar birer birer. Geçmişte kurduğum hiçbir hayali gerçekleştiremeden geçen yıllar ve her şeye rağmen her anını iyi ki diyerek geçirdiğim güzel yıllarım...

Bir tek hayalim vardı aslında.

Yekta...

Yıllar geçip gitmişti fakat zamanın benden alıp götüremediği tek şey oydu.

Yekta Yalçın...

Hâlâ aşkla bakan gözleri üzerimdeydi.

Sıcacık teniyle bedenimi saran elleri ellerimi tutuyordu.

Her seferinde yeniden hayat veren dudaklarını dilediğim an öpeceğim kadar yakınımdaydı. Ve o güzel dudaklarından dökülüyordu büyüleyici sözler...

Peri kızım, diyordu hâlâ bana.

Masal perisi, diyordu bazen.

Yıllar aşkımıza hizmet etmişti yalnızca. Ardımızda bıraktığımız her dakika, her gün bizi birbirimize daha çok bağlamış, biz olmamızı sağlamıştı.

Ailesinin kanatları altında yaşayan küçük kızın hayalleri çok başkaydı. Okulu birincilikle bitirmek, köklü bir üniversitede babası gibi avukat ya da annesi gibi mimar olmak ve kariyeri olan bir iş kadınına dönüşmek...

Ailemin benden istediği ve bana biçtiği hayattı bu. Benim isteklerim bunların çok daha ötesinde ve çok daha kolayıydı.

Hayatımın iplerini elime alıp, tüm felaketleri ardımda bırakıp kendi kararlarımı vermeye başladıktan sonra yaşadığımı hissetmiştim aslında.

Levent Güneş belki de ömrünün sonuna kadar dışarıya adım atamayacak kadar büyük cezaya çarptırılmıştı. Babamın katili böylelikle hak ettiği cezayı almıştı.

Beni öldürmek, Yekta'ya ve Bade'ye zarar vermek isteyen Yiğit kendini zehirleyerek intihar etmiş ve o gece hayatını kaybetmişti. Her ne kadar istemediğim bir son olsa da hayatıma gölge düşüren kötü kalpli bir yabancıdan da böylelikle kurtulmuştum.

Aynı gece yangın çıkararak dikkat dağıtmayı hedeflemiş ve beni öldürmek istemişti Levent Güneş fakat daha alevler yükselmeden Yekta bulmuştu beni. Âşık olduğum adama hayatımı borçluydum. Hâlâ nefes alıyorsam bu, Yekta Yalçın sayesindeydi.

Mezuniyetimde yaşananlar konusunda defalarca kez ondan şüphe ettiğimi hatırlıyordum. Onun bir yalancı olduğunu, bana zarar vermek için hayatıma giren bir yabancı olduğunu düşünerek çoğu kez ondan kaçmam gerektiğini düşündüğüm günleri buruk bir tebessümle yad ediyordum artık.

Yekta Yalçın benim evimdi ve ben en çok evimdeyken mutlu ve güvende hissediyordum.

Yıllar önce Yekta'ya en büyük hayalimi söylemiştim ve bunu söylerken imkânsız olduğunu belirtmeyi ihmal etmemiştim.

Son iki yıldır tam da o hayalin içinde yaşıyordum çünkü hiçbir şeyin imkânsız olmadığını, keyfin ve kâhyası istiyorsa her şeyin gerçek olabileceğini söyleyen bir adama âşıktım. Ve onun ellerinden

tutuyorken tüm dünyayı karşıma alacak kadar güçlüydüm. Ve de tüm hayallerimi gerçekleştirebilecek kadar...

"Güzelim."

Yekta'nın seslenmesiyle irkilerek geçmişin tozlu sayfalarından kopup gerçek dünyaya döndüm. Oturduğum yerde doğrulurken elimi çenemin altından çekip arkama döndüm ve bakışlarımı Yekta'ya çevirdim.

"Ne yapıyor benim çilekli kekim burada?" Hemen karşımdaki masaya oturmuştu.

Cevap vermek yerine güzel yüzünü incelemekle harcadım birkaç dakikayı. Zaman Yekta'ya hiç el sürememişti. Her gördüğümde tekrar tekrar âşık olduğum güzel yüzüne bakmak sahip olduğum en güzel hobimdi.

Ona âşık olduğum günü hatırlatır gibi bakıyordu gözleri. Yani her günü... Biçimli dudakları ise ilk günkü heyecanla öpme isteğimi körüklüyordu.

"Hiç," diyerek gülümsedim. "Dalmışım öyle."

"Bir sorun mu var?" diye sorduğunda meraklı bakışları yüzümü incelemeye koyuldu.

"Hayır, hayır..." dedim hızlıca başımı iki yana sallayarak. "Sadece lise yıllarımıza daldım. Mezuniyette yaşananlar, sonrası... Bugünlere gelebilmek için verdiğimiz çaba, yaptığımız fedâkarlıklar... Ne bileyim daldım gittim işte öyle."

Masanın üzerinde duran elimi tutarken gözlerini gözlerimden ayırmadı.

"Bırak o günleri sevgilim," dedi sakince. "Her şey bitti, gitti. Sen varsın, ben varım. Kardeşin, burası... Hayatımızda her şey yolunda. Bundan sonraki güzel günlerimize odaklan sadece."

Muhtemelen yüz ifademden eski günleri hatırladığım için ne kadar huzursuz olduğumu anlamıştı ve daha günün ilk saatlerinde keyfimin daha fazla kaçmasına engel olmak istiyordu.

"En garip olanı da ne biliyor musun?" dedim gülümserken.

"Yıllar önce iki imkânsız hayale sahiptim. Bu hikâyeyi defalarca dinledin ama ben hâlâ aşamıyorum bu durumu. Her aklıma geldiğinde çok duygulanıyorum."

Hayallerimden biri Yekta Yalçın'dı.

Diğeri ise bir kitap kafe... Gün Işığı gibi tatlı, güzel bir kafeye bağlı olacak dev bir kitabevimin olması en büyük hayallerimdendi.

"Çünkü harika bir hayal kurdun ve bunu el birliğiyle gerçeğe dönüştürdük. Sen ve güzel kalbin sayesinde bugün buradayız Peri Kızı," dediğinde gülüşü ışıldadı. "Elinde görünmeyen sihirli bir asa olmalı. Ben dahil bu kadar insana iyi gelmenin başka açıklaması olamaz."

İnsanların değişebileceğine, iyilikle her kötülüğün üstesinden gelebileceğime olan inancımla yapıyordum bunu. Elimdeki sihirli asa, iyilikti yalnızca.

Yekta'nın hayatıma dahil olduğu yılı saymazsak öncesinde zorbalığa uğradığım her an kitaplara sığınırdım. Hiç kimse benimle arkadaşlık etmezken kitaplar benim en güzel arkadaşlarımdı. Onlarla güler, onlarla ağlar, bazen onlarla gecelere kadar otururken kimi zaman onlarla sabahlardım.

Kitaplar bana yalan söylemezdi.

Kitaplar bana zarar vermezdi.

Kitaplar hayatıma ışık tutardı hep. Kötü kalplerin el uzattığı hayatımda sığınabileceğim en güvenli limanlardı onlar.

Bana iyi gelen bir başkasına da iyi gelmeli diye düşünerek kitaplar üzerine kurdum bu hayali. Çünkü dışarıda benim gibi zorbalığa uğrayan binlerce çocuk olduğuna emindim.

Kimisi doğduğu bedenin kusurları yüzünden zorbalığa uğrarken kimisi kiloları yüzünden dışlanıyordu. Kimisi karakteri yüzünden, kimisi bulunduğu ortama ayak uyduramayacak kadar çekingen olduğu için... Sadece sevdiği için, sivilcesi olduğu için, ses tonu için, okuduğu kitaplar için, kimi seveceğini kendisi seçemediği için, ailesinin maddi durumu için...

Kısacası her zaman dışarıda zorba insanlar vardı ve kimseye zararı olmadan dilediği gibi yaşamaktan başka hiçbir şey istemeyen masum insanların hayatlarına kirli ellerini uzatmaktan keyif alıyorlardı.

Bu yüzden burası benim gibi insanların kötü kalpli yabancılardan kaçabilecekleri bir liman olsun istemiştim. Hayal ettiğim tek şey hem bana hem insanlara umut olacak, farklı olduğu için toplum tarafından kabul edilmeyip zorbalığa uğrayan insanları bir çatı altında toplamak istemiştim kendimce.

Zorbalığa uğradığım günlerde hep kaçmak istemiştim fakat kaçacak bir yerim olmamıştı hiç. Hayalim bir kitap kafeden de büyüktü bu yüzden. En büyük hayalim dünyayı değiştirmekti ve buna önce, zorba insanların sesini bastırıp dışlanan insanlara ses olmakla başlamalıydım.

Altı yıl önce Levent Güneş'in kirli işleri ortaya döküldüğünde Güneş Koleji'nin eğitim hayatına son vermişlerdi. Sonrasında borçlarına karşılık özel mülk olduğu için okul arazisi satılığa çıkarılmıştı.

Tam da o gün Bade, tıpkı Yekta gibi hayallerime ortak olmak isteyip açık artırmaya katılarak buranın bir kısmını satın almıştı. Hayallerime giden yolda Yekta her zaman en büyük destekçim olsa da Bade gerçekleşmesi için büyük bir adım atmama yardım etmişti.

Peri Tozu'nun Kirli Defteri

Defterimin ismini vermiştim kitap kafeye. Tek dostumun ismini...

Hayatımın tüm zorbalıklarını yaşadığım, yıllar geçse de kafamın içinden söküp atamadığım kâbus gibi günler geçirdiğim Güneş Koleji'ni yıkıp yerine hayallerimi dikmiştim ve bunun için Bade'ye ne kadar minnettar olsam az kalırdı.

Bu yaptığımız eski Güneş Koleji öğrencileri sayesinde dilden dile dolaştığı için binlerce çeşit kitaba ev sahipliği yapacak kadar

büyük kitabevimizin ve Gün Işığı gibi harika lezzetlerin sunulduğu kafemizin namı kısa sürede süratle yayılmayı başarmıştı.

Her gün benim gibi insanlara hizmet etmek paha biçilemez bir histi.

Güneş Koleji ve öğrencileri yıllarca bana kötülük yaptığını sandı fakat bilmedikleri şey şuydu.

Onlar canımı yaktıkça ben güçlendim.

Onlar zarar verdikçe ben kazandım.

Onlar konuştular... Hep konuştular...

Ben onların konuşmaları sayesinde yeniden kazanıp hayallerime kavuştum.

Masanın üzerinde titreyen telefonum düşüncelerin arasından çekip çıkarmıştı beni.

"Bade arıyor..." Yekta'ya kısa bir bakış attıktan sonra telefonu elime aldığımda görüntülü aradığını görüp güldüm.

"Paris'e gittiğinden beri sabah akşam görüntülü konuşuyoruz farkındaysan," dedim gülerek. "Buradayken daha az görüşüyorduk."

"Onu da böyle kabul ettik," dedi Yekta omuz silkerek. "Ne yapalım? Kardeşin sonuçta, atsan atılmaz, satsan satılmaz..." Dudak büzerek bakışlarını başka yöne çevirdikten kısa süre sonra konuşmaya devam etti. "Ama yine de atmayı bir deneyebiliriz, hı? Ne dersin Peri?"

Çocuksu ifadesiyle kıkırdarken "Saçmalama," dedim ve ısrarla çalan telefonu açıp görüntünün gelmesini bekledim.

"Aşko!" Bade'nin sesiyle tüm kafe bize döndüğünde utanarak etrafa bakındım.

"Kafedeyim, yavaş!" diyerek uyarırken istemsizce fısıldadım.

"Aşko bırak şimdi kafeyi..." Cümlesini tamamlamadan Ekin kadraja girdiğinde kocaman gülümsedim.

"Peri," dedi Ekin kameraya yaklaşarak. "Selam, n'aber?"

"İyilik Ekin," dedim arkama yaslanırken. "Sen nasılsın? Nasıl gidiyor Paris tatiliniz?"

"Harika!" dedi Bade neşeyle. Hemen sonra Ekin'in göğsüne yaslandığında Bade'nin şakağına bir öpücük kondurdu ve onların mutluluğunu izlemek kocaman bir gülüş bahşetti dudaklarıma.

"Yekta nerede?" Bade'nin sorusundan önce ayaklanan Yekta hemen yanımdaki boşluğa oturduğunda kamerayı ona çevirdim. "Yekta!" dedi coşkulu bir sesle, hâlâ kafede olduğumuzu umursamadan.

"Nasıl gidiyor bakalım?" dedi Yekta bir yandan başıyla selamlarken.

Oturduğumuz koltuğun kenarına kolunu yasladıktan sonra elini belime koyarak bedenimi kendine doğru çekti.

"Süper, süper!" dediğinde Bade'nin bu kadar keyifli olmasının altında bir şeylerin yattığını anladım.

"Hazırsanız bir sürprizimiz var," dedi Ekin. Bade gibi onun da keyfi oldukça yerinde görünüyordu ve bu neşenin tatilleriyle bir alakası olduğunu sanmıyordum.

"Söylüyorum," dedi Bade Ekin'e bakarak.

Ekin başını sallayarak onayladığında Bade'nin bakışları bize döndü.

"Bir... İki... Üç..." Bir anda diğer elini kameraya gösterdiğinde ilk birkaç saniye ne olduğunu anlamadım.

Hemen ardından parmağında ışıl ışıl parlayan yüzüğü görmemle çığlığı basmam bir oldu.

"Nasıl yani?" dedim hayretle. "Şaka mı?"

"Ekin bana evlenme teklifi etti çocuklar!" Bade'nin sesiyle bir kez daha kafedekilerin bakışlarına maruz kalsam da bu kez umursamadım.

"İnanmıyorum!" dedim harfleri uzatarak. "Bade... Çok sevindim!"

Bade yıllar önce çocukluk aşkını anlattığı gün bir şey söylemişti bana. *Ekin'den uzak duruyorum çünkü hayatıma giren erkek-*

ler arasında bir tek Ekin bana Ömer gibi bakıyor, demişti. Tam da bunu söylediği andan beri Bade'nin hayatında olması gereken insanın Ekin olduğunu düşünüyordum ve bir şekilde zaman içinde ikisinin yolları birbirlerine çıktığı için çok mutluydum. Hem arkadaşım hem de kardeşim adına...

"Hiç haberim yoktu, resmen şok oldum Peri!" Bade'nin mutluluğuyla kalp atışlarım hızlanmıştı. "Hayatımın en güzel günü, bugün."

"Tebrik ederim," dedi Yekta sakince.

Yıllar geçse de insanlara karşı mesafesini hâlâ koruyordu Yekta. Onun hayatında mesafelerin, duvarların ve umursamazlığın olmadığı tek kişi bendim. İstediğim şey de tam olarak bu olduğu için her şey yolundaydı.

"Teşekkür ederiz," dedi Ekin başını sallarken. "Darısı başına Peri!"

Tam o an Yekta'yla birbirimize baktık ve gülüşlerimiz birbirine karıştı.

"Darısı başına aşkom!" Bade'nin söylediğiyle birlikte yine aynı anda telefona döndüğümüzde ikisinin birbirine bakarak sırıttığını gördüm.

"Hazırsanız diğer sürprize geçiyoruz," dedikten sonra Ekin görüş alanımızdan çıkınca merakla kaşlarım çatıldı.

"Başka ne var?" diye sordum şaşkınlıkla.

Bade cevap vermeden yan tarafa bakmaya devam etti. Kısa sürede Ekin yeniden kadraja girerken iki kâğıdı Bade'ye uzattı.

"Aşko hazırlanın," dedikten sonra kâğıtları havaya kaldırarak konuşmaya devam etti. "Biletleriniz... Paris'e geliyorsunuz!"

Son zamanlarda Yekta'yla kafenin işlerine o kadar koşturur olmuştuk ki "Biz mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Evet aşko, siz." Bade göz devirerek Ekin'e baktıktan sonra gülüşmeye başladılar. "Hazırlığınızı yapın, yarın öğlen buraya uçuyorsunuz!"

"Bade sana inanmıyorum," diye hayıflandım. "İnsan önce sormaz mı müsait olup olmadığımızı?"

"Ay... Ne fark eder, benden önemli mi? Şimdiden alışverişe başlasam iyi olur. Böyle günlerde kız kardeşim yanımda olmayacaksa neden varsın ki Peri?" Sahte bir öfkeyle kaşlarını çatsa da öyle mutluydu ki saniyeler içinde yeniden sırıtmaya başladı.

"Gider miyiz?" diye sordum Yekta'ya.

"Gidelim," dedi Yekta hiç düşünmeden.

"Peki, o halde anlaştık. Şimdi biz kapatıyoruz," dedi Bade Yekta'nın cevabından sonra. "Yine haberleşiriz çocuklar. Yarın görüşürüz!"

"Görüşürüz," dedim el sallarken. "Hayırlı olsun tekrardan, çok sevindim."

"Teşekkür ederiz," dediler aynı anda ve hemen sonra kapattılar.

Telefonu masanın üzerine koyduğumda hâlâ mutluluktan kalbimin hızla çarptığını fark ettim.

"Heyecanlandım," dedim başımı Yekta'nın omzuna koyarak. "Birlikte ilk yurtdışına çıkışımız olacak, farkında mısın?"

"Farkındayım Peri Kızı," dedi ve şakağıma bir öpücük kondurdu.

"Hazırlıklara başlayalım hemen." Daha vaktimiz olmasına rağmen sanki uçağımız birkaç saat sonraymış gibi paniklemiştim.

"Olur, başlayalım," dedikten sonra kolunu daha sıkı sardı bedenime. "Belli mi olur, belki ben de önünde diz çökerim orada?"

İhtimali bile kalbimin deli gibi çarpmasına sebep olurken gerçekleştiği ânı hayal bile etmek istemiyordum.

"Düşündüm de... Seninle bir ömür..." diyerek konuşmaya başladığımda Yekta'nın dudakları lafımı yarıda kesti.

Dudaklarıma bıraktığı öpücüğün ardından geriye çekilirken "Rüya gibi," diyerek cümlemi tamamladı.

Nefesi dudaklarıma çarparak konuşmam için söz hakkı vermişti sanki.

"Rüya gibi," diye tekrarladım.

Onunla olduğum her an dünyanın en mutlu insanı bendim. Hayatımın sonuna kadar bu elleri tutmak, bu gözlere bakmak, bu kokuyu içime çekmek ve bu tenin sıcaklığında huzuru bulmak istiyordum. Çünkü...

Yekta Yalçın benim her şeyimdi.

Yalanlar bir gün mutlaka sahiplerini terk ederdi.

Yabancılar günün sonunda kapının ardında kalırdı.

Bu ikisinden uzakta yaşayanlar için ise masal gibi bir hayat sürmek kaçınılmazdı.

SON...